

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES, WALL STREET JOURNAL
VE USA TODAY BESTSELLER

Tesadüf, yazgıya verilen
hayali bir isimden ibarettir...

Hiçliğin Kıyısında

J. A. REDMERSKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HİÇLİĞİN KİYİSİNDA

“Hiçliğin Kiyısında mı? ‘Muhteşemliğin Kiyısı’na ne dersiniz?

Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım.”

—USA Today

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

www.ephesusyayinlari.com

HİÇLİĞİN KIYISINDA

Orijinal Adı: The Edge of Never

Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Gökçe Çiçek

Çeviri: Süreyya Çalıkoglu

Redaktör: Nilüfer Savaşer Nişli

Kapak Uygulama: Duygu Serin

Basım yılı: 2014

ISBN: 978-605-5358-56-3

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2012, J.A. Redmerski

Türkçe Yayın Hakkı: Kayı Telif ve Lisans

Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı:

Gülmat Matbaacılık

2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No:4 (1NE4) Kat:3 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Cilt:

Yıldız Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum

No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: (0216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hiçliğin Kıyısında

J. A. REDMERSKI

Çeviri
Süreyya Çalıkoğlu

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.ephesus.org.tr/>

*Âşıklara, hayalperestlere ve
henüz ikisini de gerçekten yaşamamış olanlara...*

CAMRYN

1. Bölüm

Natalie saçındaki buklelerden birini tutmuş, on dakikadır kıvrırıp duruyordu ve bu hareketi beni sinir etmeye başlamıştı. Başımı sallayıp buzlu kahvemi aldım ve pipeti dudaklarımın arasına yerleştirdim. Natalie karşımda dirseklerini küçük yuvarlak masaya dayamış, çenesini bir eline yaslamış halde oturuyordu.

"Şahane bir şey," dedi sıraya henüz giren çocuğa bakarak. "Ciddiyim Cam, şuna bir bakar mısın?"

Gözlerimi devirip kahvemden bir yudum daha aldım. "Nat," diyerek içeceğimi masaya bıraktım, "Senin bir sevgilin var zaten. Her dakika hatırlatmak zorunda mıyım?"

Natalie şakayla karışık burun kıvrırdı. "Kendini annem mi sanıyorsun?" Ama o seksilik abidesi, kasada durmuş, kahve ve çörek siparişi verirken gözlerini benim üzerimde tutması pek mümkün değildi. "Hem, zaten Damon başka erkeklere bakmama aldırılmaz. Her gece onunla yattığım sürece bana karışmaz."

Ona bir püflemeyle karşılık verdim, yüzüm kızarmıştı.

"Ha ha, gördün mü?" dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Seni güldürebildim işte." Uzanıp elini küçük mor çantasına soktu. "Bunu not etmem lazım." Telefonunu çıkarıp elektronik not defterini açtı. "15 Haziran, Cumartesi." Parmağını ekranda gezdiriyordu. "Saat 13:54. Camryn Bennett cinsel içerikli şakalarımın birine güldü." Sonra telefonu çantasına

koyarak, terapi havasına girmekte olduğunu gösteren düşünceli bir ifadeyle bana baktı. “Şuna bir kerecik baksan ne olur ki?” Şakacılığı kaybolmuştu.

Sırf onu memnun etmek için, açığı çocuğa şöyle bir bakabileceğim şekilde dikkatle ayarlayarak hafifçe başımı çevirdim. Çocuk kasadan uzaklaşırken içeceğini tezgâhın üzerinde kaydırıyordu. Uzun boyluydu. Elmacık kemikleri mükemmel derecede şekilliydi. Mankenlerinkini andıran büyüleyici yeşil gözleri, dik duran kahverengi saçları vardı.

Natalie’ye dönerek, söylediklerini kabul ettim. “Evet, çok seksi. Ne olmuş?”

Natalie ancak, çocuğun kapıdan çıkıp uzaklaşmasını camdan izledikten sonra bana dönüp cevap verebildi.

“Sana inanamıyorum!” Kocaman açılmış gözleri şaşkınlıkla doluydu.

“Alt tarafı bir çocuk işte Nat.” Pipeti yine dudaklarımın arasına aldım. “Alnına ‘kancayı taktım’ yazılı bir tabela bile koyabilirsin. Çocuğa öyle bir kanca attın ki, ağzından salyalar akmadığı kaldı.”

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” Yüzündeki ifadesi sadece yaşadığı şoku yansıtıyordu. “Camryn, senin ciddi bir sorunun var, farkındasın değil mi?” Sandalyede arkasına yaslandı. “İlacını arttırman lazım. Çok ciddiylim.”

“Nisandan beri ilaç almıyorum ki.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü çok saçma,” dedim sakın bir tavırla. “İntihara meyilli değilim, o yüzden ilaç almam için bir neden yok.”

Bana bakarak başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen onları sırf intihara meyilli olanlara verdiklerini mi sanıyorsun? Hayır. Yok öyle bir şey.” İstemsiz olarak bana doğru uzattığı parmağını derhal kollarıyla oluşturduğu

düğümün içine sakladı. "Kimyasal dengesizlik midir nedir, öyle bir şeyler için veriyorlar."

Natalie'ye bakıp sırttım. "Ya, öyle mi? Sen ne zaman akıl sağlığı ve yüzlerce farklı hastalık için yazılan reçeteler konusunda eğitim gördün?" Kaşlarımı hafifçe, bahsettiği konu hakkında hiçbir fikri olmadığını bildiğimi belli edecek kadar kaldırdım.

Cevap vermek yerine yüzünü buruşturunca, konuşmaya devam ettim. "Kendi kendime, yavaş yavaş iyileşirim ben, bunun için ilaca ihtiyacım yok." Yaptığım açıklama gayet nazik başlamış, ama sona ermeden önce, beklenmedik bir şekilde sertleşmişti. Bu çok sık oluyordu.

Natalie içini çekti, yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti.

"Özür dilerim," dedim, ona çıkıştığım için kendimi kötü hissediyordum. "Bak, haklı olduğumu biliyorum. Duygusal sorunlarımın ciddi olduğunu inkâr edemem. Bazen tam bir cadı olduğumu da biliyorum..."

"Bazen mi?" diye mırıldandı alçak sesle, ama sırttmaya başladığına göre beni affetmişti.

Bu da çok sık oluyordu.

İsteksizce gülümsedim. "Sadece yanıtları kendim bulmak istiyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Ne yanıtı bulacaksın?" Bana sinirlenmişti. "Cam," dedi. Düşünceli görünmek için başını yana eğmişti. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, ama oluyor böyle şeyler. Bunları aşman gerek. Seni mutlu eden şeyler yaparak, mutsuz eden şeylerin canına okuman lazım."

Tamam, belki de Natalie bu terapi konusunda sandığım kadar kötü değildi.

"Haklısın, biliyorum, ama..."

Natalie tek kaşını kaldırmış bekliyordu. "Ne? Hadi söyle, tutma içinde."

Bir an gözlerimi duvara dikip düşündüm. Sık sık oturup hayatı düşünüyor, her yönünü merak ediyordum. Burada ne halt ettiğimi merak ediyordum, hatta bunu o anda, neredeyse kendimi bildim bileli tanıdığım bu kızla kafede otururken bile merak ediyordum. Dün neden önceki sabah kalktığım saatte kalkıp, bir önceki gün yaptıklarımın aynısını yapma ihtiyacı duyduğumu düşünmüştüm. Neden? Bir parçamız içten içe serbest kalmak isterken bizi hep aynı şeyleri yapmaya mecbur eden neydi?

Bakışlarımı duvardan en yakın arkadaşşıma çevirdim, söyleyeceklerimi anlamayacağını biliyordum, ama sırf içimde kalmasın diye konuştum.

"Çantanı sırtına alıp dünyayı gezmek nasıl olur, hiç düşündün mü?"

Natalie'nin yüzü ifadesizleşti. "Şey, pek düşünmedim, ne bileyim... Berbat bir şeydir herhâlde."

"Bir an düşün," deyip masaya yaslanarak bütün dikkatimi ona verdim. "Sadece sen, sırt çantan ve içindeki birkaç gerekli eşya. Fatura yok. Her sabah aynı saatte uyanıp nefret ettiğin bir işe gitmek yok. Sadece sen ve önünde uzanan dünya. Bir sonraki günün neler getireceğini, kiminle tanışacağını, öğlen ne yiyeceğini, nerede uyuyacağını bilmiyorsun." Bu tasvirlerde kaybolduğumu, muhtemelen o an kafayı bir şeylere takmış gibi görünenin ben olduğumu fark ettim.

"Beni korkutmaya başlıyorsun," dedi Natalie, masanın diğer tarafından bana şüpheyile bakıyordu. Daha önce kaldırdığı kaşını indirip diğeriyle aynı hizaya getirdi. "Tabii onca taban tepmeyi, tecavüze uğrayıp öldürüldükten sonra bir yol kenarına atılma ihtimalini de düşünmek gerek. Onca yolu yürümek..."

Deliliğin sınırında olduğumu düşünüyordu belli ki.

"Hem bu da nereden çıktı?" diye sorup içeceğinden bir yudum aldı. "Orta yaş krizi muhabbetlerine benziyor, ama sen daha yirmi yaşındasın." Tekrar parmağını uzattı, söyleyeceklerini vurgulamaya çalışır gibiydi. "Hayatında tek bir fatura da ödemiş değilsin."

Bir yudum daha aldı ve ardından iğrenç bir şapırtı duyuldu.

"Ödemedim belki," dedim alçak sesle, "ama seninle oturmaya başlayınca ödeyeceğim."

"Doğru," deyip parmak uçlarıyla bardağına vurmaya başladı. "Her şeyi yarı yarıya bölüşeceğiz... Dur bir dakika, beni ekmiyorsun değil mi?" Natalie donup kalmış, garip bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Hayır, ekmiyorum. Haftaya annemin evinden ayrılıp kaltağın biriyle yaşamaya başlayacağım."

"Seni sürtük!" diyerek güldü.

İsteksizce gülümseyip Natalie'nin anlayamadığı şeyleri bir kez daha düşünmeye koyuldum. Ian ölmeden önce bile alışılmışın dışında fikirleri olan biriydim. Natalie'nin, beş yıllık sevgilisi Damon konusunda yaptığı gibi, oturup yeni seks pozisyonları hayal etmek yerine daha önemli şeylerin, daha doğrusu benim dünyamda önemi olan şeylerin hayalini kurardım. Başka ülkelerdeki havanın tenime değince hissettireceklerini, okyanusun kokusunu, yağmur sesinin neden nefesimi kestiğini düşünürdüm. "Ammma derin hatunsun." Damon bana bu cümleyi defalarca söylemişti.

"Offf!" dedi Natalie. "İnsanın içini karartıyorsun, farkındasın değil mi?" Dudaklarının arasında pipet varken başını iki yana salladı.

Birden "Haydi yürü," deyip ayağa fırladı. "Felsefî muhabbetlerine de, seni iyice beter eden bu tuhaf mekânlara da dayanamayacağım. Bu gece The Underground'a gidiyoruz."

"Ne? Hayatta gitmem ben oraya."

"Hayır. Gideceksin." Bardağını bir iki metre ötedeki çöpe fırlatıp bileğini yakaladı. "Bu sefer benimle gideceksin, çünkü en yakın arkadaşımın ve bu kez *hayır* cevabını kabul etmiyorum." Ağzını sıkıca kenetlemiş halde gülümüyor, bu gülümseme hafif bronzlaşmış yüzünün her tarafına yayılıyordu.

Ciddi olduğunu biliyordum. Gözlerinde ne zaman heyecan ve kararlılıkla dolu bu bakış belirse ciddi olduğunu anlardım. Muhtemelen bu kez onunla gidip kurtulmak daha kolaydı, yoksa başımın etini yiyecekti. En yakın arkadaşınız ısrarcı bir tip olunca, hoşlanmasanız da bazı şeylere katlanmanız gerekiyordu.

Ayağa kalkıp çantamın askısını omzuma taktım. "Saat daha iki," dedim. Kahvemın sonunu içip bardağı çöp kutusuna attım.

"Evet, ama önce gidip sana yeni bir kıyafet almamız lazım."

"Hayır," dedim kesin bir tavırla, ancak Natalie beni cam kapıdan, esintili yaz havasına çıkarmaya başlamıştı bile. "Seninle The Underground'a gitmem yeterince büyük bir iyilik zaten. Alışverişe katıyen gitmem. Bir sürü kıyafetim var."

Kaldırımında dizili parkmetrelerin yanından yürürken Natalie koluma girdi. Sırıtarak bana bakıyordu. "Tamam. O halde, en azından seni kendi gardırobumdan giydirmeme izin ver."

"Benim kıyafetlerimin nesi varmış?"

Dudaklarını büzüp böyle saçma bir soru sorduğum için beni sessizce azarlar gibi çenesini kaldırdı. "The Underground'dan bahsediyoruz herhâlde," dedi. Sanki bundan daha bariz bir yanıt veremezmiş gibiydi.

Tamam, belki de haklıydı. Natalie'yle birbirimizin en iyi arkadaşydık, ama bu, büyük ölçüde zıtların birbirini çekmesinden doğmuş bir yakınlıktı. O, Dövüş Kulübü filminde beri Jared Leto'ya âşık bir rock'çıydı, ben ise cenaze törenleri dışında nadiren koyu renk kıyafet giyen, rahat bir tiptim. Natalie'nin sürekli siyahlar giydiğini, garip emo saçları olduğunu söylemiyorum, ama onu öldürseniz benim gardırobumdan bir şey giymezdi, çünkü fazla sade ve basit olduklarını söylerdi. Kimse kusura bakmasın, ama ben aynı fikirde değildim. Giyinmeyi biliyordum ve erkeklerin, en sevdiğim kot pantolonum üzerimdeyken popoma nasıl baktıklarına dikkat ettiğim zamanlarda, kıyafetlerimle hiçbir sorunları olmadığını öğrenmiştim.

Ama The Underground, Natalie gibilerin takıldığı bir yerdi ve ortama uyum sağlamak için bir geceliğine onun gibi giyinmeye tahammül etmem gerekecekti. Modayı takip eden biri değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. Ama çirkinliğimle dikkat çekmek yerine diğerlerine uymamı sağlayacaksa, birkaç saatliğine olmadığım birine dönüşecektim tabii.

Natalie'nin yatak odası titizlik sıfatının tam tersine lâıyktı, bu da tamamen farklı olduğumuz noktalardan biriydi. Ben kıyafetlerimi renklerine göre gruplayıp asarken, o kendininkileri yatağının ayakucundaki sepette haftalarca bırakır, sonra kırıştıkları için bir kez daha yıkamak zorunda kalırdı. Ben odamın tozunu her gün alırdım. Natalie'nin ise hayatında toz aldığını sanmıyordum, tabii dizüstü bilgisayarının klavyesinde birikmiş beş santim tozu temizlemeyi saymazsanız.

"Bu sende harika durur," diyerek ince, yarım kollu, dar, beyaz, önünde Scars on Broadway yazan bir tişörtü gösterdi. "Vücuda tam oturuyor ve senin göğüslerin şahane." Tişörtü göğsüme yaslayıp üzerimde nasıl duracağına baktı.

İlk seçiminden memnun kalmadığım için homurdandım.

Gözlerini devirip omuzlarını düşürdü. "Peki," deyip tişörtü yatağın üzerine attı. Gardıroptan bir tane daha çıkarıp aynı zamanda kandırma taktiklerinden biri olan kocaman gülümsemesiyle bana gösterdi. Dışlerinin görüldüğü bu gülümsemeler, onun çabalarını boşa çıkarmamı zorlaştırıyordu.

"Önünde rastgele bir grubun adı yazmayan tişörtlere baksak?"

"Ama *Brandon Boyd* bu," derken gözleri yuvalarından fırlıyordu neredeyse. "Brandon Boyd'u nasıl sevmezsın?"

"Tamam, fena değildir, ama göğsümde reklamını yapacak değilim."

"Keşke kendisi bizzat göğsümde olsaydı," dedi. Bir yandan dar kesimli, V yakalı tişörtü ilkinde yaptığı gibi hayranlıkla inceliyordu.

"Bunu sen giy o zaman."

Bana bakıp bu fikri tartıyormuş gibi başını salladı. "Evet, giyeyim en iyisi." Üzerindeki bluzu çıkarıp dolabın yanındaki çamaşır sepetine attıktan sonra Brandon Boyd tişörtünü kocaman göğüslerinin üzerine geçirdi.

"Sana çok yakıştı," dedim. Üzerini düzeltip kendine ay-nada, değişik açılardan hayranlıkla bakmasını izliyordum.

"Evet, bu adam bana çok yakıştı."

"Jared Leto ne der bu işe?"

Natalie kahkahayı basıp uzun, koyu renk saçlarını arkaya attı ve saç fırçasına uzandı. "O her zaman benim bir tanem."

"Peki ya Damon? Hani şu hayalî olmayan sevgilin?"

"Kes artık," dedi, bir yandan da aynadaki yansımadan bana bakıyordu. "Eğer Damon hakkında böyle dırdır etmeye devam edersen..." Saçını fırçalamayı bırakıp döndü ve bana baktı. "Damon'dan hoşlanıyor musun yoksa?"

Başımı aniden geriye attım, kaşlarımı öyle bir çatmıştım ki neredeyse sımsıkı bir düğüm haline geldiklerini hissediyordum.

"Saçmalama Nat. O da nereden çıktı?"

Natalie gülüp saçını fırçalamaya devam etti. "Bu gece sana birini bulacağız. İhtiyacın olan şey bu. Bütün sorunların çözülecek."

Sessizliğimden, çok ileri gittiğini hemen anlamıştı. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Neden herkesin biriyle beraber olması gerekiyordu ki? Bu saçma bir hayal, zavallı bir düşünce tarzıydı.

Fırçayı şifonyerin üzerine bırakıp bana döndü, yüzündeki şakacı ifadeyi silerek derin derin içini çekti. "Böyle söylememeliydim, biliyorum. Yemin ederim çöpçatanlık yapmaya falan kalkmayacağım, tamam mı?" Teslim olur gibi iki elini de havaya kaldırmıştı.

"Sana inanıyorum," dedim, içtenliğine teslim olmuştum. Bu yeminin onu tamamen durdurmayacağını biliyordum, tabii. Belki doğrudan doğruya birini bana ayarlamaya kalkmayacaktı. Tek yapması gereken, oradaki çocuklardan birini gözüne kestirdiğinde Damon'a bakıp kirpiklerini kırıştırmaktı. Damon kendisinden bekleneni hemen anlardı.

Ama onların yardımına ihtiyacım yoktu. Hiç kimseyle takılmak falan istemiyordum.

"İşte," dedi Natalie, kafası gardırobun içindeydi. "Bu bluz mükemmel!" Döndüğünde elinde siyah, bol bir bluz vardı ve

omuz kısımlarındaki kumaş miktarı gerekenden çok azdı. Önünde GÜNAHKÂR yazıyordu.

"Hot Topic'ten almıştım," diyerek bluzu askısından çıkardı. Bu bluz seçme işini uzatmak istemediğim için üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

"Siyah sutyen," dedi Natalie. "İyi seçim."

Bluzu giyerek aynaya baktım.

"Hadi, söylesene," dedi. Kocaman bir gülümsemeye arkamda duruyordu. "Beğendin, değil mi?"

Hafifçe gülümseyip arkamı döndüm ve bluzun eteğinin kalçalarımı ne kadar açıkta bıraktığına baktım. Arkadaki AZİZE yazısını o zaman fark ettim.

"Tamam, beğendim." Dönüp ona sert bir ifadeyle baktım. "Ama gardırobunu talan etmeye heveslenecek kadar değil, o yüzden fazla ümitlenme. Ben sevimli gömleklerimle gayet mutluyum, teşekkür ederim."

"Senin kıyafetlerinin şirin olmadığını söylemiyorum ki, Cam." Sırıtarak sırtıma uzandı ve sutyenimin lastiğini çekip bıraktı. "Sen her zaman seksisin, Damon'la çıkmasaydım seninle olurdu."

Ağzım açık kalmıştı. "Hastasın sen!"

"Biliyorum." Aynaya doğru döndüm, pis pis güldüğü sesinden bile anlaşılıyordu. "Ama gerçek bu. Daha önce de söylemiştim ve şaka yapmıyordum."

Şifonyerdeki saç fırçasını alırken başımı iki yana sallayıp gülümsemekle yetindim. Damon'la yaşadıkları kısa ayrılık sürecinde Natalie bir kızla sevgili olmuştu. Ama sonra, kendi sözleriyle, 'hayatını bir kızla geçiremeyecek kadar penis meraklısı' olduğunu iddia etmişti. Natalie gerçek bir sürtük değildi, hatta ona böyle hitap ederseniz suratınıza

yumruğu yerdiniz, ama her erkeğin hayal edeceği bir nemfoman sayılırdı.

“Şimdi de makyajını yapayım,” diyerek tuvalet masasına gitti.

“Hayır!”

Natalie, sanki o annemmiş, ben de terbiyesizlik eden çocuğuymuşum gibi, ellerini kum saatine benzeyen beline koyup gözlerini açarak bana baktı.

“Bu işi zor yoldan mı halletmek istiyorsun?” diye sordu.

Pes ederek, tuvalet masasının pufuna oturuverdim.

“Neyse ne,” deyip başımı kaldırarak yüzümü rahatça görebilmesini sağladım. Artık yüzüm Natalie için boş bir tuvalden farksızdı. “Gözlerimi rakun gibi yapma ama, tamam mı?”

Çenemi sertçe kavradı. “Sus artık,” derken belli belirsiz gülümsediğini saklamaya ve ciddi görünmeye çalışıyordu. Çarpıcı bir aksan ve boştaki elinin gösterişli jestleriyle konuşmaya devam etti. “Biğ sanatçının esegliğini oğtaya koyması için sessizlik geçekir. Buğayı ne sandınız, Detroit’teki bir mahalle kuaföğü mü?”

Natalie işini bitirdiğinde tıpkı ona benzemiştim, tabii kocaman memeleri ve ipeksi kahverengi saçları hariç. Benim saçlarım, bir sürü kızın sahip olmak için kuaförlere avuç dolusu para ödeyeceği bir sarıydı ve sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. İtiraf edeyim, kusursuz saçlara sahip olacak kadar şanslıydım. Natalie saçımı açık bırakırsam daha güzel olacağını söyledi. Ben de dediğini yaptım. Başka seçeneğim yoktu. Natalie öyle korkutucuydu ki...

Beni bir rakuna çevirmemiş, ama koyu renk far sürerken pek de cimri davranmamıştı. “Sarı saçla koyu gözler,” dedi, bir yandan da koyu, siyah bir rimeli kirpiklerime sürüyordu. “Acayip seksi.” Önü açık sandaletlerimi de çıkarttırıp

dar kotumun paçalarını güzelce kavrayan sivri topuklu botlarını giymemi söyledi.

"Amma seksi hatunsun," dedi beni süzerek.

"Bunu kabul ettiğim için bana borçlusun," dedim.

"Ne? Ben mi sana borçluyum?" Başını yana eğdi. "Hayır şekerim, hiç sanmıyorum. Bu gece bitmeden sen bana borçlanmış olacaksın, çünkü gayet iyi vakit geçireceksin ve seni oraya daha sık götürmem için bana yalvaracaksın."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kalçamı çıkararak şakacı bir tavırla dudağımı büktüm. "Orasını bilmem, ama peşin hükümlü davranmayıp iyi vakit geçirmeyi umacağım."

"Güzel," dedi, bir yandan da botlarını giyiyordu. "Gidelim artık, Damon bizi bekliyor."

2. Bölüm

The Underground'a hava kararırken, Damon'ın modifiye edilmiş kamyonetiyle birçok eve uğradıktan sonra varabildik. Kamyoneti uğradığımız evlerin garaj yoluna çekmiş, içeri girip üç dört dakika kalmış, çıktığında ise tek kelime etmemişti. En azından evlere neden girdiğini, kimlerle konuştuğunu söylememiş, bu ziyaretleri normal gösterecek herhangi bir bilgi vermemişti. Zaten Damon'ın alışılmış veya normal sayılabilecek yönü pek azdı. Onu ölümüne severdim. Neredeyse Natalie kadar eski bir arkadaşımdaydı, ama uyuşturucu alışkanlığını hiç kabullenememiştim. Bodrumunda çeşit çeşit marihuana yetiştirirdi, ama esrarkeş değildi. Hatta ben ve birkaç yakın arkadaşı dışında kimse Damon Winters gibi bir yakışıklının marihuana yetiştirdiğine inanmazdı, çünkü bu işi yapanların çoğu ayaktakımından, 70'lerle 90'lar arasına sıkışıp kalmış garip saç modelleriyle dolaşan tiplerdi. Damon'da ayaktakımı tipi yoktu, daha ziyade Alex Pettyfer'in küçük kardeşi olabilecek bir tipti. Ayrıca Damon esrarın ona hitap etmediğini söylerdi. Damon kokaini tercih ediyor, sadece kokain alışkanlığını sürdürebilmek için marihuana yetiştirip satıyordu.

Natalie, Damon'ın yaptığı şey tamamen zararsızmış gibi davranıyordu. Onun esrar içmediğini biliyor, esrarın o kadar da kötü olmadığını, başkaları içip rahatlamak istiyorsa

Damon'ın onlara yardım etmesinde bir kötülük olmadığını söylüyordu.

Fakat Natalie, Damon'ın kokainle olan ilişkisinin, onun bedeninin herhangi bir bölümüyle olan ilişkisinden çok daha samimi bir halde olduğuna inanmayı reddediyordu.

"Bak, orada iyi vakit geçirmeye çalışacaksın, tamam mı?" Natalie ben arabadan indikten sonra arka kapıyı kalçasıyla kapatmış, çaresizce bana bakıyordu. "Direnmeyi bırakıp eğlenmeyi bir dene en azından."

Gözlerimi devirdim. "Nat, buradan nefret etmek için özellikle uğraşacak halim yok. Eğlenmeyi ben de istiyorum."

Damon kamyonetin bizim olduğumuz tarafına gelip kollarını ikimizin de bellerine sardı. "İki kolumda iki seksi hatunla içeri giriyorum."

Natalie öfkeli gibi görünmeye çalışarak sırtıttı ve ona dirsek attı. "Kapa çeneni, hayatım. Yoksa kıskanmaya başlayacağım." Damon'a muzip bir gülümsemeyle bakıyordu.

Damon elini onun belinden ayırıp poposunun bir tarafını kavradı. Natalie mide bulandırıcı bir inlemeyle parmak uçlarında yükselip sevgilisini öptü. İçimden "Hop, aile var!" diye bağırmak geldi, ama nefesimi boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

The Underground, Kuzey Carolina'da, şehrin hemen dışında bulunan gözde bir gece kulübüydü, ama telefon rehberinde kaydını bulamazdınız. Ancak bizim gibiler varlığından haberdardı. Rob adında bir adam iki yıl önce terk edilmiş bir depoyu kiralayıp gizli bir gece kulübüne çevirmek için zengin babacığının parasından bir milyon dolar harcamıştı. İki yıldan beri işler gayet iyi gidiyordu ve kulüp, avaz avaz bağırان hayranlar ve takipçilerle bölgenin rock'çı seks tanrılarının rock'n roll rüyasını yaşayabilecekleri bir mekân haline

gelmişti. Ama bir batakhane değildi. Dışarıdan, kısmen terk edilmiş bir kentteki boş bir bina gibi görünebilirdi, ama içi-rişi, mekâna durmaksızın renkli ışıklar saçan donanımı, fa-hişe tipli garsonları, iki grubun aynı anda çalabileceği ka-dar büyük sahnesiyle hard rock çalan herhangi bir lüks gece kulübünden farksızdı.

The Underground'un gizliliğini korumak için herkes ara-basını şehrin başka bir noktasına park edip yürümek zorun-daydı, çünkü *terk edilmiş* bir deponun olduğu sokağa sıra sıra arabalar dizmek büyük bir pot kırmak demekti.

Yakındaki bir McDonald's'ın arkasına park etmiştik ve ürkütücü kentte on dakika yürümemiz gerekti.

Natalie, Damon'ın sağ tarafından ayrılıp ikimizin arasına girdi, ama tek amacı içeri girmeden önce bana biraz daha işkence edebilmektir.

"Pekâlâ," diye başladı söze. Sanki bana yapmam ve yap-mamam gereken şeylerin listesini sayacak gibiydi. "Soran olursa hayatında kimse yok, tamam mı?" Elini bana doğru salladı. "Sakin kimseye Office Depot'da sana asılan çocuğa yaptıklarını yapma."

"Office Depot'da ne işi vardı ki?" diyerek güldü Damon.

"Damon, çocuk ona hasta olmuştu," dedi Natalie, hemen yanlarında olduğum gerçeğini görmezden geliyordu. "Şöyle bir gözlerini kırpıştırırsa çocuk ona araba bile alırdı, ama bi-zimki ne dedi biliyor musun?"

Gözlerimi devirip kolumu onun kolundan kurtardım. "Nat, çok aptalsın. Öyle değildi."

"Evet, hayatım," dedi Damon. "Eğer çocuk Office Depot'da çalışıyorsa kimseye araba falan alacak hali yoktur."

Natalie onun omzuna acıtacak kadar sert vurdu. "Orada çalışıyordu demedim, her neyse, çocuk Adam Levine ile

şeyin..." parmaklarını kafasının üzerinde çevirerek başka bir ünlü ismin dilinin ucunda belirmesini bekliyordu, "... Jensen Ackles'ın karışımı gibiydi ve telefonunu isteyince bizim Bayan İffet lezbiyen olduğunu söyledi."

"Off, kapa çeneni Nat!" dedim, her şeyi abartma hastalığından bana fenalık gelmişti. "Çocuk o söylediklerine benzemiyordu bir kere. Çok da çirkin olmayan, sıradan bir tipti işte."

Natalie, beni bir el hareketiyle savuşturup yine Damon'a döndü. "Neyse ne. Anlatmaya çalıştığım şu, sırf erkekleri uzak tutmak için yalan söyleyecek yine. Hatta iyice ileri gidip klamıya veya kontrol altına alınamayan bir kasık biti problemi olduğunu söyleyeceğinden şüphem yok."

Damon güldü.

Karanlık kaldırımda durup kollarımı göğsümde kavuşturdum, bir yandan da sinir içinde dudağımın içini çiğniyordum.

Yanında yürümediğimi fark eden Natalie dönüp bana doğru koştu. "Tamam! Tamam! Bak, her şeyi mahvetmeni istemiyorum sadece. Tek istediğim, feci bir kamburu falan olmayan biri sana yaklaşacak olursa çocuğu hemen kendinden uzaklaştırmaman. Biriyle konuşmanın, insanların birbirlerini tanımasının bir zararı yok ki. İlla çocuğun evine git falan demiyorum."

Bunu yaptığı için Natalie'den nefret ediyordum. Yemin etmişti hâlbuki.

Damon, Natalie'nin arkasından yaklaşıp kollarını beline doladı ve dudaklarını onun kıvranmakta olan boynunda gezdirdi.

"Bırak ne istiyorsa yapsın, hayatım. Bu kadar ısrarcı olma."

"Sağ ol, Damon," dedim.

Damon bana göz kırptı.

Natalie dudaklarını büzerek "Haklısın," dedikten sonra ellerini kaldırdı. "Bir daha ağzımı açmayacağım. Yemin ederim."

Evet, bunu daha önce de duymuştum.

"Güzel," dedim ve hep beraber yürümeye devam ettik. Botlar ayaklarımın canına okumaya başlamıştı bile.

Deponun girişinde dikilen dev, koca kollarını kavuşturmuş bizi inceliyordu.

Elini uzattı.

Natalie gücenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ne yani? Rob bizden para mı alıyor artık?"

Damon arka cebinden cüzdanını çıkarıp içindeki banknotları karıştırmaya başladı.

"Adam başı yirmi kâğıt," diye homurdandı dev.

Natalie, "Yirmi kâğıt mı? Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye bağırdı.

Damon onu nazikçe kenara itip üç tane yirmi dolarlık banknotu deve uzattı. Adam paraları cebine atıp geçmemize izin verdi. Ben öndeydim. Damon ise Natalie'nin arkasında, elini beline koymuş onu yönlendiriyordu.

Natalie adamın yanından geçerken söyleniyordu. "Parayı kendi cebine atar Allah bilir. Rob'a soracağım bu meseleyi."

"Haydi, yürü," dedi Damon. Kapıdan girerek uzun, kasvetli, göz kırıp duran tek bir floresan lambayla aydınlanan koridorda ilerleyip, diğer uçtaki sanayi tipi asansöre vardık.

Kafesli kapılar kapanınca metal sarsıldı ve metrelerce aşağıdaki bodruma gürültüyle inmeye başladık. Sadece bir kat iniyorduk, ama asansör öyle bir takırdıyordu ki, her an darmadağın olup bizi öldürecek gibiydi. Davul gümbürtüleri ile üniversite öğrencilerinin ve muhtemelen okulu bırakmış

çok sayıda gencin çığlıkları bodrum katından yükselip asansöre ulaşıyor, The Underground'un derinliklerine indiğimiz her santimde sesler biraz daha yükseliyordu. Asansör sarsılarak durdu ve başka bir dev çıkmamız için kapıyı açtı.

Natalie bana arkadan çarptı. "Çabuk ol!" diyerek şakacı bir tavırla arkamdan itiyordu. "Four Collision çalışıyor galiba!" Büyük salona doğru ilerlerken Natalie'nin sesi müziği bastırıyordu.

Damon'ın elini tutup benimkini de yakalamaya çalıştı, ama onun aklından geçenleri biliyordum ve ayağımda o aptal botlarla, zıplayıp duran, terli bedenlerden oluşan kalabalığa dalmaya hiç niyetim yoktu.

"Off, hadi ama!" diye ısrar etti, neredeyse yalvaracaktı. Sonra burnunun kenarındaki öfkeli çizgiler daha da derinleşti, zorla elimi tutup beni kendine çekti. "Bırak artık mız-mızlanmayı! Eğer biri çarpıp seni düşürürse onun kışına tekmeyle bizzat ben basarım, tamam mı?"

Damon yanımda durmuş, bana bakarak sırtıyordu.

"Tamam!" deyip onlarla beraber ilerledim. Natalie beni çeğiştirirken neredeyse parmaklarımı çıkaracaktı.

Dans pistine vardığımızda Natalie her iyi arkadaşın yapacağı gibi kendimi rahat hissetmem için bir süreliğine yanımda dans ettikten sonra, tamamen Damon'ın dünyasına çekildi. Damon'la oracıkta bir sevişmediği kaldı, ama kimse bunun farkında değildi. Benim fark etmemin sebebiyse mekândaki sevgilisi olmayan ve aynı hareketleri yapmayan belki de tek kız olmamdı. Fırsattan istifade dans pistinden kaçıp bara doğru ilerledim.

"Ne alırsın?" diye sordu barın arkasındaki uzun boylu sarışın çocuk. Parmaklarımın ucunda yükselip boş bir bar taburesine yerleştim.

"Rom-kola."

İçkimi hazırlamaya gitti. "Sert içki seviyorsun demek." Bir yandan da bardağı buzla dolduruyordu. "Bana kimliğini gösterecek misin?" diye sordu sırtarak.

Dudaklarımı büktüm. "Sen de bana içki ruhsatını gösterirsen, olabilir." Ona aynı sırtıyla karşılık verince gülümsedi.

İçkimi hazırlamayı bitirip bar tezgâhının üzerinde kaydırıldı.

"Zaten çok içmem," deyip pipetle küçük bir yudum aldım.

"Çok derken?"

"Şey, bu gece biraz kafayı bulmam lazım sanırım." Bardağı bırakıp kenarındaki limon dilimine parmağımı dokundurdum.

"Neden?" diye sordu. Bir yandan da kâğıt havluyla tezgâhı siliyordu.

"Dur bir dakika," dedim parmağımı kaldırarak. "Sakın yanlış fikirlere kapılma, buraya içimi dökmek, barmen-müşteri terapisi olayına girmek için gelmedim." Dayanabildiğim tek terapist Natalie'ydi.

Gülerek, kâğıt havluyu barın arkasında bir yerlere attı.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ben de nasihat veren tiplerden değilim."

Küçük bir yudum daha aldım, ama bu kez bardağı elime almak yerine öne eğilmeyi tercih etmişim. Saçlarım yüzüme düştü. Doğrularak, bir taraftakileri kulağımın arkasına attım. Saçımı açık bırakmaktan nefret ediyordum, bunca zorluğa değmiyordu.

"Madem merak ettin, o zaman söyleyeyim," dedim barmene bakarak, "Buraya acımasız arkadaşım tarafından sürüklendim. Eğer gelmeseydim, ya uykumda bana utanç verici bir şeyler yapar, ya da şantaj yapmak için fotoğraflarımı çekerti."

"Hım, bilirim o tipleri." Kollarını bar tezgâhına dayayıp ellerini birleştirmişti. "Benim de öyle bir arkadaşım vardı. Nişanlım terk ettikten altı ay sonra beni zorla Baltimore'un hemen dışındaki bir gece kulübüne götürmüştü, hâlbuki benim tek isteğim evde oturup acılarımın baş başa kalmaktı. Ama sonradan fark ettim ki, öyle bir gece geçirmek tam da ihtiyacım olan şeymiş."

Harika, şimdiden beni ya da en azından 'durumumu' anladığını zannetmeye başlamıştı bile. Ama benim durumumdan haberi bile yoktu. Belki o da eski sevgili durumunu yaşamıştı –eninde sonunda hepimiz yaşıyoruz zaten- ama geri kalanı, annemle babamın boşanması, abim Cole'ün hapse girmesi, hayatımın aşkının ölmesi... Hayır, bu çocuğa hiçbir şey anlatmayacaktım. Bunları anlattığınız an, karşınızdaki kişinin gözünde durmadan sızlanıp acılarını abartan biri haline gelirdiniz. Oysa hepimiz sorunlar yaşar, zorlukların ve acının üstesinden geliriz. Birçok kişinin yaşadıklarıyla karşılaştırdınca benim acılarım solda sıfır kalıyordu ve aslında sızlanmaya hiç de hakkım yoktu.

"Hani nasihat veren tiplerden değildin?" dedim tatlı bir gülümsemeyle.

Bardan uzaklaştı. "Değilim, ama hikâyemden bir ders çıkarabildiysen minnettar olmalısın."

Sırıtip içkimden bir yudum daha alır gibi yaptım. Aslında kafayı bulmayı, hele ki körkütük sarhoş olmayı hiç istemiyordum. Çünkü dönüşte arabayı kullanmak büyük olasılıkla yine bana düşecekti.

İlgiyi kendimden uzaklaştırmak için dirseğimi bara yaslayıp çenemi parmaklarıma dayadım. "Ee, o gece neler oldu?"

Barmenin dudağının sol tarafı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sarışın başını sallayarak konuştu. "Nişanlım beni terk

ettikten sonra ilk kez biriyle beraber oldum ve birinden kopup özgür kalmanın ne kadar güzel olduğunu hatırladım."

Böyle bir cevap beklemiyordum. Tanıdığım erkeklerin çoğu, özellikle de bana asılıyorlarsa, ilişki korkuları konusunda yalan söylerlerdi. Bu çocuktan hoşlanmışım sanki. Sadece sıradan biriydi tabii ve Natalie'nin tabiriyle, üstüne atlayacak halim yoktu.

"Anladım," derken yeterli gülümseme dozajını tutturmaya çalışıyordum. "Eh, en azından dürüst davranıyorsun."

"Başka türlü davranmam ki." Uzanıp boş bir bardak aldı ve kendine de bir rom-kola hazırlamaya başladı. "Son zamanlarda fark ettim ki, kızların çoğu birine bağlanmaktan erkekler kadar korkuyorlar. Eğer baştan dürüst davranılırsa bir gecelik ilişkilerden incinmeden çıkma ihtimalin çok daha yüksek oluyor."

Parmak uçlarımı pipetin etrafına sarıp söylediklerini başımla onayladım. Ona açıkça itiraf edemezdim, ama bu düşüncüyü kesinlikle paylaşıyor, hatta umut verici buluyordum. Bu konuya çok kafa yormamıştım, ama bir ilişkinin yanından bile geçmek istemesem de, neticede ben de insandım ve bir gecelik ilişki yaşamaya itirazım olmazdı.

Ama bunu onunla veya o mekândaki herhangi biriyle yapamazdım. Tamam, belki bir gecelik ilişki yaşayamayacak kadar korkaktım ve içki de kafamı bulandırmaya başlamıştı. İşin doğrusu, daha önce hiç öyle bir şey yapmamıştım ve bu heyecan verici bir fikir olmasına rağmen bir yandan da ödümü koparıyordu. Hayatımda iki kişi olmuştu: Bekâretimi alıp üç ay sonra bir trafik kazasında ölen ilk aşkımlan Ian Walsh ve Ian'ı unutmak için beraber olduğum, beni kızıl saçlı sürtüğün tekiyle aldatan Christian Deering.

'S' ile başlayıp 'seviyorum' diye biten iki kelimelik zehirli cümlecigi Christian'a hiç söylemediğim için seviniyordum,

çünkü onun bu sözü sarf ederken neden bahsettiğimi anlamayacağını hissetmiştim.

Ama diğer yandan, belki de neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu ve benimle beş ay çıktıktan sonra başkasıyla olmasının nedeni ona aynı sözle karşılık vermememdi.

Başımı kaldırıp barmene baktığımda bana gülümsediğini, bir şey söylememi sabırla beklediğini gördüm. Karşımdaki iyi bir çocuktuk ya da sadece samimi davranmaya çalışıyordu. Kabul etmek lazım ki hoş bir tipti, en fazla yirmi beş yaşındaydı, tatlı kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. Dar tişörtünün altından pazılarıyla göğüs kaslarının ne kadar sıkı olduğu anlaşıyordu. Teni güneş yanığıydı, hayatının büyük kısmını bir okyanus kıyısında geçirdiği kesindi.

Barmeni üzerinde mayoyla, tişörtsüz dolaşırken hayal etmeye başlayıp daldığımı fark edince ona bakmayı bıraktım.

"Ben Blake," dedi. "Rob'un kardeşiyim."

Rob mu? Hatırladım, The Underground'un sahibi olan adam.

Blake nazikçe elimi sıktı.

"Ben de Camryn."

Natalie'yi görmeden, müziği bastıran sesini duydum. Dans pistinin yakınında duranların arasından güç bela geçip yanıma gelmeye çalışıyordu. Birden Blake'i fark etti ve gözleri parlamaya, kocaman gülümsemesiyle aydınlanmaya başladı. Hemen arkasında, Natalie'nin elini tutarak yürüyen Damon da onu fark etti ve duygusuz bakışlarını bana yöneltti. Bakışı çok garip geldiyse de Natalie'nin omuzu omzuma değince bu düşünceyi bir kenara attım.

"Ne yapıyorsun bakayım sen burada?" diye sorarken suçlayıcı tavrı belli oluyordu. Ağzı kulaklarındaydı, tüm dikkatini bana vermeden önce bakışları Blake ile benim aramda defalarca gidip geldi.

“İçki içiyorum,” dedim. “Sen de kendine içki almaya mı geldin, yoksa beni kontrol etmeye mi?”

“İkisi birden!” deyip Damon’ın elini bıraktı ve uzanıp parmaklarını bar tezgâhına vurdu. “Votkalı bir şeyler alayım.”

Blake, *peki* der gibi başını salladı ve Damon’a baktı.

“Benimki rom-kola olsun.”

Natalie dudaklarını başımın yan tarafına yapıştırdı, fısıldarken nefesinin sıcaklığını kulağımda hissediyordum. “Vay canına! Cam, bu kim biliyor musun?”

Blake’in onu duyduğunu, hafif gülümsemesinden anladım. Yüzümün utançtan kızardığını hissettim. “Evet, adı Blake,” diye fısıldayarak karşılık verdim.

Natalie, “Rob’un kardeşi bu!” diye tıslarken bakışları yine Blake’e dönmüştü.

Ne demeye çalıştığımı anlayıp Natalie’yi başka bir yere götürmesini umarak Damon’a baktım, ama o fark etmemiş gibi davrandı. Benim tanıdığım, Natalie söz konusu olunca hep arkamı kollayan Damon’a ne olmuştu böyle?

Yine Natalie’ye kızmıştı herhâlde. Damon, Natalie o koca çenesini açtığında veya dayanamadığı bir şey yaptığında böyle davranırdı. Daha yarım saattir buradaydık. Bu kadar kısa zamanda ne yapmış olabilirdi ki? Sonra bir şeyi fark ettim; karşımdaki Natalie’ydi ve sevgilisini bir saatten kısa sürede sinir edip hiçbir şeyin farkına varmamak ancak onun başarabileceği bir şeydi.

Taburemden inip Natalie’nin koluna girdim ve onu bardan uzaklaştırdım. Damon, muhtemelen planımı anladığı için geride, Blake’in yanında kaldı.

Çalan grup bir parçayı bitirip diğerine başladığında müziğin sesi daha da yükselmişti sanki.

Natalie'yi kendime doğru çevirerek, "Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatini bana vermiyor, müzikle hafifçe sağa sola sallanıp duruyordu.

"Nat, ciddiym ben."

Sonunda durarak bana baktı. Sorunun cevabını yüzümde arıyordu.

"Damon'ı kızdıracak ne yaptın? Buraya geldiğimizde gayet iyiydi."

Barda durmuş içkisini yudumlayan Damon'a bakıp yüzünde şaşkın bir ifadeyle yine bana döndü. "Bir şey yapmadım... Yapmamışımdır herhâlde, yani sanmıyorum..." Düşünmeye, ne yapmış, ne söylemiş olabileceğini hatırlamaya çalışır gibi kafasını kaldırmış, havaya bakıyordu.

Ellerini dudaklarına götürdü. "Neden kızdığını düşündün ki?"

"Bakışları sinirli gibi," derken Damon'la Blake'e bakıyordum. "Kavga etmenizden nefret ediyorum, özellikle de bütün geceyi sizinle geçirmek ve bir yıl önce olup bitmiş saçma sapan bir şey yüzünden atışmanızı dinlemek zorundaysam."

Natalie'nin şaşkın yüz ifadesi sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Bence sen paranoyaksın ya da Blake'le senin hakkında konuşmayayım diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun." Gözlerinde yine o muzip bakış belirmişti ve ben bundan nefret ediyordum.

Gözlerimi devirdim. "Ortada 'Blake'le ben' diye bir şey yok. Konuşuyorduk sadece."

"Konuşmak ilk adımdır zaten. Bir sonraki aşama gülümsemektir, ki yanına gelirken gülümsediğini de gördüm." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni zorla konuşturmadığına eminim. Adını bile öğrenmişsin."

"Eğlenmemi, biriyle tanışmamı isteyen sendin. Ama her şeyin senin istediğin gibi gitmesine rağmen yine de çeneni kapatmıyorsun."

Natalie yine hareketlerini müziğe uydurup ellerini kaldırdı, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde oynatıyordu. Bense öylece duruyordum.

"Aramızda bir şey olmayacak," dedim sert bir tavırla. "Sen istediğini elde ettin, ben biriyle muhabbet ediyorum, klamıya taşıdığımı falan da söylemeye niyetim yok. O yüzden, lütfen olay çıkartma."

Derin derin içini çekip konuşmak için dansa ara verdi. "Sanırım haklısın. Seni onunla bırakırım, ama yukarı, Rob'un katma çıkacak olursanız ayrıntıları öğrenmek istiyorum." Parmağını kararlı bir ifadeyle sallarken dudaklarını büzmüş, bir gözünü kısmıştı.

Natalie'den kurtulabilmek için, "Tamam," dedim. "Ama pek heyecanlanma, çünkü öyle bir şey *olmayacak*."

3. Bölüm

Bir saat ve iki içkiden sonra Blake'le beraber 'Rob'un katı'ndaydım. Hafif çakırkeyiftim sadece, görüşüm de, yürüyüşüm de gayet normaldi, yani sarhoş olmadığımı biliyordum. Ama her zamanki halimden biraz daha mutluydum, bu da beni rahatsız ediyordu. Blake 'bir süreliğine gürültüden kaçmamızı' önerdiğinde beynimin içindeki alarmlar deli gibi çalmaya başlamışlardı. *Birkaç içkiden sonra, gece kulübünden tanımadığın bir adamla ayrılma. Yapma Cam. Sen aptal değilsin, alkolün seni aptallaştırmasına izin verme.*

Bu düşünceler beynimde çığlıklar atıyordu. Bir noktaya kadar onları dinledim, ama sonra Blake'in bulaşıcı gülümsemesi ve beni rahatlatmasıyla düşüncelerimin ve alarmların sesi o kadar kısıldı ki, onları duymaz oldum.

"Rob'un katı dedikleri yer burası mı yani?" diye sordum, bir yandan da deponun terasından şehrin manzarasına bakıyordum. Bütün binalar parlak mavi, beyaz ve yeşil ışıklarla aydınlatılmıştı. Caddeler yüzlerce sokak lambasının turuncumsu ışığıyla yıkanıyordu sanki.

"Ne bekliyordun ki?" diyerek elimi tuttu. İçten içe irkilsem de itiraz etmedim. "Tavanı aynalı, gösterişli bir seks odası falan mı?"

Bir dakika... Evet, aklımdan geçen kesinlikle buydu, tabii biraz daha dolaylı bir şekilde. Peki, o zaman ne demeye Blake'le buraya gelmişim?

Tamam, galiba biraz paniğe kapılmaya başlıyordum.

Belki biraz sarhoştum, yoksa sağduyum bu kadar sapıtmazdı. Sarhoş bile olsam, herhangi bir *seks odasına* gitmeyi kabul etmiş olmam düşüncesi ödümü koparıp bir anda aklımın başına gelmesini sağladı. Alkol beni gerçekten aptallaştırıyor muydu, yoksa içindeki, var olduğuna inanmak istemediğim bir şeyleri mi ortaya çıkartıyordu?

Tuğla duvardaki metal kapağa baktım ve aralıktan gelen ışığı gördüm. Kapıyı açık bırakmıştı, bu da iyiye işaretti.

Tahta piknik masasına doğru ilerledik ve endişeyle masanın üzerine, Blake'in yanına oturdum. Saçlarımı okşayan rüzgâr birkaç telin ağzıma gelmesine neden oldu. Uzanıp parmaklarımla saçlarımı geriye attım.

"Neyse ki benim," dedi. Ayakları aşağıdaki bankta, elleri dizlerinin arasında şehri izliyordu.

Bağdaş kurup oturdum ve ellerimi kucagımda birleştirdim. Blake'e ne demek istediğini sorar gibi baktım.

Gülümsedi. "Neyse ki seni buraya getiren benim," diye açıkladı. "Senin gibi güzel bir kızla aşağıdaki adamları düşünüyordum da..." Dönüp yüzüme baktı, kahverengi gözleri karanlıkta hafifçe ışıldıyordu sanki. "Eğer başkası olsa dandik aşk filmlerindeki tecavüz kurbanlarına dönebilirdin."

Artık tamamen ayılmıştım. Sadece iki saniyede, hiç içki içmemiş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bir kıza istemediği veya birkaç içkiden sonra istediğini zannettiği bir şeyi asla yapmam."

Ucuz kurtulmuştum galiba.

Omuzlarım biraz gevşedi ve yine nefes alabildiğimi hissettim. Ona güvenmem için kafamı bir sürü saçmalıkla dolduruyor olabilirdi tabii, ama içgüdülerim onun tamamen zararsız olduğunu söylüyordu. Burada, Blake'le yalnızken

uyanık ve dikkatli davransam da, biraz olsun rahatlayabilirdim. Benden faydalanmaya niyeti olsa tehlike ihtimalini böyle açıkça dile getirmezdi herhâlde.

Söylediği bir şey aklıma geldi ve hafifçe güldüm.

"Neymiş bu kadar komik olan?" Gözlerini bana dikmiş, gülümseyerek cevabımı bekliyordu.

"Dandik aşk filmlerinden bahsettin ya," dedim. Dudaklarımın mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyordum. "Öyle şeyler seyrediyor musun?"

Bakışlarını benden kaçırdı, onun adına duyduğum utancı paylaşıyordu. "Hayır," dedi, "o filmlerde neler olduğunu herkes bilmez mi?"

"Öyle mi?" diyerek dalga geçtim. "Bilemeyeceğim, daha önce hiç 'aşk filmlerindeki gibi' lafını cümle içinde kullanan bir erkek görmemiştim."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve ben bunu gördüğüme bu kadar sevindiğim için kendime kızdım.

"Kimseye söyleme, tamam mı?" Dudağını bükmüş, bana bakıyordu.

Ona gülümseyip şehrin ışıklarını izlemek üzere başımı çevirirken, kısa şakalaşmamızın Blake'de uyandırmış olabileceği umutları yok etmeyi umuyordum. Ne kadar hoş, büyüleyici, seksi olduğu umurumda değildi, ona teslim olacak değildim. Şu anki durumumuzdan, herhangi bir cinsellik veya ilişki bağı olmadan yapılan masum, arkadaşça bir sohbetten fazlasına hazır değildim. Herhangi bir erkekle bunu yapmak çok zordu, çünkü basit bir gülümsemeye bile çok farklı anlamlar yükleyebiliyorlardı.

"Anlat bakalım," dedi. "Neden burada tek başınasın?"

"Ah, hayır..." gülümseyerek başımı iki yana salladım, "... o konuya hiç girmeyelim."

"Hadi ama, bu kadarını yap artık. Muhabbet ediyoruz şurada." Yüzüme bakmak için yan dönüp bir bacağına masaya koydu. "Gerçekten bilmek istiyorum. Taktik falan değil yani."

"Taktik mi?"

"Yani derdim seni yatağa atabilmek için sorunlarıyla ilgileniyormuş gibi yapmak değil. Seni yatağa atmak istesem bunu açıkça söyledim."

"Hım, benimle yatmak istemiyorsun yani?" Hafifçe gülümseyerek yan gözle Blake'e baktım.

Yenilgiye uğramış, ama yılmamış gibiydi. Yüzündeki ifade yumuşadı. "İstiyorum tabii, seninle yatmayı istemek için kafayı yemiş olmam lazım. Ama tek isteğim bu olsaydı, yani seni buraya bu amaçla getirmeye kalksaydım, niyetimi yukarı çıkmadan söyledim."

Dürüstlüğüne takdir ediyordum, ona duyduğum saygının daha da arttığı kesindi. Fakat 'tek istediğim bu olsaydı' kısmında gülümsemem donup kalmıştı. Benden başka ne isteyebilirdi ki? İlişkimizin başlangıcı olacak bir randevu mu? Hayatta olmaz.

"Bak," dedim hafifçe geri çekilerek. "Ben ikisinin de peşinde değilim, haberin olsun."

"Hangi iki şeyden bahsediyorsun?" Bir an sonra neyi kastettiğimi anladı. Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sorun değil, ben de aynı fikirdeyim. İnanması zor gelebilir, ama seni buraya sadece sohbet etmek için getirdim."

İçimden bir ses onunla yatmayı veya çıkmayı istesem Blake'in itiraz etmeyeceğini, ama şu anda yavaş yavaş kendini geri çekerek reddedilmiş durumuna düşmemeye çalıştığını söylüyordu.

"Soruna şöyle cevap vereyim," dedim. Sohbetin sürmesi için sonunda pes etmiştim. "Yalnızım, çünkü birkaç kötü deneyimim oldu ve şu anda her şeye yeniden başlamaya niyetim yok."

Başını salladı. "Anlıyorum." Gözlerini benimkilerden kaçırdı. Hafif bir esinti saçlarının arasında dolaşıyor, uzun sayılabilecek perçemlerini alnından geriye itiyordu. "Her şeye yeniden başlamak çok zor; en azından ilk aşamalarda. Öğrenme süreci ise başlı başına bir kâbus." Söylediklerini açıklamak için yine bana döndü. "Biriyle uzun zaman beraber olursan ona alışıyorsun, anlatabiliyor muyum? Kendine rahat ettiğin bir alan yaratıyorsun. O bölgeye bir kez alışan kişiyi dışarı çıkarmaya çalışmak –her şey kötü ve sağlıksız gidiyor olsa bile– şişko bir televizyon manyağını kanepesinden kaldırıp, başka şeyler yapmaya ikna etmekten farksız." Belki de bu kadar derin sohbetlere girmek için henüz çok erken olduğunu fark ederek, konuşmayı hafifletmek için ekledi, "Jen'in evinde kendimi tuvalete gidebilecek kadar rahat hissetmem üç ay sürmüştü."

Bir kahkaha atıp cesaretimi toplamayı başarinca ona baktım. Blake de gülümsüyordu.

Eski nişanlısını unutma konusunda kendini inandırmaya çalıştığı kadar başarılı olmadığını hissetmeye başlamıştım. Bu bir anda kafasına dank etmeden, dünyası başına yıkılmadan konuyu kendi meselelerime çevirerek ona bir iyilik yapmaya çalıştım.

Blake'in hatırı için "Sevgilim öldü," deyiverdim bir anda. "Trafik kazasında."

Yüzü bir anda allak bullak oldu, pişmanlık dolu gözlerle bana bakıyordu. "Özür dilerim, ben şey yapmak istememişim..."

Elimi kaldırdım. "Hayır, sorun değil. Sen bir şey yapmadın." Belli belirsiz başını sallayıp devam etmemi bekledi. "Mezuniyetten bir hafta önceydi." Elini dizime koydu, ama bu hareketin beni rahatlatmaktan başka bir amacı olmadığını biliyordum.

Olan biteni anlatmaya başlamıştım ki, Blake masanın üzerinden gürültüyle terasın zeminine düştü. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, Damon'ın ne yan taraftan ona koşuşunu, ne de metrelerce ötedeki metal kapıdan fırlayışını görmüştüm.

Damon, yerinden kalkmaya fırsat tanımadan Blake'in yüzüne yumruklarını indirmeye başladığında "Damon!" diye çığlık attım. "DUR DAMON! TANRI AŞKINA DUR!"

Bir dizi yumruk daha Blake'in yüzüne indikten sonra yaşadığım şoku atlatıp koştum ve Damon'ı uzaklaştırmaya çalıştım. Damon'a arkasından yaklaşıp, havayı döven kollarını bileklerinden yakalamayı denedim, ama Blake'in canına okumaya öyle bir odaklanmıştı ki, kendimi mekanik rodeo boğalarından birinin üzerinde gibi hissettim.

Blake, Damon'ın yüzünün yan tarafına sağlam bir yumruk indirdikten sonra nihayet ayağa kalkabildi.

"Senin derdin ne be adam?" diyen Blake sendeleyerek ayakta durmaya çalışıyordu. Bir eliyle sanki yerine oturtmaya çalışır gibi sürekli çenesini ovalayıp duruyordu. Burun deliklerinden kan geliyordu, üst dudağı patlamış ve şişmişti. Akan kan, karanlıkta simsiyah görünüyordu.

"Derdimin ne olduğunu iyi bilirsin sen!" Damon kükreterek tekrar saldıracak oldu, ama ileri atılıp onu durdurmak için elimden geleni yaptım. Önüne geçip avuçlarımı taş gibi sert göğsüne dayadım.

“Kes artık Damon! Konuşuyorduk sadece! Neyin var senin?” Öyle yüksek sesle bağıryordum ki, sesimin kısıldığını hissettim.

Ellerimi Damon’ın göğsünden ayırmadan başımı çevirip Blake’e baktım. “Üzgünüm Blake... Ben... ben...”

“Dert etme,” dedi sert bir tavırla. “Gidiyorum ben.”

Dönüp metal kapıya doğru ilerledi. Kapıyı çarpmasıyla, havada gürültülü bir *bam* sesi yankılandı. Hızla Damon’a döndüğümde, gözlerimden âdeta öfkeli alevler fışkırıyordu. Onu tüm gücümle ittim. “Seni aşağılık piç kurusu! Bunu yaptığına inanamıyorum!” Yüzünün beş santim ötesinde avaz avaz bağıryordum.

Dudaklarını büken Damon, kavganın etkisiyle hâlâ zorlukla nefes alıyordu. Koyu renk gözleri kocaman açılmıştı, bakışları kontrolsüz, hatta vahşiydi. Bir yanım ondan şüpheleniyor, onu on iki yıldır tanıyan yanım ise bu şüpheleri silip atıyordu.

“Ne halt etmeye yeni tanıştığın bir adamla kulüpten çıkıyorsun? Kafan iyi bile olsa, daha akıllıca davranacağını sanırdım, Cam.”

Bir adım geri çekilip öfkeyle kollarımı kavuşturdum. “Bana aptal mı diyorsun sen? Konuşuyorduk sadece!” diye bağırdım, sarı saçlarım gözlerimin önüne düştü. “Aşağılık herifleri düzgün adamlardan gayet iyi ayırt ederim ve şu an karşımda aşağılık piçin teki duruyor.”

Sımsıkı kapalı dudaklarının ardından dişlerini gıcırdattığı belli oluyordu. “Bana istediğini diyebilirsin, ama ben sadece seni koruyordum.” Bu cümleyi şaşırtıcı bir sakinlikle söylemişti.

“Neden koruyordun?” diye bağırdım. “Sıkıcı bir muhabbetten mi? Gerçekten tek istediği konuşmak olan bir çocuktan mı?”

Damon sırtıttı. “Hiçbir erkek sadece konuşmak istemez,” derken konunun uzmanı gibi konuşuyordu. “Hiçbir erkek senin gibi bir kızı sırf konuşmak için tek başına Allah’ın cezası bir deponun çatışına getirmez. On dakika daha geçse, senin o küçük kıçını masaya yatırıp becerecekti. Burada çığlıklarını kimse duymazdı, Cam.”

Boğazıma çöreklenen yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalışırken bir yenisi onun yerini alıverdi. Belki de Damon haklıydı. Belki Blake’in samimi, saklı yaralarla dolu kişiliği gözümü öyle kör etmişti ki, aklıma bile gelmeyecek bir taktiğe kanmıştım. Bu tür durumları aklımdan geçirmiş, en tipik örneklerini televizyonda görmüştüm elbette, ama Blake benim üzerimde farklı bir şey denemiş olabilirdi. Hayır, buna inanmıyordum. Eğer isteseydim, beni piknik masasına yatırırdı tabii, ama içimden bir ses ben istemeden böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu.

Damon’a arkamı döndüm, söylediklerine bir an için de olsa inandığımı yüz ifademden anlamasını istemiyordum. Duruma müdahale şekli yüzünden çok kızgındım, ama ondan sonsuza dek nefret edemezdim. Neticede beni korumaya çalışıyordu. Baskın erkek özellikleri göstermesine neden olan bir testosteron fazlalığı olduğu kesindi, ama yine de beni kollamaya çalışmıştı.

“Cam, bana bak, lütfen.”

Karşı koyarak birkaç saniye bekledikten sonra ona döndüm, kollarım hâlâ göğsümde birleşmiş haldeydi.

Damon’ın bakışları az öncekinden daha yumuşaktı. “Özür dilerim, ben sadece...” içini çekip bakışlarını benden uzaklaştırdı, anlatmak üzere olduğu şeyi bana bakarak

söylemeyecekmiş gibiydi. "Camryn, seni başka bir erkekle düşünmeye bile dayanamıyorum."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ağzımdan viyaklamayı andıran garip bir ses çıktı, gözlerimi kocaman açtım.

Endişeyle bir metal kapıya, bir Damon'a baktım. "Natalie nerede?" Bu konuyu ortamdan silip atmalıydım. Ne demişti az önce? Hayır, bunu kastetmiş olamazdı. Yanlış duymuştum herhâlde. Evet, kafam yine iyi olmuştu galiba, doğru düzgün düşünemiyordum.

Yanıma gelip dirseklerimi tuttu. Birdenbire ondan uzaklaşma ihtiyacı duydum, ama olduğum yerde donup kalmıştım, sadece gözlerimi kıpırdatabiliyordum.

"Ben ciddiym," derken sesi alçalmış, çaresiz bir fısıltıya dönmüştü. "Yedinci sınıftan beri seni istiyorum."

Karnıma bir yumruk daha indi.

Nihayet ondan uzaklaşmayı başardım. "Hayır. Hayır." Kafamı sallayıp duruyor, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. "Damon, sarhoş musun sen? Kafan mı iyi? Normal değilsin sen." Kollarımı çözüp ellerimi kaldırdım. "Gidip Natalie'yi bulalım. Söylediklerinden ona bahsetmem, çünkü zaten sabaha hatırlamayacaksın, ama gitmemiz lazım. Hem de hemen."

Artık kapalı olan metal kapıya doğru yürümeye başladım, ama Damon'ın elinin kolumu kavradığını hissettim. Nefesim kesildi, daha önce ona karşı duyduğum şüpheler tüm güçleriyle geri dönerek, onu tanıdığım, ona güvendiğim onca yılı silip atıldılar. Bana öncekinden daha da vahşi gözlerle bakıyor, ama yine de bakışlarındaki ürkütücü yumuşaklığı korumayı başarıyordu.

"Sarhoş değilim, geçen haftadan beri de kokain almadım."

Kokain kullanması onu çekici bulmamı imkânsız kılmak için yeter de artardı, ama Damon en yakın arkadaşlarımdan biriydi, bu yüzden de uyuşturucu kullanımını hep görmezden gelmiştim. Ancak o an gerçeği söylüyordu ve uzun zamandır bu kadar yakın olduğumuz için bunu anlayabiliyordum.

İlk kez, keşke kafası iyi olsaydı, diye düşündüm çünkü o zaman bu olanları gerçekten unutabilirdik.

Kolumu saran parmaklarına bakınca beni ne kadar sıkı tuttuğunu gördüm ve bu beni daha da korkuttu.

“Kolumu bırak Damon, lütfen.”

Parmaklarını gevşeteceğine daha da çok sıkıldığını hissederek, ondan kurtulmaya çalıştım. Beni kendine çekti ve tepki göstermeme fırsat kalmadan dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. Boştaki eliyle ensemini kavrayarak, başımı çevirmemi engelledi. Dilini ağzıma sokmaya çalıştı, ama başımı, alnımı onunkine vuracak kadar geriye atmayı başardım. Bu hareketim hem beni, hem de onu sersemletti. İlgüdüsel bir şekilde beni bıraktı.

“Cam! Dur!” Koşarak ondan kaçıp kapıyı açarken arkamdan seslendiğini duydum.

Epey gürültü çıkaran metal merdivenlerde arkamdan koşarken çıkardığı şiddetli ayak seslerini duyuyordum, ama kafesli asansöre ulaşarak kapıyı hızla kapatıp *ana kat* düğmesine bastığımda, onu atlatmayı başarmıştım. Geldiğimizde kulübün girişinde duran dev yine kapıdaydı, onu iterek dışarı fırladım.

Dev, arkamdan, “Yavaş ol fıstık!” diye seslendiğinde kaldırımında koşuyor, depodan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Benzin istasyonuna kadar yürüyerek, beni alması için bir taksi çağırdım.

4. Bölüm

Ertesi sabah cep telefonumun zırlıtısına uyandım. Komodinde çaldığını duyuyordum, ekranda kalın harflerle NATALIE yazıyor, iri gözleri, kocaman gülümseyen yüzü bana bakıyordu. Onun yüzünü görmek iyice uyanmamı sağladı, yatakta dimdik oturdum ve ancak telefon elimde birkaç saniye daha titreştikten sonra açacak cesareti bulabildim. “Nereye gittin sen?” diye çınladı sesi kulağımda. “Tanrım, Cam, bir anda ortadan kayboldun, ödüm koptu, bir ara Damon da yoktu ortalıkta, sonra geri döndü. Blake’in yüzü gözü kan içinde dışarı çıktığını gördüm. Damon’ın sinirli olduğunu falan söylüyordun ya, işte o zaman ne demek istediğini anladım...” Nihayet bir nefes aldı. “Ne dedim, ne yaptım diye sormaya başladım, geçen hafta restoranda olanlara mı kızdı dedim, ama cevap bile vermedi, gitmemiz lazım dedi, sonra ben...”

“Natalie,” diyerek sözünü kestim, ardı arkası kesilmeyen cümleleri başımı döndürmüştü. “Bir sakinleş önce, olur mu?”

Üzerimdeki battaniyeyi atıp yataktan çıktım, telefon hala kulağımdaydı. Ona Damon’ın yaptıklarını anlatmak zorunda olduğumun farkındaydım. Mecburdum. Sonradan öğrenecek olursa beni asla affetmezdi, ama tek sebep bu değildi. Anlatmazsam ben de kendimi affedemezdim. Natalie’nin yerinde olsam, olan bitenin bana söylenmesini tercih ederdim. Ama telefonda olmazdı. Bu konuşmanın yüz yüze olması şarttı.

"Bir saat sonra kafede buluşalım mı?"

Sessizlik.

"Hım, şey, olur tabii. İyi olduğuna emin misin? Kaçırıldın falan sandım."

"Natalie, evet, ben..." İyi olmadığım kesin. "Evet, iyiyim, tamam mı? Bir saat sonra buluşalım ve lütfen yalnız gel."

"Damon kendi evinde, sızmış halde," derken sırtıttığı anlaşılıyordu. "Dün gece bana hayatta aklıma gelmeyecek şeyler yaptı,"

Söylediği kelimelerle ürperdim. Her biri telefonun diğer ucundan bana haykıran cırtlak sesli varlıklardı sanki, ama ben onların sadece sözcükler olduğunu varsaymak zorundaydım.

"Yani, tabii senin iyi olduğunu öğrenene kadar seks falan düşünecek halde değildim. Cep telefonuna cevap verince saat üç gibi anneni aradım, yatağında olduğunu, uyuduğunu söyledi. Ama ben yine de endişeliydim, çünkü bir anda ortadan kayboldun ve..."

"Bir saate görüşürüz," deyip sözünü keserek konuyu tekrar dağıtmasını engelledim.

Telefonu kapatır kapatmaz ilk işim cevapsız çağrılara bakmak oldu. Altı tanesi Natalie'den, dokuz tanesi ise Damon'dandı. Bırakılan sesli mesajların ise hepsi Natalie'ye aitti. Damon'ın kendisini suçlu duruma düşürecek bir kanıt bırakmak istemediğini tahmin ettim.

Kanıtı falan ihtiyacım yoktu zaten. O cadaloz, bir gece yatisında kadife giysili Barbie'mi çaldığından beri Natalie'yle birbirimizin en yakın arkadaşaydık.

Natalie geldiğinde sütlü kahvemin yarısını bitirmiş, hursuz bir şekilde bekliyordum. Kendini boş sandalyeye

attı. Keşke bu kadar gülümsemeseydi, o zaman işim daha kolay olurdu.

"Berbat görünüyorsun Cam."

"Biliyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Nasıl yani? Alaycı bir 'sağ ol' eşliğinde, o meşhur göz devirme hareketini yapmayacak mısın?"

Ne olur gülümseme Nat. Gülümsemeyen, tuhaf halimi bir kez anla da bana ciddi bir ifadeyle bak.

Natalie bunu yapmadı tabii.

"Bak, hemen konuya gireceğim, tamam mı?"

Nihayet gülümsemesi kaybolmaya başlamıştı.

Yutkunup derin bir nefes aldım. Bu olanlara inanamıyordum! Damon'la yaşadıkları kısa ayrılıklarda görüştüğü herhangi bir çocuktan bahsedecek olsak işim bu kadar zor olmazdı. Ama söz konusu olan Damon'dı; beş yıldır beraber olduğu, her kısa ayrılıktan veya kavgadan sonra yine kollarına koştuğu erkek. Gerçekten âşık olduğu tek kişi.

"Cam, neler oluyor?" Söylemek üzere olduklarımın ciddiyetini anlamıştı ve kahverengi gözlerinden anladığım kadarıyla bunları duymak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu. Konunun Damon olduğunu hissetmişti galiba.

Boğazında oluşan yumruyu kendi boğazımda hissediyordum.

"Dün gece Blake'le terastaydık..."

Endişeli yüzü bir anda gülümsemelerin istilasına uğradı. Sanki kaçınılmaz haberlerin üzerini örtme fırsatından yararlanmak için şaka yapabileceği bir konuya dört elle sarılmaya çalışıyordu.

Yorum yapmasına fırsat bırakmadan Natalie'yi durdurdum.

"Biraz dinle beni, olur mu?"

Sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştım. Her zaman yüzünde beliren şakacı ruh Natalie'yi terk etmişti.

Devam ettim.

"Damon, Blake'in beni becermek için terasa çıkardığını sandı. Bir anda ortaya çıkıp Blake'e saldırdı, ağzını yüzünü dağıttı. Blake doğal olarak sinirlenip gitti, biz de terasta Damon'la yalnız kaldık."

Duyduğu korku Natalie'nin gözlerinden okunmaya başlamıştı. Sanki ne söyleyeceğimi biliyordu ve bu yüzden benden nefret etmeye başlamış gibiydi.

"Bana saldırdı, Nat."

Gözleri kısıldı.

"Beni öpmeye kalktı, yedinci sınıftan beri benden hoşlandığını söyledi."

Nefes alışının sıklaşmasından, nabzının hızlandığını anlıyordum.

"Sana kendim söylemek istedim..."

"Seni yalancı kaltak."

Yine karnıma yumruk yemiş gibi hissettim, ama bu kez nefesim kesilmişti.

Natalie sandalyesinden fırladı, çantasını omzuna taktı ve bana kapkara saçlarının çevrelediği siyah, yırtıcı gözlerle baktı.

Bana söyledikleri yüzünden sersemlemiştim, yerimden kıpırdamıyordum.

"Ben Damon'la çıkmaya başladığımdan beri onu istiyordun," diye tısladı. "Yıllardır ona nasıl baktığını görmediğimi mi sandın?" Dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. "Kahretsin Camryn, ne zaman başka erkeklerden bahsetsem hep onun tarafını tutup bana şirretlik yaparsın." El hareketleri

ve abartılı, genizden gelen bir sesle benim taklidimi yapmaya başladı: "Senin sevgilin var Nat! Damon'ı unutma Nat! Damon'ı düşünmelisin Nat!" Avuçlarını sertçe vurarak masanın iki yana sallanmasına neden oldu. İçeceğimi yakalamak için bile kıpırdayamadım, ama neyse ki bardağım devrilmedi. "Benden de, Damon'dan da uzak dur." Parmağını yüzüme doğru uzattı. "Yoksa yemin ederim, dayaktan gebertirim seni."

Yürüyüp cam kapıdan çıktı. Kapının üzerindeki küçük zilin sesi mekânda yankılandı.

Yaşadığım şoku nihayet atlatınca, üç müşterinin oturdukları yerden beni izlediklerini fark ettim. Tezgâhın arkasındaki görevli bile ona baktığımda gözlerini kaçırdı. Başımı eğip masaya baktım. Ahşabın damarları bir türlü odaklayamadığım gözlerimin önünde dans ediyordu.

İki kere Natalie'yi aramaya niyetlendim, ama kendimi zor da olsa engelleyip telefonu yine masaya bıraktım.

Bu nasıl olmuştu? Yıllarımızı birbirinden ayrılmayan iki arkadaş olarak geçirmiştik, midesini bozup kustuğunda ortalığı temizlediğim bile olmuştu, şimdi ise beni bir paçavra gibi kenara atıyordu. *Canını yakmaya çalışıyor sadece, demeye çalıştım kendi kendime. Duyduklarını inkâr etmeye çalışıyor ve gerçeklerin farkına varması için ona zaman tanımalıyım. Akli başına gelecek, Damon'ın kışına tekme basacak, benden özür dileyecek, ikimiz de yeni birilerini bulalım diye beni yine The Underground'a sürükleyecek.* Ama bu söylediklerime aslında inanmıyordum. Daha doğrusu; daha mantıksız, incinmiş parçam öfkenin ötesini görmemi engelliyordu.

Müşterilerden uzun boylu, yaşlıca, buruşuk takım elbise bir adam kafeden çıkarken gizlice bana baktı. Çok utanmıştım. Başımı kaldırdığımda az önce bana bakan gözlerin

hemen başka yöne çevrildiğini gördüm. Acıyarak baktıklarını hissettim; bana acınmasından nefret ederdim.

Çantamı yerden alıp ayağa kalktım, dikkatsizce omzuma atıp neredeyse Natalie kadar öfkeli bir şekilde dışarı çıktım.

Bir hafta geçmişti ve Natalie'den hâlâ haber almamıştım. Kendimi tutamayıp onu defalarca aramıştım ama telefonu hep telesekretere düşüyordu. Son aradığımda telesekreter mesajını değiştirmişti. *Merhaba, ben Nat. Eğer arkadaşınısanız, yani gerçek bir arkadaşsanız mesaj bırakın, sizi ararım, değilseniz hiç zahmet etmeyin.* Telefonun içinden uzanıp suratına bir yumruk atmak istiyordum, ama telefonu odanın diğer ucuna fırlatmakla yetinmek zorunda kaldım. Neyse ki telefonla beraber şu koruyucu kılıflardan da almıştım, yoksa Apple mağazasına birkaç yüz dolar daha sayıp yenisini almam gerekecekti.

Dayanamayıp Damon'ı aramayı bile denedim. Dünyada konuşmak istediğim en son insan oydu, ama Natalie'yle olan arkadaşlığımızın anahtarı da onun ellerindeydi. Maalesef gerçek buydu. O sırada aklımdan ne geçiyordu, ben de bilmiyorum. Kendini ele verip Natalie'ye gerçeği mi söyleyecekti? Mümkün değil.

Böylece telefon etmekten vazgeçtim. En sevdiğimiz kafeden özellikle uzak durup yakındaki marketin berbat kahvesine talim ettim. Dillard's mağazasındaki iş görüşmesine giderken sırf Natalie'nin evinin önünden geçmemek için yolumu üç kilometre uzattım.

İşe alındım. Yönetici asistanı olarak çalışacaktım. Annem hakkımda iyi şeyler söyleyince yakın arkadaşı Bayan Phillips beni işe almıştı, ama bir mağazada çalışmak beni ancak her sabah o iğrenç kahveyi içmek kadar heyecanlandırabiliyordu.

Mutfakta oturmuş saçını sarıya boyamış olan annemin buzdolabına doğru yürümesini izlerken bir anda kafama dank etti; bu evden ayrılıp en iyi arkadaşım ile yaşayamayacaktım artık. Ya bir daire tutup kendi başıma kalacaktım ya da Natalie'nin aklı başına gelene kadar bir süre daha buradan kurtulamayacaktım, ki bu da asla gerçekleşmeyebilirdi. Belki de çok uzun süre sonra gerçekleşirdi, ancak o gün geldiğinde ben bağışlayıcılığı bir yana bırakıp Natalie'ye defolup gitmesini söyledim.

Mutfak etrafımda dönüyordu âdeta.

"Bu gece Roger'la çıkacağım," dedi annem buzdolabı kapısının arkasından. Doğrulup bana baktı. Gereğinden fazla göz farı sürmüştü. "Roger'la tanışmıştın, değil mi?"

"Evet, tanışmıştım." Aslında tanışmamıştım, belki de tanışmıştım ama adını son bir ayda çıktığı beş adamla karıştırıyordum. Annem şu garip, hızlı randevu sistemlerinden birine kaydolmuştu. Bu adamları da bayağı hızlı bir şekilde elden geçirdiğine göre, sistemi gerçek anlamıyla kullanabiliyordu.

"İyi bir adam. Bu üçüncü randevumuz."

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Evlenmesi ihtimali ödümü koparıyordu, ama mutlu olacaksa buna da razıyım. Babamı çok seviyordum, birbirimize çok düşkündük, ama anneme yaptığı affedilecek bir şey değildi. Dört ay önceki boşanmalarından beri annem ancak kısmen tanıdığım bu tuhaf kadına dönüşmüştü. Sanki otuz yıldır kapalı duran bir çekmeceyi açmış, babamla tanışmadan, beni ve kardeşim Cole'ü doğurmadan önce giydiği kişiliği üzerine geçirivermişti. O kişilik artık üzerine olmuyor, ama annem her gün bir kez daha denemekte ısrar ediyordu.

"Beni bir gemi seyahatine götürmekten bahsetmeye başladı bile." Bunu düşünürken bile gözleri parlamıştı.

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapadım. "Üç randevu gemi seyahati muhabbetleri için biraz erken değil mi sence?"

Dudaklarını büzdü ve elini sallayarak bu fikri reddetti. "Hayır yavrum, tam zamanıdır. Bir dünya parası var, onun için böyle bir seyahat beni yemeğe götürmesi kadar sıradan."

Gözlerimi kaçırıp aç olmamama rağmen sandviçimin kenarından azıcık ısırdım.

Annem mutfakta dört dönüyor, temizlik yaptığını zannediordu. Normalde çarşamba günleri temizlikçi gelirdi, ama eve bir erkek uğrayacaksa annem mutfak tezgâhında bir paçavrayı gezdirip etrafa oda kokusu sıkmakla evi temizlediğini sanırdı.

Beklenmedik bir şekilde bulaşık makinesini doldurmaya başlarken, "Cumartesiye unutma," dedi.

"Unutmadım anne." İçimi çekip başımı iki yana salladı. "Ama bu sefer gelemeyeceğim herhâlde."

Doğrulup bana baktı.

"Tatlım, söz vermiştin," dedi çaresizce, bir yandan da tırnaklarını tezgâhın üzerine vurup duruyordu. "Hapishaneye yalnız gitmek istemediğimi biliyorsun."

"Orası cezaevi anne." Masadaki birkaç kırıntıyı alıp taşa attım. "Hem orada kimse sana bir şey yapamaz, hepsi parmaklıkların ardında, tıpkı Cole gibi. Bu da kendi kaba-hatleri."

Annem bakışlarını yere indirince suçluluk duygusu, alev alev yanan bir top gibi karnuma yerleşti.

İçimi çektim. "Özür dilerim anne. Öyle demek istemedim."

Pekâlâ da öyle demek istemiştım, ancak bunu annemin yanında yüksek sesle dile getirmemeliydim. Abim Cole'den ve alkollüyken kaza yapıp bir adamı öldürdüğü için aldığı

beş yıllık cezadan bahsetmem annemi üzüyordu. Bu olay Ian'ın trafik kazasında ölmesinden altı ay sonra olmuştu.

Herkesi bir bir kaybettiğimi hissediyordum.

Masadan kalkıp tezgâhın önünde durdum, annem de bulaşık makinesini doldurmaya devam etti.

"Seninle geleceğim, tamam mı?"

Kendini zorlayarak gülümsedi, ama bu gülümsemeyi hâlâ ince bir incinmişlik tabakası örtüyordu. "Sağ ol, bebeğim."

Annem için üzüldüm. Yirmi iki yıllık evlilikten sonra babamın onu aldatmış olması yüreğimi parçalıyordu. Ama bunun olacağı belliydi.

Düşünüyorum da, on altı yaşındayken anneme açıldığım da, Ian'la birbirimize âşık olduğumuzu söylediğim de annemle babam bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalışmışlardı.

Anne babaların, yaklaşık yirmi yaşından önce kimsenin aşkın ne olduğunu bilemeyeceğine dair tuhaf bir inançları vardır. İçki içme yaşının kanunlarla belirlendiği gibi, âşık olma yaşının da bir yerlerde yazdığını sanırdınız. Genç bir zihnin duygusal gelişiminin aşkı anlamak, gerçek olup olmadığını fark edebilmek için yetersiz olduğuna inanırlar.

Saçma sapan bir düşüncedir bu.

Gerçek şu ki, yetişkinler farklı farklı şekillerde severler, tek bir şekilde değil. Ben Ian'ın bana bakışını, karnımda yarattığı kıpırtıları, bozuk bir yemek yüzünden kusarken saçımı tutuşunu sevdim...

Aşk budur işte.

Annemi de, babamı da çok severim, ama annem boşanmalarından epey zaman önce en son hasta olduğunda babamın tek yaptığı yukarı çıkıp ona mide ilacını vermek, odadan çıkarken de uzaktan kumandanın nerede olduğunu sormaktı.

Her neyse.

Annemle babam beni yetiştirirken bir yerde bir hata yapmış olmalıydılar. Çünkü bana gayet iyi davranmalarına, benim için tüm yaptıklarına ve benim onlara duyduğum sevgiye rağmen sonumun onlar gibi olmasını istemiyordum. Mutsuz olmaktan, iki çocuk, bir köpek ve beyaz çitlerle çevrili bir evde şahane bir hayat sürer gibi yapmaktan korkarak büyümeyi başardım. Aslında birbirlerine sırtlarını dönüp uyuduklarını biliyordum. Annemin sık sık, lisedeyken *sevdiği* çocuğa ikinci bir şans verse hayatının nasıl olacağını hayal ettiğini biliyordum. Eski günlüğünü okumuş, o çocukla ilgili her şeyi öğrenmiştim. Babamın da çoğu zaman—annemi onunla aldatmadan önce—hâlâ Wiltshire’da yaşayan mezuniyet balosundaki eşi ve *ilk aşkı* Rosanne Hartman’ı düşündüğünü biliyordum.

Aşkın nasıl bir şey olduğuna, nasıl hissettirdiğine dair yanlış inançlara sahip olanlar yetişkin nüfusunun büyük kısmını oluşturunuyordu.

Bekâretimi aldığı gece biz Ian’la seks değil, aşk yapmıştık. Bu iki kelimeyi ‘aşk yapmak’ şeklinde kullanacağım hiç aklıma gelmezdi. Bunun sadece eskilerin kullandığı, demode, banal bir deyim olduğunu düşünürdüm. Başka birinden duyduğumda, babamın arabasında her sabah dinlediğimiz klasik rock radyosunda ‘Aşk Yapasım Var’ şarkısı çalınca bile irkilirdim.

Ama olan biteni anlatacak tek söz buydu.

Büyülü, muhteşem, inanılmaz, asla hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir olaydı.

Cumartesi annemle beraber Cole’ü görmeye cezaevine gittik. Her zamanki gibi fazla konuşmamayı tercih ettim, Cole de beni görmezden gelerek karşılık verdi. Bunu benden

nefret ettiğinden yapmıyor, daha ziyade yaptıkları yüzünden hâlâ kızgın, incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış olduğumu bildiğinden ağzını açmaya korkuyordu. Yaptığı 'bir seferlik trajik kaza' denip geçirilebilecek bir şey değildi, Cole on sekizine basmadan alkolik olmuştu. Ailenin yüz karasıydı. İslahevine girip çıkararak büyüyen, canının istediğini yapmak için haftalarca ortadan kaybolup annemle babamı meraktan neredeyse öldüren rezil itin tekiydi. Kendinden başka kimseyi düşünmezdi.

Yönetici asistanlığı işime sonraki pazartesi günü başladım. Hayatımın geri kalanını babamdan para alarak geçirmek istemediğim için bu iş bulduğuma seviniyordum, ama siyah pantolon-cekete takımım, beyaz gömleğim ve topuklu ayakkabılarımla o ortama ait olmadığımı hissettim. Belki de sadece kıyafet yüzünden değildi, ama... bir şekilde oraya ait değilmişim gibi geliyordu işte. Sebebini tam olarak bilemesem de o pazartesi günü ve haftanın geri kalanında uyanıp, giyinip mağazaya gittiğimde zihnimin gerisinde bir yerlerde bir huzursuzluk vardı. Kelimeleri net olarak duymuyordum belki, ama birisi sürekli "Senin hayatın bu, Camryn Bennett. İşte bu," deyip duruyordu.

Etrafta dolaşan müşterilere baktığımda hep olumsuz şeyler görüyordum. Burnu havada kibirli tipler pahalı çantalarıyla gezinip gereksiz şeyler satın alıyorlardı.

İşte o zaman anladım ki, o noktadan sonra yaptığım her şey aynı sonuca yol açacaktı.

Senin hayatın bu Camryn Bennett. İşte bu.

5. Bölüm

Dün her şeyin değiştiği gündü.

Zihnimdeki huzursuzluk beni yataktan kalkmaya zorladı. Kalktım. Ayakkabılarımı giymemi, küçük bir çantaya birkaç eşya koymamı, el çantamı almamı söyledi. Dediklerini yaptım.

Yaptıklarımın hiçbir mantığı, amacı yoktu; sadece yapmakta olduğumdan farklı bir şey yapmak zorunda olduğumu, yoksa dayanamayacağımı hissediyordum. Sonum anemle babamın sonu gibi de olabilirdi.

Hep, depresyon denen şeyin abartıldığını düşünmüştüm; 's' ile başlayan, hayatım boyunca hiçbir erkeğe söylemeyeceğim o kelime gibi. Zaman içinde milletin diline pelesenk ettiği bir sözcük haline gelmişti. Lisedeyken kızlar nasıl 'depresyonda' olduklarından, annelerinin ilaç versin diye kendilerini psikiyatriste götürdüklerinden bahseder, sonra da toplanıp kimin haplarını deneyeceklerine karar vermeye çalışırlardı. Depresyonun karşılığı benim için üç kelimeydi: Üzüntü, üzüntü, üzüntü. Televizyonda, tepelerinde dolaşan kara bulutların durmadan üzerlerine yağmur yağdırdığı, karikatürü andıran karakterlerin sıkıntılı bir şekilde yürüdükleri aptal reklamları görür, milletin depresyon meselesini bu kadar abartmasına şaşardım. İnsanlar için üzülürdüm. Her zaman da üzülmüşümdür. Kimsenin acı çektiğini görmek istemezdim, ama itiraf edeyim, ne zaman

depresyon kozunu kullanan birini görsem gözlerimi devirip kendi işime bakardım.

Depresyonun ciddi bir hastalık olduğundan habersizmişim.

Okuldaki kızlar depresyonda olmak nedir bilmiyorlarmış.

Depresyonda mesele sadece üzüntü değildi. Aslına bakarsanız üzüntünün konuyla pek az ilgisi vardı. Depresyon acının en saf haliydi ve herhangi bir şey hissedebilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Her türlü hisse razıydım. Acı insanın canını yakıyordu, ama başka hiçbir şey hissedemeyecek kadar acı çekmek, delireceğinizi sanmaya başladığınız noktaydı.

Okulda Ian'ın trafik kazasında öldüğünü öğrendiğim günden sonra hiç ağlamadığımı fark etmek beni çok rahatsız etti. O gün ağlarken Damon'ın kollarındaydım. Sarılıp ağlayacak başkasını bulamamıştım sanki.

O günün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti ve gözümünden bir damla bile yaş dökülmemişti.

Bir daha ağlayamamıştım. Ne annemler boşandığında, ne Cole hapse girdiğinde, ne Damon gerçek yüzünü gösterdiğinde, ne de Natalie beni sırtımdan bıçakladığında ağlamıştım. Bir gün çökeceğimi, yastığıma gömülüp hüngür hüngür ağlayacağımı, ağlamaktan kusacağımı düşünüp duruyordum.

Ama böyle bir şey olmadı ve hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum. Her şeyden kurtulma hissi hariç. Belli belirsiz ve hafif de olsa zihnimdeki huzursuzluk, beni söylediklerini dinlemeye zorluyordu. Nedenini bilmiyorum, açıklamam mümkün değil, ama sürekli zihnimdeydi ve dediklerini yapmadan duramazdım.

Gecenin büyük kısmını otobüs terminalinde geçirdim. Öylece oturup, zihnimdeki sesin bana ne yapacağımı söylemesini bekledim. Sonra kalkıp bankoya gittim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi kadın ifadesiz bakışlarla.

Bir an düşündüm. "Idaho'daki ablamı görmeye gideceğim, bebeği oldu da."

Kadın bana tuhaf tuhaf baktı ve itiraf edeyim, ben de kendimi tuhaf hissediyordum. Ablam yoktu, Idaho'ya hayatımda gitmemiştim, ama aklıma gelen ilk yalan buydu. Kadın fırınlanmış patates yiyordu. Yağlı bir folyoya sarılmış duran patatesle ekşi krema, tezgâhın arkasında duruyordu. Onu görünce aklıma ilk gelen yer de, patatesiyle meşhur Idaho olmuştu tabii. Aslında neden orayı seçtiğimin bir önemi yoktu, umurumda da değildi.

Idaho'ya varınca başka bir yere bilet alırım, diye düşündüm. Belki California'ya giderdim. Belki de Washington'a. Belki güneye iner, Teksas nasıl bir yermiş bakardım. Orayı hep göz alabildiğine uzanan tozlu bir manzara, yol kenarlarındaki barlar ve kovboy şapkalarıyla canlandırmıştım gözümde. Teksaslıların biraz belalı tipler olması lazımdı. Belki de kovboy çizmeleriyle beni ezer, canıma okurlardı.

Yine de bir şey hissetmezdim. Artık hiçbir şey hissetmiyordum, unuttunuz mu?

Dün kalkıp gitmeye, her şeyden kurtulmaya karar vermiştim. Özgür kalmayı daima istemiştim, ama bu şekilde olacağı hiç aklıma gelmemişti. Ian ölmeden önce, onunla birlikte kendimize alışılmadık bir hayat planlamıştık. Tahmin edilebilir her şeyden, bizi her sabah aynı saatte kakıp bir gün önce yaptıklarını tekrarlayan işçi arılar haline getirecek şeylerden uzak durmak istiyorduk. Sırt çantalarımızla dünyayı gezmek istiyorduk. O gün Natalie'ye konuyu açmamın sebebi de buydu. Belki de bir parçam, Ian'la benim bu fikre karşı duyduğumuz coşkuyu paylaşmasını, benimle dünyayı

gezmek istemesini umuyordu, ama diğer her şey gibi bu konuda da umduklarım gerçekleşmemiştir.

"Buraya oturabilir miyim acaba?" Yaşlıca bir kadın otobüsün koridorunda, limon yeşili çantasını göğsüne bastırmış halde duruyordu.

"Tabii, buyrun," dedim hafifçe gülümseyerek. Gülümsemek falan istemiyordum aslında, ama yaşlı bir hanımın nasihatlerine ihtiyacı olan, başı belada bir genç izlenimi vermeye de niyetim yoktu.

Çantasını yukarı yerleştirdikten sonra yanımdaki koltuğa yerleşti. Tıknaz bir kadındı, ama hoştu. Çok da güzel kokuyordu.

"Pek de gençmişsin," dedi. "Yolculuk ne tarafa?"

"Idaho."

"Sahi mi?" Gülümseyip dudak çevresindeki derin kırışıklıkları ortaya çıkardı. "Akraba ziyareti herhâlde, kimse'nin oraya tatile gideceğini sanmam."

"Evet, ablama gidiyorum."

Dudaklarını hafifçe büzdü, verdiğim yanıtı kayda geçirir gibi başını öne arkaya salladı. Sonra çantasını karıştırmaya başladı.

Yanımdaki yüksek camlardan dışarı baktım, diğer otobüslere inip binen yolcuları izledim. Öğlen olmuştu ve ben Memphis'teydim. Gecenin çoğunu uyuyarak, daha doğrusu uyumaya çalışarak, bir sonraki tümsek ya da dar koltuk yüzünden çektiğim boyun ve sırt ağrısı beni uyandırana kadar kestirerek geçirmiştim. Daha önce Memphis'e hiç gelmemiştim, ama otobüs terminalinde bayağı gerildim, ortalıkta şüpheli tipler dolaşıyordu.

"Ben Montana'ya gidiyorum," diyen kadın dilinin üzerine beyaz bir hap yerleştirdi. "Normalde treni tercih ederim,

ama bu sefer yolumu değiştireyim dedim. Yeni bir yerler görmek istedim.”

"Çok seyahat ediyorsunuz herhâlde."

“Çok sayılmaz. Yılda bir kez annemi ziyarete gidiyorum, o kadar. Doksan sekiz yaşına geldi.”

"Vay canina."

“Katır gibi inatçıdır. Beş kere kanser oldu, ama hâlâ hayatta. Her seferinde hastalığı yenmeyi başardı.”

Kadına sıcak bir gülümsemeyle baktım.

Sirtını koltuğa iyice yaslayıp başını yerleştirdi. “Kusura bakmazsan, benim uzun bir uykuya ihtiyacım var. Öbür otobüste hiç uyuyamadım, şoför otobüsü bir o tarafa bir tarafa savurup durdu. Burada her türden garip insanla tanışırsın, şoförler de genelde uykusuzdur. Onlara göz kulak olmak, konuşup uyanık tutmak lazım, yoksa kendini yolun kenarındaki korkuluklarda, bir metal yığınının içinde tepetaklak buluverirsin.”

Bunu söylemese olmaz mıydı sanki? Ian'ın kaza yaptığı arabanın son hali gözümün önüne gelince yutkundum; tıpkı kadının anlattığı gibiydi. Başımı sallamakla yetindim.

Gözlerini kapatıp az sonra tekrar açtı ve bana bir kez daha baktı. "Ciddi söylüyorum, insanlara dikkat etmen lazım. Kiminle tanışacağını, kaderinde neler olduğunu asla bilemezsin."

"Söylediklerinizi unutmam, sağ olun."

Tennessee penceresinden bulanık bir şekil gibi geçip gitti. Gece oldu ve nihayet uyudum. Ian öldüğünden beri bir kez bile rüya görmemiştim, belki de böylesi daha iyiydi. Rüya görmek duygularımı uyandırabilirdi, ama benim artık duygularla işim yoktu. Hiçbir şeyi önemsememe haline alışmaya başlamıştım. Otobüs terminallerinde dolaşan, gözümün

tutmadığı tipler hariç hiçbir şeyden korkmuyordum artık. İnsan hiçbir şeyi önemsemez olunca korku duygusu da, benim yerindeyse, yalama olabiliyordu.

Eskiden bu kadar argo da kullanmazdım.

Yaşlı kadınla yollarımız St. Louis'de ayrıldı ve Kansas'a kadar iki kişilik yerde tek başıma seyahat ettim. Nihayet dik oturup başımı cama yaslamak yerine biraz daha yatay bir şekilde uzanabiliyordum.

Her şey aynı görünüyordu. Evden Missouri'ye kadar, arabaların plakaları ve eyaletlerin 'hoş geldiniz' tabelalarından başka hiçbir şey değişmemişti sanki; tabelayı geçtiğiniz anda yine ağaç ve otoyoldan başka bir şey görmez oluyordunuz. Her eyalette, yol kenarında arıza yapmış bir araç vardı. Hepsinde bir otostopçu ya da elinde benzin bidonuyla kamyonundan benzin istasyonu ve restoranların toplandığı en yakın otoyol çıkışına yürüyen beyaz atletli bir adam görebiliyordunuz. İstisnasız her yolda, banketin bir noktasında bir ayakkabı teki vardı. Ayakkabının yolda ne işi olduğunu bilmiyordum. Bir pantolon veya gömlek görmek imkânsızdı, şapka veya güneş gözlüğüne ise nadiren rastlanıyordu. Yani sadece ayakkabı tekleri görüyordunuz. Nereden çıkıyordu bunlar?

Otobüs yolculuğu yapmak bambaşka bir dünyada olmak gibiydi.

Otobüse binerken herkes bir süre orada kalacağını, epey bir zaman geçireceğini bilir. Aşırı kalabalıktır. İnsanlar o kadar yakın otururlar ki bir sürü farklı parfümün, deodorantın, hatta çamaşır deterjanı ve yumuşatıcıların kokusunu alabilirsiniz. Ne yazık ki parfüm ve deodorant kullanmayan kişilerin ve muhtemelen günlerdir yıkanmayan giysilerinin kokusunu almak da mümkündür.

Yolculuk beni pek rahatsız etmiyordu. Sadece belli bir mekânı başkalarıyla paylaşmak zorunda kaldığımda rahatsız oluyordum.

Sonraki otobüs iki saat rötârlı kalkacaktı, ben de Kansas'taki kalabalık sayılabilecek terminalde, kimseyle çok yakın olmayacağım bir yer arayarak ilerliyordum. Bütün terminallere aynı benzin kokusu hâkimdi ve bu koku midemi bulandırmaya başlamıştı. Sert plastik koltukta kıpırdanıp rahat etmeye çalıştım, ama bu mümkün değildi. Etrafta birkaç ankesörlü telefon görünce artık ne kadar az kullanıldıklarını düşündüm. Elimi çantama atıp cep telefonumun yerinde olup olmadığını kontrol ettim.

İki saatlik rötâr bitmek bilmedi. Otobüs nihayet terminale geldiğinde sıraya giren ilk birkaç kişiden biriydim. En azından otobüs koltukları yumuşaktı ve orada biraz daha rahat edebilecektim.

Lacivert ve koyu gri kıyafetli otobüs şoförü biletimi aldı, kendisine ait olan kısmı yırtıp kalanını bana geri verdi. Bileti çantama yerleştirip otobüse bindim, iki taraftaki koltukları da inceleyerek doğru olduğunu hissedeceğim bir yer aramaya koyuldum. Arkaya doğru, cam kenarında bir koltuk seçtim ve vücudum yumuşak yüzeye değdiği anda kendimi daha iyi hissetmeye başladım. İçimi çekip çantamı kucağıma koydum, kollarımı üzerinde kavuşturdum. Şoför, binmesi gereken tüm yolcuların otobüste olduğuna ancak on dakika sonra karar verdi. Neyse ki bu kez yolcu sayısı çok azdı; çığlık atan çocuklar, halka açık yerlerde deli gibi öpüşmenin iğrençliğine aldırmayan tipler yoktu. Herkesin içinde öpüşmeye karşı değilim, Ian'la ben de bunu sık sık yapardık, ama olayı porno sınırına getirmek biraz fazlaydı.

Şoför kapıyı kapattı, fakat sonra kolu çekti ve kapı gıcırdayarak tekrar açıldı. Siyah spor çanta taşıyan bir adam

otobüse bindi. Uzun boyluydu, düzgün, kısa, kahverengi saçları vardı. Üzerine dar, lacivert bir tişört giymişti. Yüzündeki çarpık gülümseme samimi bir iyiliği veya daha cüretkar bir şeyleri yansıttırıyor olabilirdi. Şoföre "Sağ ol," dedi rahat bir tavırla.

Seçebileceği bir sürü boş yer olmasına rağmen, kendisine uygun olan koltuğun, hemen yanımdaki oluşunu düşünmesi ihtimaline karşı çantamı yan koltuğa koydum. Bunun pek mümkün olmadığını biliyordum, ama ben tedbirli bir kıyım. Kapılar yine gıcırdayarak kapanırken çocuk koridorunda bana doğru ilerliyordu. Başımı terminalden aldığım dergiye eğip Brad Pitt ve Angelia Jolie hakkındaki bir yazıyı okumaya başladım.

Yanımdan geçip arkamdaki sıraya oturduğunda rahat bir nefes aldım.

Nihayet bu az yolculu otobüste uyuyabilecektim. Tek yapmak istediğim buydu. Ne kadar uzun süre uyanık kalırsam düşünmek istemediğim şeyleri o kadar çok düşünüyordum. Ne yapacağımı, nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim ne yapacaksam bir an önce yapmak, nereye gideceksem oraya bir an önce varmak istediğimdi.

Bir saat camdan dışarıyı izledikten sonra uyudum.

Hemen arkamdan yayılan, kulaklıktan çıktığı için kulağa boğuk bir şekilde gelen müziğin sesiyle uyandığımda hava kararmıştı.

Önce doğrulup oturmakla yetindim, belki koltuğun üzerinden kafamın üstünü görüp uyandığımı anlar, müziğin sesini kısar diye umdum.

Kısmadı.

Koluma yaslanıp uyumaktan tutulan boynumu ovmak için uzandım ve dönüp arkama baktım. Gerçekten uyuyor

muydu? Kulağında bangır bangır müzik çalarken insan nasıl uyuyabilirdi? Koltukların üzerinden kitap ve dergilerin üzerine parlayan birkaç okuma ışığı ve şoförün önündeki gösterge panelinin mavi yeşil ışıkları dışında otobüs kapkaranlıktı. Arkamdaki çocuk tamamen karanlıkla çevrelenmişti, ama yüzünün ay ışığıyla aydınlanan kısmını görebiliyordum.

Bir an düşündükten sonra koltuğa dizlerimle basıp arkasına yaslanarak uzandım ve bacağına hafifçe vurdum.

Kımıldamadı. Biraz daha sert vurdum. Kıpırdanıp gözlerini yavaşça açtı, koltuğun arkalığından karnımın üzerine sarkmamı izledi. Uzanıp kulaklıklarını çıkardı ve müzik küçük hoparlörlerden dışarı yayılmaya başladı.

"Müziğin sesini biraz kısabilir misiniz?"

"Bu sesi duydunuz mu gerçekten?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Tabii ki, sesi bayağı açık."

Omzunu silkip MP3 çalarının ses düğmesine dokundu ve müzik duyulmaz oldu.

"Teşekkürler," deyip koltuğuma yerleştim.

Bu kez iki koltuğa cenin pozisyonunda uzanmak yerine başımı cama yasladım. Kollarımı kavuşturup gözlerimi kapadım.

"Baksana."

Gözlerim hemen açıldı, ama başımı çevirmedi.

"Uyudun mu?"

Başımı camdan kaldırıp üzerime sarkan çocuğa baktım.

"Gözümü daha yeni kapamıştım. Nasıl uyumuş olabiliyim ki?"

"Orasını bilemem," diye fısıldadı. "Dedem gözlerini kapattıktan tam iki saniye sonra uykuya dalar."

"Dedende uyku hastalığı mı var?"

Bir an duraksadı. "Bildiğim kadarıyla yok."

O zaman gerçekten tuhaf biri olmalıydı.

"Ne diyecektin?" dedim. Onun gibi fısıltıyla konuşmuştum.

"Hiç," dedi bana yukarıdan sırtarak. "Uyudun mu diye bakayım demiştim."

"Neden?"

"Uyuduysan müziği açabilirim diye düşünmüştüm."

Bir an düşündüm, kollarımı çözdüm ve doğrulup onu görebilmek için hafifçe arkama döndüm.

"Benim uyumamı bekleyip müziği açacaksın ve beni tekrar uyandıracaksın yani, öyle mi?"

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"Müzikten rahatsız olmadan üç saat uyudun. Bence uyanmanın sebebi başka bir şeydi."

Kaşlarımı çattım. "Hımm, hayır, müzik yüzünden uyanmışım eminim."

"Peki," deyip yerine oturdu ve gözden kayboldu.

Yine garip bir şeyler olmasını beklediğimden gözümü hemen kapatmadım, ama ses çıkmayınca yine Rüyasız Uykular Diyarı'na sürüklendim.

6. Bölüm

Ertesi sabah otobüsün içine dolan güneş ışığıyla uyandım. Etrafı görebilmek için doğruldum, manzaranın değişip değişmediğini merak ediyordum. Hiçbir değişiklik yoktu. Sonra arkamdakinin kulaklığından yayılan müzik sesini fark ettim. Koltuğun üzerinden arkaya baktığımda onu horul horul uyur halde bulmayı bekliyordum, ama bunun yerine, *ben sana söylemiştim*, der gibi gülümsediğini gördüm.

Gözlerimi devirip yerime oturdum, çantamı kucağıma alıp karıştırmaya başladım. Keşke yanımda kafamı meşgul edecek bir şeyler getirseydim; kitap, bulmaca, herhangi bir şey. İçimi çekip sıkıntıdan başparmaklarımla oynamaya başladım. Amerika Birleşik Devletleri'nin neresinde olduğumuzu merak ettim. Sonra otobüsün yanından geçen arabaların plakalarına bakıp hâlâ Kansas'ta olduğumuza karar verdim.

Seyredecek ilginç bir şey bulamayınca, dikkatimi arkadan gelen müziğe verdim.

Yoksa... *Şaka mı bu?*

Arkadaki çocuğun kulaklıklarından Aşk Yapasım Var şarkısı yükseliyordu. Bad Company dinlemeyenlerin bile bildiği kendine özgü gitar solosunu duyar duymaz tanımıştım. Klasik rock'tan nefret etmesem de, daha yenileri tercih ederdim. Muse, Pink veya The Civil War dinlemek beni mutlu ederdi.

Birden koltuğun arkasından sarkarak neredeyse omzuma değen kulaklıklar ödümü kopardı. Yerimden sıçrayıp üzerime konduğunu sandığım böceği elimle kovalamaya çalıştım.

"Ne oluyor?" diyerek başımı kaldırdım; çocuk yine tepemden bana bakıyordu.

"Sıkılmış gibiydin. İstersen bunları sana ödünç vereyim. Belki tarzın değildir, ama hoşuna gitmeye başlayacak, inan bana."

Kafamı kaldırmış, suratımı buruşturmuş bir halde ona bakıyordum.

"Sağ ol, kalsın," diyerek önüme döndüm.

"Neden istemiyorsun?"

"Birincisi, o şeyler saatlerdir senin kulağının içinde duruyor. İğrenç!"

"Ee?"

"Ne demek 'ee'? Yüzüm daha da buruşmuştu sanırım. "Yetmez mi?"

Yüzüne çarpık bir gülümseme daha yerleşti, gün ışığında bu gülümsemenin dudak kenarlarında yarattığı iki gamzeyi fark ettim.

"Şey," dedi kulaklıkları toplayıp sararken, "demin 'birincisi' dedin ya, başka bir neden daha var sandım."

"Vay!" dedim şaşkın bir ifadeyle. "İnanılmazsın."

"Sağ ol." Gülümseyince düzgün, beyaz dişleri ortaya çıktı.

Niyetim iltifat etmek değildi, içimden bir ses bunu onun da bildiğini söylüyordu.

İçinde giysiden başka bir şey bulamayacağımı bilmeme rağmen yine çantamı karıştırmaya koyuldum, bu tuhaf tiple uğraşmaktan iyiydi en azından.

Başka bir yolcu tuvalete gitmek için yanımızdan geçmeden önce, arkamdaki çocuk kendi koltuğundan kalkıp yanımdaki boş yere oturuverdi.

Donup kalmıştım, bir elim çantanın içinde öylece duruyordum. Doğruca yüzüne bakıyor olabilirdim, ama nasıl bir nutuk çekeceğime karar vermeden önce yaşadığım şoku atlatmam gerekiyordu.

Kendi çantasına uzanıp içinden bir anti bakteriyel mendil paketi aldı ve bir tanesini çıkardı. Küçük mendili açıp iki kulaklığı da iyice temizledikten sonra bana uzattı. "Yeni gibi oldu, pırıl pırıl," deyip kulaklıkları almamı bekledi.

Gerçekten kibar davranmaya çalıştığını görünce gardımı indirdim. "Gerçekten, böyle iyiyim. Sağ ol." Sormadan yanıma oturuvermesi meselesini bu kadar çabuk aştığıma şaşırmıştım.

"Böylesi daha iyidir belki," diyerek MP3 çalarını çantaya koydu. "Justin Bieber'ı veya o et giyen deli karıyı dinlemem zaten, onlarsız idare etmen lazım."

Peki, yine gardımı alma vakti gelmişti. Hadi bakalım.

Kollarımı kavuşturup söylenmeye başladım. "Önce şunu söyleyeyim, ben Justin Bieber falan dinlemem. İkincisi Gaga o kadar da kötü değil. Milleti şaşırtma taktiğini fazla uzattı, kabul ediyorum, ama bazı parçalarını seviyorum."

"Müziği bok gibi ve sen de bunu biliyorsun," derken bir yandan da kafasını sallıyordu.

İki kez gözlerimi kırptırdım, şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Çantasını yere koyup arkasına yaslandı, bir ayağını kaldırıp önündeki koltuğun arkasına koydu. Bacakları o kadar uzundu ki, bu pozisyon çok rahatsız görünüyordu. Ayağında işçi botlarına benzeyen şık şeylerden vardı. Dr. Martens'di

sanırım. Kahretsin! Ian da hep bunlardan giyerdi. Gözlerimi ondan uzağa çevirdim, bu tuhaf çocukla yaptığımız tuhaf konuşmaları daha da öteye götürmeye niyetim yoktu.

Tennessee'de tanıştığım yaşlı kadın haklıydı.

Başını arasındaki sert kumaşa rahat bir şekilde yaslamıştı, bana şöyle bir baktı. "Klasik rock çok tutuluyor bu ara," dedi ciddi bir tavırla, sonra bakışlarını uzaklaştırdı. "Zeppelin, The Stones, Journey, Foreigner." Başını çevirip yine bana baktı. "Sana bir şey ifade ediyor mu bu isimler?"

Dudağımı büküp gözlerimi devirdim. "Salak değilim herhâlde," dedim, ama aklıma klasik rock yapan grup isimleri gelmeyince ses tonumu değiştirdim. Böyle bir iddiadan sonra salak gibi görünemezdim. "Şey severim mesela... Bad Company."

Dudağının bir kenarı hafif gülümsemesiyle kıvrıldı. "Bad Company'nin bir şarkısının adını söyle, seni rahat bırakayım."

Çok gerilmiştim, daha önce dinlediği Bad Company şarkısından başka bir isim hatırlamaya çalışıyordum. Bu çocuğun yüzüne baka baka 'Aşk Yapasım Var' demeye hiç niyetim yoktu.

Sabırla bekliyor, gülümsemeye devam ediyordu.

Aklıma gelen tek şarkının adını söyleyerek, "Aşka Hazırım," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Efendim?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Yok bir şey," deyip başını çevirdi.

Yüzüm kızardı. Bunun sebebini bilmiyor, bilmek de istemiyordum.

"Kusura bakma ama, yerine geçsen olur mu? İki koltuğu birden kullanıyordum da."

Gülümsedi, ama bu kez bakışlarında o kendinden memnun sırtıma ifadesi yoktu. "Tabii," dedi ayağa kalkarken, "ama MP3 çalarımı ödünç almak istersen yerini biliyorsun."

Hafifçe gülümsedim, kavga çıkarmadan yerine dönecek olması beni çok rahatlatmıştı. "Sağ ol," dedim minnettar bir sesle.

Yerine geçmeden önce, dış taraftaki koltuğa yaslandı. "Bu arada, ne tarafa gidiyordun?"

"Idaho."

Gülümsemediğinde parlak yeşil gözleri aydınlandı. "Ben de Wyoming'e gidiyorum. Birkaç otobüste beraber olacağız anlaşılır." Sonra gülümseyen yüzü arkamda bir yerlerde gözden kayboldu.

Çekici biri olduğunu inkâr edemezdim. Kısa, karışık saçları, kaslı kolları, biçimli elmacık kemikleri, gamzeleri ve o aptal gülümsemesi istemesem de ona bakmama neden oluyordu. Onunla ilgilendiğim falan yoktu. Bitmek bilmez bir yolda giden otobüsün içindeki, herhangi bir yabancıydı sadece. Böyle bir şeyi aklımdan geçirmem mümkün değildi. Yabancı olmasa, altı aydır tanıdığım biri de olsa bunu yapmazdım. Asla. Artık bu mümkün değildi.

Kansas boyunca yaptığımız yolculuk normalden uzun sürüyordu sanki. Eyaletlerin ne kadar büyük olduğunu hiç düşünmemiştim sanırım. Haritaya baktığınızda bir kâğıt parçasına çizilmiş garip şekilli sınırlar ve damarlı küçük çizgiler görüyordunuz. Böyle bakınca Teksas bile küçük bir eyalet gibi görünüyor, her yere uçakla gitmek de başka bir eyaletin sadece bir saat ötede olduğu yanılgısını daha da güçlendiriyordu. Bir buçuk saat sonra sırtım ve kalçam katılaşmış et parçalarına dönmüştü. Koltukta sürekli kıpırdanıp duruyor,

bu tutukluğu geçirecek bir oturma şekli bulmaya çalışıyordum, ama bu da vücudumun başka yerlerini ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yaptığımdan pişman olmaya başlamamın tek nedeni, otobüs yolculuğunun berbat bir şey olmasıydı.

Otobüsün anons sistemi önce tiz bir ses çıkardı, sonra şoförün sesi duyuldu.

“Beş dakika sonra mola vereceğiz. Yiyecek bir şeyler almak için on beş dakika vaktiniz olacak, sonra yola çıkacağız. On beş dakika. Daha fazla durmayacağım, eğer zamanında dönmezseniz otobüs sizi beklemeden kalkacak.” Sonra ses kesildi.

Bu anons herkesin kıpırdanmasına, çantalarını hazırlamasına neden oldu. Saatler süren yolculuktan sonra insanları uyandırmak için onlara bacaklarını açma fırsatı tanımak gibisi yoktu.

Pek çok tırın park ettiği, bir market, oto yıkamacı ve bir restoranın bulunduğu geniş bir alana girdik. Daha otobüs durmadan yolcular koridora fırlamışlardı, ben de onlardan biriydim. Sırtım çok ağrıyordu.

Otobüsten birer birer indik, attığım ikinci adımda ayağımın altındaki sert zeminin ve yüzümdeki esintinin verdiği mutluluğu yaşıyordum. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olmamız, benzin pompalarının tarih öncesinden kalmış olması, tuvaletlerin muhtemelen felâket durumunda olduğu gerçeği umurumda değildi. Onca zamandır otobüse tıkılıp kaldıktan sonra tekrar özgür olmak beni mutlu ediyordu. Asfalt park alanını zarafetini kaybetmiş, yaralı bir ceylan gibi sekerek geçtim ve restorana ilerledim. Önce tuvalete gittim, döndüğümde sırada bekleyen birkaç kişi vardı. Kafamı kaldırıp menüye bakarak büyük boy patates kızartması ile vanilyalı milk shake arasında seçim yapmaya

çalıştım. Hazır yiyeceklere çok meraklı değildim. Sonunda elimde milk shake ile restorandan çıkarken otobüsteki çocuğu gördüm, park alanlarının arasında çimlerin üzerinde oturuyordu. Bağdaş kurmuş, hamburger yiyordu. Yanından geçerken dönüp ona bakmadım, ama anlaşılan beni rahatsız etmesini engellemek için bu yeterli değildi.

"O konserve kutusuna kapanmana daha sekiz dakika var. Bu kıymetli zamanı otobüsün içinde geçirmek istediğinden emin misin gerçekten?"

Pembe bir ip parçasıyla, yere saplanmış bir sopaya bağlı olarak ayakta durabilen küçük bir ağacın yanında durdum.

"Alt tarafı sekiz dakika," dedim. "Çok da fark etmez."

Hamburgerinden kocaman bir lokma ısırды, çiğneyip yuttu.

"Canlı canlı gömüldüğünü düşün," diyerek kolasından bir yudum içti. "Sekiz dakika içinde boğulup ölmüştün. Seni sekiz dakika, hatta bir dakika önce çıkarsalardı, sağ kurtulabilirdin."

"Tamam, anladım."

"Bulaşıcı hastalık falan taşımıyorum," deyip bir lokma daha ısırды.

Biraz cadılık etmiştim galiba. Bunu hak ettiği söylenebilirdi, ama diğer yandan iğrenç hareketler yaptığı falan yoktu, bu kadar savunmaya geçmem gerekmiyordu belki. Mümkünse bu yolculukta insanları kendime düşman etmemeyi tercih ederdim.

"Öyle olsun," deyip bir iki metre ötesine, çimlerin üzerine yerleştim.

"Neden Idaho'ya gidiyorsun?" diye sordu. Doğruca bana değil, yemeğine veya etrafına bakınıyordu.

"Ablamı görmeye gidiyorum, bebeği oldu da."

Başını sallayıp yutkundu.

"Sen neden Wyoming'e gidiyorsun?" diye sorarken dik-
katini benden uzaklaştırmayı umuyordum.

"Babamı görmeye," dedi. "Ölüyor. Beyninde ameliyat
edilemeyen bir tümör var." Bir lokma daha ısır-
dı. Bana söy-
lediği şeye pek üzülmemiş gibiydi.

"Ya..."

"Dert etme." Bir an doğruca bana baktı. "Hepimiz bir
gün öleceğiz. Babam üzülüyor, bize de üzülmemimizi söy-
ledi." Gülümseyerek yine bana baktı. "Hatta ağlamak gibi
saçma hareketler yaparsak bizi vasiyetinden çıkaracakmış."

İçeceğimden bir yudum alırken tek istediğim ağzımı meş-
gul edip söylediklerine cevap verme zorunluluğundan kur-
tultu. Zaten cevap verebileceğimden de emin değildim.

O da bir yudum kola içti.

"Adın ne?" diye sorup içeceğini çimenlerin üzerine koydu.

Ona gerçek adı söylemek doğru olur muydu, bilemi-
yordum. Kısaltılmış haliyle yetinip "Cam," dedim.

"Cam neyin kısaltması?"

İşte bunu sormasını beklemiyordum.

Bir anlık tereddüitten sonra, "Camryn," dedim. Aklımda
tutmam gereken bir sürü yalanın arasında, en azından adım
konusunda dürüst davranabileceğimi düşünmüştüm. Gizli
tutmayı unutmamam gereken önemli bilgilerden biri eksil-
mişti en azından.

"Ben de Andrew. Andrew Parrish."

Hafifçe gülümsedim. Soyadımın Bennett olduğunu söy-
lemeye hiç niyetim yoktu. İlk adımla idare edecekti.

Hamburgerini bitirip ağzına birkaç patates atarken belli
etmeden onu izledim ve tişörtünün iki kolunun kenarından
uçları görünen dövme-
lerini fark ettim. En fazla yirmi beş ya-
şında olmalıydı, hatta belki daha da gençti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum. Biraz kişisel bir soruydu, yanlış bir anlam çıkarmayacağını umdum.

"Yirmi beş. Sen?"

"Yirmi."

Düşünceli bir tavırla bana baktı, sonra bir an durdu ve dudaklarını hafifçe büzdü.

"Tanıştığımıza sevindim yirmi yaşındaki, yeni bebek sahibi olan ablasını görmeye giden, kısaca Cam olarak bilinen Camryn."

Dudaklarım gülümsedi, yüzüm değil. Ona yönelttiğim *bir gülümsemenin samimi olması için epey zaman geçmesi* gerekecekti. Samimi gülümsemeler bazen yanlış izlenim verirdi. En azından bu şekilde medenî ve nazik davranabilirdim, ama birkaç kocaman gülümsemenin ardından bir arabanın bagajında boğazım kesik olarak bulunmama sebep olacak kadar medeni davranmanın da gereği yoktu.

"Demek Wyoming'lisin?" diyerek bir yudum daha aldım.

Başıyla onayladı. "Evet, orada doğdum, ama annemle babam ben altı yaşındayken boşandı ve annemle Teksas'a taşındık."

Teksas. Çok komikti. Kovboy çizimleri ve Teksaslıların itibarı konusundaki saçma sapan laflarımı yutmak zorunda kalacaktım anlaşılan. Teksaslıya benzemiyordu; ya da en azından, yapılan genellemelere göre insanların bir Teksaslıya benzeteceği tipte biri değildi.

"Babamı gördükten sonra yine oraya döneceğim. Sen ne yapacaksın?"

Yalan mı söylemeliydim, yoksa gerçeği mi? Boş ver, diye düşündüm. Babamın peşime taktığı bir özel dedektif değildi ya karşımdaki; soyadımı, adres ve telefon bilgilerimi gizli tutmam yeterliydi. Çoğunlukla doğruları söylemek, soracağı

her soruya uygun bir yalan bulup sonra da her birini hatırlamaya çalışmaktan daha kolay olurdu herhâlde. Neticede önümüzde uzun bir yol ve vardı ve dediği gibi, yollarımız ayrılana kadar birkaç otobüste beraber yolculuk edecektik.

"Kuzey Carolina'ya gideceğim," dedim.

Bana şöyle bir baktı. "Kuzey Carolina'lıya hiç benzemiyorsun."

Ne? Bu sahiden tuhaf.

"Kuzey Carolina'lı bir kız neye benzer peki?"

"Her şeyi kelime anlamıyla düşünüyorsun," dedi, bir yandan da sırtıyordu.

"Sen de insanın kafasını karıştırıyorsun."

"Yok ya," dedi zararsız, komik bir homurdanmayla. "Sadece açık sözlüyüm ve insanlar bazen buna dayanamıyorlar. Mesela şuradaki adama gidip, sence kot pantolonum popomu büyük göstermiş mi, diye sorarsan sana hayır der. Bana soracak olursan gerçeği söylerim. İnsanların olağan beklentilerinin dışındaki her şey, apışıp kalmalarına neden oluyor."

"Öyle mi?" İsmi öğrenmiş olabilirdim, ama henüz kişiliğini öğrenmenin yakınından bile geçmiyordum. Ona, karşımda çatlağın biri oturuyormuş ve ilgimi çekmiş gibi bakmaya devam ettim.

"Öyle," dedi ifadesiz bir tavırla.

Biraz daha açıklama yapmasını bekledim, ama sesi çıkmadı.

"Tuhaf birisin," dedim.

"Ee, sormayacak mısın?"

"Neyi sormayacak mıyım?"

Güldü. "Kotunun poponu büyük gösterip göstermediğini."

Yüzümün buruştuğunu hissettim.

"Ben, şey... aslında..." Kahretsin. Eğer oyun oynamak istiyorsa, öylece oturup oyunu kazanmasına izin verecek değildim. Sırttım. "Popomun büyük görünmediğini biliyorum, o yüzden senin fikrine ihtiyacım yok."

Dudaklarının kenarında beliren sırıtış şeytanî güzellikeydi. Kolasından bir yudum daha içerek ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sekiz dakikamız bitti galiba."

Elini tutup beni kaldırmasına izin vermem, az önceki konuşmamız yüzünden kafamın hâlâ allak bullak olmasındandı belki de.

"Gördün mü," dedi beni süzüp elimi bırakırken, "sekiz dakikada birbirimiz hakkında ne çok şey öğrendik, Camryn."

Yanında yürüyor, ama ondan biraz uzak duruyordum. Kurnaz cevaplarıyla kendinden emin tavırları beni sinir mi ediyordu, yoksa itiraf etmek istemediğim kadar hoşuma mı gidiyordu, emin değildim.

Otobüste herkes bir önceki yerine oturdu. Diğer terminalden aldığım dergiyi, kimsenin yürütmeyeceğini umarak koltuğumda bırakmıştım. Andrew da arkamdaki koltuğa geçti. Konuşmaya razı olmamı yanlış anlayıp yine yanımdaki koltuğa çökmeye kalkmadığı için sevinmişim.

Saatler boyunca hiç konuşmadık. Natalie ve Ian'ı düşünüyordum.

"İyi geceler Camryn," dedi Andrew arkadan. "Belki yarın bana Nat'in kim olduğunu anlattırısın."

Ayağa fırlayıp koltuğumun üzerinden arkaya uzandım. "Ne diyorsun sen?"

"Sakin ol," derken başını yastık olarak kullandığı çantadan kaldırmıştı. "Uykunda konuşuyorsun." Sessizce güldü. "Nat diye birinden şikâyet edip durdun. Biosilk midir, öyle bir şeyden de bahsediyordun." Bacaklarını boş koltuğa uzatmış

ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olmasına rağmen omuzlarını silktiğini fark ettim.

Şahane. Demek uykumda konuşuyordum. Bir bu eksikti zaten. Annemin neden bundan hiç bahsetmediğini merak ettim.

Bir an rüyamda ne görmüş olabileceğimi düşündüm. Belki de rüya görüyor, ama artık gördüklerimi hatırlamıyordum.

"İyi geceler Andrew," deyip koltuğumda rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Andrew'un gayet rahat görünen yatışını düşündüm ve aynı şeyi denemeye karar verdim. O şekilde uyumayı birkaç kez aklımdan geçirmiş, ama kabalık edip ayağımı koridora uzatmak istememiştim. Kimsenin aldırmayacağını düşünüp giysi dolu çantamı başımın arkasına yerleştirdim ve vücudumu, Andrew'un yaptığı gibi iki koltuğa birden uzattım. Çok rahat etmiştim. Keşke bunu daha önce deneseydim.

Ertesi sabah şoförün on dakikaya kadar Garden City'ye varacağımızı haber veren anonsuyla uyandım.

"Eşyalarınızı araçta unutmayın," dedi şoför. "Ve lütfen koltuklarda çöp bırakmayın. Muhteşem Kansas eyaleti boyunca bizimle seyahat ettiğiniz için teşekkür eder, yine görüşmeyi dilerim."

Konuşma ezberlenmiş gibi ve duygusuzdu, ama aynı şeyleri her gün tekrarlamak zorunda olsam, ben de böyle bir tonla konuşurdum herhâlde.

Doğrulup oturdum, çantamı kucağıma koydum ve içinde otobüs biletimi aramaya koyuldum. Bir kot pantolonla, Şiringer baskılı tişörtümün arasında buruşmuş halde duruyordu. Açıp bir sonraki durağıma baktım. Denver'a altı buçuk saat vardı ve arada iki ihtiyaç molası verilecekti. Kahretsin, ne

demeye Idaho'yu seçmiştim ki? Haritada onca yer varken, ben kalkıp fırında patatese bakarak karar vermiştim.

Bunca yol gidiyordum ve orada hevesle beklediğim hiçbir şey yoktu. Beni bekleyen tek şey, daha fazla yolculuktu. Belki de kredi kartımı kullanıp eve dönmek için bir uçak bileti almalıyım. Hayır, henüz dönmeye hazır değildim. Nedenini bilmiyordum, ama henüz oraya dönemezdim.

Dönemezdim işte!

Andrew'un sessiz kalmasına şaşırmıştım. İki koltuğun arasındaki küçük boşluktan ona bakamaya çalıştım, ama hiçbir şey göremiyordum.

Çenemi kaldırarak, "Uyandın mı?" diye sordum, belki sesimi duyardı.

Cevap vermeyince ona bakmak için doğruldum. Tabii ki müzik dinliyordu. Bu kez kulaklıktan yayılan müziğin sesini duymadığım için şaşırdım.

Andrew beni görüp gülümsedi, elini kaldırıp işaret parmağını *günaydın* der gibi salladı. Ben de parmağımla otobüsün ön tarafını işaret edip anons yapıldığını söylemeye çalıştım. Kulaklıkları çıkarıp başını kaldırarak bana baktı ve yaptığım hareketi kelimelerle açıklamamı bekledi.

ANDREW

Birkaç gün öncesi...

7. Bölüm

Bugün Wyoming'deki kardeşim aradı. Babamızın fazla ömrünün kalmadığını söyledi. Son altı ayı hastaneye yatıp çıkarak geçirmişti.

"Eğer onu son kez görmek istiyorsan," dedi Aidan telefonda, "gelmenin tam zamanıdır."

Aidan'ın söylediklerini duyuyordum, ama babamın çok geçmeden ölüp gideceğini gerçekten kavrayamıyordum. Önceki yıl kendisine nadir görülen bir beyin tümörü teşhisi konduğunda "*Sakın benim için ağlamaya falan kalkmayın,*" demişti kardeşlerimden birine. "*Sizi vasiyetimden çıkarırım, anladınız mı?*"

Bunun için, uğruna canımı vereceğim tek adamın arkasından ağlarsam bunun korkaklık olacağını söylediği için, ondan nefret ediyordum. Vasiyetname umurumda değildi. Bana bırakacağı hiçbir şeye dokunmayacaktım. Belki de aneme verirdim.

Babam bize küçükken çok sert davranırdı. Kardeşlerimin ve benim canımıza okurdu. Ama ben iyi yetiştiğimizi düşünüyordum, muhtemelen canımızı çıkarmasının amacı da buydu. En büyüğümüz Aidan, Chicago'daki başarılı bir bar ve restoranın sahibiydi. Bir çocuk doktoruyla evlendi. En küçüğümüz Asher ise üniversitede okuyor ve Google'da çalışmayı hedefliyordu.

Ben mi? Utanarak söylüyorum, bazı büyük ajanslar için birkaç mankenlik işi yaptım, ama bunun tek nedeni önceki yıl zor zamanlar geçirmemdi. Babamın hastalığını öğrenmemden hemen sonraydı. Ağlayamadığım için bütün hır-sımı 1969 model Chevrolet Camaro'ndan çıkarmış, arabayı beyzbol sopasıyla parçalamıştım. O arabayı babamla beraber tepeden tırnağa yeniden yapmıştık. Bu, mezuniyetimden hemen önce başladığımız baba-oğul projemizdi. Eğer babam yanımda olmayacaksa, arabanın olması hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Mankenlik demiştim, değil mi?

Hayır, öyle bir iş aramıyordum. O tür şeylerle ilgilenmiyordum. Yetenek avcıları beni Aidan'ın barında sarhoş olurken bulmuşlardı. Sarhoş olmam umurlarında değildi herhâlde ki, bana kartlarını verip sırf New York'taki merkezlerine gitmem için cömert bir ücret teklif ettiler. Üç hafta boyunca Camaro'ya pişmanlıkla bakıp durduktan sonra 'neden olmasın?' dedim. Sırf oraya gitmem karşılığında verecekleri çek bile kaporta tamirinin bir kısmını karşılayacaktı. Gittim. Çektiğim birkaç reklamdan gelen para arabayı onarmama yetti. Ama LL Elite'in elli bin dolarlık sözleşme teklifini reddettim, çünkü dediğim gibi, hayatımı kazanmak için iç çamaşırla ortalıkta dolaşmak bana göre değildi. Kabul ettiğim birkaç ufak iş yüzünden bile kendimi kirlenmiş hissetmiştim. Bu yüzden kırmızı ete ve biraya meraklı her erkeğin yapacağı şeyi yaptım ve kendimi daha erkeksi, daha az yumuşak göstermek için birkaç dövme yaptırıp araba tamirciliğine başladım.

Babamın benim için istediği gelecek bu değildi, ama kardeşlerimin aksine, ben uzun zaman önce geleceğimin ve hayatımın bu olduğunu, kendimi başkasının benden istediği şekilde yaşamaya zorlayamayacağımı öğrenmiştim.

Okuduğum şeyin zerre kadar ilgimi çekmediğini fark ettiğimde üniversiteyi bırakmıştım.

İnsanların, birilerinin peşinden gitme merakı da nereden çıkıyordu böyle?

Ben öyle değildim. Hayatta istediğim tek bir şey vardı; bu da para, şöhret ya da Times Meydanı'na asılı, penisimin bilgisayarda şekillendirildiği bir reklam panosunda yer almak veya ileride faydasını belki görecek, belki görmeyeceğim bir üniversite diploması değildi. İstedikimin ne olduğundan emin değildim, ama varlığını karnımın derinliklerinde hissediyordum. Hiç ses çıkarmadan bekliyordu. İstedikimin ne olduğunu gördüğümde, her şeyi anlayacaktım.

"Otobüs mü?" dedi Aidan, duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Evet, otobüsle geleceğim. Düşünmem lazım."

"Andrew, babam o zamana kadar dayanamayabilir," derken Aidan'ın kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. "Çok ciddiylim."

"Ne zaman gelebilirim o zaman geleceğim."

Başparmağımı telefonun kapatma düğmesine götürdüm.

Sanırım bir parçam, babamın ben yetişmeden ölmesini umuyordu. Çünkü eğer ben oradayken ölürse kendimi kaybedeceğimi biliyordum. O benim babamdı, beni yetiştiren, hayranlık duyduğum adamdı ve kalkmış bana ağlamamamı söylüyordu. Her zaman iyi bir evlat olmaya çalışmış, her dediğini yapmıştım, o istediği için gözyaşlarımı zor da olsa tutacağımı biliyordum. Ama aynı zamanda, bunu yapmakla içimde çok daha yıkıcı bir şey yaratacağımı da biliyordum.

Sonumun arabam gibi olmasını istemiyordum.

Bir spor çantasına bir-iki temiz kıyafetimi, diş fırçamı, cep telefonumu, klasik rock parçalarının olduğu MP3 çalarımı koydum. Bu müzik de babamın üzerimde bıraktığı

izlerden biriydi. Yılda en az bir kez “Şimdikilerin dinlediği müzikler bok gibi,” derdi. “Led çal bakalım, evlat!” Kabul etmem gerek, yeni müziklerden uzak durmamın tek nedeni babam değildi. Benim de kendi aklım vardı sonuçta. Ama yeterince klasik dinleyerek büyümüştüm ve bununla da gurur duyuyordum.

“Anne, onlara gerek yok.”

Annem temiz bir poşete bir düzine dezenfektan mendil paketi koyuyordu. Annemde eskiden beri mikrop fobisi vardı.

Altı yaşından sonrasını Teksas ile Wyoming arasında mekik dokuyarak geçirmiştım. Sonunda körfezi ve sıcaklığı sevdiğim için Teksas’ın bana daha uygun olduğunu fark ettim. Dört yıldır Galveston’da, kendi dairemde oturuyordum, ama önceki gece annem onda kalmam için ısrar etmişti. Babam hakkında neler hissettiğimi, acı çektiğimde veya öfkeli olduğimde nasıl patlamaya hazır bir bomba haline gelebileceğimi biliyordu. Önceki yıl, benim yanımda kız arkadaşını yumrukladığı için Darren Ebbs’i eşek sudan gelinceye kadar dövmüş, bir geceyi nezarete geçirmiştım. En iyi dostum Maximus’u kalp yetmezliği yüzünden toprağa vermek zorunda kaldığımda ise hırsımı evin arkasındaki ağaçtan çıkarmış, ellerimin canına okumuştum.

Normalde şiddete başvuran bir insan değilimdir, ama aşağılık heriflere ve bazen de kendime sert davranabiliyordum.

Annem, “O otobüsler leş gibidir,” diyerek torbayı çantama koydu. “Babanla tanışmadan önce bir keresinde otobüse binmişim. Sonra hasta oldum. Bir hafta iyileşemedim.”

Onunla tartışmadım, nasılsa bir faydası olmayacaktı.

“Neden uçağa binmediğini anlamıyorum. Göz açıp kapayana kadar varırsın.”

"Anne," diyerek yanağından öptüm, "otobüsle gitmem lazım. Kaderimde böyle yazılıymış gibi hissediyorum." Cümlelerin ikinci kısmına inanmıyordum, ama saçmaladığımı bilmesine rağmen anlamlı bir şeyler söyleyerek annemi mutlu edebileceğimi düşünmüştüm. Mutfak dolabını açarak esmer şekerli, tarçınlı iki hazır tart aldım ve çantama attım. "Belki de uçak düşecektir."

"Hiç komik değil Andrew." Bana sert sert bakıyordu.

Gülümseyerek anneme sarıldım. "Beni merak etme, zamanında varacağım, şeyden önce, yani babam..." Sesim alçaldı.

Annemin sarılığı benimkinden daha sıkıydı.

Kansas'a vardığımda, acaba annem haklı mıydı, diye düşünmeye başlamıştım. Uzun bir yolculuk yaparsam düşünmeye, zihnimi boşaltmaya; ne yapmakta olduğumu, babam öldükten sonra ne yapacağımı çözmeye zamanım olur, diye düşünmüştüm. Çünkü her şey değişecekti. Sevdiğiniz birinin ölümü mutlaka bir şeyleri değiştirirdi. Ne yaparsanız yapın, kendinizi bu değişikliklere önceden hazırlayamazdınız.

Kesin olan tek şey vardı; sıranın kimde olduğunu hep merak ederdiniz.

Anneme bir daha asla aynı gözle bakamayacağımı biliyordum.

Sanırım otobüs yolculuğu anlamlı, derin düşüncelere ayırabileceğim bir zaman olmaktan çıkıp, gerçeklerin yüzüme vurulacağı bir zaman haline gelmişti. Düşüncelerimle baş başa kalmamın hiç de sağlıklı olmayacağını bilmeliydim. Yaşamımı ziyan ettiğime karar vermiş, insanın gözünü açan duygularla mücadele ediyordum. Ne için buradayım? Yaşamın amacı ne? Ben ne halt ediyorum? Bir aydınlanma anı yaşamadım veya otobüsün camından bakıp yaşama bir anda netlik kazandıran bir dram filmi sahnesinde kaybolmadım.

Bu filmin fonunda çalan tek şarkı, Alice in Chains grubunun *Would?* parçasıydı ve bu da aydınlanma anlarına pek uygun değildi.

Otobüs şoförü tam kapıları kapatmak üzereyken beni fark etti.

Çok şükür uyuyabileceğim bir otobüs bulmuştum, bir sürü boş koltuk vardı.

Arkaya doğru ilerledim, reşit olmadığını tahmin ettiğim güzel sarışının arkasındaki iki kişilik boş yere takıldı gözüm. Reşit olmayanları fark etmek için dikkatli davranıyordum, özellikle de Dairy Queen’de tanıştığım ve neredeyse ilişkiye gireceğim kızıdan sonra. Bana on dokuz yaşında olduğunu söylemişti, ama sonra, babasının ağzımı burnumu dağıtmak üzere içinde olduğumuz havuza çılgınca koşmasıyla, on altı yaşında olduğu ortaya çıkmıştı.

Babam çok doğru demişti: *“Bak oğlum, artık insan on iki yaşındakiyle yirmi yaşındakini ayıramıyor, hükümet suya bir şeyler mi katıyor ne. Biriyle takılacağın zaman dikkat et.”*

Otobüsteki kıza yaklaşırken çantasını, oraya oturmaya-yım diye koridor tarafındaki koltuğa koyduğunu gördüm. Çok komikti. Tamam, hoş kızdı, ama otobüste en az on kişilik boş yer vardı, yani iki tanesini işgal edip kıcımı istediğim gibi yayabilir, hasretini çektiğim uykuya kavuşabilirdim.

Ancak işler planladığım gibi gitmedi. Saatler sonra hava henüz kararmışken hâlâ uyanıktım, kulaklarımda bangır bangır müzik çalarken geniş camdan dışarıyı izliyordum. Önümdeki kız aşağı yukarı bir saattir uyuyordu ve söyledikleri pek anlaşılmasa da, uykusunda konuşmasını dinlemekten sıkılmışım. Ne yaptığının farkında olmayan birinin düşüncelerini duyunca insan kendini casusluk yapıyormuş gibi hissediyordu. Müzik dinlemeyi tercih ederdim.

Nihayet uyumayı başardım, fakat bir şeyin bacağıma vurduğunu hissedince zar zor gözlerimi açtım. Vay canına, yüzünün bir yanı dağınık saçları, diğer yanı ise karanlık tarafından gizlenirken daha da güzeldi. *Kesin reşit değildir bu, Andrew.* Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapmamak için kendime kızın yaşının muhtemelen küçük olduğunu hatırlatmam gerekmiyordu. Hayır, bu hatırlatmanın tek sebebi, haklı olduğum ortaya çıkınca hayal kırıklığına uğramak istemememdi.

Dinlediğim müziğin onu uyandırmış olması ihtimali konusundaki atışmamızdan sonra sesi kapattım, o da otobüs koltuğundan ibaret olan kendi bölmesine döndü.

Ona bakmak için kalkıp uzandığımda, bu hareketi neden yaptığımı kendim de merak ediyordum. Ama meydan okumalara asla *hayır* diyemezdim ve kırk beş saniye bile sürmeyen konuşmamızda bana karşı takındığı cesaretli tavrı, mecazi bir iddiayı kabul edip elini sıkmam için yeterliydi.

Bu tavırlara oldum olası bayılmışımdır.

Ve hiçbir meydan okumadan kaçmışlığım yoktur.

Ertesi sabah ona MP3 çalarımı ödünç vermeyi önerdim, ama mikrop korkusunun anneminki kadar güçlü olduğunu gördüm.

Kırk yaşlarında bir adam otobüsün diğer tarafında, kızın üç sıra arkasında oturuyordu. Daha otobüse binerken kıza nasıl baktığını görmüştüm. Onun ise izlendiğinden haberi yoktu. Kim bilir ne kadar zamandır kızı izlediğini, karanlıkta tek başına otururken kendine neler yaptığını düşünmek rahatsız ediciydi.

Ondan sonra gözüm hep adamın üzerindeydi. Kıza kendini öyle bir kaptırmıştı ki, benim bakışlarımın farkında olduğunu sanmıyordum.

Bakışları kızla koridorun ortasındaki kibrit kutusu kadar tuvaletin arasında gidip geliyordu. Aklından geçenleri neredeyse okuyabiliyordum. Ne zaman hamle yapacağını merak ettim. O sırada adam birden ayağa kalktı.

Yerimden kalkıp kızın yanındaki koltuğa oturuverdim. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum. Kız bana şaşkınlıkla bakarken, ne halt ettiğimi düşündüğünü hissettim.

Adam yanımdan geçti, ama onunla göz göze gelmemeye dikkat ettim, yoksa peşinde olduğumu anlardı. O anda muhtemelen kızla ilgilendiğimi ve harekete geçtiğimi düşünüyordu. Bekleyip daha sonra yeniden deneyecekti.

O zaman da yumruğumu suratına indirecektim.

Çantamı alıp annemin koyduğu dezenfektan poşetini çıkardım. Bir tanesinin ambalajını açıp kulaklıkları sildim ve ona uzattım. "Yeni gibi oldu, pırıl pırıl," diyerek kulaklığı almasını bekledim, ama almadı.

"Gerçekten, böyle iyiyim. Sağ ol."

"Böylesi daha iyidir belki," diyerek MP3 çalarımı çantama koydum. "Justin Bieber'ı veya o et giyen deli karıyı dinlemem zaten, onlarsız idare etmen lazım."

Yüzündeki ifadeden onu sinirlendirdiğim belli oluyordu. Kendi kendime sessizce gülüp başımı çevirdim, sırtıttığımı görmedi.

"Önce şunu söyleyeyim, ben Justin Bieber falan dinlemem."

Çok şükür.

"İkincisi, Gaga o kadar da kötü değil. Milleti şaşırtma taktiğini fazla uzattı, kabul ediyorum, ama bazı parçalarını seviyorum."

"Müziği bok gibi ve sen de bunu biliyorsun." Başımı sallayarak babamın sözlerini tekrarladım.

Çantamı yere koyup arkama yaslandım ve ayaklarımı öndeki koltuğa yasladım. Neden hâlâ gitmemi söylemediğini hem merak ediyor, hem de bu yüzden endişeleniyordum. Fazla mı nazikti acaba? Eğer öbür adam buraya benden önce gelebilseydi, ona da gitmesini söyleyemeyecek kadar nazik miydi? Onun gibi bir kızın öyle bir adamdan hoşlanması mümkün değildi, ama kabul etmek lazım, bazı kızlar aşırı cana yakınlık geninin kendilerini ele geçirmesine izin veriyorlardı. Sadece birkaç saniye yeterli olurdu.

Ona bir kez daha bakıp başımı koltuğa yasladım. "Klasik rock çok tutuluyor bu ara," dedim. "Zeppelin, The Stones, Journey, Foreigner. Sana bir şey ifade ediyor mu bu isimler?"

Bana bakıp gözlerini devirdi. "Salak değilim, herhâlde." Yine o cesaretli tavrını takınmıştı, dudağımın bir tarafı gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bad Company'nin bir şarkısının adını söyle, seni rahat bırakayım," diye meydan okudum.

Gerildiğini anlıyordum, alt dudağını hafifçe ısıırıyordu, ama uykusunda konuştuğunun, kötü bir adam tarafından izlendiğinin farkında olmadığı gibi, bu hareketi yaptığının da haberi yoktu.

Sabırla bekledim. Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum, çünkü kıvrınmasını, ailesiyle arabada müzik dinlediği zamanları aklından geçirip bu kritik anda yardımına koşacak bir anıyı yakalamaya çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi.

"Aşka Hazırım," dedi sonunda, çok etkilenmişim.

"Öyle mi?" dedim ve o anda bana bir şeyler oldu. Ne olduğunu bilemiyor, ama varlığını hissediyordum. Bana bir duvarın arkasından el sallıyordu sanki, tıpkı birinin sizi izlediğini hissettiğiniz, ama kimseyi göremediğiniz zamanlarda olduğu gibi.

"Efendim?" dedi, bu soruma en az benim kadar hazırlıksız yakalanmıştı anlaşılan.

Gülümsemem bütün yüzüme yayıldı. "Yok bir şey," deyip başımı çevirdim.

Tuvaletteki sapık sessizce karanlık koridorda yürüyüp koltuğuna oturdu. Oturmak istediği yerde ben oturduğum için kızmıştı herhâlde. Kız iki koltuğu da kullanmak istediğini söyleyip yerime dönmemi rica etmek için adamın kendi koltuğuna dönmesini beklemişti neyse ki.

Yerime geçerken koltuğa yaslanıp sordum, "Bu arada, ne tarafa gidiyordun?"

Idaho'ya gittiğini söyledi, ama bence bu yanıtta başka bir şeyler vardı. Tam olarak çözemiyordum, ama yalan söylediğini hissetmiştim. Yabancı olduğum düşünülürse bu doğru bir hareketti herhâlde veya sakladığı başka bir şey vardı.

Şimdilik bu konuyu düşünmemeye karar verip arkasındaki koltuğuma yerleştim.

Üç sıra gerideki adam ona tekrar baktı. O an, kıza sadece baktığı için bile beynini dağıtmak geliyordu içimden.

Saatler sonra mola verdik, şoför dışarı çıkmak, bacaklarımızı açmak ve yiyecek bir şeyler almak için on beş dakikamız olduğunu söyledi. Kızın tuvalete doğru gidişini izledim, ben de yemek kuyruğunun en başındaydım. Yemeğimi alıp park yerinin yanındaki çimlere oturdum. Sapık herif yanımdan geçip tek başına otobüse bindi.

Kızı benimle oturmaya ikna etmeyi başardım. Önce tereddüt etti, ama belli ki yeterince sevimliydim. Annem her zaman sevimli ortanca çocuğu olduğumu söylerdi. Galiba haklıydı.

Bir-iki dakika neden Wyoming'e gittiğimden, onun neden Idaho'ya gittiğinden bahsettik. Hâlâ onu çözmeye,

adını koyamadığım şeyin ne olduğunu bulmaya çalışırken, bir yandan da cazibesine kapılmamak için uğraşıyordum; çünkü yaşının küçük olduğunu, bu konuda yalan söyleyeceğini biliyordum.

Ama yaşı benimkine yakın görünüyordu, benden küçüktü, ama aramızda çok fark olamazdı.

Lanet olsun! Ne demeye cazibesini falan düşünüyordum ki? Ben orada, onun yanında çimlerde otururken babam ölüyordu. Babamdan, ölümünden önce Wyoming'e varabilirsem ona söyleyeceklerimden başka bir şey düşünmemem gerekirdi.

"Adın ne?" diye sorarken içeceğimi çimenlerin üzerine koyup babamın ölümüne dair düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım.

Bir an düşündü, gerçeği söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu sanırım. "Cam," dedi sonunda.

"Cam neyin kısaltması?"

"Camryn."

"Ben de Andrew. Andrew Parrish."

Biraz utangaç bir hali vardı.

"Kaç yaşındasın?" diye sorarak beni şaşırttı. Belki de yaşı küçük falan değildi. Çünkü reşit olmayan kızlar yaşları konusunda yalan söylemeye niyetlendiklerinde, ne pahasına olursa olsun bu konudan uzak durmaya çalışırlardı.

Reşit olma yaşına gelmiş olmasını umuyordum. Evet, bunu gerçekten istiyordum.

"Yirmi beş. Sen?" Birden nefesim kesilmişti.

"Yirmi," dedi.

Dudaklarımı büzerek, bir an için verdiği yanıtı düşündüm. Yalan söyleyip söylemediğinden hâlâ emin değildim, ama bizi bir araya getiren bu yolculukta, onunla biraz daha vakit geçirince gerçeği eninde sonunda öğrenirdim.

"Tanıştığımıza sevindim yirmi yaşındaki, yeni bebek sahibi olan ablasını görmeye giden, kısaca Cam olarak bilinen Camryn."

Gülümsedim. Birkaç dakika daha havadan sudan konuştuk—tam olarak sekiz dakika—ve o cesur lafları söyleyen çenesi yüzünden bunu hak ettiğini düşünerek onunla biraz uğraştım.

Ona böyle davranmamdan hoşlanmıştı galiba. Aramızda bir çekim vardı. Çok şiddetli değildi belki, ama hissedebiliyordum. Bunun sebebi görünüşüm olamazdı—ağzım berbat kokuyor olmalıydı, üstelik o gün duş da alamamıştım—çünkü benden hoşlanan çoğu kızın aksine, beni geri çevirmişti. Otobüste yanında oturmamı istememişti. O ıgneleyici tavriyla müziğin sesini kısmamı istemekten de hiç çekinmemişti. Onu Bieber Ateşi'ne kapılmakla—bu kavramdan haberdar olmam bile sinirlendiriyordu beni ve bundan toplumu sorumlu tutuyordum—suçladığımda çok kızmıştı ve şayet ona uygunsuz bir şekilde dokunacak olursam hayalarım tekmeyle basmaktan çekinmeyeceğine karar vermiştim. Öyle bir şey yapmazdım tabii. Asla yapmazdım. Ama nasıl biri olduğunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Evet, bu kızdan hoşlanmıştım.

Otobüse binince koltuğuma yerleşip ayaklarımı koridora doğru uzattım. Az sonra onun beyaz spor ayakkabılarının da koridora uzandığını görünce beni, fikirlerimi uygulayacak kadar ilginç bulduğunu düşünerek gülümsedim. Yirmi dakika sonra baktığımda, tahmin ettiğim gibi, mışıl mışıl uyuyordu.

Uyuyana kadar müzik dinledim ve ertesi sabah ondan çok önce uyandım.

Sonra koltuğun üzerinden başını uzattı. Gülümseyerek parmağımla bir işaret yaptım.

Gün ışığında daha da güzeldi.

CAMRYN

8. Bölüm

“On dakika sonra,” dedim, “bu konserve kutusundan kurtuluyoruz.”

Andrew gülümseyerek doğruldu ve MP3 çalarını çantasına koydu.

Neden bunu ona söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum.

“Bu sefer iyi uyuyabildin mi?” diye sordu çantasını kapatırken.

“Evet, uyudum,” dedim. Bir elimi enseme götürdüm, bu defa kaslarım tutulmamıştı. “Bana istemeden de olsa ilham verdiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil,” dedi sırtarak. Başını kaldırdı ve “Denver mi?” diye sordu.

Bir sonraki durağımı soruyordu galiba. “Evet, aşağı yukarı yedi saat sürecektir.”

Andrew başını iki yana salladı, bu zaman çerçevesinden o da benim kadar hoşnutsuzdu.

On dakika sonra otobüs Garden City terminaline girdi. Bu terminaldeki insan sayısının geçen seferkinin üç katı olduğunu görünce endişelendim. Hızla ilerleyip gördüğüm ilk koltuğa yerleştim, çünkü boş yerler hemen doluyordu. Andrew yiyecek-icecek otomatlarının tabelasının bulunduğu köşeye gidip elinde bir gazoz ve bir paket cipsle döndü. Yanıma oturup gazoz kutusunu açtı.

"Ne var?" diye sordu bana bakarak.

Gazozu içişini, iğrendiğimi belli eden bir yüzle izlediğimi fark etmemiştim.

Bakışlarımı uzaklaştırarak, "Yok bir şey," dedim. "Bence iğrenç bunlar."

Belli etmeden güldüğünü, sonra da cips paketini açtığını duydum.

"İğrenç bulduğun bir sürü şey var galiba."

Onu tekrar süzerek, çantamı kucağıma yerleştirdim. "En son ne zaman kalp krizine davetiye çıkarmayan bir şey yedin?"

Bir cipsi daha çiğneyip yuttu. "Canım ne isterse onu yerim. Nesin sen? Hazır yiyeceklerin ülkeyi şişmanlattığından şikâyet edip duran küstah vejetaryen kızlardan mısın yoksa?"

"Hayır, onlardan değilim. Ama o küstah vejetaryen kızların bir bildiği var bence."

Ağızına birkaç cips tıkıp gazozundan içtikten sonra bana bakıp sırtıttı.

"Hazır yemekler insanları şişmanlatmıyor," derken ağızındaki çığnemeye devam etti. "Herkes kendi terciini yapar. Bu yiyecekleri satan restoranlar, onlara gitmeyi tercih eden Amerikalıların aptallığı sayesinde iyi para kazanıyorlar."

"Bu durumda sen de aptal Amerikalılardan biri mi oluyorsun?" derken ben de ona sırtıyıordum.

Omzunu silkti. "Seçeneklerim otomat veya hamburgerciyle kısıtlıysa sanırım evet."

Gözlerimi devirdim. "Sanki seçeneğin olsa daha iyi bir şey yemeyi tercih edecektin. Hiç inandırıcı gelmedi."

Hazırcevaplığımı gittikçe geliştiriordum sanırım.

Bir kahkaha attı. "Elbette daha iyi bir şeyler seçerdim. Bayat hamburger yerine elli dolarlık bifteği, gazoz yerine birayı tercih ederim."

Başımı iki yana salladım, ama yüzümdeki hafif gülümsemeyi bir türlü silemiyordum.

"Sen normalde ne yersin?" diye sordu "Tofu ile salata mı?"

"Yok canım," dedim yüzümü buruşturarak. "Hayatta hiçbir güç bana tofu yediremez, salata desen, o da zayıflama modasından başka bir şey değil." Bir an durup gülümsedim. "Doğruyu söyleyeyim mi?"

"Söyle söyle, dökül bakalım."

Bana, incelenmesi gereken komik ve sevimli bir şeymişim gibi bakıyordu.

"Köfte, salçalı hazır makarna ve suşi severim ben."

"Nasıl yani? Hepsini karıştırıyor musun?" Midesi bulanmış gibi görünüyordu.

Ne demek istediğini anlamam bir-iki saniye aldı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "İğrenç bir şey olurdu herhâlde."

Gülümsedi, rahatlamış gibiydi.

"Bifteğe çok meraklı değilim, ama teklif edilirse hayır demem sanırım."

"Hımm, sana çıkma teklif etmemi mi istiyorsun yani?" Yüzündeki gülümseme iyice genişlemişti.

Gözlerim kocaman açıldı, şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Hayır!" dedim, kıpkırmızı olmuştum. "Benim demek istediğim..."

Andrew gülerek, bir yudum daha gazoz içti.

"Biliyorum, biliyorum, merak etme. Sana çıkma teklif etmeyi aklımdan bile geçirmem."

Gözlerim ve ağzım daha da açılmıştı, yüzüm alev alev yanıyordu.

Andrew kahkaha attı.

"Kızım," dedi, sesinde hâlâ kahkahanın izleri vardı, "je-tonun biraz geç düşüyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

O da kaşlarını çatı, ama bir yandan da gülümsüyor gibiydi.

"Bak ne diyeceğim," dedi daha ciddi bir sesle. "Eğer mola yerlerinden birinde on beş dakikada biftek pişirecek ve otobüsü kaçırmamıza neden olmayacak bir et lokantası bulacak kadar şanslıysak, sana biftek ısmarlarım. Otobüste beraber biftek yerken bunun çıkmak olup olmadığına sen karar verirsin."

"Bu dediğinin çıkmak sayılmayacağını şimdiden söyleyeyim."

Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Sayılmasın o zaman, bunu kaldırabilirim."

Ben konuyu kapatacağını düşünürken, Andrew devam etti. "Peki, buna çıkmak denmezse ne denir?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Arkadaşlık denebilir, sanırım. Tesadüfen beraber yemek yiyen iki kişi oluruz o zaman."

Gözleri parlayarak, "Ya," dedi. "Arkadaş mı olduk yani şimdi?"

Beni savunmasız yakalamıştı. Çok başarılıydı. Dudaklarımı büzerek bir an düşündüm.

"Tabii," dedim, "en azından Wyoming'e kadar arkadaş sayılırız."

Bana elini uzattı. İstemeyerek de olsa elini sıktım. Tutuşu nazik ama sağlam, gülümsemesi ise içten ve hoştu.

“Wyoming’e kadar arkadaşız o zaman,” dedi. Elimi bir kez sıkıp bıraktı.

Az önce neler olup bittiğinden emin değildim, ama sonradan pişman olacağım bir şey yapmış gibi hissetmiyordum kendimi. Seyahat ederken insanın bir ‘arkadaşının’ olması yanlış değildi herhâlde. Andrew’un yerinde yüzlerce başka çeşit insan olabilirdi ve o zaman durum çok daha vahim olurdu. Zararsız görünüyordu ve kabul etmeliyim ki, sohbeti ilgi çekiciydi. Benim yaşımdayken yaptıklarını anlatmaya meraklı yaşlı bir kadın ya da kendini hâlâ on yedi yaşındaki kadar çekici sanan ve benim de o eski halini görebileceğimi zanneden hayalperest, yaşlı bir adam değildi. Hayır, Andrew olabilecek en iyi yol arkadaşıydı. Kız olsa bazı açılardan daha iyi olurdu belki, ama en azından yaşı benimkine yakındı ve çirkin değildi. Hayır, Andrew Parrish çirkinliğin yanına bile yaklaşmıyordu. Hatta doğruyu söylemek gerekirse, seksiliğe oldukça yakın bir yerlerde duruyordu ve bu şartlar altında beni tek rahatsız eden şey de buydu.

Biliyorsunuz, hayatınızda neler olup bittiği, kimi kaybettiğiniz, dünyadan ne kadar nefret ettiğiniz veya kendinizi onarma süreci makul bir aşamaya gelmeden birini çekici bulmanın ne kadar uygunsuz olduğu, hiçbir şeyi değiştirmmez. Sonuçta hâlâ insansınızdır ve çekici biriyle karşılaştığınızda bunu fark etmemeniz mümkün değildir. İnsanın doğası böyledir.

Bu çekimi göz önüne alarak harekete geçmek ise tamamen başka bir konuydu ve ben de bu noktada sınırimi çizmiştim.

Ne olursa olsun, böyle bir şey gerçekleşmeyecekti.

Ama evet, çekici biri olması beni rahatsız ediyordu, çünkü söyleyeceğim ya da yapacağım bir şeyin yanlış izlenim vermemesi için daha fazla çabalamam gerekecekti.

Çekici erkekler, çekici olduklarını bilirler. Etrafta gösteriş yaparak gezinmeyenleri bile bunun farkındadır. Çekici erkeklerin masum bir gülüşü, tuhaf sessizlikler olmadan üç dakika sürdürülebilen bir sohbeti, beğenildiklerinin işareti olarak algılamaları da insan doğasının bir gereğidir.

O yüzden bu 'arkadaşlık' için çok çaba göstermem gerekecekti. Nazik olmak istiyordum, ama fazla da nazik olmamalıydım. Gerektiğinde gülümsemeliydim, ama dikkatli olmak ve gülümsememin ölçüsünü iyi ayarlamak istiyordum. Komik bir şey söylediğinde kakhaha atmak istiyordum, ama bunun 'sana hastayım' diyen bir kakhaha olmaması gerekirdi.

Evet, çok uğraşmam gerekeceği kesindi. Belki de yanımda yaşlı bir kadın olsa çok daha iyi olurdu.

Bir sonraki otobüsümüz terminale gelene kadar bir saat bekledik. Bu kez ikimize de ikişer koltuk düşmeyeceği şimdiden belliydi. Binmek için bekleyenlerin oluşturduğu kuyruğa bakınca, otobüsün herkesi almayacağını düşünmeye başlamıştım. İkilemde kalmıştım. Kahretsin. Andrew ile bir-birimizin geçici arkadaşı olmuştuk, ama ona yanımda oturmasını teklif edemezdim. Bu da yanlış izlenim bırakacak şeylerden biri olabilirdi. Kuyruk yavaş yavaş ilerlerken Andrew da hemen arkamdaydı. Kendiliğinden yanıma oturmasını umuyordum. Hiç tanımadığım biri yerine, Andrew'un yanımda olmasını tercih ederdim.

Otobüsün orta kısmındaki ikili boş koltuğa ilerledim ve koridor tarafındakini es geçip cam kenarındakine oturdum.

Andrew yanıma oturdu; belli edemesem de rahatlamıştım.

"Kız olduğun için cam kenarında oturmana izin vereceğim," derken çantasını yere, ayaklarının arasına yerleştirdi.

Gülümsedi.

Otobüs doldu, kapalı alanda sıkışmış onca insandan yükselen vücut ısını hissetmeye başlamıştım bile. Kapının gıcırdayarak kapandığını duydum ve hareket ettik.

Yanımda konuşacak biri olunca yolculuk o kadar da uzun ve sıkıntılı gelmedi. Andrew'un en sevdiği klasik rock gruplarından tutun, Pink'i neden sevdiğime, onun müziğinin bence birbirinden farkı olmayan Boston ve Foreigner'dan neden daha iyi olduğuna dair konuşmamız bir saat sürdü. Bir saatin yirmi dakikası Pink muhabbetiyle geçti. Andrew çok inatçıydı, ama o da benim için aynı şeyi düşünüyordu. Belki ikimiz de suçluyduk. Ona şu meşhur 'Nat'in kim olduğundan da bahsettim, ama aramızdaki ilişkinin acı veren ayrıntılarına girmedim.

Akşam olduğunda, otobüse bindiğimizden ve yan yana oturduğumuzdan beri aramızda bir kez bile tuhaf sessizlikler geçmediğini fark ettim.

"Idaho'da ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün."

"Sonra yine otobüsle mi döneceksin?" Garipti ama Andrew'un yüzündeki keyif tamamen kaybolmuştu.

"Evet," dedim, ama vereceğim yanıtları önceden bilmediğim için bu konunun ayrıntılarına girmeyi pek istemiyordum.

İçini çektiğini duydum.

"Beni ilgilendirmez tabii," dedi, bana baktı ve aramızdaki mesafenin kapandığını, birbirimize çok yakın oturduğumuzu fark ettim, "ama böyle tek başına seyahat etmemelisin."

Yüzüne bakmıyordum.

"Ama mecburum."

"Neden? Sana asıldığını falan zannetme, ama senin gibi genç, inanılmaz güzellikteki bir kızın Amerika'nın en berbat otobüs terminallerinde tek başına gezmesi çok tehlikeli."

Yüzüme yayıldığını hissettiğim gülümsemeyi boş bir çabayla engellemeye çalıştım.

Andrew'a baktım. "Bana asılmaya çalışmıyorsun, ama 'inanılmaz güzellikte' sıfatıyla, 'senin gibi bir kızın buralarda ne işi var' klişesini aynı cümlede kullanıyorsun."

Biraz alınmış gibiydi.

"Ben ciddiym Camryn," dediğinde yüzümdeki şakacı gülümseme silindi. "Gerçekten başına bir şeyler gelebilir."

O anın tuhaflığından kurtulmak için bir girişimde bulundum ve gülerek "Beni merak etme sen," dedim. "Saldırıya uğrama durumunda acayip yüksek sesle çığlık atabilme yeteneğime çok güveniyorum."

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı ve ortamı neselendirme çabama yavaş yavaş teslim oldu.

"Babanı anlatsana bana," dedim.

Yüzünde belirmek üzere olan gülümseme bir kez daha kayboldu ve gözlerini benden uzağa çevirdi. Bu konuyu kazara açmamıştım. Bilemiyordum, bir şeyler saklıyormuş gibi garip bir hisse kapılmıştım. Kansas'ta, babasının ölmekte olduğundan kısaca bahsederken, bu durumdan fazla etkilenmemiş gibiydi. Ama babasını ölmeden önce görmek için bunca yolu, hem de otobüsle gidiyorsa onu seviyor olmalıydı. Eğer sevdiğiniz biri ölmüşse veya ölmek üzereyse bundan etkilenmemek mümkün değildi.

Bunu benim, yani artık ağlayamayan birinin söylemesi tuhaftı tabii.

"İyi adamdır," dedi Andrew, hâlâ önüne bakıyordu. O an babasını gözünün önüne getirdiğini, anıları dışında hiçbir şeyi görmediğini hissettim.

Bana baktığında gülümsüyordu, ama bu çektiği acıları gizlemeye çalışmayan, daha ziyade güzel anların şekillendirdiği bir gülümseme idi.

"Babam beni beyzbol yerine boks maçlarına götürürdü."

"Ciddi misin?" Gülümseyiverdim. "Anlatsana."

Bakışlarını yine önüne çevirdi, ama bu kez yüzündeki sıcaklık bir an bile kaybolmadı. "Babam bizi birer dövüşçü gibi yetiştirmek istiyordu." Bana baktı. "Gerçek anlamda dövüşenlerden. Boks yapanlardan bahsetmiyorum, gerçi ona da bir itirazı yoktu ya. Demek istediğim, gerçek hayatta dövüşçü ve mücadeleci olmamızı isterdi."

Bir baş işaretiyle ne demek istediğini anladığımı belirttim.

"Sekiz yaşındaydım, ringin hemen kenarında oturdum. Birbirine vurup duran iki adamı izlerken büyülenmiştim. Babam bana bakarak, *"Hiçbir şeyden korkmuyorlar, oğlum. Bütün hamleleri hesaplı. Bir hamle yapıyorlar, bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor. Ama her hamleden, verdikleri her karardan bir ders çıkarıyorlar,"* demişti.

Andrew bir an benimle göz göze geldi ve gülümsemesi kaybolup yerini normal yüz ifadesine bıraktı. "Bana gerçek dövüşçülerin asla ağlamadığını, hiçbir darbenin onları yere yıkmasına izin vermediklerini söylediler, tabii son, kaçınılmaz darbe gelene kadar. O zaman da ringden bir erkek gibi indiklerini anlatırdı."

Ben de gülümsemiordum artık. Onun kafasının içinde olup bitenleri bilemiyordum, ama ikimiz de aynı ciddi ruh halini paylaşıyorduk. Ona iyi olup olmadığını sormak istiyordum, çünkü iyi olmadığı belliydi, ama zamanlamamın yanlış olacağını hissettim. Andrew'u duygularını deşecek kadar iyi tanımadığım için bunu sormam garip kaçacaktı.

Hiçbir şey söylemedim.

"Aşağılık herifin teki olduğumu düşünüyorsundur herhâlde," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Hayır, neden öyle dedin ki?"

Hemen geri adım attı ve kendi sorusunun ciddiyetini yok etmek için o etkileyici gülümsemesinin tekrar ortaya çıkmasına izin verdi.

"Babamı öbür dünyayı boylamadan önce son kez göreceğim," dediğinde, bunu ifade etmek için seçtiği kelimeler beni çok şaşırtmıştı. "Öyle yapılır değil mi? Âdettendir, biri hapsirdiğinde 'çok yaşa' demek veya hiç umurunda olmadığı halde birine hafta sonunun nasıl geçtiğini sormak gibi bir şey."

Hoppala, nereden çıkmıştı şimdi bunlar?

"Anı yaşamak lazım," dediğinde afalladım. "Sence de öyle değil mi?" Başını yana yatırdı, yine bana bakıyordu.

Kafamı toplamam biraz zaman aldı, ama bunu başardığımda ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Anı yaşamak," diyerek söylediğini tekrarladım, bir yandan da *anda sevmek* konusundaki inançlarımı düşünüyordum. "Sanırım haklısın." Ama hâlâ bu inanç konusundaki fikrini merak ediyordum.

Sırtımı dikleştirip onu daha yakından incelemek için başımı biraz kaldırdım. Bir anda, inandığı her şeyi öğrenmek için büyük bir istek duymuştum. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Anı yaşamak senin için ne ifade ediyor?" diye sordum.

Tek kaşının bir an seğirdiğini, ifadesinin değiştiğini, sorunun ciddiyetine veya bu kadar meraklı olmama şaşırdığını fark ettim. İkisine birden şaşırmış da olabilirdi.

O da sırtını dikleştirip başını kaldırdı.

“Geçmişte takılıp kalmak da, plan yapmak da saçmalık,” dedi. “Geçmişte yaşarsan ileri gidemezsin. Geleceğini planlamak için çok zaman harcarsan ya kendini geriye itersin ya da hayatın boyunca aynı noktada kalırsın.” Bakışları benimkilere kilitlenmişti. “Anı yaşa,” derken önemli bir noktayı belirtecek gibiydi, “acele etme, kötü anılarını sınırla. O zaman gideceğin yere çok daha hızlı varırsın ve yolda çok daha az engelle karşılaşırsın.”

Aramızdaki sessizlik iki zihnin bu sözleri düşünmesinden kaynaklanıyordu. Benimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ettim. Bunu itiraf etmek istemesem de, neden Andrew’un fikirlerinin birçoğunun, bende aynaya baktığım hissini yarattığını merak ediyordum.

Otobüs çoğunlukla yüksek, nadiren alçak çıkan sesiyle otoyolda bütün ağırlığıyla ilerliyordu. Ama bunca zaman geçince otobüs yolculuğunun, arabanın lüksüne kıyasla ne kadar tatsız olduğunu kolayca unutuyordu insan. Hatta otobüs yolculuğunun olumsuz yanlarından ziyade olumlu yanlarını düşünürseniz, olumsuz bir şeylerin varlığını bile unutabiliyordunuz. Yanımda güzel yeşil gözleri, biçimli yüzü ve güzel düşünce tarzı olan bir adam oturuyordu. Yanınızda böyle bir güzellikle seyahat ediyorsanız, kötü otobüs yolculuğu diye bir şey söz konusu olamazdı.

Orada olmamalıydım.

ANDREW

9. Bölüm

Babamdan bahsettiğine inanamıyordum. Kızdığım falan yoktu, ama gerçekten öğrenmek istiyor gibi görünmesine şaşırmıştım. Hatırlamasına bile şaşırmıştım. Ne iş yaptığıma dair sorular sorup kazanabileceğim parayı hesaplamamış, bana dokunmak için dövmelemlerimi bahane ettikten sonra kırkıdayıp kızarak kendini aptal durumuna düşürmemişti. Çok itici şeylerdi bunlar. Tek derdiniz birini yatağa atmaksa bu hareketler çekici gelebilir, işinizi kolaylaştırabilirdi, ama nedense Camryn böyle şeyler yapmadığı için çok mutluydum.

Bu kız kimdi böyle?

Ve ben neden bunları düşünüyordum?

Benden önce uyudu, başını cama yaslamıştı. Onu izleme arzuma karşı koydum. Ne kadar yumuşak ve masum göründüğünü fark etmiştim, bu da beni daha ilkel, daha korumacı biri haline getiriyordu.

O sapık herif bizi son terminalde beraber otururken görünce Camryn'i izlemekten vazgeçmişti. Erkek gözüyle onu benim 'malım' olarak görüyordu muhtemelen. Bu da iyi bir şeydi, çünkü ben ortalıkta olduğum sürece onu rahat bırakacaktı. Ama yalnızca Wyoming'e kadar beraber gidecektik ve bu da beni çok endişelendiriyordu. O adamın Camryn'le yollarımız ayrılmadan otobüs değiştirmesini umuyordum. Denver'a kadar iki mola vardı, Denver'da ineceğini umdum, yoksa Wyoming'e kadar gözüm üzerinde olacaktı.

Idaho'ya gitmeyecekti. O aşâğılık herifi öldürürdüm.

Bakışlarımı karanlıkta, otobüsün dinginliğinde gezdirdim. Adam uyuyordu, başını koridor tarafındaki koltuğuna yaslamıştı. Yanında, pencere tarafındaki koltukta bir kadın oturuyordu, ama adamın ilgisini çekmeyecek kadar yaşlıydı. Gençleri, belki de *fazla* gençleri tercih ediyordu. Başka bir genç kıza neler yapmış olabileceğini düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Otobüsün genel gürültüsüne, ısıklar çalarak metale çarpan rüzgâra, yolun üzerinde hızla ilerleyen lastiklerin sesine, metal yığınının çevre yolunda durmaksızın ileri iten büyük motorun uğultusuna rağmen ortalık sessizdi, hatta huzurlu olduğu bile söylenebilirdi. Bir otobüs yolculuğu ne kadar huzurlu olabilirse, o kadar huzurluydu.

Kulaklığımı takıp MP3 çalarımı açtım ve parçaları karışık çalacak şekilde ayarladım. Ne çalacaktı? Ne çalacaktı acaba? Her zaman ruh halimi ilk şarkının belirlemesine izin verirdim. Bu alette üç yüzden fazla şarkı vardı. Ruh halimi belirleyecek üç yüz şarkı. Ama MP3 çalarım taraflıydı sanırım, neredeyse her seferinde Kansas'tan Dust in the Wind veya Zeppelin'den Going to California ya da The Eagles grubunun söylediği parçalar çıkıyordu.

Bekledim; bir tahmin oyunu oynuyor ve hile yapmamaya çalışıyormuş gibi davranıp, ekrana bakmıyordum. Him, güzel bir seçim. Aerosmith'ten Dream On. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. Ses kısma düşmesine bastığımı sonradan fark ettim. Camryn'i uyandırmak istemiyordum.

Gözlerimi açıp ona, çantasını sımsıkı tutuşuna baktım. Derin uykuda bile çantasının farkındaydı demek ki. İçinde ne olduğunu, bana Camryn hakkında daha çok bilgi verecek bir şeyler olup olmadığını merak ettim. Bana onun

hakkındaki gerçekleri söyleyecek bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Fark etmezdi ki. Wyoming'den sonra Camryn'le bir ilgim olmayacaktı, o da benim adımları bile hatırlamazdı herhâlde. Böylesi daha iyiydi. Yüküm çok ağırdı ve Camryn'in arkadaşım olarak bu yükün bir kısmını taşımasına hiç gerek yoktu. Kimsenin böyle bir şey yapmasını istemezdim.

Steven Tyler'ın hafif, melodik sesi beni yatıştırıp yarı uyku haline soktu. Tiz çılgınlık yükseldiğinde ise içini dökmesini bekledim ve yolun geri kalanında uyudum.

"Arkadaşım, şaka mısın sen?" diyen bir ses duydum.

Bir şey omzuma bastırıyordu. Uyandığımda Camryn küçük kollarıyla beni itekleyip duruyordu. Yüzündeki çarpık ifade ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın vücudumun onun kıpırdatamayacağı kadar ağır olması komikti.

"Affedersin," dedim. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. Serseme dönmüştüm ve ensemdeki kaslar tutulmuş, taş gibi olmuşlardı. Başımı onun koluna yaslamak istemiştim, ama Camryn ne kadar utanmış numarası yapsa da, ben kendimi o kadar kötü hissetmiyordum. En azından numara yaptığından emindim. Gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

En iyisi ona bu konuda biraz yardım etmekti.

Camryn'e bakıp gülümsedim.

"Çok mu komik?" dedi, ağzı yarı açıktı ve küçük, sevimli alnındaki kaşları çatılmıştı.

"Evet, bence komik." Gülümsemem daha da genişledi ve nihayet o da güldü. "Ama özür dilerim, gerçekten." Bunu söylerken ciddiydim.

Bir gözünü kısarak yan yan bana bakarken samimiyetimi ölçmeye çalışıyordu ve bu da oldukça sevimli bir hareketti.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp kollarımı başımın üzerine uzatınca esneme ihtiyacı duydum.

"İğrenç!" dediğinde bu lafına hiç şaşırmamıştım. "Ağzın eşek gibi kokuyor."

Karşılık verirken kısa bir kahkaha attım. "Kızım, sen eşeklerin nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"

Bu cevap Camryn'i susturmuştu. Tekrar gülerek, MP3 çalarımı koyduğum çantayı karıştırmaya başladım. Diş macunumun kapağını açıp dilimin ucuna bir parça sıktım, ağzımın içinde iyice dolaştırıp yuttum. Bu sırada Camryn beni tiksinti dolu bir ifadeyle izliyordu tabii, zaten amacım da buydu.

Diğer yolcular benden önce uyanmıştı anlaşılan. Bu kadar zamandır, en az üç defa uyanıp daha rahat bir pozisyon aramadan uyuduğuma inanamıyordum. Normalde bu yüzden uykum kaçardı.

Saatim 09:02'yi gösteriyordu.

"Neredeyiz bu arada?" diye sordum. Camryn'in tarafındaki camdan dışarı bakıyor, yol tabelalarını görmeye çalışıyordum.

"Denver'a aşağı yukarı dört saat var," dedi. "Şoför az önce anons yaptı, On dakika sonra mola verecekmiz."

"Güzel." Bir bacağıma koridora doğru uzattım. "Biraz dolaşmam lazım. Bütün kaslarım taş gibi sertleşmiş."

Pis pis güldüğünü gördüm, ama yüzünü pencereye döndü. Kaslarım taş gibi sertleşti, demiştim. Tamam, demek ki akli belden aşağı da çalışıyordu. Bunu düşünmek bile güldürdü beni.

Mola yeri diğerlerinden farklı değildi; yolun iki yanında sıralanmış benzin istasyonları ile ayaküstü bir şeyler

atıştırabileceğimiz iki restoran vardı. Normalde hiç düşünmeden bu iki restorandan birine girerdim, ama bu kez yanımdaki kız yüzünden tereddüt ettiğime inanamıyordum. Bunun sebebi daha sağlıklı şeyler yiyebileceğimi ona kanıtlama isteğim miydi, yoksa bana çıkışacağını bilmem miydi, emin değildim.

Kontrolün kimin elinde olduğunu merak ettim.

Belli ki *onun* elindeydi. Lanet olsun.

Otobüsten inerken Camryn önümdeydi. Otobüsün önünden dolaştık, sonra bana dönüp kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büzerek bana baktı.

İtiraf edeyim, “Madem o kadar akıllısın,” derken bir çocuk tavrıyla konuşuyordum, “burada yiyecek sağlıklı, tadı da boka bandırılmış lastiğe benzemeyen bir şeyler bul bakalım.”

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

“Öyle olsun, bulalım bakalım,” diyerek meydan okumamı kabul etti.

Devasa markete giderken onu takip ediyordum. Önce içecek dolaplarına doğru ilerledi. Tıpkı yarışma programındaki sarışın kız gibi –hangi program bilmiyorum, çünkü yarışmaları izlemem, ama o kızı herkes biliyor– Camryn elini soğutucuların önünde gezdirdi, sanki meyve suları ve şişe suların oluştuğu bir dünyayı ilk kez gözlerimin önüne seriyordu.

Tam bir sunucu edasıyla, “Gördüğün gibi, önce meyve suyu çeşitleriyle başlıyoruz,” dedi. “Bunlar gazozdan, kola-dan çok daha sağlıklı. Birini seç.”

“Meyve suyundan nefret ederim.”

“Çocukluk etme. Burada bir sürü seçenek var. Eminim içebileceğin bir şeyler bulabilirsin.”

İki adım yana çekilip yan taraftaki aromalı şişe sularını gösterdi.

"Burada da sular var, ama sen bu lüks şişe sularını içecek birine benzemiyorsun."

"Evet, tam denyo işi." Aslında şişe sularıyla bir derdim yoktu, ama oynamakta olduğumuz oyun hoşuma gitmişti.

Gülümsüyor, ama yüzündeki ciddi ifadeyi bozmamaya çalışıyordu.

Yüzümü buruşturup dudaklarımı büzerek dolapların arasında dolaşmaya başladım.

İçimi çekip bir dolaba yaklaştım. Farklı markaları, aromaları, aroma karışımlarını gözden geçirirken neden bu kadar çok çilekli, kivili ve çilekli/kivili içecek olduğunu merak ettim. İkisinden de nefret ederdim.

Sonunda cam kapılardan birini açıp sade portakal suyu aldım.

Camryn bir an irkildi.

"Ne oldu?" diye sordum, kapıyı hâlâ açık tutuyordum.

"Portakal suyu yemeğin yanında içmek için pek iyi bir şey değildir."

İçimi çekip gözümü kırpmadan ona baktım.

"Bir şey seçtim, şimdi de yeterince iyi bir seçim yapmadığımı söylüyorsun." İçimden kahkaha atmak gelse de, Camryn'in kendini suçlu hissetmesini istiyordum.

Galiba başarmıştım.

Kaşlarını çattı. "Şey, sadece... yani, aslında portakal suyu, ayaküstü C vitamini takviyesinden başka bir şey değil. Seni daha çok susatır."

Beni kırdığı için endişelenmiş gibi bir hali vardı ve bu beni en olmayacak şekilde etkiledi. Sırf onun gülümsemesini görmek için gülümsememi bastırmaktan vazgeçtim.

Bana şeytanî bir sırıtışla bakıyordu.

Bu kız çok *iyiydi*.

CAMRYN

10 . Bölüm

Denver'ı nihayet geride bırakmış, Andrew'un Wyoming'deki son durağına doğru ilerliyorduk. Bunun canımı sıkmadığını söylersem yalan olurdu. Yalnız seyahat etmemin tehlikeli olacağını söylemekte haklıydı. Bu gerçeğin onunla tanışmadan önce beni niye bu kadar rahatsız etmediğini anlamaya çalışıyordum. Belki o yanımdayken kendimi daha rahat hissettiğim içindi, çünkü Andrew'un tipinden hiç zorlanmadan birkaç kişinin yüzünü gözünü dağıtabileceği belli oluyordu. Belki de baştan onunla konuşmamam gerekirdi, yanıma oturmasına ise kesinlikle izin vermemeliydim, çünkü varlığına alışmama neden olmuştu. Wyoming'de yollarımız ayrılınca yine camdan dışarı bakıp, nereye gideceğimi bilmeden dünyanın yanımdan geçip gidişini izlemeye başlayacaktım.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordum, birkaç saat sonra yine yalnız kalacağımı düşünmemek için bir sohbet başlatmak istiyordum.

Andrew'un yüzündeki gamzeler ortaya çıktı. "Neden sordun?"

Gözlerimi devirdim.

"Hemen havalara girme, bir soru sorduk alt tarafı. Eğer cevap vermek..."

"Hayır," dedi. "Yalnız ve mutluyum."

Gülümseyerek bana baktı ve bekledi. Neyi beklediğini anlamam biraz zaman aldı.

Parmağımla kendimi işaret ederken bu kadar kişisel bir konu açmamış olmayı diliyordum. "Benim mi? Artık yok." Daha kendimden emin bir tavırla devam ettim. "Ben de yalnızım, mutluyum ve böyle kalmaya niyetliyim, mesela şeye kadar... sonsuza kadar."

'Yalnızım, mutluyum,' kısmında çenemi kapatıp, saçma sapan konuşarak kendimi rahat hissettiğim ortamı bozmasaydım, kendimi bu kadar açık etmeseydim keşke.

Tabii Andrew bunu hemen fark etmişti. İnsanların pot kırdığı anları asla kaçırmayan, o anlardan beslenen tiplerden olduğunu hissediyordum.

"Aklımda olsun," dedi sırtarak.

Neyse ki konuyu deşmeye kalkmamıştı.

Başını arkasına yaslayıp başparmakları ve serçe parmaklarıyla kot pantolonunun üzerinde tempo tutmaya başladı. Belli etmeden kaslı, bronzlaşmış kollarına bakıp dövmelelerini ilk ve son kez görmeye çalıştım, ama dövmelerin çoğu tişörtünün kolları tarafından gizlenmişti. Botlarını bağlarken sağ taraftakini kısmen görmüştüm. Sanırım bir ağaçtı. Benim tarafımda olan kolundaki dövmeyi tam olarak göremiyordum, ama sanırım tüy desenleri vardı. Görebildiğim kadarıyla dövmelerinin hiçbirisi renkli değildi.

"Merak mı ettin?" dediğinde irkildim. Ona baktığımı fark etmediğini sanmıştım.

"Sanırım."

Evet, hem de nasıl!

Andrew doğrulup tişörtünün sol kolunu açtığında, tüylü ve şahane kuyruğu olan bir Zümrüdüanka kuşu ortaya çıktı. Tüylerle kaplı olan gövdesi ise iskelet şeklinde çizilmiş, daha 'erkeksi' bir görünüm kazanmıştı.

"Muhteşem bir şey."

"Sağ ol. Yaptıralı bir yıl oldu," diyerek kolunu indirdi. Andrew bana doğru dönüp sağ kolunu açarak—ki bu sırada ilk fark ettiğim şey, tişörtün altındaki karın kaslarının belirgin hatlarıydı—diğer dövmesini de ortaya çıkardı. "Bu da benim Hayalet Süvari filmindeki Ölüler Ağacı'na benzeyen dövmem," dedi. "Yakından bakarsan..." Eğilip ağacın gövdesinde işaret ettiği yere baktım, "...1969 Chevrolet Camaro'mu görebilirsin. Aslında babamın arabası, ama o öleceğine göre sanırım elimde tutmam gerekecek." Bakışlarını karşıya dikti.

Daha önce babasından bahsederken sakladığı acının küçük pırıltısını şimdi görebiliyordum. Gösterdiğinden çok daha fazla acı çekiyordu ve bu da beni üzüyordu.

Bir otobüsle, ölüm döşeğinde olan annemi veya babamı son kez görmeye gidiyor olmanın nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordum. Yandan yüzünü inceledim, onu rahatlatmak için bir şey söylemek istedim, ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Nedense bunu yapmanın, en azından konuyu açmanın bana düşmeyeceğini hissediyordum.

"Birkaç tane daha var," diye devam etti, başını koltuğa yaslayıp bana baktı. "Şurada küçük bir tane." Sağ bileğinin iç tarafını çevirip siyah yıldız dövmesini gösterdi. Daha önce fark etmediğim için şaşırdım. "Daha büyük bir tane de gövdemin sol tarafında var."

"O ne dövmesi? Çok mu büyük?"

Yeşil gözleri sıcak bir gülümsemeyle parladı, başını yana yatırarak bana baktı. "Oldukça büyük." Dövmesini göstermek için tişörtünü kaldıracakmış gibi elini o tarafa götürdü, ama vazgeçti. "Bir kadın dövmesi işte. Otobüste soyunmaya degecek bir şey değil."

Göstermek istemediği için iyice meraklanmışım.

“Tanıdığın biri mi?” diye sordum. Yan tarafına bakıp duruyor, belki fikrini değiştirip tişörtünü kaldırır diye umuyordum, ama olmadı.

Başını iki yana salladı. “Yok, öyle bir şey değil. Eurydike dövmesi.” Elini sallayarak daha fazla açıklama yapmayacağını belirtti.

Eski, belki Yunanca bir isme benziyordu ve pek yabancı gelmiyordu, ama bir türlü çıkaramıyordum.

“Acıdı mı?”

Gülümsedi.

“Biraz. Aslında en çok kaburgaların üzeri acıyor, yani evet, canım yandı.”

“Ağladın mı?” dedim sırtarak.

Hafifçe güldü.

“Hayır, ağlamadım. Ama daha büyük bir dövme yaptırmaya kalksam herhâlde ağlardım. Toplam on altı saat sürdü.”

Gözlerimi kırıştırdım, afallamıştım. “Vay canına, on altı saat kıpırdamadan oturdun mu yani?”

O dövmeden bu kadar ayrıntılı konuşmamıza rağmen neden göstermediğini merak etmeye başlamıştım. Belki pek güzel bir şey olmamıştı veya dövmeci işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

“Bir seferde yapılmadı,” dedi. “Birkaç günde, parça parça yapıldı. Sana dövmen olup olmadığını sorardım, ama içimden bir ses olmadığını söylüyor.” Bilmiş bir tavırla gülümsedi.

“Haklısın,” dedim hafifçe kızarak. “Yaptırmayı düşünmedim değil.” Bileğimi kaldırıp başparmağım ve orta parmağımla sardım. “Buraya yaptırmayı düşündüm. Bir yazı. Mesela ‘özgürlük’ ya da Latince bir şeyler, çok da ayrıntısına girmedim.” Gülümseyerek, hafif bir utançla içimi çektim.

Dövmeler hakkında benden çok daha fazla şey bilen bir çocukla bu konuyu konuşmak biraz gözümü korkutmuştu.

Bileğimi koltuğun kenarına koyacakken Andrew parmaklarıyla kolumu yakaladı. Bir an sersemledim, hatta vücudumdan garip bir titremenin geçtiğini hissettim, ama rahat bir tavırla konuşmaya başlamasıyla bu his hemen kayboldu.

"Bir kızın bileğindeki dövme çok zarif ve kadınsı olabilir." Parmağının ucunu bileğimin iç kısmında gezdirerek dövmenin yapılması gereken yeri gösterdi. Belli belirsiz ürperdim. "Latince bir yazı hem çok ince olur, hem de burada güzel durur." Sonra yavaşça bileğimi bıraktı, ben de elimi kollağa koydum.

"Dövme konusunda 'hayatta yaptırım' demeni bekliyordum," dedi gülerek, sonra bacağını kaldırdı ve bir ayak bileğini dizinin üzerine yerleştirdi. Parmaklarını birbirine dolayıp rahat edebilmek için kollağa iyice yaslandı.

Hava hızla kararıyordu, artık güneş etraftaki manzaraya güç bela ulaşıyor, dokunduğu her şeyi gittikçe solmakta olan turuncuya, pembeye, mora boyuyordu.

"Ne yapacağı belli olmayan biriyim galiba." Andrew'a bakarak gülümsedim.

"Öylesin galiba," diyerek gülümsememe karşılık verdi ve sonra düşünceli bir tavırla önüne baktı.

Andrew beni Cheyenne, Wyoming'deki otobüs terminallerinde uyandırdığında saat öğleden sonra ikiye geçmişti. Parmaklarıyla beni dürttüğünü hissettim. "Geldik," dedi ve nihayet gözlerimi açıp cama yasladığım başımı kaldırabildim.

Ağzımın kuruluşu ve tuhaflığından berbat koktuğunu anladım, başımı diğer tarafa çevirerek esnedim.

Otobüs durdu ve yolcular her zamanki gibi koltuklarından kalkıp yukarıdaki bölmelerden eşyalarını toplamaya başladılar. Ben ise biraz paniğe kapılmış bir halde öylece oturup dikkatle Andrew'a baktım. Küçük bir endişe nöbeti geçirecekmişim gibi hissediyordum. Evet, bu anın geleceğini, Andrew'un gideceğini ve yine yalnız kalacağımı biliyordum, ama kendimi, kollayacak kimsesi olmadan hayata salıverilmiş ürkek bir kız çocuğu gibi hissetmeyi beklemiyordum.

Lanet olsun! Lanet!

Onun yanında kendimi rahat hissetmeye alıştığım, sonuç olarak korkuma hükmedemez hale geldiğime inanamıyordum.

Yalnız kalmaktan korkuyordum.

"Geliyor musun?" diye sordu. Koridorda durmuş, bir elini bana uzatmıştı. Nazikçe gülümsüyordu ve ukala yorumlar ile şakaları bir kenara bırakmıştı. Ne de olsa birbirimizi son görüşümüzdü bu. Tamam, birbirimize âşık olmak gibi saçmalıklar yapmamıştık, ama bir yabancıyla aynı otobüste günler geçirince, onu tanıyıp arkadaşlığından zevk alınca, insan kendini bir tuhaf hissediyordu. Eğer birbirinizden çok da farklı değilseniz, birbirinize geçmiş yaralarınızın sebeplerini anlatmadan bir bağ kurabiliyorsanız, kaçınılmaz ayrılık daha da zorlaşıyordu.

Ama bunları Andrew'a söyleyemezdim. Çok aptalcaydı. Madem bu duruma kendim düşmüştüm, o halde sonuna kadar dayanmalıydım. Bunun beni nereye götüreceği hiç önemli değildi.

Başımı kaldırıp ona gülümseyerek elimi uzattım. Koridor boyunca önümde yürürken eli arkasına uzanmış, nazikçe parmaklarımı tutuyordu. Bu dokunuşta bulduğum sıcaklığa mümkün olduğunca uzun süre sarılmalıydım, belki de yalnızken kendime güvenmeme yardımcı olurdu.

"Evet, Camryn..." soyadımı söylememi bekler gibi durdu.

"Bennett." Kendi kuralımı çiğneyerek gülümsedim.

"Evet, Camryn Bennett, hiçbir yere varmayan bu yolda seninle tanıştığıma memnun oldum." Çantasının askısını omzuna yerleştirip ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Kollarındaki kaslar sertleşmişti. "Umarım aradığını bulursun."

Kendimi zorlayarak gülümsemeyi başardım, ama bu çabamın dışarıdan gülümseme ile kaş çatma arası bir şey gibi göründüğünü biliyordum.

El çantamın askısını bir omzuma, bez çantamınkini ise diğerine yerleştirip ellerimi iki yana sarkıttım.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Andrew Parrish," dedim istemeyerek. Benimle yolculuğa biraz daha devam etmesini istiyordum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Andrew'u meraklandırmıştım. Çenesini hafifçe yana yatırdı. "Olur. Nasıl bir iyilik? Seksle ilgili bir şey mi isteyeceksin?" Şeytani güzellikteki dudakları kıvrılmaya başlarken gamzeleri derinleşti.

Gülerek, kızarmış yüzümü yere çevirdim ve bu ifadenin geçip gitmesini bekledim, çünkü isteyeceğim iyilik, pek neşeli bir şey değildi. Yüzümdeki ifadeyi yumuşatıp ona samimi bir anlayışla baktım.

"Eğer baban kurtulamazsa," dedim ve yüzü asılmaya başladı, "kendini bırak ve ağla, olur mu? Ağlayamaz hale gelmek dünyadaki en berbat şeylerden biridir ve eninde sonunda her şeyi kasvetli bir hale getirir."

Uzun, sessiz bir an boyunca bana baktıktan sonra başını *peki* der gibi salladı ve gözlerinin derinliklerinde küçük, minnettar bir gülümseme belirdi. Ellerimizi uzatıp tokalaştık, ama elimi normalden bir saniye daha uzun tuttu. Sonra beni kendine doğru çekti ve bana sarıldı. Ona sıkıca

sarılmışken beni yalnız bıraktığı için korktuğumu söyleyivermek geldi içimden, ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Kendine gel, Camryn!

Çekildi, çabucak sevmeye başladığım gülümsemesiyle bir baş işareti yaptı ve yürüyüp terminalden çıktı. Orada, ayaklarımı bir santim bile kıpırdatmadan sanki sonsuza dek durdum. Bir taksiye binmesini, taksinin hareket edip gözden kaybolmasını izledim.

Yine yalnızdım. Evimden binlerce kilometre uzaktaydım. Başlayabileceğimi bile düşünmediğim bu yolculuğa çıkmış olmaktan başka ne istikametim, ne hedefim, ne de amacım vardı. Korkuyordum. Yine de bu yola çıkmak zorundaydım. Çünkü yalnız kalmaya, yaşadığım şehirdeki, buralara gel-meme neden olan her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Nihayet kendimi toparladım ve oturacak bir yer bulmak için büyük pencerelerden uzaklaştım. Idaho otobüsü için dört saat bekleyecektim, bu zamanı değerlendirmem lazımdı.

Önce yiyecek otomatlarına gittim.

Bozuk paraları atıp koca makinedeki en sağlıklı seçen-ek olan lifli çubuklardan almak için E4 düğmesine basacakken parmaklarım bir anda yön değiştirip D4 düğmesine gitti; şişmanlatıcı, iğrenç, şeker deposu bir çikolatalı şekerleme, helezondan aşağıdaki bölmeye düştü. Zararlı yiyeceğimi mutlulukla alıp su ve meyve suyu otomatının yanından geçerek gazoz satılana ilerledim. Kendime diş çürüten, mide kaynatan, gazlı bir içecek aldım.

Andrew görse benimle gurur duyardı.

Kahretsin! Kes artık Andrew'u düşünmeyi!

Abur cuburlarımı aldım, boş bir koltuk buldum ve beklemeye başladım.

Dört saatlik beklemem altı saate çıktı. Anons yaparak, teknik arıza nedeniyle otobüsümün gecikeceğini bildirdiler. Terminal binasından hayal kırıklığı dolu homurdanmalar yükseldi.

Bir bu eksikti. Issız bir yerdeki otobüs terminalinde takılıp kalmıştım ve bütün geceyi burada geçirme ihtimalim yüksekti. Üstelik oturması bile rahat olmayan sert, plastik sandalyelerde cenin gibi dertop olup uyumaya çalışmam gerekecekti.

Ya da gidip başka bir yer için yeni bir otobüs bileti alabilirdim.

İşte bu kadar! Sorun çözülmüştü bile!

Keşke bunu daha önce akıl etseydim de altı saatimi burada heba etmeseydim. Sanki beynim durmuştu ve bilet parasını ödediğim için Idaho'ya kadar gitmeye mecbur olduğumu sanmıştım.

Yanımdaki koltuktan çantalarımı kapıp omzuma attım ve yürümeye başladım. Benim aksime seçeneği olmayan mutsuz yolcuların yanından geçip bilet gişesine ulaştım.

"Gişeyi kapatıyoruz hanımefendi," dedi diğer taraftaki görevli.

"Ne olur bekleyin," diyerek kollarımı bankonun diğer yanına uzattım. "Başka bir yere bilet almam lazım. Lütfen, bana çok büyük iyilik yapmış olursunuz!"

Saçları tel tel olmuş yaşlı kadın yüzünü buruşturarak bana baktı, yanağının iç kısmını ısırtıyor gibi bir hali vardı. İçini çekip klavyesinin tuşlarına basmaya başladı.

"Çok teşekkür ederim! Harikasınız! Sağ olun!"

Gözlerini devirdi.

El çantamı bankoya koyarak içinde küçük, fermuarlı cüzdanımı aramaya başladım.

"Nereye seyahat edeceksiniz?"

Şahane! Yine aynı soru. Kuzey Carolina terminalindeki patates gibi bir işaret bulmak için etrafa bakındım, ama gözüme hiçbir şey çarpmadı. Yaşlı kadın bana sinirlenmeye başlamıştı, bu da beni acele etmeye, bir yer bulmaya zorluyordu.

"Hanımefendi?" deyip içini çekti. Duvardaki saate baktı. "Mesaim on beş dakika önce bitti. Bir an önce eve gidip bir şeyler yemek istiyorum."

"Şey, çok özür dilerim." Kredi kartımı cüzdanımdan güç bela çıkartıp kadına uzattım. Önce bir denemek için, "Teksas," dedim ve sonra bu kelimenin kulağa ne kadar doğru geldiğini fark ettim. "Evet, Teksas'ta herhangi bir yer şahane olur."

Yaşlı kadın kızılımsı, alınmamış kaşlarından birin kaldırdı. "Nereye gideceğinizi bilmiyor musunuz?"

Başımı hızla salladım. "Evet, yani ben şey demek istedim, Teksas'a giden, hemen kalkacak herhangi bir otobüs şahane olur diyecektim." Bu saçmalıkları yuttuğunu, bir şeyden şüphelenip ehliyetime bakmak istemeyeceğini umarak gülümsedim. "Zaten altı saattir buradayım. Halimi anlıyorsunuzdur."

Bana sinirimi bozacak şekilde, uzun uzun baktıktan sonra kredi kartımı alıp klavyede bir şeyler yazmaya başladı.

"Teksas'a ilk otobüs bir saat sonra kalkıyor."

"Süper! Ona binerim!" dediğimde kadın henüz otobüsün Teksas'ın hangi şehrine gideceğini söylemeye fırsat bulamamıştı.

Fark etmezdi zaten. Evine gitmek için o kadar acele ediyordu ki, sanırım kendisi de bunun bir fark yaratmayacağını düşünmüştü. Ben umursamıyorsam, o da umursamıyordu.

Saat 21:05'te gişe kapanırken yeni biletimi alıp el çantama, eskisinin yanına koydum ve içim rahatlama hissiyle doldu.

Koltuğuma dönüp çantamdan telefonumu çıkardım, cevapsız çağrı veya mesaj var mı diye baktım. Annem iki kere aramış, ikisinde de telesekretere mesaj bırakmıştı, ama Natalie'den hâlâ ses yoktu.

Anneme telefon ettiğimde, "Yavrum, nerelerdesin?" diye sordu. "Natalie'yi aramaya çalıştım, ama onu da bulamadım bir türlü. İyi misin?"

"Evet anne, iyiyim." Sandalyeden kalkmış, sağ kulağında telefonla dolanıyordum. "Virginia'daki arkadaşım Anna'yı görmeye karar verdim. Bir süre burada kalıp onunla takılacağım, ama iyiyim."

"Ama Camryn, yeni işin ne olacak?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sonuçta bana bir şans veren, beni işe alan kişi annemin arkadaşıydı. "Maggie'nin dediğine göre bir hafta çalışıp ortadan kaybolmuşsun, aramamışsın da."

"Biliyorum anne, çok üzgünüm, ama o iş hiç bana göre değildi."

"En azından nazik davranıp ayrılacağını iki hafta önceden bildirebilirdin, Camryn."

Normalde, böyle düşüncesizce davranmazdım ve kendimi çok kötü hissediyordum, ama maalesef durum bunu gerektirmişti.

"Haklısın. Dönünce Bayan Phillips'i kendim arayıp özür dilerim."

"Hiç senin yapacağın bir hareket değildi bu," dedi ve ona bahsetmekten kaçındığım konulara, ani ayrılışımın sebepleri konusuna gireceğinden endişelendim. "Bir anda beni aramadan, not bırakmadan Virginia'ya gitmek de sana göre değil. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Endişelenme. Lütfen. Seni yakında yine ararım, ama şimdi kapatmam lazım."

Derin derin iç çekişinden kapatmak istemediği belli oluyordu, ama pes etti.

"Tamam, ama dikkatli ol. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Telefonumu tekrar kontrol ettim, belki Natalie mesaj göndermiştir de ben gözden kaçırmışım diye umuyordum. Mesaj listesini açıp günler öncesine kadar inceledim, ama aslında, okunmamış bir mesajım olsaydı ekrandaki simgenin etrafında kırmızı bir daire göreceğimi gayet iyi biliyordum.

Listeyi kaydırırken o kadar eskiye gitmişim ki bir anda Ian'ın adı karşıma çıkınca neredeyse kalbim duracaktı. Ölümünden kısa bir süre önceki mesajlaşmamızı okumak için isminin üzerinde durdum, ama mesajı okuyamadım.

Telefonu öfkeyle çantama tıktım.

11 . Bölüm

Gazoz sevmememin bir sebebini daha hatırladım; çişimi getiriyordu. Kibrit kutusu kadar tuvaleti olan bir otobüste mahsur kalma fikri hemen terminalin tuvaletine yönelmeme neden oldu. Yolda yarısı dolu gazoz kutusunu çöpe attım.

İlk üç kabine leş gibi oldukları için girmedim. Sonra kendimi dördüncü kabine kapatıp mavi kapıdaki askıya çantalarımı astım. Mikrop kapmamak için klozete kalın bir tuvalet kâğıdı tabakası yayıp işimi çabucak gördüm ve asıl zor kısma geldim. Sifonun kendi kendine çalışmasını engellemek için sensörlü klozete bir ayağımı dayamış halde kot pantolonunun düğmesini kapadım, askıdaki çantalarımı aldım, kapıyı açtım ve bu süre boyunca ayağımı indirmemeyi başardım.

Sonra da sifon çalışmadan kendimi dışarı attım.

Bunun sorumlusu Efsane Avcıları programıydı. Sifon çekildiğinde gerçekten de etrafa gözle göremediğimiz mikrop-lar saçıldığını gösterdikleri programı izleyince aylarca kendime gelememiştim.

Tuvaletin floresan ışıkları bekleme salonununkilerden daha donuktu. Bir tanesi tepemde göz kırıp duruyordu. Duvarın köşesinde böcek ölülerinin dolandığı ağlarının arkasında iki örümcek saklanıyordu. Aynalardan birinin önünde durup tezgâhta çantalarımı bırakabileceğim kuru bir yer aradıktan sonra ellerimi yıkadım. Harika, kâğıt havlu yoktu. Ellerimi kurutmamın tek yolu üfle-meli, iğrenç kurutma makinesi-ydi,

bunlar hiçbir şeyi kurutmaz, ancak elinizdeki suyu etrafa saçarlardı. Ellerimi kot pantolonuma silerek kurutacaktım, ama sonra makinenin büyük, gümüş rengi düğmesine bastım ve kurutucu büyük bir kükremeyeyle çalışmaya başladı. İrkildim. Bu sesten nefret ediyordum.

Ellerimi kurutur gibi yaparken—sonunda yine kotuma silerek kurulamak zorunda kalacağımı biliyordum—aynada, arkamda hareket eden bir gölge gözüme takıldı. Ben dönerken makine durdu ve tuvalet sessizliğe gömüldü.

Bir adam kapıda durmuş bana bakıyordu.

Bir anda kalp atışlarım değişti, boğazım kurudu. "Burası kadınlar tuvaleti."

Çantalarımı baktım. Yanımda silah var mıydı? Evet, bir bıçak almıştım yanıma, ama birkaç metre ötedeki fermuarlı bir çantada olduğuna göre pek faydasını göremeyecektim.

"Pardon, ben erkekler tuvaleti sanmıştım."

Güzel, özrünü kabul ediyorum, şimdi lütfen defol git.

Adam, ayağında eski, kirli spor ayakkabılar, üzerinde boya lekeleri olan soluk kot pantolonuyla öylece dikilmeye devam ediyordu. Bu hiç iyiye işaret değildi. Buraya kazara gelmiş olsa utanmış gibi görünür ve çoktan kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gitmiş olurdu.

Tezgâhın üzerinde duran çantalarımı doğru giderken adamın bana doğru birkaç adım attığını göz ucuyla gördüm.

"Sizi... korkutmak istememiştim."

Çantamı açıp bıçağımı aramaya başladım, bir yandan da gözümü adamdan ayırmamaya çalışıyordum.

"Sizi otobüste gördüm," dedi, bana yaklaşmaya devam ediyordu. "Adım Robert."

Başımı çevirip ona baktım. "Bakın, burada olmamanız gerek. Burası sohbet edilecek bir yer değil. Bence gitseniz

iyi olur, hem de hemen." Nihayet bıçağı elimde hissettim ve kabzasını sıkı sıkı kavradım, ama elimi çantamdan çıkarmıyordum. Parmağım bıçak ağzının kılıftan çıkmasını sağlayan ince metale dokundu. Açılırken çıkardığı tıkırtıyı duydum.

Adam bana iki metre mesafede durdu. Yağlı, siyah saçları arkaya doğru yatırılmıştı. Evet, onu hatırlıyordum, Tennessee'den beri her otobüste benimleydi.

Aman Tanrım, bunca zamandır beni mi izliyordu?

Bıçağı çantadan çıkarıp havaya kaldırdım; kullanmaya hazırdım ve tereddüt etmeyeceğimi bilmesini istiyordum.

Sadece gülümsedi. Bu beni daha da korkuttu.

Kalbim deli gibi atıyordu.

"Uzak dur benden," dedim dişlerimi sıkarak. "Yemin ederim, seni domuz gibi değer, bağırsaklarını eline veririm."

"Canını yakmayacağım," dedi. Hâlâ ürkütücü bir şekilde gülümsüyordu. "Benimkini ağzına alırsan sana bir sürü para veririm. Tek istediğim bu. Sen bu tuvaletten cebinde beş yüz dolarla çıkarsın, ben de bunu hayal edip durmaktan kurtulurum. İkimiz de kârlı çıkarız."

Bütün gücümle haykırmaya başladığımda, gözüme aniden ortaya çıkan başka bir gölge takıldı. Andrew adama doğru uçup onun bedenini altmış santimlik mesafeden, uzun tezgâhın üzerine savurdu. Adamın sırtı aynalardan birine çarptı. Ayna kırıkları etrafa yağmur gibi yağdı. Geriye çekilip çığlık atarak sırtımı kurutma makinesine dayadım ve alet yine çalışmaya başladı. Bir ara bıçağımı elimden düşürmüş olduğumu fark ettim. Yerde olduğunu görüyor, ama onu almak için kıpırdamaya korkuyordum.

Andrew adamı tişörtünden tutup kendine doğru çektiğinde aynanın sağlam kalan parçalarından kan damlıyordu. Bir elini geriye çekip yumruğunu adamın yüzüne indirdi.

Mide bulandırıcı bir çatırtı duydum ve adamın burnundan kan boşandı. Andrew'un yumrukları, adam kafasını dik tutamaz hale gelinceye kadar defalarca yüzüne indi. Adamın kafası bir sarhoşunki gibi sallanıp duruyordu. Andrew bununla yetinmedi, iki eliyle adamı omuzlarından tutup kaldırdı, ayağını yerden kesti ve sırtını fayans kaplı duvara iki kez çarptı.

Adamı bayıltmıştı.

Andrew onu bıraktığında adam yere düştü. Başının fayansa çarptığını duydum. Andrew adamın etrafında geziyor, belki de ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için bekliyordu, ama baygın adama bakarken tavrında ve öfkeli yüz ifadesinde, insanı rahatsız edecek kadar yabani bir şeyler vardı.

Güç bela nefes alıyordum, ama "Andrew? İyi misin?" demeyi başardım.

Bir anda kendine geldi ve başını çevirip bana baktı. "Ne?" Başını iki yana sallayıp duyduğuna inanamamış gibi gözlerini kıstı. Yürümeye başladı. "Bana mı soruyorsun? Ne biçim soru bu?" Kollarımı tutup gözlerimin içine baktı. "Asıl sen iyi misin?"

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım, çünkü dikkatli bakışları rahatsız ediciydi, ama gözlerimi takip ederek, ona bakmam için beni bir kez sarstı.

"Evet... ben iyiyim," dedim sonunda, "senin sayende."

Beni sert göğsüne çekip kollarıyla sardı; öyle bir sıkmıştı ki neredeyse nefes alamayacaktım.

Geri çekilirken, "Polisi aramamız lazım," dedi.

Başımı sallayınca beni tuvaletten kasvetli koridora çıkardı.

Polis geldiğinde adam ortada yoktu.

İkimiz de biz çıkar çıkmaz kaçtığını düşünüyorduk. Andrew telefodayken çıkıp gitmişti herhâlde. İfadelerimizi ve adamın eşkâlini verdik. Polisler, biraz ifadesiz bir şekilde de olsa, müdahale ettiği için Andrew'ü methettiler, ama onun hiç konuşmak ister gibi bir hali yoktu.

Teksas otobüsüm on dakika önce kalkmış, ben bir kez daha Wyoming'de takılıp kalmıştım.

"Hani Idaho'ya gidiyordun?" dedi Andrew.

"Teksas otobüsü" lafını ağızımdan kaçırmıştım.

Alt dudağımı hafifçe ısırarak bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Terminalin içinde, kapıya yakın bir yerde oturuyor, geniş camlardan yolcuların gelip gidişini izliyorduk.

"Şey, artık Teksas'a gidiyorum," dedim sadece, ama yalandığının farkındaydım ve çok yakında bazı gerçekleri açıklamak zorunda kalacağımı hissediyordum. "Sen taksiye binip gitmemiş miydin?" konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Gitmiştim, konuyu saptırma, Camryn. Neden Idaho'ya gitmiyorsun?"

İçimi çektim. Beni konuşturana kadar bunu sorup duracağını biliyordum, o yüzden pes ettim.

"Aslında Idaho'da ablam falan yok, sadece seyahat ediyorum. Gerçekten başka bir şey yok."

İç çekişinden sinirli olduğu anlaşılıyordu.

"Daima bir şeyler vardır. Kaçak falan mısın sen?"

Sonunda ona baktım. "Hayır, kaçak değilim. En azından yaş konusunda veya yasal anlamda değilim."

"Hangi anlamda kaçaksın peki?"

Omzumu silktim.

"Evden biraz uzaklaşmam gerekiyordu."

"Sen de evden kaçtın, öyle mi?"

Nefesimi sert bir hareketle verip bana dikilmiş olan dik-
katli yeşil gözlerine baktım. "Kaçmadım, sadece uzaklaş-
mam gerekti."

"Tek başına otobüse mi atladın?"

"Evet." Bu sorgu sual faslı sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Bu kadarını anlatarak benden kurtulamazsın," dedi in-
safsızca.

"Bak, az önce yaptığın şey için sana tahmin edemeyece-
ğin kadar minnettarım. Gerçekten. Ama beni kurtarmış ol-
manın sana işime karışma hakkı verdiğini de sanmıyorum."

Yüzünde hafif bir aşağılanmışlık ifadesi belirdi.

Kendimi kötü hissettim, ama söylediğim doğrudu, ona
hiçbir şey anlatmak zorunda değildim.

Vazgeçip uzaklara bakındı, bir ayak bileğini dizinin üze-
rine yerleştirdi.

"Kansas'ta otobüse bindiğimden beri o herifin seni izle-
diğinin farkındaydım," diyerek dikkatimi çekmeyi başardı.
"Sen görmedin, ama ben görmüştüm, bu yüzden onu izle-
meye başladım." Bana hâlâ bakmıyordu, ama benim gözle-
rim onun üzerindeydi. "Ancak onun taksiye binip gittiğini
gördükten sonra yalnız kalmanın sorun olmayacağını dü-
şünüp buradan ayrıldım. Ama hastaneye giderken içimde
kötü bir his vardı. Şoföre beni bir restoranda bırakmasını
söyledim, bir şeyler yedim. Ama o hissi içimden atamadım."

"Bir dakika," deyip sözünü kestim, "hastaneye gitme-
din mi?"

Bana baktı.

"Hayır, eğer gitseydim..." yine başını çevirdi, "...ölmek
üzere olan babama bakarken aklım, içimdeki o hisse dikka-
timi verecek kadar başımda olmazdı."

Ne demek istediğini anladım ve başka bir şey söylemedim.

"O yüzden babamın evine gidip arabasını aldım, bir süre dolaştım, sonra dayanamayıp buraya döndüm. Sokağın karşısına park edip bir süre bekledim. Gerçekten de bir taksi geldi ve içinden o herif indi."

"Neden arabada bekleyeceğine içeri girmedin?"

Düşünceli bir tavırla gözlerini yere indirdi.

"Seni korkutmak istemedim."

"Beni neden korkutacaktın ki?" Hafifçe gülümsediğimi fark ettim.

Andrew bana baktı, o şakacı, bilmiş ifade yüzüne yavaş yavaş yeniden yerleşiyordu.

Ellerini açtı, avuçları yukarı bakıyordu. "Otobüste tanıştığın tuhaf çocuk, yanında oturmak için saatler sonra geri geliyor." Kaşlarını çattı. "Bu da neredeyse 'ağzına alırsan beş yüz dolar veririm' diyen bir herif kadar ürkütücü. Sence de öyle değil mi?"

Güldüm. "Ürkütücülükte onun yanına bile yaklaşamaz bence."

Gülümsemesini önce bastırmaya çalıştı, sonra vazgeçti.

"Ne yapacaksın, Camryn?" Yüzü yine ciddileşmişti, gülümseme kayboldu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Herhâlde bir sonraki Teksas otobüsünü bekler, sonra da yola çıkarım."

"Neden Teksas?"

"Neden olmasın?"

"Ciddiyim ben."

Avuçlarımı bacaklarıma vurdum. "Çünkü henüz eve dönmeye niyetim yok!"

Ona bağırmamdan hiç etkilenmemişti.

"Neden eve dönmek istemiyorsun?" Sakin ve kararlıydı. "Yavaş yavaş dökül istersen, çünkü seni bu terminalde yalnız bırakmaya niyetim yok, özellikle de olanlardan sonra."

Kollarımı sıkı sıkı göğsümde kavuşturup tam karşıya baktım. "O zaman ben otobüse binene kadar, epey uzun bir süre boyunca burada oturacaksın."

"Hayır. Senin otobüse yalnız binmene izin vermeyeceğim. Ne Teksas'a, ne de Idaho'ya. Bu çok tehlikeli olur ve senin de akıllı bir kız olduğun anlaşılıyor, o yüzden şöyle yapacağız..."

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım, otoriter küstahlığı karşısında şaşkına dönmüştüm.

Konuşmayı sürdürdü.

"Sabaha kadar burada seninle bekleyeceğim. Senin de iki şıktan birini seçme şansın olur; ya uçak biletini benim almama izin verirsin ya da istersen birini ararsın, uçakla gelip seni alır. Karar senin."

Andrew'a *sen delirdin galiba* der gibi bakıyordum.

Onun gözleri de bana *gayet ciddiym* bakışlarıyla karşılık veriyordu.

"Kuzey Carolina'ya dönmeyeceğim."

Andrew sandalyeden kalkıp önümde durdu.

"Tamam, ben de seninle geliyorum o zaman."

Gözlerimi kırptırdım, kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Kusursuz biçimli elmacık kemikleri bu açıdan daha vurgulu görünüyor, bakışlarını daha da sertleştiriyordu. Kararımda bir ürperti dolaştı.

"Saçmalık bu." Gülüp geçmeye çalıştım, ama ciddi olduğunun farkındaydım. Sonra daha ciddi bir tavırla konuştum. "Hem, baban ne olacak?"

Dişlerini sıktı. Ciddi bakışları daha üzgün bir hal aldı.

Başını çevirecek oldu, ama aklıma bir şey gelmiş gibi hemen bana döndü. "Sen benimle gel o zaman."

Ne? Yok artık...

Tavrında kararlılıktan ziyade umut vardı artık. Yine yanımdaki mavi plastik sandalyeye oturdu.

"Sabaha kadar burada takılırsınız," diye devam etti, "karanlıkta otobüs terminalinden yanında yabancı bir erkekle çıkmak istemezsin tabii? Değil mi?"

Başını hafifçe çevirip, bana yandan, uzun uzun baktı.

"İstemem tabii," dedim, ama aslında ona güvenebileceğimi hissediyordum. Beni tecavüze uğramaktan kurtarmıştı, daha ne olsun. Damon neredeyse aynı şeyi yaptığı zaman yaşadığım korkuyu Andrew bana hissettirmemişti. Hayır, o gece çatıda bana baktığında Damon'ın gözlerinde daha karanlık bir şeyler vardı. Andrew'un gözlerinde tek gördüğüm şey ise endişeydi.

Yine de onunla gitmeyecektim.

"Güzel cevap," dedi. Belli ki umduğu kadar 'akıllı' olduğuma sevinmişti.

"Gün doğana kadar burada bekleriz, sonra için rahat etsin diye hastaneye gidecek bir taksi bulurum, benim arabama binmeni isteyemem elbette."

Onaylar gibi başımı salladım, bunu akıl ettiğine sevinmiştim. O kısmı henüz kafamda çözmemiştim. Evet, ona yeterince güveniyordum, ama o güvenmediğimden emin olmaya, çaktırmadan, dolambaçlı yollarla bana bir ders vermeye çalışır gibiydi.

Bana bunları 'öğretmesi' gerektiğini itiraf etmeye utanıyordum.

"Hastaneden sonra da bir taksiye atlar buraya geliriz, nereye gitmek istiyorsan beraber gideriz."

Tokalaşmak için elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Bir an düşündüm, kafam karışmıştı, ama aynı anda da Andrew tarafından büyülenmişim. Önce isteksizce, sonra daha kendimden emin bir tavırla başımı salladım.

"Anlaştık," deyip elimi ona uzattım.

Dürüst olmam gerekirse neyi kabul ettiğimden pek de emin değildim. Bunu neden yapıyordu ki? Bir hayatı yok muydu? Memleketinde benim kadar sefil bir halde olmadığı kesindi.

Delilik bu? Kim ki bu adam?

Terminalde saatlerce oturup önemsiz konulardan konuştuk, ama bu sohbetin her anını sevmiştim. Dayanamayıp bir gazoz içtiğimi, o adamla tuvalette karşılaşmamın da gazoz yüzünden olduğunu anlattım. Güldü ve mesanemin dayanıksız olduğunu iddia etti. Sessizce, etraftaki tuhaf tipli yolcularla, bir haftadır otobüsteymiş ve hiç uyumamış gibi ölü bakışlı olanların dedikodusunu yaptık. Yine klasik rock'tan konuştuk, ama tartışmamız yine otobüsteki gibi kimsenin galip gelememesiyle sonuçlandı.

The Rolling Stones dinlemektense Pink'i tercih edeceğimi söylediğimde ölecekti neredeyse. Sanırım bunu söylemekle Andrew'u gerçekten incitmişim. Kocaman elini kalbine götürüp kafasını perişan olmuş bir adam gibi arkaya attı. Dramatik ve komik bir sahneydi. Gülmemeye çalıştım, ama sert, abartılı yüz ifadesinin arkasında bir gülümsemenin yattığını fark etmişken bu hiç de kolay olmadı.

Güneş doğduktan sonra terminalden ayrılırken bir an durup ona baktım. Hafif bir esinti modaya uygun kesilmiş, kahverengi saçlarının arasından geçiyordu. Başını hafifçe yana eğip bana bakarak gülümsedi ve taksiyi işaret etti. "Geliyorsun, değil mi?"

Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım. Başımı salladım. "Tabii." Elini tutup onunla beraber arka koltuğa yerleştim.

Ona baktığım sırada Ian'ın ölümünden beri bu kadar çok gülmediğimi, gülümsemediğimi fark etmiştim. Natalie bile, o kadar uğraşmasına rağmen bende gerçek bir sevinç yaratmayı başaramamıştı. Beni depresyondan çıkarmak için kendi yöntemlerini denemiş, ama Andrew'un hiç çaba göstermeden, şu kısacık zamanda yaptıklarının yanına bile yaklaşamamıştı.

ANDREW

12 . Bölüm

Hastaneye adım attığımızda boğazım tıkanmaya başladı, sanki nereden çıktığı belli olmayan kara bir duvar sarmıştı etrafımı. Girişte bir an durup ağırlaşmış kollarım iki yanımda, öylece durdum. Sonra Camryn'in dokunuşunu bileğimde hissettim.

Dönüp ona baktım. Öyle sıcak bir gülümsemesi vardı ki, içimin eridiğini hissettim. Sarı saçları karışık bir örgü halinde sağ omzunun üzerinde uzanıyordu. Lastik tokadan kaçıp kurtulan birkaç tel yüzünün yanından dökülmüştü. Uzanıp parmağımın yumuşak bir hareketiyle onları geriye atmak geldi içimden, ama yapmadım. Böyle saçmalıklar yapamazdım. Bu çekimden kurtulmam gerekiyordu. Ama Camryn diğer kızlardan farklıydı ve sanırım tam da bu sebeple zorlanıyordum. Şu an ihtiyacım olan son şey buydu.

"Merak etme, her şey yolunda gidecek," dedi.

Benim dikkatimi çektiğini fark edince elini bileğimden uzaklaştırdı. Hafifçe gülümsedim.

Koridordan geçip asansöre bindik ve üçüncü kata çıktık. Her adımda geri dönüp hastaneyi terk etmem gerektiğini hissediyordum. Odaya girdiğimde babam duygularımı göstermemi istemeyecekti, hâlbuki o duygular içimde patlamak üzereydi.

Belki de babamın odasına girmeden önce dışarı çıkıp birkaç ağacı yumruklayarak rahatlamam gerekiyordu.

Birkaç kişinin oturup dergi okuduğu bekleme kısmında durduk.

"Ben seni burada beklerim," dedi Camryn.

Dönüp ona baktım.

"Neden benimle gelmiyorsun?"

Neden bilmem, ama gelmesini gerçekten istiyordum.

Camryn başını iki yana salladı. "Ben... ben oraya giremem," derken huzursuz bir hali vardı. "Gerçekten. Ben... bence bu hiç uygun olmaz."

Uzanıp bez çantasını omzundan çıkardım ve kendi omzuma taktım. Hafifti, ama Camryn'in çantadan rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

"Sorun değil. Benimle gelmeni gerçekten istiyorum."

Neden böyle dedim ki şimdi?

Bakışlarını önce yere indirdi, sonra dikkatle etrafa baktı ve mavi gözleri yine bana döndü. "Tamam," dedi başını hafifçe sallayarak.

Yüzümde küçük bir gülümsemenin belirdiğini hissettim ve içgüdüsel olarak elini tuttum. Elini çekmedi.

Varlığının beni rahatlatmış ortadaydı, onun da bana yardım etmekten mutlu olduğunu hissediyordum. Belli ki bunun benim için ne kadar zor olduğunun farkındaydı.

Babamın odasına doğru el ele ilerledik.

Elimi bir kez sıkıp biraz daha cesaret vermek ister gibi yüzüme baktı. Odanın kapısını açtım. İçeri girdiğimizde bir hemşire başını kaldırıp bize baktı.

"Ben Bay Parrish'in oğluyum."

Hemşire ciddi bir ifadeyle başını sallayarak, babamın bağlı olduğu makineleri ve hortumları ayarlamaya devam etti. Burası aydınlık beyaz duvarlı, pırıl pırıl zemininde tavan

ışıklarının oynadığı sıkıcı, steril, tipik bir hastane odasıydı. Babamın yatağının yanındaki kalp monitöründen düzenli bir bip sesi geliyordu.

Babama hâlâ doğru düzgün bakmamıştım. Babam hariç odadaki her şeye baktığımı fark ettim.

Camryn'in parmakları benimkileri sıkı.

"Durumu nasıl?" diye sordum, ama bunun saçma bir soru olduğunu biliyordum. Babam ölüyordu, nasıl olabilirdi ki? Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım sadece.

Hemşire ifadesiz bir yüzle bana baktı.

"Herhâlde haberiniz vardır, bilinci gidip geliyor."

Aslında hayır, haberim yok.

"İyi ya da kötü anlamda bir değişiklik olmadı." Babamın eline takılı serumu ayarladı. Sonra yatağın etrafından dolaştı ve masadaki çizelgeyi alıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Gelen giden oldu mu?" diye sordum.

Hemşire *evet* der gibi başını salladı. "Birkaç gündür yakınları geliyor. Bir saat önce gittiler, ama sanırım geri dönecekler."

Abim Aidan, karısı Michelle ve küçük kardeşim Asher gelmiş olmalıydılar.

Hemşire odadan çıktı.

Camryn bana bakarak elimi sıkı sıkı tuttu. İhtiyatlı bir şekilde gülümsedi. "Ben şurada oturup seni rahat bırakacağım, tamam mı?"

Başımınla onayladım, ama söylediği her şey kafamdan uçup gidiverdi. Parmaklarını yavaşça benimkilerden ayırıp duvarın önündeki vinil sandalyeye oturdu. Derin bir nefes alıp kuruyan dudaklarımı yaladım.

Babamın yüzü şişmişti. Burnuna giren hortumlar ona oksijen veriyordu. Henüz yaşam destek ünitesine bağlanmamış olmasına şaşırmıştım. Bu bana küçük bir umut verdi. Çok küçük. İyileşmeyeceğini biliyordum, bu zaten belli olmuştu. Saçından geriye kalanlar tıraş edilmişti. Onu ameliyat etmeyi denemekten bahsetmişlerdi, ama babam bunun hayatını kurtarmayacağını öğrenince tabii ki itiraz etmişti.

"Kafamı kestirmem ben," demişti. "O doktor müsveddeleri kafatasımı delsin diye binlerce dolar vermemi mi bekliyorsunuz? Lanet olsun!" Bunları özellikle Adrian'a söylüyordu. "Biraz erkek ol artık!"

Kardeşlerim de ben de babamızı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdık, ama o arkamızdan iş çevirip bir çeşit taahhüt belgesi imzalamıştı ve durumu kötüleştiğinde kimse onun adına karar verme hakkına sahip olamayacaktı.

Ameliyattan birkaç gün önce hastaneye babamın bu arzusunu bildirip belgeleri ileten annem olmuştu. Buna çok üzülmüştük, ama annem akıllı ve şefkatli bir kadındı, bu yaptığı yüzünden hiçbirimiz ona kızamazdık.

Biraz daha yakınına gidip babama baktım. Elim sanki kendi aklını kullanıyordu, kendiliğinden babamın elinin yanına doğru uzandı ve onu tuttu. Bu bile tuhaf geliyordu, sanki yapmamam gereken bir şeydi. Orada yatan başka biri olsa elini tutmaktan rahatsız olmazdım. Ama babam söz konusu olduğunda yanlış bir şeymiş gibi geliyordu. Kafamın içinde onun sesini duyuyordum; "Erkekler başka erkeklerin elini tutmazlar evlat, neyin var senin?"

Babamın gözleri bir anda açıldı ve içgüdüsel olarak elimi çekiverdim.

"Andrew? Sen misin?"

Ona bakarak başımı salladım.

"Linda nerede?"

"Kim?"

"Linda," dedi, gözleri açık kalıp kalmamakta kararsızdı sanki. "Karım Linda. Nerede o?"

Zorlukla yutkundum ve sessizce oturup bizi izleyen Camryn'e baktım.

Tekrar babama döndüm. "Baba, Linda'yla sen geçen yıl boşandınız, hatırladın mı?"

Soluk yeşil gözleri nemlenmiş, parlamaya başlamıştı. Göz-yaşı dökmüyordu. Sadece gözleri nemlenmişti. Şaşırmış gibiydi, kuru dilini dudaklarında gezdirdi.

"Biraz su ister misin?" diye sorup yataktan uzağa çekilmiş uzun, tekerlekli masaya uzandım. Açık pembe bir sürahinin içinde su vardı, yanında ise kapağının ortasında pipet olan bir bardak duruyordu.

Hayır der gibi başını iki yana salladı.

"Bayan Nina'yı tamir ettin mi?" diye sordu.

Yine başımla onayladım. "Evet, harika oldu. Yeni boya, yeni jantlar."

"Güzel, güzel."

Kendimi çok tuhaf hissediyordum, bunun yüzümden, duruşumdan da belli olduğundan emindim. Ne diyeceğimi bilmiyordum, su içmesi için ısrar etmem gerekir miydi, yoksa en iyisi oturup Aidan ile Asher'ın dönmelerini beklemek miydi, bilmiyordum. Bunu benim yerime onların yapması daha iyi olurdu, ben böyle şeylerden hiç anlamıyordum.

"Kim bu güzel şey?" diye sordu duvara bakarak.

Camryn'i o kadar uzaktan nasıl görebildiğini merak ettim, sonra ona diğer taraftaki, odanın o kısmını yansıtan büyük aynadan baktığını fark ettim. Camryn bir an donakaldı,

sonra o güzel gülümsemesi yüzünü aydınlattı. Aynadan babama el salladı.

Yüzündeki şişliğe rağmen babamın gülümsediğini gördüm. "Senin Eurydike bu mu?" diye sordu ve gözlerimi panikle kocaman açtım. Camryn'in bu söyleneni duymadığını umuyor, ama duymaması için bir sebep olmadığını da biliyordum. Babam bir elini güçlkle kaldırıp Camryn'e, yanına gelmesini işaret etti.

Camryn kalkıp yanıma geldi. Babama öyle sıcak bir gülümsemeyle baktı ki, ben bile etkilendim. Çok doğal bir insandı. Gergin olduğunu, ölüm döşeğindeki tanımadığı bir adamın odasında dikilirken belki de hayatının en rahatsız anlarını yaşadığını biliyordum, ama kendine hâkim olmayı başardı.

"Merhaba Bay Parrish," dedi. "Ben Camryn Bennett, Andrew'un arkadaşıyım."

Babamın gözleri bana döndü. Bu bakışı biliyordum, Camryn'in söylediğiyle benim yüz ifademi karşılaştırarak 'arkadaş' kelimesinin anlamını çözmeye çalışıyordu.

Sonra hayatımda ondan hiç görmediğim bir hareket yaptı; elini bana uzattı.

Şaşkınlıktan donup kalmıştım.

Camryn'in çaktırmadan bana dik dik bakmasıyla ancak kendime gelip gergin bir şekilde babamın elini yakaladım. Uzun, garip bir an boyunca tuttum elini, sonra babam gözlerini kapatıp tekrar uykuya daldı. Elinin tamamen gevşediğini hissedince elimi çektim.

Kapı açıldı ve kardeşlerim içeri girdi, abimin karısı Michelle de yanlarındaydı.

O anda babamdan uzaklaşıp Camryn'in yanına gitmiştim, onun elini tuttuğumu ancak Aidan'ın bakışları birbirine dolanmış parmaklarımıza yönelince fark ettim.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Aidan, sesinde bir miktar aşağılama da vardı tabii.

Bir uçağa atlayıp çabucak gelmediğim için bana hâlâ kızgındı. Bunu aşması gerekecekti, herkes acısını farklı şekilde yaşırdı sonuçta.

Yine de beni kendine çekip sarıldı, bir eli ikimizin arasındaydı, diğeriyle de sırtıma hafifçe vuruyordu.

Camryn'e dönerek, "Bu Camryn," dedim.

Başını kaldırıp gülümsedi, duvarın dibindeki boş sandalyeye geri dönmüştü.

"Bu abim Aidan, eşi Michelle, bu da bizim bücür Asher."

"Tam bir yavşaksın," dedi Asher.

"Biliyorum."

Aidan ile Michelle bir masanın yanına konmuş diğer iki sandalyeye oturup, getirdikleri hamburgerlerle patates kızartmalarını dağıtmaya başladılar.

"Babam hâlâ kendine gelmedi," dedi Aidan, bir yandan da birkaç patatesi ağzına tıkiyordu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bir daha ayılacağını sanmam."

Camryn bana bakıyordu. Daha birkaç dakika önce babamla konuşmuştuk ve bu haberi benim vermemi beklediğini biliyordum.

"Ayılmaz herhâlde," dedim ve Camryn'in kafasının karıştığını, kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu Aidan.

"Çok kalmam."

“Neden hiç şaşırmadım acaba?” Hamburgerinden bir lokma ısırıldı.

“Yine başlama Aidan, hiç havamda değilim. Ayrıca şu an bunları konuşmanın ne yeri, ne de zamanı.”

“Neyse,” diyen Aidan başını iki yana salladı ve çenesini yemeğini çiğnemek için kullanmayı tercih etti. Michelle’in, aralarında duran peçeteye sıkıldığı ketçap yığınının birkaç patates daldırdı. “Ne yaparsan yap, ama cenazede burada ol.”

Yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. Yemek yemeye devam ediyordu.

Bütün vücudum kasıldı.

“Kahretsin, Aidan,” dedi arkamda duran Asher. “Ne olur yapma bunu. Ciddiyim, Andrew haklı.”

Asher her zaman Aidan’la benim aramdaki arabulucu olmuştu, ayrıca içimizde en akli başında olan da oydu. Aidan’la ben yumruklarımızı konuşturmayı tercih ederdik. Çocukken bütün kavgalarımızı o kazanırdı, ama beni dövüp canıma okurken aynı zamanda da eğittiğinden haberi yoktu.

Artık eşit durumdaydık. Ne pahasına olursa olsun fiziksel kavgadan kaçınıyorduk, ama ben kendimi tutmakta onun kadar başarılı olamayabilirdim, Aidan da bunun farkındaydı. O yüzden geri çekilip konuyu dağıtmak için Michelle’i kullanıyordu. Uzanıp karısının dudağının kenarına bulaşan ketçabı sildi. Michelle kıkırdadı.

Camryn benimle göz göze geldi, muhtemelen birkaç dakikadır dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Bir an artık gitmek istediğini sandım, ama başını sallayarak sakın olmamı işaret etti.

Bir anda sakinleştim.

“Ee, anlatın bakalım,” dedi Asher, odadaki gerilimi azaltmaya çalışıyordu, “siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?”

Televizyonun yanında durup duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Kahverengi saçlarımız ve gamzelerimizle birbirimize çok benziyorduk. İçimizde farklı olan sadece Aidan'dı, saçları daha koyu renkti ve gamze yerine sol yanağında bir doğum lekesi taşıyordu.

"Yok, biz sadece arkadaşız," dedim.

Camryn'in yüzü kızardı gibi geldi bana, ama emin değildim.

"Ta Wyoming'e kadar bunca yolu seninle geldiğine göre bayağı iyi bir arkadaş olmalı," dedi Aidan.

Neyse ki bir hıyarlık yapmamıştı. Eğer bana olan sınırını Camryn'den çıkarmaya kalkışsaydı ağzını burnunu dağıtırdım.

"Evet," dedi Camryn birden ve sesinin tatlılığı dikkatimi çekti, "Galveston yakınında oturuyorum, Andrew otobüsle yolculuk edeceğine göre yanında biri olmalı diye düşündüm."

Yaşadığımı söylediğim şehrin adını hatırlamasına şaşırmıştım.

Aidan nazikçe başını salladı. Yemeğini çiğnerken yanakları oynamaya devam ediyordu.

"Çok seksiymiş bu," diye fısıldadı Asher arkamdan.

Dönüp 'kapa çeneni' diyen gözlerle ona baktım. Gülümsemi, ama çenesini de kapadı.

Babam hafifçe kıpırdayınca Asher yatağın yanına gitti. Şakacı bir tavırla babamın burnuna vurdu. "Uyan hadi. Hamburger getirdik."

Aidan, sanki babam görebilecekmiş gibi hamburgerini havaya kaldırdı. "Çok da güzeller. Çabuk uyan, yoksa sana kalmayacak."

Babam kıpırdamadı.

Üçümüzü de eğitmişti. Yatağının etrafına dizilip kederli kederli durmayı aklımızdan bile geçirmezdik. Öldüğünde Aidan ile Asher muhtemelen pizza söyleyecek, bir kasa bira alacak ve ertesi sabah gün doğana kadar içeceklerdi.

Ama ben yanlarında olmayacaktım.

Aslında ben orada ne kadar durursam babamın ben girmeden ölme ihtimali de o kadar artıyordu.

Kardeşlerim ve Michelle'le birkaç dakika konuştuktan sonra Camryn'in yanına gittim.

"Gidelim mi?"

Camryn ayağa kalkıp elimi tuttu.

"Bir şeyler atıştırmaya gideceğiz, sonra Andrew geri dönecek."

Kavgayı başlamadan yok etmeye çalışıyordu. Bana baktı, Camryn'le ağız birliği yapmaya karar verip Asher'a döndüm ve "Bir değişiklik olursa ararsın," dedim.

Asher *peki* der gibi başını salladı, başka bir şey söylemedi.

"Güle güle Andrew," dedi Michelle. "Seni tekrar görmek güzeldi."

"Seni de öyle."

Asher da bizimle birlikte koridora çıktı.

"Geri gelmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Camryn bize arkasını döndü ve yalnız konuşabilmemiz için uzaklaştı.

Başımı salladım. "Üzgünüm Ash, buna dayanamam, dayanamıyorum."

"Biliyorum." O da başını salladı. "Babam umursamazdı zaten, biliyorsun. Yatağının yanında o yaşlı kıçının başını beklemektense birini yatağa atmanı veya sarhoş olmanı tercih ederdi."

Garip ama söylediklerinde haklıydı.

Bunları söyledikten sonra bakışlarını Camryn'e çevirdi. "Sadece arkadaşsınız demek. Gerçekten mi?" diye fısıldayıp sinsi sinsi sırıttı.

"Evet, sadece arkadaşız, o yüzden çeneni kapa."

Gülüp kolumun yan tarafına hafifçe vurdu. "Gerektiğinde seni ararım."

Başımla onayladım. 'Gerektiğinde' derken babamın öldüğü zamanı kastediyordu.

Asher, Camryn'in elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Camryn gülümsedi, Asher odaya girip gözden kayboldu.

"Bence burada kalmalısın, Andrew. Ben gerçekten böyle düşünüyorum."

Koridorda daha hızlı yürümeye başladım, Camryn de hızını bana uydurmuş, yanımda yürüyordu. Ellerimi ceplerime soktum. Gerginken hep böyle yapardım.

"Gittiğim için bencil piçin teki olduğumu düşünüyorsundur herhâlde, ama anlamıyorsun."

"Anlat o zaman," deyip kolumu tuttu ve bu şekilde yürümeye devam ettik. "Bencil olduğunu düşünmüyorum, bence böyle bir acıyla nasıl baş edeceğini bilmiyorsun."

Benimle göz göze gelmeye çalışıyordu, ama ben onun yüzüne bakamıyordum. Tek istediğim kırmızı tuğlalardan örülmüş bu ölüm hücrelerinden çıkmaktı.

Asansöre bindiğimizde Camryn yanımızda iki yabancı olduğu için sustu, ama zemin katta durduğumuzda, gümüş rengi kapılar açılır açılmaz yine konuşmaya başladı.

"Andrew. Dur. *Lütfen!*"

Ses tonu durmama neden oldu ve Camryn beni döndürdü. Yüzünde öylesine acılı bir ifade vardı ki yüreğim burkuldu. Uzun, sarı saç örgüsü hâlâ sağ omzunun üzerinden sarkıyordu.

“Konuş benimle,” dedi daha yumuşak bir sesle, bütün dikkatimi ona vermiştim. “Konuşmanın bir zararı olmaz.”

“Bana neden Teksas’a gideceğini söylemenin zararı olmayacağı gibi mi?”

Bu söylediğim onu incitmişti.

CAMRYN

13 . Bölüm

Andrew'un sözleri karşısında beş saniye kadar konuşmadım. Dirseğine doladığım elim düşüverdi.

"Bence senin şu anki durumun benimkinden biraz daha önemli," dedim.

"Öyle mi? Senin tek başına otobüse atlayıp gezmek istemen, ne cehenneme gideceğini bilmemen, kendini tehlikeye atman o kadar da önemli gelmiyor mu sana?"

Öfkeli görünüyordu. Öfkesinin hepsi değilse de büyük kısmı babasının yukarıda, ölüm döşeginde olmasından ve kendisinin ona nasıl veda edeceğini bilmemesinden kaynaklanıyordu. Böyle durumlarda gereken duyguları göstermesi gerektiğini, bunun erkekliğe ters olduğunu öğrenerek yetiştirildiği için onun adına üzülüyordum.

Ben de duygularımı gösteremiyordum, ama böyle yetiştirilmemiş, buna zorlanmıştım.

"Sen hiç ağlar mısın?" diye sordum. "Yani başka şeylere? Hayatında hiç ağladın mı?"

Dudağını büktü. "Tabii. Herkes ağlar. Benim gibi sert erkekler bile."

"Uğruna ağladığın bir şeyi söyle."

Andrew hiç düşünmeden, "Bir filmde ağlamıştım," dedi. Fakat hemen ardından utandı; verdiği yanıtın pişman olmuş gibiydi.

"Hangi film?"

Gözlerime bakamıyordu.

Aramızdaki tatsızlığın, sebebi ne olursa olsun, yumuşadığını hissediyordum.

"Ne fark eder ki?"

Gülümseyip ona bir adım yaklaştım. "Haydi, söyle işte. Ne yani, sana güleceğimi, karı kılıkli falan diyeceğimi mi sanıyorsun?"

Utançtan kızarmış yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Not Defteri," dedi, ama öyle alçak sesle konuşmuştu ki, onu tam olarak duyamadım.

"Not Defteri mi dedin?"

"Evet! Not Defteri'ni izlerken ağladım, tamam mı?"

Bana arkasını döndü. Kahkaha atmamak için gücümün her damlasını kullanıyordum. Not Defteri filmi izlerken ağlaması komik değildi bence, komik olan bunu itiraf ederken verdiği mahcup tepkilerdi.

Güldüm. Elimde değildi, bir anda gülüverdim.

Andrew kocaman açılmış gözleriyle döndü ve bir an bana dik dik baktı. Beni aniden omzuna atarak hastaneden dışarı taşımaya başladığında ise ciyakladım.

Gülmekten gözlerimden yaşlar geliyordu. Ama bu göz yaşları, Ian'ın ölümünden sonra dökmekten vazgeçtiğim yaşlar gibi değildi. Tek nedenleri neşeydi.

"Bırak beni!" Bir yandan da sırtını yumrukluyordum.

"Gülmeyeceğini söylemiştin!"

Bu sözü üzerine daha da çok güldüm. Kahkahalar atıyor, çıkartabileceğimden haberdar dahi olmadığı sesler çıkartıyordum.

"Lütfen Andrew! Bırak beni!" Parmaklarımı tişörtünün üzerinden sırtına gömmüştüm.

Nihayet ayakkabılarımın betona değdiğini hissettim. Ona baktım ve gülmeyi kestim, çünkü benimle konuşmasını istiyordum. Babasını bırakmasına izin veremezdim.

Ama önce o konuştu.

"Ben orada burada ağlayamam, babam için de ağlayamam, bunu sana söyledim."

Nazıkçe koluna dokundum. "Ağlama o zaman, ama en azından burada kal."

"Kalmayacağım, Camryn." Gözlerimin içine baktı ve bu bakıştan, fikrini değiştiremeyeceğimi anladım. "Yardım etmeye çalıştığın için sağ ol, ama bu kabul edebileceğim bir şey değil."

İstemeyerek de olsa başımla onayladım.

"Belki senin de razı geldiğin bu seyahatte birbirimize anlatmak istemediğimiz şeyleri anlatmayı başarırız," dedi ve nedense kalbim onun sesine tepki verdi.

Göğüslerimin arasında, göğüs kafesimin arkasında bir çarpıntı hissettim.

Andrew'un yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı, kursuz şekilli yeşil gözleri biçimli yüzünü süslüyordu.

Andrew gerçekten göz kamaştırıcıydı...

"Ee, ne karar verdin?" diye sordu. Kollarını kavuşturmuştu ve meraklı bir hali vardı. "Sana dönüşün için uçak bileti mi alıyorum, yoksa sahiden Teksas'taki 'Hiçbir Yer' şehrine gitmek için yola mı düşeceksin?"

"Sen cidden benimle gelmek mi istiyorsun?" Buna hem inanamıyor, hem de doğru olmasını her şeyden çok istiyordum.

Yanıt vermesini beklerken nefesimi tuttum.

Gülümsedi. "Evet, istiyorum."

Hissettiğim çarpıntı yerini aşırı duygusallığa bıraktı, yüzümde öyle büyük bir gülümseme belirdi ki, hafifletmeyi bile başaramadım.

"Ama seninle takılmak konusunda tek bir şikâyetim var," dedi bir parmağını kaldırarak.

"Neymiş o?"

"Otobüse binmek. Hakikaten berbat bir şey."

Sessizce kıkırdadım, bu söylediğine itiraz edemezdim.

"Başka nasıl gidebiliriz ki?"

Dudağının bir kenarı kıvrıldı ve bilmiş bilmiş gülümsedi. "Arabayı alırız. Ben kullanırım."

Hiç tereddüt etmedim.

"Tamam."

Bocalayarak, "Tamam mı?" diye sordu. "Bu kadar mı? Doğru düzgün tanımadığın bir adamın arabasına atlayıp sana çölün ortasında tecavüz etmeyeceğini mi varsayacaksın? Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum."

Başımı bir yana yatırıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunun seninle kütüphanede tanışıp bir ya da iki akşam sonra arabana binmekten ne farkı var?" Başımı diğer yana yatırdım. "Başta herkes birbirine yabancıdır Andrew, ama herkes kendisini bir tecavüzcüden kurtaran, üzerine bir de ölüm döşeğindeki babasıyla tanıştırmaya götüren bir yabancıyla tanışmaz. Bence sen güvenilirlik testini çoktan geçtin."

Dudağının sol tarafı kıvrılıp bir gülümseme halini alarak içten sözlerimin ciddiyetini bozdu. "Yani bu yolculuk bir randevu veya çıkmak mı sayılıyor?"

"Ne?" Güldüm. "Hayır, benzetme yaptım sadece."

Benzetme yaptığının o da farkındaydı, bunu biliyordum, ama Andrew'un dikkatini kızaran yanaklarımdan uzaklaştıracak bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Gülümsedi. "Evet, biliyorum, ama unutma bana 'arkadaşça' bir biftek yeme borcun var." 'Arkadaşça' derken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. Gülümsemesi ise hiç kaybolmamıştı.

"Doğru. Kabul ediyorum."

"Anlaştık o zaman." Koluma girerek, beni otoparkın yakınında duran taksiye götürdü. "Otobüs terminalinden babamın arabasını alırsınız, evine uğrayıp birkaç şey alırsınız, sonra da yola çıkarız."

Taksinin kapısını açtı, önce bana yol verdi, sonra da yanına oturup kapıyı kapattı.

Taksi hareket etti.

"Bu arada, yola çıkmadan önce bazı temel kuralları belirlememiz lâzım."

"Ya?" Dönüp merakla Andrew'a baktım. "Neymiş onlar?"

Gülümsedi.

"Birincisi, araba benimse teyp de benimdir, bunu tartışmaya bile gerek yok herhâlde."

Gözlerimi devirdim. "Yani diyorsun ki, yol boyunca senin arabanda tıklıp kalacağım ve sadece klasik rock dinleyebileceğim, öyle mi?"

"Merak etme, alışırsın."

"Küçükken, annemle babamın dinlemesine tahammül etmek zorundayken bile alışmadım ama."

"İkincisi," derken iki parmağını kaldırdı ve iddiamı tamamen göz ardı etti, "ne dersem yapmak zorundasın."

Başımı geriye atıp kaşlarımı çattım. "Ne? Bu da ne demek şimdi?"

Gülümsemesi büyüyerek yüzüne yayılmış, şeytanî bir hal almıştı.

"Bana güvendiğini söyledin. O halde bu konuda da güvenmen gerek."

"Biraz daha detay vermek lâzım. Ciddiyim, şaka yapmıyorum."

Arkasına yaslanıp ellerini açık duran uzun bacaklarının arasında birleştirdi.

"Söz veriyorum, senden zararlı, aşağılayıcı, tehlikeli veya kabul edilemez bir şey yapmanı istemeyeceğim."

"Yani beş yüz dolara aletini ağzıma almamı falan istemeyeceksin, öyle mi?"

Andrew başını geriye atarak yüksek sesle güldü. Taksi şoförü kıpırdandı, fakat dikiz aynasına baktığını fark edince hemen gözlerini kaçırdı.

"Hayır, yemin ederim öyle bir şey istemeyeceğim." Hâlâ gülüyordu.

"Tamam, ne isteyeceksin o zaman?"

Bu konuda temkinli davranmaya çalışıyordum. Ona hâlâ güveniyordum, ama bir sabah yüzümde keçeli kalemle çizilmiş bir bıyıkla uyanmak gibi şeylerin düşüncesiyle tedirgin olmaya başlamıştım.

Bacağıma hafifçe vurdu. "İçin rahat edecekse söyleyeyim. Bir şeyi reddetmek istersen bana 'cehennemin dibine' diyebilirsin, ama bunu yapmayacağını umuyorum, çünkü sana hayatın tadı nasıl çıkar göstermek istiyorum."

Vay canına, bu söyledikleri beni gafil avlamıştı. Ciddiydi, şaka yapmıyordu ve beni bir kez daha büyülemişti.

"Hayatın tadını çıkarmak mı?"

"Çok soru soruyorsun." Bacağıma bir kez daha vurup elini çekti ve kendi kucağına koydu.

"Benim yerimde olsan sen de çok soru sorardın."

"Belki."

Dudaklarım hafifçe aralandı. "Çok garip birisin, Andrew Parrish, ama öyle olsun, sana güveniyorum."

Başını arkaya yaslayıp bana bakarken yüzünde daha da sıcak bir gülümseme vardı.

"Başka kural var mı?" diye sordum.

Düşünceli bir tavırla başını kaldırıp dudağının içini ısırdı.

"Hayır." Başını yine koltuğa yaslamıştı. "Hepsi bu kadar." Sıra bendeydi.

"O zaman benim de birkaç kuralım var."

Başını merakla kaldırdı, ama elleri karnının üzerinde, parmakları birbirine geçmiş halde durmaya devam etti.

"Peki, say bakalım," dedi sırtarak. Belli ki söyleyeceğim her şeye hazırdı.

"Birinci kural: Ne olursa olsun seninle yatmayacağım. Sana dostça davranmam veya hayatımda yapacağım en çılgınca şeye razı olmam, şimdiden söyleyeyim, seninle yatacağım ya da sana âşık olacağım anlamına gelmez." Bütün yüzüne yayılan sırıtışı dikkatimi dağıtıyordu. "Anlaşıldı mı?" Ciddi olmaya çalışıyordum. Söylediklerim gerçektir. Ama suratındaki o aptal sırıtış beni gülümsemeye zorluyordu ve bu yüzden Andrew'a sinir oluyordum.

Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Kesinlikle anlaşıldı," dedi, ama ben bu sözcüklerin arkasında gizli bir anlam olduğunu hissediyordum.

Başımı salladım. "Güzel." Derdimi anlatabildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum.

"Başka?" diye sordu.

Bir an ikinci kuralı unuttum.

"Ha, evet, ikinci kural: Bad Company'ye *hayır* diyorum."

Biraz kırılmış gibi bir hali vardı.

"Ne biçim kural bu?"

"Benim kuralım da bu," dedim gülümseyerek. "Beğenemedin mi? Bütün klasik rock gruplarını dinleyebilirsin. Ben ise istediğim hiçbir şeyi dinleyemeyeceğim, o yüzden küçük bir şart koymamın senin açısından bir sakıncası olmaması gerek." Bu şartın ne kadar küçük olduğunu göstermek için başparmağımla işaret parmağım arasında kalan bir santimlik açıklığı işaret ettim.

"Bu kural hiç hoşuma gitmedi," diye homurdandı. "Bad Company harika bir gruptur. Neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Gerçekten incinmiş gibiydi ve bu halini çok sevimli buldum.

Dudaklarımı büzdüm. "Dürüstçe söyleyeyim mi?" Muhtemelen pişman olacaktım.

"Evet, tabii," dedi kollarını kavuşturarak. "Söyle."

"Habire aşk şarkıları söylüyorlar. Çok banal bence."

Andrew yine kahkaha attı. Biz arabasına binince taksi şoförünün de kulak misafiri olacağı epey malzeme çıkmıştı.

"Birisi de pek acı konuşurmuş," dedi Andrew, dudaklarındaki kocaman gülümseme sıcacıktı.

Evet, pişman olmuşum bile.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım, benim hakkımdaki değerlendirmesinin isabetli olduğunu yüzümden anlasın istemi-yordum. En azından beni aldatan eski sevgilim Christian düşünüldüğünde Andrew haklıydı; geriye kalan tek

şey acı bir tattı. Ian'dan ise dayanılmaz, katışıksız bir ısırap kalmıştı bana.

"Neyse, bunu da düzeltiriz," dedi umursamaz bir tavırla.

"Teşekkür ederim sayın psikolog, ama bu konularda yardıma ihtiyacım yok."

Bir dakika. Herhangi bir konuda 'düzeltilmeye' ihtiyacım olduğunu kim söyledi ki?

"Öyle mi?" deyip çenesini yatırarak meraklı bir tavırla bana baktı.

"Öyle. Hem bu benim bir numaralı kuralımı çiğnemek olur."

Gözlerini kırptırıp gülümsedi. "Ha, yani kobay olarak kendimi sana sunacağımı varsaydın, öyle mi?" Hafif bir kahkahayla omuzları sarsıldı.

Of!

Kırılmamış gibi görünmeye çalıştım, ama ne kadar başırlı olduğumu bilemiyordum, o yüzden farklı bir taktik uygulamaya karar verdim.

"Umarım öyle bir şey yapmazsın. Hiç tipim değilsin."

Evet, top yine bendeydi. Andrew'un irkildiğini görür gibi olmuşum.

"Ne kusurum varmış benim?" diye sordu, ama yaptığım yorumdan alındığına inanmıyordum artık. İnsanlar alınıp gücendikten sonra gülümsemezlerdi.

Tamamen yan dönüp sırtımı taksinin kapısına yasladım. Gördüklerimin hoşuma gitmediğini iddia etsem yalan söylemiş olurum. Şimdiye kadar onu benim tipim olmaksızın çıkaracak hiçbir şey görmemiştim. Hatta seks, çıkmak, ilişki veya aşk gibi konular ilgimi çekiyor olsaydı Andrew Parrish kesinlikle tercih edeceğim biri olurdu ve onu görse Natalie'nin ağzının suyu akardı.

Göğüslerini onun gözüne sokardı herhâlde.

"Senin bir 'kusurun' olduğundan değil, ama bana genelde daha uysal tipler düşer."

Andrew üçüncü kez başını geriye yatırarak kahkaha attı.

"Uysal mı?" derken hâlâ gülüyordu. Birkaç kez kafasını salladıktan sonra devam etti. "Evet, benim uysal bir tip olmadığım konusunda haklısın sanırım." Önemli bir noktayı belirteceğini vurgular gibi parmağını kaldırdı. "Ama söylediklerinde asıl ilgimi çeken 'bana uysal tipler düşer' demen, sence bu 'düşmek' ne anlama geliyor?"

Nasıl olmuş da top yine ona geçmişti? Bunu hiç tahmin etmemiştim.

Soruyu onun sormuş olmasına rağmen yanıt almak için ona baktım. Hâlâ gülümsüyordu, ama bu kez gülümsemesinde daha yumuşak, daha zekice bir şeyler vardı.

Hiçbir şey söylemedi.

Mesafeli bir tavırla, "Bi...bilmem," dedim ve yüzüne baktım. "İllâ bir anlamı mı olması lâzım?"

Başını ciddi bir ifadeyle salladı ve taksi otobüs terminalinin yakınındaki otoparka girerken önüne bakmakla yetindi. Andrew'un babasının 1969 model Chevrolet Chevelle arabası otoparktaki tek arabaydı. Klasik arabalara meraklı oldukları belliydi.

Andrew şoföre parasını ödedi ve indik.

Uzaklaşırken "İyi geceler dostum," diye seslendi şoför.

Andrew'un babasının evine giderken dalgın bir sessizlik içinde, söylediklerini düşünüyordum, ama babasının mükkemmel evinin garaj yoluna girdiğimizde her şeyi unuttum.

"Vay canına," dedim yarı aralık dudaklarımla. "Şahane bir ev bu."

Andrew inip, arabanın kapısını kapadı. "Evet, babamın başarılı bir inşaat ve tasarım şirketi var," dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Haydi gel, burada fazla oyalanmak istemiyorum, bakarsın Aidan gelir."

Andrew'la kıvrımlı, bakımlı yoldan geçip üç katlı evin ön kapısına vardık. Babasını bu kusursuz, zengin mekânda hayal edemiyordum bir türlü. Daha basit bir yaşam süren, annem kadar maddiyatçı olmayan birine benziyordu.

Annem bu evi görse düşüp bayılırdı.

Andrew anahtarların içinden birini seçip kilide soktu. Kapı açıldı.

"Meraklı biri gibi görünmek istemiyorum ama, baban neden bu kadar büyük bir evde oturmak istedi?"

Holde tarçınlı potpuri kokusu vardı.

"Eski karısı istedi, babam değil." Beyaz halı kaplı merdivenlere doğru giderken ben de peşindeydim. "İyi bir kadındı. Hastanede bahsettiği Linda vardı ya. Ama babama tahammül edemedi, bunun için onu suçlayamam."

"Ben de babanla parası için evlendiğini söyleyeceksin sandım."

Andrew başını salladı ve merdivenden çıkmaya başladık.

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Babam beraber yaşaması zor bir insan, o kadar." Anahtarları kot pantolonunun sağ ön cebine koydu.

Merdiveni çıkarken önümdeki Andrew'un kalçasına kaçamak bir bakış attım. Alt dudağımı ısırdım, bunu yaptığım için kendime bir tokat atmak istiyordum.

"Burası benim odam." Soldaki ilk odaya girdik. Oda neredeyse boştu ve bir depoya benziyordu. Kahverengi duvarlardan birinin önüne birkaç koli sıralanmıştı ve bazı spor aletleri vardı. Tuhaf bir kızılдерili heykeli kısmen naylona

sarılp bir köşeye itilmişti. Andrew gömme dolaba gidip içindeki düğmeye basarak ışığı yaktı. Odanın ortasında kollarım göğsümde duruyor, meraklı biri gibi görünmemeye çalışarak etrafa bakınıyordum.

"Demin 'burası benim odam' dedin. Yani şimdiki zaman kullandın."

"Evet," dedi dolabın içinden, "bu oda, onu ziyarete gelince kalmam için, bir de bu eve yerleşmek istersem diye."

Dolaba yaklaşıncı tıpkı benimkiler gibi asılmış giysilerini gözden geçirdiğini gördüm.

"Sen de takıntılısın demek."

Soru sorar gibi bana baktı.

Renklerine göre dizilmiş, bir örnek siyah askılara geçirilmiş kıyafetleri işaret ettim.

"Hayır, kesinlikle değilim. Bunları babamın hizmetçisi yapıyor. Bırak rengini falan, asılıp asılmadıklarını bile umursamam ben, bu çok... dur bir dakika." Tişörtlerden uzaklaşıp yandan bana baktı. "Sen giysilerini böyle mi yapıyorsun?" Parmağını yatay olarak bir o tarafa, bir bu tarafa götürerek tişörtleri işaret etti.

"Evet," dedim, ama bunu itiraf edince kendimi çok garip hissetmiştim. "Eşyalarımın derli toplu olmasını, her şeyin yerinde durmasını severim."

Andrew gülerek kıyafetleri karıştırmaya devam etti. Pek incelemenden birkaç tişörtle kot pantolonu askılarından çıkarıp koluna attı.

"Stresli bir iş, değil mi?" diye sordu.

"Ne? Kıyafetleri düzgün asmak mı?"

Gülümseyip kolundaki giysileri bana verdi. "Bunları şu ağırlık sehpasının kenarındaki spor çantaya koyar mısınız?" diyerek arkamda kalan bir yeri işaret etti.

"Tabii," deyip o tarafa gittim.

Önce elimdekileri siyah vinil sehpayaya koydum, sonra da ağırlıkların kenarında asılı duran çantayı aldım.

"Önce nereye gideceğiz?" diye sordum, bir yandan da en üstteki tişörtü katlıyordum.

Andrew hâlâ dolabı karıştırıyordu.

"Hayır, hayır," dedi, sesi biraz boğuk geliyordu. "Plan yapmak yok Camryn. Arabaya binip yola çıkacağız sadece. Harita yok, plan yo..." Başını dolaptan çıkarınca sesi daha net duyulmaya başlamıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Başımı kaldırıp baktım, ikinci tişörtü henüz kısmen katlamıştım.

"Tişörtleri katlıyorum."

Bir çift spor ayakkabıyı elinden bırakınca *pat-pat* diye sesler duydum. Telâşla bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldiğinde bana çok kötü bir şey yapmışım gibi bakıp kısmen katlanmış tişörtü elimden aldı.

"Bu kadar kusursuz olma güzelim. Tıkıver çantaya gitsin."

Sonra benim yerine bunu kendisi yaptı, ne kadar kolay olduğunu göstermek istiyordu sanki.

Dikkatimi hangisi daha çok çekmişti bilmiyorum; düzensizlik konusunda verdiği ders mi, yoksa bana 'güzelim' dediğinde midemin taklalar atması mı?

Omzumu silktim, kendi kıyafetleriyle ne istiyorsa yapabiliirdi.

Tekrar dolaba giderken, "Önemli olan ne giydiğin değil," dedi, "önemli olan, onlar üzerindeyken nereye gittiğin, neler yaptığın."

Siyah spor ayakkabılarını teker teker bana attı. "Şunları da çantaya tıkıver zahmet olmazsa."

Dediğini yapıp ayakkabıları çantaya kelimenin tam anlamıyla tıktım, ama bunu yaparken korkuyla büzülmüştüm. Neyse ki altları hiç giyilmemiş gibi temizdi, yoksa itiraz etmem gerekecekti.

“Kızlarda neyi seksi bulurum biliyor musun?”

Kaslı kollarından birini başının yukarısına kaldırmış, en üst raftaki kutuları karıştırıyordu. Tişörtünün kenarından sol tarafındaki dövmenin ucunu görebiliyordum.

“Hım, bilmem. Buruşuk kıyafetli kızları mı?”

“Sabah kalkıp üzerine bir şey geçiriveren kızları,” dedi ve bir ayakkabı kutusunu indirdi.

Kutuyu avucunda dengeleyerek bana döndü.

“Bir kızda ‘yeni uyandım ve hiçbir şey umurumda değil’ diyen görünümü çok seksi buluyorum.”

“Anladım. Makyajdan, parfümden, bir kızı kız yapan her şeyden nefret eden tiplerdensin demek.”

Ayakkabı kutusunu da giysileri gibi bana uzattı, kutuya soru sorar gibi baktım.

Andrew gülümsedi. “Hayır, nefret etmiyorum. Sadeliği seksi buluyorum, o kadar.”

“Ne yapayım bunu?”

Bir yandan parmağımın tepesine hafifçe vurarak kutuyu işaret ediyordum.

“Aç.”

Kararsız bir halde önce kutuya, sonra kafamı kaldırıp Andrew’a baktım. Başıyla açmamı işaret etti.

Kutunun kırmızı kapağını açtığımda orijinal kutuları içindeki CD’leri gördüm.

"Babam arabasına MP3 çalar taktıramayacak kadar tembeldi. Yolculukta bazen radyolar iyi çekmiyor, hatta bazen hiç çekmiyor."

Kutuyu elimden aldı.

"Bu bizim resmî müzik listemiz." Yüzündeki kocaman gülümseme düzgün, beyaz dişlerini açığa çıkarmıştı.

Ben onun kadar gülümsemedim, yüzümü buruşturup dudağımın sol tarafını hafifçe yukarı kaldırmakla yetindim.

Otobüste tanıştığımız zaman bahsettiğimiz bütün gruplar ve adını bile duymadıklarım bu kutudaydı. Annem ve babamla birlikteyken bunların yüzde doksanını bir şekilde dinlediğimden emindim. Ama şarkıları, hangi albümde yer aldıklarını, kimin söylediğini sorarsanız muhtemelen cevap veremezdim.

"Şahane," dedim alaycı bir şekilde. Aynı anda hem gülümsüyor, hem de kaşlarımı çatıyordum.

Andrew'un gülümsemesi daha da genişledi. Bana eziyet etmeye bayılıyordu galiba.

ANDREW

14 . Bölüm

Ona eziyet ettiğimde çok tatlı oluyor, çünkü bu onun da hoşuna gidiyor.

Bu işe nasıl bulaştığımı bilmiyorum. Tek bildiğim vicdanımın sesinin kulaklarımda çınladığı ve onu rahat bırakmam gerektiğini söylediğiydi. Bırakamazdım. Bırakmak istemiyordum.

Çok ileri gitmiştik artık.

Otobüs terminalinde durdurmalıydım bu işi, Camryn'e çok pahalı olduğu için yakmak istemeyeceği bir First Class uçak bileti alıp onu bir taksiyle havaalanına bırakmalıydım.

O terminalden benimle çıkmasına izin vermemeliydim, çünkü artık onu bırakamayacağımı biliyordum. Önce ona göstermek zorundaydım. Buna mecburdum. Her şeyi göstermek zorundaydım. Sonunda, her şey söylendikten sonra incinebilirdi, ama en azından Kuzey Carolina'ya döndüğünde hayatında iple çekeceği bir şey daha olurdu.

Ayakkabı kutusunu elinden aldım, kapağını kapatıp spor çantamın en üstüne koydum. Şifonyerin en üst çekmecesinden birkaç temiz iç çamaşırı ve çorap alıp onları da çantaya atarken Camryn beni izliyordu. Temizlik için ihtiyaç duyacaklarım otobüste yanımda taşıdığım, arabada duran çantadaydı.

Çantayı omzuma atıp ona baktım.

"Hazır mısın?"

"Sanırım."

"Bir dakika, 'sanırım' da ne demek?" diye sordum ona yaklaşılarak. "Ya hazırsındır, ya değildir."

Gülümseyerek o muhteşem, berrak mavi gözleriyle bana baktı.

"Evet, kesinlikle hazırım."

"Güzel. Peki, neden tereddüt ediyorsun?"

Yanıldığımı belirtmek için yavaşça başını salladı.

"Tereddüt etmiyorum. Sadece bu durum... ne bileyim, biraz garip. Ama iyi anlamda."

Bir şeyleri kafasında çözmeye çalışıyor gibiydi. Aklında bir sürü şey olduğu anlaşılıyordu.

"Haklısın," dedim. "Evet, garip bir durum, hem de çok garip, çünkü böyle alışılmışın dışına çıkmak doğal bir şey değil." Ona dikkatle bakıp gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Ama önemli olan da bu zaten."

Sözlerim zihninde küçük çanlar çaldırılmış gibi parlak bir gülümseme belirdi yüzünde.

Onaylar gibi başını sallayıp neşeli, hevesli bir tavırla konuştu. "Ne bekliyoruz o zaman?"

Koridordan geçtik. Tam merdivenden inecektik ki, birden durdum.

"Bir saniye bekle."

Camryn merdivenin başında beklerken geri döndüm, kendi odamın önünden geçip Aidan'inkine girdim. Onun odası da benimki gibi acınacak haldeydi. Duvara yaslanmış halde duran akustik gitarını sapından tutup yanıma aldım.

Camryn basamakları inerken, "Gitar mı çalıyorsun?" diye sordu.

"Evet, biraz çalarım."

CAMRYN

Andrew spor çantasını, diğer küçük çantasını ve benim çantalarımı arka koltuğa fırlattı. Gitarı ise dikkatle koltuğa yerleştirdi. Siyah motor kapağının ortasında, yarış arabalarının gibi iki beyaz çizgi olan klasik arabaya binip kapılarımızı aynı anda kapattık.

Bana baktı.

Ona baktım.

Kontak anahtarını çevirmesiyle Chevelle'in motoru kükreyerek çalıştı.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Korkmuyor, endişelenmiyor, hemen vazgeçip eve dönmem gerekiymiş gibi hissetmiyordum. Her şey bana çok doğru geliyordu. Uzun zamandır ilk kez hayatımın yoluna girdiğini hissediyordum, ama bu kez çok farklı bir yol, nereye gittiğini bilmediğim bir yol söz konusuydu. Bunu açıklayamıyordum, ama... dedim ya, çok *doğru* geliyordu.

Otoyol girişine varınca Andrew gaza bastı ve güneye doğru giden 87 numaralı yolda ilerlemeye başladık.

Onun araba kullanışını, hızlanıp yavaş sürücülerini geçerken bile ne kadar rahat davrandığını izlemek hoşuma gidiyordu. Arabalar arasında zikzaklar çizerken hava atıyor gibi bir hali yoktu Alışkın olduğu bir şeydi sadece. Elleri direksiyondayken ara sıra kaslı sağ koluna kaçamak bakışlar atarken buluyordum kendimi. Gözlerim dikkatle vücudunun

geri kalanını tararken dönüp dolaşıp, üzerine gayet güzel oturan lacivert tişörtünün altındaki dövmeyle merak etmeye başlıyordum.

Bir süre havadan sudan, gitarın Aidan'ın olduğundan, Andrew'un aldığını fark edince ne kadar sinirleneceğinden bahsettik. Andrew'un umurunda bile değildi. "O da bir keresinde benim çoraplarımı çalmıştı," dedi.

"Çoraplarını mı?" diye karşılık verirken suratımda şaşkın bir ifade vardı. Bana dönüp baktığında Andrew'un yüzündeki ifade *çorap, gitar, deodorant fark etmez, önemli olan mülikiyet* der gibiydi.

Gülmekle yetindim, bunu hâlâ saçma buluyordum, ama uzatmadım.

ABD boyunca tüm otoyol kenarlarında görülen tek ayak-kabıların gizemi hakkında da derin bir konuşma yaptık.

"Belki kızlar sinirlenip sevgililerinin eşyalarını camdan fırlatıyorlardır?" dedi Andrew.

"Evet, o da bir olasılık, ama bence çoğu otostopçulara ait, çünkü hepsi eski püskü."

Bana tuhaf tuhaf baktı, lafımın devamını getirmemi bekliyordu sanki.

"Otostopçular mı?"

Başımı salladım. "Evet, çok yürüdüklerine göre ayak-kabıları çabuk eskiodur, diye düşündüm. Yol kenarında yürüyorlar, ayakları acıyor, bir ayakkabı bulunca, mesela şu asabi kızların fırlattıklarından..." parmağımla Andrew'u işaret edip onun teorisini de dâhil ettiğimi belirttim, "kendilerinininkinden daha iyi durumda olduğunu görünce onu alıyor, kendi giydiklerini bırakıyor olabilirler."

"Çok saçma."

Kırgın bir tavırla içimi çektim. "Bence pekâlâ mümkün!" Gülüp Andrew'un koluna vurdum. Bana gülümsedi.

Bunu konuyu konuşup durduk, ortaya attığımız teori-lerden hepsi birbirinden saçmaydı.

En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

Nihayet, iki saat kadar sonra yine Denver'daydık. Arka planında tepeleri bulutları andıran, parlak mavi ufuk boyuca uzanan muazzam dağlarıyla Denver çok güzel bir kentti. Saat hâlâ erkendi ve güneş tüm gücüyle parlıyordu.

Şehir merkezine vardığımızda Andrew hızını saatte at-mış beş kilometreye düşürdü.

"Ne tarafa gideceğimizi sen söyleyeceksin," dedi. Başka bir otoyol girişine doğru ilerliyorduk. Önce üçlü yol ayrımına, sonra da bana baktı.

Hazırlıksız yakalanmıştım. Her bir yola tek tek baktım. Nereye sapacağımıza karar vermemiz gereken an yaklaştıkça Andrew biraz daha yavaşladı.

Saatte elli beş kilometre.

"Hangisi?" diye sorduğunda parlak yeşil gözleri biraz alaycı bir ifadeyle kısılmıştı.

Çok gerilmiştim. Sanki bombayı imha etmek için hangi kablonun kesileceğini sormuşlardı bana.

"Bilmiyorum!" diye bağırdım, ama dudaklarımda ger-gin, geniş bir gülümseme vardı.

Otuz kilometre. Etraftakiler bize korna çalmaya başla-mıştı. Kırmızı bir araba yanımızdan hızla geçerken, sürü-cüsü bize el hareketi yaptı.

Yirmi kilometre.

Off! Bu bekleyişe dayanamıyordum! Kahkahalarla gül-mek istiyordum, ama boğazımda takılıp kalmışlardı sanki.

Dat! Dat! Lanet olsun sana! Yürüsene it herif!

Andrew bu söylenenleri kafasına takmıyor, gülümsemeye devam ediyordu.

“Şu taraf!” diye bağırdım sonunda, elimle doğudaki giriş işaret ediyordum. Bir kahkaha atıp kimse beni görme-sin diye koltuğa iyice sindim, çok utanmıştım.

Andrew sol sinyalin verip iki aranın arasından sol şeride kolayca geçti. Bir sarı ışık kırmızıya dönmeden hemen önce geçmeyi başardık ve birkaç saniye sonra başka bir ot-yoldaydık, Andrew gaza basıyordu. Nereye gittiğimize dair bir fikrim yoktu, sadece doğruya yöneldiğimizi biliyordum, ama bu yolun bizi nereye götüreceği hâlâ bir muammaydı.

“O kadar da zor olmadı, değil mi?” Sırtarak bana bakıyordu.

“İnsan coşuyor,” deyip tiz bir kahkaha attım. “Milleti fena kızdırdın ama.”

Omzunu silkti. “Herkesin çok acelesi var. Hız sınırına uymaya kalksan linç edecekler.”

“Çok doğru,” derken ön camdan ileriye bakıyordum. “Ama itiraf edeyim ben de genellikle öyle davranırım.” Bunu itiraf ederken yüzümü buruşturmuştum.

“Evet, bazen ben de.”

Birden sessizleştik, ikimizin de fark ettiği ilk sessizlik anıydı bu. O da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu acaba? Benim onu merak ettiğim gibi o da benimle ilgili şeyleri merak ediyor, sormak istiyor muydu? O kaçınılmaz, neredeyse her zaman iki insanın birbirini gerçekten tanımaya başladığı aşamaya geçişi sağlayan anlardan biriydi bu.

Durumumuz otobüstekinden çok farklıydı. Otobüste, beraber geçireceğimiz zamanın kısıtlı olduğunu sanıyorduk ve

insan karşısındakini bir daha görmeyecekse kişisel konulara girmenin pek anlamı olmuyordu.

Ama şimdi işler değişmiş, geriye sadece kişisel konular kalmıştı.

"Şu en iyi arkadaşın Natalie'den bahsetsene."

Gözlerimi birkaç saniye yoldan ayırmadım. Cevap vermem uzun sürdü, çünkü Natalie'nin hangi yönünü anlatmam gerektiğinden emin değildim.

"Tabii hâlâ en iyi arkadaşınsa," diye ekledi. Aramızdaki düşmanlığı hissetmişti.

Ona baktım.

"Artık değil. Sevgilisinin her lafına inanan tiplerden, aklıma daha iyi bir açıklama gelmiyor."

"Eminim daha iyi bir açıklama bulabilirsin," deyip gözlerini yine yola çevirdi. "Belki de açıklamak istemiyorsundur."

Kararımı verdim.

"Hayır, aslında gerçekten istiyorum."

Bunu duyduğuna memnun olmuş gibiydi, ama tepkisini saygılı bir seviyede tuttu.

"Natalie'yi ilkokul ikiden beri tanıyorum," diye başladım, "ve arkadaşlığımızı hiçbir şeyin bozamayacağını sanırdım, ama çok yanılmışım."

Başımı salladım, bunu düşünmekten bile nefret ediyordum.

"Ee, ne oldu?"

"Sevgilisini bana tercih etti."

Sanırım daha fazla açıklama yapmamı bekliyordu. Benim niyetim de buydu, ama ağzımdan bu kelimeler çıkıvermişti.

"Natalie'yi tercih yapmaya sen mi zorladın?" Bir kaşını hafifçe kaldırmıştı.

Dönüp ona baktım. "Hayır, öyle olmadı." Derin derin içimi çektim. "Damon, yani sevgilisi, beni bir gece yalnız yakalayıp öpmeye çalıştı. Beni istediğini söyledi. Sonra bir baktım, Natalie bana yalancı orospu diyor ve yüzümü bile görmek istemiyor."

Andrew başını öne arkaya uzun uzun sallayıp artık her şeyi anladığını belirtti.

"Kendine güveni olmayan bir kız," dedi. "O çocukla uzun zamandır beraberdir herhâlde?"

"Evet, beş yıl falan oldu."

"O senin en iyi arkadaşın. Sana inanıyor, biliyorsun değil mi?"

Andrew'a şaşkın şaşkın baktım.

Başını salladı. "Sana inanıyor. Düşünsene, seni neredeyse kendini bildi bileli tanıyor. Böyle bir arkadaşlığı sana inanmadığı için harcar mıydı?"

Hâlâ şaşkındım.

"Ama harcadı işte, tam anlamıyla harcadı."

"Hayır, bu sadece bir tepkiydi Camryn. İnanmak istemiyor, ama içten içe, zihninin çok da derin olmayan bir köşesinde, senin doğruyu söylediğini biliyor. Düşünmek için zamana, bunu fark etmeye ihtiyacı var. Aklı başına gelecektir."

"Eh, belki de o zaman ben onu istemem."

"Belki." Sağa sinyal verip şerit değiştirdi. "Ama o tiplerden olduğunu sanmıyorum."

"Affetmeyen tiplerden mi?"

Başıyla onayladı.

Ağır ağır giden bir kamyonu solladı.

"Bilemiyorum," dedim, artık kendimden pek emin değildim. "Eskisi gibi değilim."

"Eskiden nasıldın?"

Bundan ben de pek emin değildim. Ian'dan bahsetmeden anlatmanın bir yolunu bulmam biraz zaman aldı. "Neşeliydim, dışa dönüktüm ve..." zihnime üşüşen anılar yüzünden birden kahkaha attım, "... her kış çıplak bir hâlde buz gibi bir göle koşardım."

Andrew'un güzel yüzünde meraklı, canlı bir gülümseme belirdi. "Vay canına, şimdi gözümde canlandırıyorum da..."

Koluna bir kez daha vurdum. Hep gülümsüyordu. Kolu acımuş gibi yaptı, ama acımadığını biliyordum.

"Bizim oradaki hastane için bağış toplama etkinliğiydi, her yıl yapılırdı."

"Hem de çıplak?" Bunu düşünürken sırtıyor, ama bir yandan da son derece şaşkın görünüyordu.

"Şey, çırlıçıplak değildik, ama buz gibi suda atlet ve şort giymiş birinin çıplaklıktan farkı yok."

"Kahretsin, eve gider gitmez bu bağış etkinliklerine katılmam lazım. Neler kaçırdığımı bilmiyordum."

Gülümsemesi hafifledi. Bana döndü. "Bunu 'eskiden' yaptığını söyledin, neden artık yapmıyorsun?"

Çünkü beni buna ikna eden ve iki yıl boyunca yanımda olan Ian'dı.

"Geçen yıl vazgeçtim. İnsan ihmal ediyor böyle şeyleri."

Başka bir sebebi olmadığına inanmadığını hissettim ve dikkatini dağıtmak için başka bir konuya geçtim.

"Peki ya sen?" deyip Andrew'a döndüm. "Sen ne çılgınlıklar yaptın?"

Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzmüş yola bakıyordu. Bir kamyonu daha solladı. Şehirden uzaklaştıkça trafik azalıyordu.

"Bir keresinde araba sörfü yapmıştım, gerçi bu çılgınlıktan ziyade saçmalıktı."

"Evet, bayağı saçmaymış."

Sol elini kaldırıp bileğinin iç tarafını gösterdi. "Arabadan düşünce bileğim nasıl yarıldı, tahmin bile edemezsin." Başparmağının kemiğinden başlayıp koluna doğru ilerleyen beş santimlik yara izine baktım. "Yolda yuvarlandım. Kafam yarıldı." Başının sağ tarafını işaret etti. "Bileğime on altı, kafama dokuz dikiş atıldı. Bir daha hayatta böyle bir şey yapmam."

"Umarım yapmazsın," dedim sert bir tavırla, bir yandan da kahverengi saçlarının arasındaki yara izini görmeye çalışıyordum.

Direksiyondaki elini değiştirip bileğimi tuttu, işaret parmağını benimkinin üzerine yerleştirdi.

Ona yaklaşıp elinin elime yol göstermesini izledim.

"İşte... Tam şurada," dedi yara izini bulunca. "Hissediyor musun?"

Eli benimkinden uzaklaştı. Bir an için onun elini izledim.

Sonra yine başına baktım. Parmağımın ucunu kafatasındaki belirgin, düzensiz çizginin üzerinde gezdirdim ve parmaklarımla saçlarını ayırdım. Yara izi iki üç santim uzunluğundaydı. Parmağımla bir kez daha dokunup istemeye istemeye çekildim.

"Çok yara izin var galiba."

Gülümsedi. "Çok değil. Bir tane sırtımda var, Aidan bisiklet zinciriyle sırtıma vurmuştu. Zinciri almış, kamçı gibi savurup duruyordu."

Yüzümü buruşturup dişlerimi sıktım.

"On iki yaşındayken Asher'ı bisikletimin gidonuna oturtmuş gezdiriyordum. Bir kayaya çarptım. Bisiklet takla attı,

biz de betonun üzerinde kaydık." Burnunu işaret etti. "Ben burnumu kırdım, Asher'm da kolu kırıldı ve dirseğine on dört dikiş atıldı. Annem araba kazası geçirdiğimizi, fırça yememek için yalan söylediğimizi sandı."

Hâlâ mükemmel burnuna bakıyor, kırıldığına dair hiçbir iz göremiyordum.

"Bacağımanın iç kısmında da L şeklinde, tuhaf bir yaram var," derken o bölgeyi işaret etti, "ama sana göstermeyeceğim." Sırıttı ve iki elini de direksiyona koydu.

Yüzüm kızardı, çünkü yara izini göstermek için pantolonunu indirdiğini hayal etmeye başlamam sadece iki saniye sürmüştü.

"Sevindim." Öne doğru uzanıp Şirine resimli tişörtümü kalçamın üzerine kadar kaldırdım. Andrew'un gözleri üzerimdeydi ve sanki karnıma bakıyordu, ama görmezden geldim. "Bir keresinde kamp yapmıştık," dedim, "kayalıklardan suya atlayıp bir taşa çarptım, neredeyse boğuluyordum."

Andrew kaşlarını çatıp uzandı, parmağını kalça kemiğimdeki küçük yara izinin kenarlarında gezdirdi. Omurgamdan enseme doğru ilerleyen ürperti, kanımda dolaşan dondurucu bir sıvıydı sanki.

Bunu da mümkün olduğunca görmezden geldim.

Tişörtümü indirip arkama yaslandım.

"Boğulmadığına sevindim." Bakışlarıyla yüz ifadesi sıcaktı.

Ben de ona gülümsedim. "Evet, berbat bir şey olurdu."

"Kesinlikle."

CAMRYN

15 . Bölüm

Andrew bir gişeden geçerken yavaşladığında uyandım, hava kararmıştı. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, ama yolcu koltuğunda kıvrılıp başımı kapıya yaslayarak uyu-mama rağmen kendimi bütün bir gece uyumuşum gibi his-sediyordum. Otobüste uyuduğum zamanki gibi tutulmuş kaslarımla uğraşmıyor olmam gerekirdi, ama gayet iyiydim.

“Neredeyiz?” diye sorarken bir yandan da esnememi bastırmak için ağzımı elimle kapatıyordum.

“Wellington. Kansas’ın ıssız bir yerlerindeyiz. Epey uyudun.”

Tamamen dikleşip gözlerim ve bedenimin tekrar uyanık olmaya alışmasını bekledim. Andrew başka bir yola saptı.

“Otobüste, taa Kuzey Carolina’dan Wyoming’e kadar bile böyle iyi uyumamıştım herhâlde.”

Araba teybindeki parlak sayılara baktım. 22:14. Hoparlörlerden yükselen alçak sesli müziği duyunca Andrew’la otobüste nasıl tanıştığımızı düşündüm. Arabada ben uyurken sesin alçak olmasına dikkat ettiğini hissedip gülümsedim.

“Peki ya sen?” Ona bakmak için döndüm. Karanlık, yüzünün kısmen gölgede bırakıyordu. “Babanın arabasını kullanmayı teklif etmem garip gelir diye sesimi çıkarmadım, ama istersen ben de kullanabilirim.”

"Yoo, kendini garip hissetme. Alt tarafı araba. Kıymetli bir antikadır ve direksiyona geçtiğini duysa babam seni kırçından tavana asar, ama benim için hiçbir sakıncası yok." Ağzının sağ tarafındaki şeytanî gülümseme karanlıkta bile belli oluyordu.

"Artık kullanmak istediğimden hiç emin değilim."

"Babam ölmek üzere, unuttun mu? Sana ne yapabilir ki?"

"Hiç komik değil, Andrew."

Komik olmadığını o da biliyordu. Kendi kendine oynadığı oyunun farkındaydım; gerçekleşmek üzere olanla başa çıkmasına yardım edecek bir şeyler arıyor, ancak hiçbir şey yeterli olmuyordu. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ettim. Yersiz şakalar eninde sonunda tükenecek, o zaman Andrew ne yapacağını bilemeyecekti.

"İlk gördüğümüz motelde dururuz," deyip başka bir yola girdi. "Orada biraz uyurum."

Sonra bana baktı. "Ayrı odalarda kalırız tabii."

Bunu hemen belirtmesine sevinmişim. Ülkenin bir ucundan diğerine onunla garip bir araba yolculuğu yapıyor olabilirdim, ama aynı odada kalabileceğimi sanmıyordum.

"Süper," deyip parmaklarımı kenetleyerek, kollarımı ileri doğru esnettim. "Duş alıp dişlerimi fırçalamaya çok ihtiyacım var."

"Bak buna itiraz edemem," diye şaka yaptı.

"Senin ağzın da çok şahane kokmuyor."

"Biliyorum." Avucuna nefesini verip kokladı. "Teyzenin her sene Şükran Günü'nde yaptığı berbat bok güvecinden yemişim gibi kokuyor."

Kahkaha attım.

"Kelime seçimin berbat. Bok güveci mi? Ciddi misin sen?" Neredeyse öğürecektim.

Andrew da güldü.

"Olabilir, Deana Teyze'yi çok severim, ama yemek pişirme yeteneğinden nasibini almamış."

"Annem gibi yani."

"Hazır erişteler ve dondurulmuş yemeklerle büyümek berbat bir şeydir herhâlde."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kendi kendime yemek yapmayı öğrendim. Sağlıksız şeyler yemiyorum, unuttun mu?"

Andrew'un gülümseyen yüzü cadde boyunca dizili lambalardan gelen yumuşak gri ışıkla aydınlanmıştı.

"Doğru. Bayan Pirinç Patlağı, az pişmiş hamburgerlerle yağlı patates kızartmaları yemez tabii."

"Hıh," diyerek pirinç patlağı teorisine itiraz ettim.

Birkaç dakika sonra iki katlı, küçük bir motelin otoparkına girdik. Bu, odaların içerideki bir koridora değil, dışarı açıldığı binalardandı. Arabadan inip bacaklarımızı esnettik, hatta Andrew bacaklarını, kollarını, boynunu, neredeyse bütün vücudunu esnetti, sonra arka koltuktaki çantalarımızı aldık. Andrew gitarı arabada bıraktı.

"Kapıyı kilitle," dedi.

Elektrikli süpürgenin ağzına kadar dolmuş toz torbası kokusuyla kahve kokusunun birbirine karıştığı lobiye girdik.

"Mümkünse yan yana iki tane tek kişilik oda istiyoruz," diyen Andrew elini arka cebindeki cüzdanına uzattı.

Omzumdaki çantayı önüme getirip içinden cüzdanımı çıkarmaya koyuldum. "Kendi odamı ben öderim."

"Hayır, ben hallederim."

"Ciddiyim, bırak ben ödeyeyim."

"Hayır dedim, kaldır o cüzdanı."

İstemeye istemeye dediğini yaptım.

Kırışmakta olan saçlarını baştan savma bir topuz yapmış orta yaşlı sarışın kadın bize ifadesiz bir yüzle baktı. Bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazarak hangi odaların boş olduğunu inceledi.

"Sigara içilen oda mı, içilmeyen oda mı?" diye sordu Andrew'a bakarak.

Andrew kredi kartını çıkartırken, kadının bakışlarının onun kaslı kollarında dolaştığını fark ettim.

"Sigara içilmeyen oda olsun."

Tak, tak, tak. Tık, tık, tık. Kadın, bir klavyeyi, bir fareyi kullanıyordu.

"Yan yana iki tane tek kişilik oda var, ama biri sigara içilen, biri içilmeyen oda."

"Tamam, o da olur," deyip kartını uzattı.

Kadın kartı aldı ve bankonun arkasına inip görüş alanından çıkana kadar Andrew'un ellerinin yaptığı her hareketi izledi.

Sürtük.

Ücreti ödeyip anahtarlarımızı aldıktan sonra yine dışarı çıkıp arabaya gittik ve Andrew arka koltuktaki gitarını aldı.

"Aslında buraya gelmeden sormam lazımdı ama," dedi beraber yürürken, "eğer karnın açsa caddede bir yerlerden yemek alabilirim."

"Yok, iyiyim ben. Sağ ol."

"Emin misin?" derken beni süzdü.

"Evet, hiç aç değilim. Acıkırsam da yiyecek otomatlarından bir şeyler alırım."

"Ama onların içinde yağdan ve şekerden başka bir şey yok," derken abur cuburlar hakkında konuştuklarımızı hatırlamıştı.

Duvara takılmış yatak başının önünde tek kişilik bir yatağın durduğu, sıkıcı görünümlü bir odaya girdik.

Kahverengi, çirkin yatak örtüsü ödümü kopardı. Odanın görünüşü de, kokusu da temiz gibiydi, ama hiçbir motelde yatak örtüsünü kaldırmadan yatmamıştım. Üzerinde nelelerin yaşadığını, en son ne zaman yıkandığını bilemezsiniz.

Andrew derin bir nefes alıp odanın kokusunu iyice içine çekti.

"Burası sigara içilmeyen oda," dedi, teftiş eder gibi bakıyordu etrafa. "Burası senin odan." Gitarı duvara yaslayıp küçük banyoya girdi, ışıkları yaktı, havalandırmayı kontrol etti, sonra yatağın diğer tarafındaki pencereye gidip klimayı denedi. Ne de olsa temmuz ayındaydık. Sonra yatağa gitti, yorgani dikkatle kaldırıp çarşaf ve yastıkları inceledi.

"Ne arıyorsun?"

Bana bakmadan yanıt verdi. "Temiz mi diye bakıyorum. Leş gibi bir yatakta yatmanı istemem."

Kıpkırmızı kesildim ve Andrew bunu fark etmesin diye arkamı döndüm.

"Yatmak için daha erken," deyip gitarını aldı, "ama araba kullanmak beni bayağı yordu."

"En son Cheyenne'de otobüsten inmeden önce uyumuştun."

Çantalarımı yatağın ayakucuna bıraktım.

"Doğru. Demek ki on sekiz saattir ayaktayım. Fark etmemişim bile."

"Çok yorgunken öyle olur."

Kapıya yürüyüp elini gümüş rengi kapı koluna uzattı ve kapıyı açtı. Ben yatağın ayakucunda öylece duruyordum. Garip bir andı, ama çok sürmedi.

"Eh, sabah görüşürüz," dedi kapı eşiğindeyken. "Ben yanda, 110 numaradayım. Bana ihtiyacın olursa arayabilirsin,

kapımı çalabilirsin ya da duvara vurabilirsin." Yüzünde sadece iyilik ve içtenlik vardı.

Başımı sallayıp gülümsedim.

"İyi geceler," dedi.

"İyi geceler."

Dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapadı.

Bir an dalgın dalgın durup onu düşündüm, sonra kendime gelip çantamı karıştırmaya başladım. Günlerdir ilk kez duş alabilecektim. Bunu düşününce bile ağzım sulanıyordu. Temiz bir külotumu, en sevdiğim beyaz penye şortumu, pembe-mavi çizgili, truvakar kollu tişörtümü çıkardım. Diş fırçamı, diş macunumu, ağız çalkalama suyum da alıp hepsini banyoya götürdüm. Çırılçıplak soyundum, günlerin kirini taşıyan giysilerimden büyük bir zevkle kurtulup hepsini yere attım. Aynada kendime baktım. Aman Allahım, berbat bir haldeydim! Makyajım tamamen gitmişti, gözlerimde rimel bile kalmamıştı neredeyse. Sarı saçlarımı örmüştüm, ama kurtulan saç telleri kafamın bir tarafına yapışmış ve darmadağınık görünüyorlardı.

Andrew'la seyahate bu halde çıktığıma inanamıyordum.

Uzanıp tokamı çıkardım ve saçımı açtım. Parmaklarımı içinden geçirip örgüyü çözdüm. Önce dişlerimi fırçaladım, ağız çalkalama suyunu ise nanenin sebep olduğu yanma geçene kadar ağzımda tuttum.

Duşta olmak, cennette olmak gibiydi. Uzun uzun, kaynar suyun altında dayanabildiğim kadar yıkandım. Sıcak yüzünden ayakta uyuyacak hale gelene kadar duшта kaldım. Her yerimi iyice temizledim, hem de iki kere. Yıkanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ardından tıraş oldum, bacaklarımda uzamaya başlayan iğrenç tüylerden kurtulduğuma sevinliyordum. Nihayet gıcırdayan muslukları kapattım,

titizlikle katlanıp tuvaletin üzerindeki rafa yerleştirilmiş olan beyaz havluya uzandım.

Andrew'un yan taraftaki odasından duş sesi geliyordu. Durup suyun sesini dinlediğimi fark ettim. Onu duş alırken hayal ettim. Bunun cinsellikle, baştan çıkarıcı düşüncelerle ilgisi yoktu, ama olayı o yöne kaydırmak hiç de zor olmazdı. Onu daha genel anlamda düşünüyordum; ne yapmakta olduğumuzu, neden bunu yaptığımızı düşündüm. Aklıma babası geldi ve Andrew'un ne kadar acı çektiğini düşünmek, onun için bir şey yapamamak bir kez daha yüreğimi parçaladı. Sonunda düşüncelerimi Andrew'la hiçbir ilgisi olmayan kendi hayatıma, kendi sorunlarıma çevirmeyi başardım.

Kendi sorunlarımı, beni bu amaçsız yolculuğa çıkaran sebepleri anlatmak zorunda kalmamayı umuyordum, çünkü kendimi çok aptal ve bencil hissedeceğimi biliyordum. Benim sorunlarım Andrew'un kilerle karşılaştırılınca çok önemsiz kalıyordu.

Saçlarımı parmaklarımla açıp ıslak halde bıraktım ve yatağa girdim. Televizyonu açtım. Denver'dan gelirken epey uyuduğum için uykum yoktu. Kanalları dolaştım ve sonunda sırf ses olsun diye Jet Li filmi oynatan bir kanalda durdum.

Annem dört kez aramış, dört tane de mesaj bırakmıştı.

Natalie'den hâlâ ses yoktu.

"Virginia'da neler yapıyorsun?" diye sordu annem. "Çok eğleniyorsundur umarım."

"Evet, her şey harika. Sen nasılsın?"

Annem hattın diğer ucundan kıkırdadı ve tiksindiğimi hissettim. Yanında bir erkek vardı. Yatakta çıplak vaziyette, adamın biri boynunu yalarken benimle konuşmadığını umuyordum, iğrenç bir şeydi bu.

“İyiym, tatlım. Roger’la görüşüyoruz hâlâ. Haftaya bahsettığım gemi seyahatine çıkıyoruz.”

“Çok sevindim.”

Bir daha kıkırdadı.

Yüzümü buruşturdum.

“Şey, bebeğim, benim kapatmam lâzım. *Dursana, Roger.*” Bir daha kıkırdadı. Kusacaktım neredeyse. “Nasıl olduğunu merak ettim. Yarın bir telefon et de neler yaptığını anlat, olur mu?”

“Tamam anne, ararım. Seni seviyorum.”

Telefonu yanıma, yatağa attım. Sırtımı yine yastıklara yaslayınca bir anda Andrew’un yan odada olduğu geldi aklıma. O da aynı duvara başını yaslamış olabilirdi. Televizyonda kanal değiştirmeye devam ettim, her birine beş kez baktıktan sonra pes ettim.

Biraz daha yatay bir pozisyon alıp etrafıma bakındım.

Andrew’un çaldığı gitarın sesiyle kendime gelip daha net duyabilmek için başımı yastıktan kaldırdım. Yumuşak bir melodiydi, biraz arayış, biraz acı içeriyordu. Nakarat kısmında tempo azıcık yükseliyor, sonraki mısradaki yine acılı haline dönüyordu.

On beş dakika boyunca dinledim, sonra Andrew çalmayı bıraktı. Onun sesini ilk duyduğumda televizyonu kapatmışım, o yüzden tek duyabildiğim banyo lavabosundan gelen kesintisiz damlama sesi ve zaman zaman motelin otoparkına girip çıkan arabalardı.

Uykuya daldım ve rüya geri döndü...

O sabah yataktan kalktığımda, Ian’ın her zamanki mesajları gelmemişti. Onu aramayı denedim, telefonu çaldı, çaldı fakat bir türlü telesekretere düşmedi. Okula gittiğimde de Ian’ı göremedim.

Koridorda yürürken herkes bana bakıyordu. Bazıları göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Dolabının yanından geçerken Jennifer Parsons gözyaşlarına boğuldu, yanındaki amigo kızlar bana burun kıvrarak, bulaşıcı hastalık taşıyormuşum gibi baktılar. Neler olduğunu bilmiyor, ama ürkütücü bir paralel evrene adım atmış gibi hissediyordum. Kimse bir şey söylemiyordu, ama okuldaki herkesin benim bilmediğim bir şey bildiği ortadaydı. Kötü bir şeydi. Hiç düşmanım olmamıştı, tabii Ian beni sevdiği, onların yüzüne bile bakmadığı için kıskançlıktan çatlayan birkaç amigo kız hariç. Ne diyebilirdim ki? Ian takımın yıldızı olan oyun kurucudan bile daha çekiciydi. Fazla parası olmaması ve onu hâlâ ailesinin okula bırakması, Millbrook Lisesi'nin en zengin kızı olan Emily Derting için bile fark etmiyordu.

Emily yine de Ian'ı istiyordu.

Bütün kızlar istiyordu.

Dolabıma gittiğimde bir an önce Natalie'yi görmeyi umuyordum, belki o bana neler olup bittiğini anlatabilirdi. Onu beklerken dolabımın başında her zamankinden daha çok oyalandım. Ama beni bulup olanları anlatan Damon oldu. Beni kenara, su sebillerinin olduğu girintiye çekti. Kalbim güm güm atıyordu. O sabah uyanıldığında, daha Ian'ın mesaj göndermediğini fark etmeden bile bir terslik olduğunu biliyordum. Kötü hissediyordum kendimi. Sanki içime doğmuştu.

"Camryn," dedi Damon, bana söylemek üzere olduğu şeyin ciddiyetini o an anlamıştım, çünkü o da, Natalie de bana hep 'Cam' derlerdi. "Ian dün gece bir trafik kazası geçirmiş..."

Nefesimin kesildiğini hissettim, iki elimle ağzımı kapatmıştım. Gözyaşlarım boğazımı yakıyor, gözlerimden sel gibi boşalıyordu.

"Bu sabah hastanede öldü." Damon bunu bana söyleyebilmek için büyük çaba sarf etmişti, ama yüzündeki acı fark edilmeyecek gibi değildi.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca Damon'a bakakaldım, sonra ayakta duramayıp onun kollarına yığıldım.

Kusana kadar ağladım, ağladım. Sonra Natalie bizi buldu ve ikisi beni okulun revirine götürdüler.

Kâbustan uyandığımda kan ter içinde kalmıştım. Kalbim deli gibi atıyordu. Üzerimdeki çarşafı attım, dizlerimi kendime çekip yatağın ortasında oturdum ve ellerimi başıma götürüp derin derin içimi çektim. Uzun zamandır bu rüyayı görmemiştim. Hatta en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum. Neden geri dönmüştü ki?

Kapıya sertçe vurulmasıyla yerimden fırladım.

"KALK BAKALIM GÜZELİM!" dedi Andrew, ahenkli bir sesle. Kapının diğer tarafından sesleniyordu.

Ne zaman tekrar uykuya daldığımı bile bilmiyordum. Güneş ışığı perdelerin arasındaki incecik aralıktan odaya girip pencerenin önüne, taba rengi halının üzerine düşüyordu. Yataktan kalkıp dağılan saçlarımı geriye ittim ve Andrew bütün moteli uyandırmasın diye kapıyı açmaya gittim.

Andrew bana bakakaldı.

"Kızım, sen bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

Başımı eğip kendime baktım, hâlâ uyanmaya çalışıyordum. Üzerimde kısacık beyaz şortumla tişörtümün olduğunu, sutyen giymediğimi fark ettim. Aman Allahım, meme uçlarım tişörtün altından olduğu gibi görünüyordu! Kollarımı göğsümde kavuşturup içeri girmekte olan Andrew'a bakmamaya çalıştım.

"Sana kalkıp giyinmeni söyleyecektim," dedi sırtarak, elinde çantaları ve gitarıyla odada yürüyordu, "ama istersen böyle de gelebilirsin."

Başımı iki yana sallayıp yüzümde belirmek üzere olan gülümsemeyi saklamaya çalıştım.

Andrew kendini pencerenin yanındaki sandalyeye attı, eşyalarını da yere bıraktı. Üzerinde dizlerinin hemen altına kadar inen taba rengi cepli şort, koyu gri düz bir tişört ve bileksiz spor ayakkabılar vardı. Ya ayakkabının içinde kalan çoraplardan giymişti ya da çorapsızdı. Ayak bileğindeki dövmeye baktım; kemiğin hemen üzerinde daire biçiminde Kelt sembollerine benzeyen bir şekil bir vardı. Andrew'da bir atletin bacakları vardı. Baldırlarındaki şişkin, sıkı kaslarını görebiliyordum.

"Sen bekle de hazırlanayım," deyip çantamı almak üzere odanın diğer tarafındaki, üzerinde televizyonun durduğu ince uzun şifonyere gittim.

"Ne kadar sürer?" diye sordu. Ses tonunda belli belirsiz bir sinama vardı sanki.

Babasının evinde söylediklerini hatırladım, vereceğim cevabı düşünüp seçeneklerimi tarttım. Her zamanki gibi yarım saatte mi hazırlansaydım, yoksa üzerime bir şeyler giyip hemen çıksa mıydım?

Andrew beni kararsızlıktan kurtardı:

"İki dakikan var."

"İki dakika mı?" diyerek itiraz ettim.

Başıyla onayladı, bir yandan da sırtıyordu. "Dediğimi duydun. İki dakika." İki parmağını havaya kaldırmıştı. "Ne dersem yapacağına söz vermiştin, unuttun mu?"

"Evet, ama hareket halindeki arabadan millete popo göstermek ya da böcek yemek gibi çılgınca şeyler yapacağınız sanmıştım."

Aklına iki ilginç fikir sokmuşum gibi tek kaşını kaldırıp kafasını bir an geriye attı. "Zamanı gelince hareket halindeki

arabadan poponu gösterip böcek de yiyeceksin. O kısma da geleceğiz."

Ne halt etmiştim ben?

Rezil olduğumu hissedip itiraz etmek için başımı geriye atıp ellerimi belime koydum. "Bak, ben hayatta..." Yüzündeki ifadenin 'haylaz okul çocuğu' gülümsemesinden başka bir şeylere dönüştüğünü fark edince aşağı baktım ve artık kollarımın, tişörtümün ince kumaşı altından gururla kendini gösteren meme uçlarımı kapatmadığını fark ettim. İçimi çektim. "Andrew."

Sahte bir mahcubiyetle başını eğdi, ama yarı kapalı göz kapaklarının altından bana bakışı Andrew'a daha da sinsî bir hava vermişti.

Öyle seksiydi ki...

"Ama şu senin kızları benim bakışlarımdan korumak yerine kurallardan şikâyet etmek senin tercihindir. Bak söylemedi deme, bence bunlar kendi kafalarına göre hareket ediyorlar."

"Eminim buralarda kafasına göre hareket eden bir tek onlar değildir." Kendimden memnun bir şekilde sırtarak çantamı aldım, yalınayak banyoya girdim ve kapıyı kapadım.

Aynaya bakınca 1980'lerin, stüdyolarda çekilen banal fotoğraflarındaki gibi gülümsediğimi gördüm.

Evet, iki dakikam vardı. Sutyenimi alelacele üzerime geçirdim, dar kotumu kalçamdan geçirebilmek için birkaç kez zıpladım. Fermuarı çek. Düğmeyi kapat. Dişlerini adamakıllı fırçala. Ağız çalkalama suyundan bir yudum. Ağzında do-laştır. Gargara yap. Tükür. Dağınık saçlarını fırçalayıp sağ omzunun üzerine doğru yarım yamalak ör. Azıcık fondöten. İnce bir tabaka pudra. Siyah rimel, çünkü cephanelikteki en önemli makyaj malzemesi rimel. Ruj...

GÜM! GÜM! GÜM!

"İki dakikan doldu!"

Yine de rujumu sürüp fazlasını bir parça tuvalet kâğıdıyla aldım.

Andrew'un kapının diğer tarafında durmuş, gülümsediğinden emindim. Bir saniye sonra kapıyı açtığımda haklı olduğumu anladım. İki kolunu da başının üzerine kaldırmış ve kapının pervazına yaslanmıştı. Sert karın kasları havaya kalkmış tişörtünün altından kısmen görünüyordu. Göbek deliğinin hemen altından başlayan tüyler ince bir yol halinde ilerleyip iç çamaşırının lastiğinin altında kayboluyordu.

"Bak işte, gördün mü?" Kapıdan geçmeme engel oluyordu. Bir ıslık çaldı, ama o sırada benim kendime baktığım falan yoktu. "Sadelik seksi bir şey."

Avuçlarımı göğsüne yaslamak için mükemmel bir fırsat bulmuştum. Onu ittim. Geçmeme izin verdi.

"Senin için seksi olmaya çalıştığımın farkında değildim," derken ona arkam dönüktü. Uyurken giydiğim kıyafetleri çantama tıkmakla meşguldüm.

"Vay canına, şuna bak. Sade, seksi, üstelik bir de dağınık. Seninle gurur duyuyorum."

Fark etmemiştim bile. Derli toplu olmayı aklımdan bile geçirmeden elimdekileri çantaya atıvermiştim. Tibben 'takıntılı' sayılmazdım, sırf birkaç alışkanlığım yüzünden bu sıfat üzerime yapışmıştı. Buna rağmen giysilerimi katlamak, düzenli olmak, on bir yaşından beri yaptığım bir şeydi.

ANDREW

16 . Bölüm

Sabahın köründe tahrik olup hevesinin kursağında kalması böyle oluyormuş demek ki... Bundan sonra Camryn ile işleri biraz ağırdan almalıydım, yoksa ondan tek istediğimin seks olduğunu sanacaktı. Başka zaman olsa, karşımdaki başka bir kız olsa, şimdi yataktan kalkmış, prezervatifi de tuvalete atmış olurum. Ama Camryn'le durum farklıydı. Zor olsa da onunla flört etmeyi bırakmalıydım. Bu ikimiz için de önemli bir yolculuktu Her şeyi doğru şekilde yapmak için tek bir şansım vardı ve onu da yüzüme gözüme bulaştırırsam, mahvolurdum.

"Söyle bakalım, plansız yolculuğumuzda şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Önce kahvaltı edeceğiz," dedim çantalarımı yerden alırken. "Önceden bir şeyler düşünmüş olsaydım, plansız hareket etmiş olmazdık herhâlde."

Masadan telefonunu aldı ve yeni arama veya mesaj var mı diye kontrol edip çantasına attı.

Dışarı çıktık.

İnatçı, mızımız Camryn şikâyet etmeye başladı.

"Lütfen Andrew, ben buralarda yiyemem," dedi yolcu koltuğundan.

Küçük bir kasabadaydık ve restoranların çoğu ya hazır yemekler satıyordu ya da saat erken olduğu için kapalıydı.

"Ben ciddiym," dedi o sevimli, asık yüzüyle. O yüzü ellerimin arasına almak, yalamak, onun çılgık atıp iğrenç bir şey yapmışım gibi numara yapmasını izlemek istiyordum. "Mide bulantısından iki büklüm olup sızlanan sinir bozucu bir yol arkadaşı istemiyorsan, bana o yemekleri yedirmezsin, özellikle de sabahın bu saatinde."

Başımı geri atıp dudaklarımı sıkarak ona baktım. "Yapma ama, abartıyorsun."

Abartmadığını düşünmeye başlıyordum.

Başını iki yana sallayıp dirseğini arabanın kapısına yasladı ve başparmağını ön dişlerini arasına soktu.

"Hayır, ciddiym, ne zaman yesem midem bulanıyor. Annemle veya Natalie'yle ne zaman bir yere gitsek aynı sorunu yaşıyoruz. Beni mahvetmeyecek bir restoran bulmak zorunda kalıyorlar."

Evet, doğruyu söylüyordu.

"Peki, midenin bulanmasını istemiyorum," dedim hafifçe gülerek. "Biraz daha devam edip yolda bir yer buluruz. Bir-iki saat içinde daha çok restoran açılmış olur."

"Teşekkür ederim," deyip tatlı tatlı gülümsedi.

Bir şey değil...

İki buçuk saat sonra Owasso, Oklahoma'daydık.

Camryn başını kaldırıp restoranın sarı-siyah logosuna baktı, orada yemek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu sanırım.

"Kahvaltı edebileceğimiz tek yer burası," deyip arabayı otoparka soktum. "Özellikle güneyde, her köşede bir Waffle House vardır. Tıpkı Starbucks gibi."

"Sanırım idare eder, salata bulunur mu burada?"

"Bak, sana yağlı şeyler yedirmeyeceğime söz verdim." Başımı yana yatırıp oturduğum yerde dönerek ona baktım. "Ama salata dedin mi, orada sınırı çizirim."

Dudağını büzüp yanağının iç tarafını ısırıdıktan sonra başını salladı. "Anlaştık. Salata yemeyeceğim, gerçi salatalarda tavuk ve senin gibilerin hayatta aklına gelmeyen bir sürü güzel şey de olabiliyor."

Kararlı bir sesle, "Hayır. Boşuna uğraşıyorsun," dedim ve başımla işaret ettim. "Haydi, yemek yemek için çok bekledim zaten, öldüm açlıktan. Acıkınca huysuz bir adam olurum ben."

"Zaten huysuzsun," diye mırıldandı.

Onu kolundan tutup kendime çektim. Kızaran yüzünü gizlemeye çalıştı.

Waffle House'un kokusuna bayılıyordum. Özgürlük gibi kokuyordu. Yoldayken, orada yiyenlerin yüzde doksanının da aynı yolun yolcusu olduğunu biliyordunuz. İçlerinde kamyon şoförleri, gezginler, akşamdan kalmalar vardı ve hiçbiri de toplumsal köleliğin monoton yaşamını sürmüyorlardı.

Restoran neredeyse doluydu. Camryn'le ben geniş camlardan uzakta, ızgaranın yakınında bir masaya oturduk. Waffle House kültürünün sembolü, restoranlarının olmazsa olmazı bir müzik dolabı camlardan birinin önüne yerleştirilmişti.

Garson kadın bizi gülümseyerek selamladı. Bir elinde not defteri, diğerinde ise ucunu sürekli defterin üzerinde tuttuğu kalemle başımızda duruyordu. "Size kahve getireyim mi?"

Camryn'e baktım, önündeki menüyü incelemeye başlamıştı bile.

"Ben bir bardak buzlu çay alayım," dedi.

Garson siparişi not edip bana döndü.

"Kahve."

Kadın içeceklerimizi getirmeye gitti.

"Bazı yemekler bayağı güzel görünüyor," dedi Camryn. Bir yanağını yumruk yaptığı eline yaslamış, menüye bakıyordu. İşaret parmağı plastiğin üzerinde gezinirken pek az yer kaplayan salata kısmında durdu. "Bak, gördün mü?" dedi bana bakarak, "Izgara Tavuklu Salata var, Tavuklu, Elmalı, Pekan Cevizli Salata da var."

O kocaman mavi gözlerindeki umut dolu bakışlara dayanamıyordum.

Sonunda pes ettim.

"Ne istersen söyle," dedim samimi bir ifadeyle. "Ciddiyim, bunu sana karşı koz olarak kullanmayacağım."

Gözlerini iki kere kırıştırdı. Bu kadar çabuk boyun eğmeme biraz şaşırmıştı. Sonra onun gözleri de bana gülümsedi. Garson içeceklerimizle yanıma gelirken menüyü kapatıp yerine koydu.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu garson, içeceklerimizi masaya koymuştu. Kaleminin ucu, sanki hiç ayrılmazmış gibi not defterine bastırılmış halde işe koyulmayı bekliyordu.

"Ben Fiesta Omlet alayım," dedi Camryn, bakışları benim bakışlarımı bulunca yüzünde küçük bir gülümseme yakaladı.

"Kızarmış ekmek mi, yoksa yağlı çörek mi alırsınız?"

"Yağlı çörek."

"Yulaf, kızarmış patates veya domates?"

"Kızarmış patates."

Garson, Camryn'in siparişini yazmayı bitirip bana baktı.

Bir an duraksadıktan sonra siparişimi verdim. "Bana Tavuklu, Elmalı, Pekan Cevizli Salata lütfen."

Camryn'in sırtışı bir anda yok oldu ve yüzü öylece donup kaldı. Göz kırıp elimdeki menüyü onunkinin yanına bıraktım.

"Riskli kararlar vermeyi seviyorsun galiba?" dedi garson.

En üstteki sayfayı kopardı.

"Bu günlük öyle," dedim. Başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

"Bu da nereden çıktı?" Camryn iki elini öne uzatmıştı, avuçları yukarı bakıyordu. Gülümsemekle bana tuhaf tuhaf bakmak arasında kararsız kaldığı için iki ifade de yüzünde belirmişti.

"Eğer sen benim hatırım için bir şey yemeye razı oluyorsan, ben de aynısını senin için yapmalıyım, diye düşündüm."

"Salata sana yetmeyebilir ama."

"Muhtemelen haklısın, ama böylesi daha adil."

Hafifçe dudak bükerek arkasına yaslandı. "Asıl yola çıktığımızda aç kaldığın için homurdanıp durman pek adil olmaz. Açken huysuz bir tip olduğunu kendin söyledin."

Ona gerçekten huysuzluk etmem mümkün değildi, ama doğru söylüyordu. Salata beni doyurmayacaktı. Zaten marul bende hep gaz yapardı, eğer salata yersem benimle aynı arabada olmaktan nefret edecekti. Ama bunu yapabilirdim. Çoktan dilimin ucuna gelmiş yüz tane şikâyeti ağzımdan kaçırıp kendimi ele vermeden yemeğimi bitirebilmeyi umuyordum sadece.

Çok ilginç olacaktı.

Dakikalar sonra garson Camryn'in yemeğini getirdi. Benim için küfürden farksız olan tabağımı da önüme koydu. İçeceklerimizi tazeledi, başka bir isteğimiz olup olmadığını sordu ve diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti.

Camryn beni dikkatle incelemeye başlamıştı bile.

Tabağına baktı, yağlı çöreğini patateslerin karşı tarafına yerleştirdi. Kenarından tutarak tabağını çevirdi, böylece omleti daha kolay ulaşabileceği tarafa getirmiş oldu. Çatalımı alıp salataya birkaç kez batırdım ve onun gibi ben de yemeğimi düzenliyormuş gibi yaptım.

Göz göze gelip duraksadık. İkimiz de diğerinin bir şey söylemesini bekliyorduk sanki. Dudaklarını büzdü. Ben de dudaklarımı büzdüm.

“Değiş tokuş etmek ister misin?” dedi.

Hiç tereddüt etmeden “Evet,” dedim ve tabakları masanın üzerinde kaydırarak yerlerini değiştirdik.

Rahatladığımız yüzlerimizden okunuyordu.

Ben olsam o omleti sipariş etmezdim, ama yine de maruldan iyiydi.

Yemeğin ortasında—daha doğrusu ben yemeğimi bitirmiştim, Camryn ise henüz salatasının yarısını yemişti—çikolata turta ve bir fincan daha kahve söyledim. Laf dönüp dolaşıp eski arkadaşı Natalie’ye, Natalie’nin koca memeli, abartılı tavırlı bir biseksüel olduğuna geldi. En azından Camryn’in anlattıklarından ben bu sonuca varmışım.

Turtamdan bir lokma alırken, “Peki, tuvaletteki olaydan sonra ne oldu?” diye sordum.

“Bir daha onunla asla umumî tuvalete gitmedim. Kızda utanma namına bir şey yok.”

“Eğlenceli birine benziyor,” dedim.

Camryn düşünceli bir tavırla karşılık verdi. “Eğlenceliydi.”

Sessizce onu inceledim. Anılarına dalıp gitmiş, salatasındaki son tavuk parçasını çatalıyla dürtüp duruyordu. Bir karar verdim. Tabağımın yanına bıraktığım çatalım tıngırdadı. Peçeteyle ağzımı silip masadan kalktım.

“Nereye gidiyorsun?” Başını kaldırmış bana bakıyordu.

Gülümseyip camın önündeki müzik dolabına gittim. Parayı atıp seçenekleri gözden geçirdim, bir şarkı seçerek düğmelere bastım. Ben masaya dönerken *Raisins In My Toast* çalmaya başladı. Üç garson ile aşçı bana ters ters baktılar. Gülümsedim.

Camryn'in vücudu oturduğu yerde kasılıp kalmıştı. Sırtı dimdikti, gözleri bana dikilmişti. Ellilerin müziğini hatırlatan şarkının sözlerini söylemeye başladığımda ise koltuğunda aşağı kaydı, yüzünü hiç bu kadar kırmızı görmemiştim.

Yerime otururken kalçalarımı sallayıp duruyordum.

"Aman Tanrım, Andrew, ne olur şu şarkıyı söyleme!"

Gülmemek için elimden geleni yapıyordum. Yüzüme yapıştırılmış gibi duran koca bir sırtışla şarkıya eşlik ettim. Camryn yüzünü ellerine gömdü; kahkahasını bastırmaya çalıştıkça ince beyaz tişörtün örttüğü küçük omuzları sarılıyordu. Müziğin ritmiyle parmaklarımı şaklatmaya başladım. Tiz seslerin olduğu kısma gelince ben de o sesleri çıkarır gibi yaptım. Abartılı duygu gösterisiyle yüzümü buruşturmuştum. Pes notalarda ise çenemi neredeyse göğsüme kadar indirip ciddi görünmeye çalıştım. Parmaklarımı şaklatmaktan vazgeçmemiştim. Şarkı ilerledikçe işin içine duygularımı da katmaya başladım. Ortalarında Camryn artık kendini tutamaz olmuştu. Gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

Oturduğu yerde aşağı kaymaktan çenesi neredeyse masanın hizasına gelmişti.

Şarkı bitip çalışanlar derin bir nefes aldığında sadece Camryn'in arkasındaki masada oturan yaşlı kadın beni alkışladı. Kimse bizi umursamamıştı, ama Camryn'in yüzünün halini gören, restorandaki herkesin bize bakıp güldüğünü sanırdı. Çok komikti. Camryn utanınca çok tatlı oluyordu.

Dirseklerimi masaya dayayıp kollarımı uzattım ve ellerimi birleştirdim.

Kendimden memnun bir gülümsemeyle, "O kadar da kötü değildi, değil mi?" dedim.

Varlığını içgüdüleriyle hissettiği küçük siyah çizgiyi silmek için parmaklarını gözlerinin altında kaydırdı. Göğsü hâlâ kahkahalarla sarsılıyordu.

"Sende de utanma namına bir şey yok."

"Utanç verici bir sahneydi, ama buna ihtiyacım vardı sanırım." Camryn ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını koltuğa çekti.

Yine yola çıkmıştık ve gideceğimiz yön sadece Camryn'in parmağına bağlıydı. 44 numaralı yoldan doğuya yönelmiştik, Missouri'nin alt kısmından geçecektik anlaşılan.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Uzanıp CD çaların düğmesine bastım.

"Hayır, olamaz," dedi alaycı bir sesle. "Kim bilir bu kez ne kadar gerilere gideceğiz!"

Başımı yana yatırıp gülümsedim.

"Güzel şarkıdır bu," dedim. Uzanıp sesi biraz açtım ve başparmaklarımla direksiyonda tempo tutmaya başladım.

"Evet, duymuştum," deyip başını koltuğa yasladı. "*Wayward Son*."

"Yaklaştın," dedim, "*Carry on Wayward Son*."

"Evet, o kadar yaklaştım ki, düzeltmesen de olurdu." Gücenmiş numarası yapmaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı.

"Peki, hangi grup söylüyor?" Onu sınamaya çalışıyordum.

Suratını buruşturdu. "Ne bileyim ben."

"Kansas," deyip entelektüel bir tavırla tek kaşımı kaldırdım. "En sevdiğim gruplardan biridir."

"Bütün gruplar için öyle diyorsun." Dudaklarını büzüp gözlerini kırıştırdı.

"Belki, ama aslında Kansas'ın parçaları duygu yüklüdür. *Dust in the Wind* mesela, ölüme daha uygun bir parça düşüneyim. İnsanın korkusunu yok ediyor."

"Ölüm korkusunu mu yok ediyor?" diye sordu, ikna olmamıştı.

"Evet, sanırım. Steve Walsh, Azrail'miş ve sana korkacak bir şey olmadığını söylüyormuş gibi. Ben ölürken çalacak şarkıyı seçme şansım olsa bu parçayı seçerdim."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bana göre biraz fazla marazî bir düşünce."

"O açıdan bakarsan haklısın."

Bacaklarını toplayıp, dizlerini havaya kaldırmış, tamamen bana doğru dönmüştü. Bir omzuyla başını koltuğun arkasına yaslamıştı. Ona çok daha uysal bir hava veren altın rengi saç örgüsü her zamanki gibi sağ omzuna doğru dökülüyordu.

"*Hotel California*," dedi. "*The Eagles*."

Ona baktım. Etkilenmişim.

"Sevdiğim tek klasik şarkıdır."

Bu sözleri beni gülümsetti. "Sahi mi? Harika bir parçadır. İnsanın içini ürpertir, ne zaman dinlesem kendimi siyah beyaz korku filmlerinden birindeymişim gibi hissederim. Güzel seçim."

Aslında gerçekten etkilenmişim.

Carry on Wayward Son çalarken başparmaklarımla direksiyonda tempo tutmaya devam ediyordum. Sonra bir *bam* sesi duydum, ardından gelen *pat-pat-pat-pat* sesleri, arabayı yavaşça bankete çekene kadar sürdü.

Camryn çıplak ayaklarını yere indirmiş, etrafa bakarak sesin nedenini anlamaya çalışıyordu.

"Lastik mi patladı?" diye sordu, ama ses tonu daha çok *aman ne güzel, şimdi de lastik patladı*, der gibiydi.

Arabayı durdurup kontağı kapatırken, "Evet," dedim. "Neyse ki bagajda stepne var."

"Şu çirkin, minik lastiklerden mi?"

Güldüm.

"Hayır, normal boyda olanlardan. Jantı falan da var ve söz veriyorum, diğer üç lastiğe uyacak."

Biraz rahatlamış gibiydi, ama onunla dalga geçtiğimi anlayınca gözlerini şaşkınlıkla bana dil çıkardı. Bu hareketleri görmek bende neden onu arka koltuğa yatırırırme isteği doğurdu bilmiyorum, ama zevkler tartışılmıyor sanırım.

Elimi kapı koluna attım. Camryn ayaklarını yine topladı.

"Ne diye yayılıyorsun ki?"

Gözlerini kıpırttırdı. "Nasıl yani?"

"Ayakkabılarını giy," dedim. "Kaldır kıçını da bana yardım et."

Gülüp 'şaka yaptım,' dememi beklerken öylece oturdu. Gözleri irileşmişti.

Beklediğini duymayınca "Be... ben lastik değiştirmeyi bilmem ki," dedi.

"Lastik değiştirmeyi biliyorsun," diyerek söylediğini düzelttim. "Gerçek hayatta, filmlerde yüzlerce kez gördün. İnan bana, bunu herkes bilir."

"Ama hayatımda hiç lastik değiştirmedim." Alt dudaklarını bükmüştü.

"Bugün değiştireceksin," dedim sırtarak. Yaklaşan tır çarpmasın diye kapımı sadece birkaç santim açtım.

Camryn birkaç saniye daha durdu, duyduklarına inanamamış gibiydi. Sonra spor ayakkabılarını ayağına geçirip arabadan indi ve kapıyı kapadı.

"Buraya gel," dedim. Benimle arabanın arkasına geçti. Arkada, yolcu tarafındaki patlak lastiği işaret ettim. "Trafığın aktığı taraftakilerden biri patlasaydı bu işten yırtabilirdin."

"Sen ciddi ciddi lastiği bana mı değiştireceksin?"

Bunu zaten anladığını sanmıştım.

"Evet güzelim, lastiği ciddi ciddi sana değiştireceğim."

"Ama demin yardım etmemi söylemiştin, bütün işi benim yapacağımdan bahsetmemiştin."

Başımınla onayladım. "Aslında yardım edeceksin, ama... neyse, buraya gel işte."

Stepneyi çıkarıp yere bıraktım. "Şimdi krikoyla bijon anahtarını bagajdan alıp getir."

Dediğimi yaparken eline bulaşan 'siyah bir şeyler' yüzünden homurdanıp duruyordu. Çok şiddetlenen gülme isteğimi bastırıp lastiği yuvarlayarak patlak olanın yanına götürüp devirdim. Başka bir tır yanımızdan geçerken rüzgârı arabayı hafifçe salladı.

"Bu çok tehlikeli," deyip krikoyla bijon anahtarını ayağımın dibine bıraktı. "Ya bir araç yoldan çıkıp bize çarparsa? En Salaklar programını seyretmiyor musun?"

Lanet olsun! Camryn de mi seyrediyordu o programı?

"Aslına bakarsan evet, seyrediyorum. Buraya gel de bitirelim şu işi. Eğer arabanın arkasına çömelip trafikteki kişiler tarafından görülmezsen ezilme ihtimalimiz azalır."

"Neden azalıyormuş?" Kaşları çatılmıştı.

"Seni bu seksi halinle kenarda dikilirken görsem, ben de sana bakayım derken yoldan çıkardım."

Gözlerini devirip bijon anahtarını almak için eğildi.

Bijonları gevşetmeye çalışırken, "Öf!" diye homurdandı. "Amma sıkıymış bunlar!"

Bijonları azıcık gevşetip gerisini Camryn'e bıraktım, bir yandan da endişelendiğimi anlamasın diye belli etmeden akan trafiği gözlüyordum. Gözüm yolda olursa, Camryn'i zamanında yakalama ve ikimizi de kurtarabilme ihtimalim daha yüksekti.

Sırada kriko vardı. Nasıl gevşetip genişleteceğini gösterdim ve yerleştireceği en uygun yeri tarif ettim, ama o ben söylemeden de biliyor gibiydi. Başta kriko kolunu kullanmakta zorlandı, ama çabucak öğrendi ve arabayı biraz kaldırdı. Ben de poposuna bakıp durdum, zaten bakmamak için ya aptal ya da eşcinsel olmam lâzımdı.

Sonra bir anda, herhangi bir işaret vermeden, gök gürültüsü duyulmadan, bir sağanak yağış başlayıverdi. Sanki göğün dibi delinmişti.

Camryn bağırarak ıslandığını söylüyordu, dikkati tamamen dağılmıştı. Yerden kalkıp arabanın kapısına koştu, ama araba krikoyla havada dururken bunu yapmaması gerektiğini fark edip vazgeçti.

"Andrew!" Sırılsıklam olmuştu, sanki yağmurdan korunmasına bir faydası olacakmış gibi ellerini başının üzerinde tutuyordu.

Gülmekten katılıyordum.

"Andrew."

Öfkeli hali gülünmeyecek gibi değildi.

Camryn'i omuzlarından tuttum, yağmur yüzümü dövüyordu adeta. "Gerisini ben hallederim," dedim. Ciddiyetimi korumam zordu, ben de uğraşmadım.

Birkaç dakika sonra yeni lastik takılmıştı. Eskisini, krikoyu ve bijon anahtarını bagaja attım.

"Dur!" diye seslendim, Camryn arabaya binmek üzereydi.

Durdu. Yağmurun altında titriyordu, vücudunun her santimi sırlıslıkladı. Bagajı kapatıp yanına gittim, çorap giymediğim için ayakkabımın içindeki suyun şapırdadığını hissediyordum. Camryn'e gülümsedim, onu da gülümsetebilmeyi umuyordum.

"Alt tarafı yağmur yağıyor."

Biraz yumuşamış gibiydi, ama benden daha şen şakrak bir teşvik beklediğinden emindim.

"Buraya gel," deyip elimi uzattım. Elim tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Örgülü saçı suyla ağırlaşmıştı. Her zaman yüzünü çevreleyen birkaç saç teli alnına ve boynunun bir tarafına yapışmıştı. Onu arkaya doğru götürüp arabanın bagajının üzerine çıktım. Yağmurun altında öylece duruyordu. Uzattığım eli tereddütle tuttu. Onu bagajın üzerine çektim. Benimle beraber arabanın tepesine çıkarken bana karşı koyamadığı bir deliymişim gibi bakıyordu bana.

Yağmurun gürültüsünü bastırarak "Uzan hadi," dedim. Arabanın tepesine sırtüstü yatıp ayaklarımı ön cama doğru sarkıttım.

Hiç soru sormadan, itiraz etmeden –gerçi soruları da, itirazları da yüzünden okunuyordu– yanıma uzandı.

"Delilik bu," diye bağırdı. "Delisin sen."

Deliliklerden hoşlanıyor olmalıydı, çünkü benimle orada olmayı onun da istediğini hissediyordum.

Önceden yaptığım kendime hâkim olma planını boş verip sol kolumu yana doğru uzattım. Camryn içgüdüsel olarak koluma yattı.

Güçlkle yutkundum. Böyle bir hareket beklemediyordum, ama sevinmişim.

“Şimdi gözlerini açıp yukarı bak,” dedim, ben zaten bakışlarımı yukarı çevirmişim.

Yanımızdan önce küçük bir kamyon, sonra da birkaç araba geçti, ama farkında bile değildik. Bir tırın rüzgârı arabayı sarstı, ama onu da umursamadık.

Önce yağmur suyu gözüne girdi, ama yine de dediğimi yaptı. Ara sıra gözlerini kırıştırıyor, yağmurdan korunmak için yüzünü yan tarafıma saklamaya çalışıyor, bir yandan da hafifçe gülüyordu. Kendini doğruca yukarı bakmaya zorladı, ama bu kez gözlerini kapatıp ağzını hafifçe açtı. Dudaklarını, yağmurun o dudaklarda oluşturduğu minik nehirleri, gülümseyişini, damlalar boğazına kaçınca ürkmesini izledim. Gülümseyerek, kahkahalar atarak, sıırıslıklam bir halde yüzünü göğsüme gömmeye çalışırken omuzlarının kalkışını seyrettim.

Onu öyle çok izledim ki, yağmurun yağdığını unuttum.

CAMRYN

17 . Bölüm

Gözlerimi yeterince uzun süre açık tutabildiğimde üzerime dökülen yağmura baktım. Yağmurda hiç böyle doğruca gökyüzüne bakmamıştım. Çoğu zaman gözlerimi kaçırıp saklamak zorunda kalsam da, bakabildiğim anlarda gerçekten muhteşem olduğunu gördüm. Sanki hızla üzerime gelen her damla diğer binlerce damladan ayrıydı ve zamanın durduğu bir an boyunca ona bakıp narin yüzeylerini görebiliyordum. Üzerimde köpüren gri bulutları gördüm, trafiğin yarattığı rüzgâr çarptığında arabanın sallanışını hissettim. Hava denize girilebilecek kadar sıcak olmasına rağmen ürperdim. Ama gördüğüm, hissettiğim, duyduğum hiçbir şey Andrew'un yakınlığı kadar sıcak ve büyüleyici değildi.

Dakikalar sonra arabaya girmek için koşarken bağırıp, kahkaha attım.

Önce benim kapım kapandı, sonra Andrew'un ki.

"Donuyorum!" diye bağırarak bir kahkaha daha patlattım, kollarımı göğüslerimin arasında birleştirmiş, parmaklarımı sıkıca kenetlemiş, çenemi de parmaklarıma yaslamıştım.

Kocaman gülümsemesi bütün yüzüne yayılan Andrew ürpererek kaloriferi açtı.

Koluna yattığımı ve Andrew'un yatmam için kolunu uzattığını unutmaya çalıştım. Sanırım o da bunu unutmaya ya da en azından pek üzerinde durmamaya çalışıyordu.

Havalandırma sıcak üflemeğe başlamıştı, Andrew ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalıştı. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Islak kıyafetlerle kalmak berbat bir şey," dedim titreyen çenemle.

"Evet, aynı fikirdeyim," diyerek emniyet kemerini çekti ve yerine taktı.

Ben de aynısını yaptım, ama bunca zamandır yolda olduğum için, bir süre sonra kemerden sıyrılıp daha rahat bir oturma pozisyonu bulacağımı biliyordum.

Andrew, "Ayak parmaklarım vıcık vıcık, çamur kaplılar sanki," dedi ayaklarına bakarak.

Yüzümü buruşturdum. Gülüp ayakkabılarını çıkardı ve arkaya, yere attı.

Ben de öyle yapmaya karar verdim. Bir şey söylememiştim, ama ben de ayak parmaklarımın vıcık vıcık olduğunu hissediyordum.

"Üzerimizi değiştireceğimiz bir yer bulmamız lazım," dedim.

Arabayı vitese takıp bana baktı. "Arka koltuk var ya," dedi sırıtarak. "Söz veriyorum, sana bakmam." Önce yemin eder gibi ellerini kaldırdı, sonra yine direksiyonu tutup yolu boş bulduğu bir anda trafiğe karıştı.

Dudağımı büktüm. "Yok. Bir yer bulana kadar beklerim."

"Nasıl istersen."

Bakacağını biliyordum. Şey, bu beni pek rahatsız etmeyebilirdi aslında...

Silecekler son hızla sağa sola gidip geliyordu, ama yağmur öyle şiddetliydi ki, önümüzde uzanan yol yine de güçlüklerle görülebiliyordu. Andrew kaloriferi içerisi saunaya

dönene kadar kapatmadı ve ancak benim için de sakıncası olmadığını öğrenince kısıtı.

“Demek *Hotel California*’yı seviyorsun,” dedi ve gülümseyerek derin gamzelerini ortaya çıkardı. Uzanıp başka bir CD seçmek için düğmeye bastı, sonra da aradığı şarkıyı bulana kadar basmayı sürdürdü. “Bakalım ne kadarını biliyorsun?”

Ellerini yine direksiyona götürdü.

Şarkı o hiç unutamadığım ağır, akılda kalıcı, tüyler ürpertici gitar sesiyle başladı. Birbirimize bakıp duruyor, müzik içimizden, aramızdan geçerken sözlerin başlamasını bekliyorduk. Sonra aynı anda ellerimizi kaldırıp havaya vurur gibi ritme uyarak *bir, iki, üç* diyerek Don Henley’e eşlik etmeye başladık.

Kendimizi tamamen kaptırmıştık, tek tek her dizeyi söylüyorduk. Bazen sırayla söylüyor, susup bir dizeyi diğerine bırakıyorduk. İlk nakaratı aynı anda avazımız çıktığı kadar bağırarak, ön cama doğru haykırarak söyledik.

Gözlerimizi kısıp kafalarımızı sallarken kendi şarkı söyleyişimden utanmıyormuş gibi yapıyordum. İkinci kıtada sıra işini biraz karıştırdık, ama birkaç kusura rağmen çok eğlendik. Aynı anda 1969! diye bağırdık. Sonra şarkıya eşlik etme hevesimiz biraz azaldı ve susup arabanın içine yayılan müziğin tadını çıkardık. Ama o meşhur ikinci nakarat başlayıp şarkı yavaşlayarak daha da akılcı kalıcı bir noktaya ulaştığında ciddileşip her kelimesini, birbirimizin yüzüne bakarak beraber söyledik. Andrew ‘mazeretler!’ kısmını öyle kusursuzca söyledi ki tüylerim diken diken oldu. ‘Hayvanı bıçakladılar’ kısmını ise bir ağızdan, yumruklarımızla bir şeyleri bıçaklar gibi yaparak seslendirdik.

Yolculuğumuz birkaç saat bu şekilde devam etti.

O kadar çok şarkı söyledim ki boğazım acımaya başlamıştı.

Elbette hepsi klasik rock parçaları, nadiren de doksanların ilk yarısına ait şarkılardı. Çoğu Alice in Chains ve Aerosmith'e aitti ve beni zerre kadar rahatsız etmediler. Aksine hepsinin zihnimde yarattığı anılara bayıldım. Andrew ile olan anılarımdı bunlar.

Jackson, Tennessee'de bir mola yeri bulup bütün imkânlarından yararlandık. Tuvaletlerde ne kadar uzun zamandır üzerimizde olduğunu bile unuttuğumuz ıslak giysilerimizden kurtulduk. Benim pek şahane sayılmayacak şarkı söyleyişim ve onun sesimi beğenmiş gibi yapmasıyla eğlenirken, başka her şeyi unutmuştuk sanırım.

Çantamda kalan tek temiz kıyafeti, beyaz pamuklu şortumla gece yatarken giymeyi sevdiğim tişörtü üzerime geçirip arabaya gittiğimde Andrew işini bitirmiş beni bekliyordu. Yanımda bir tane sutyen vardı, o da yağış sırasında üzerimde olduğu için hâlâ sırlısklamdı. Fakat onu yine de çıkarmamıştım, çünkü Andrew'la aynı arabada sutyenim olmadan oturmayı hayatta kabul edemezdim.

Arabaya binerken ona sert sert bakıp, "Bu şortu senin hatırına giymiş değilim, haberin olsun," dedim.

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Hayali bir kâğıda not alır gibi yaptı. "Kayıtlara geçtim."

Kalçamı koltuktan hafifçe kaldırıp şortumun paçasını tuttum ve kasığımda toplanmasın, bacaklarımı azıcık daha örtsün diye biraz aşağı çektim.

Parmak arası terliklerimi çıkaracaktım, ama yerdeki paspasın sırlısklam olduğunu görünce vazgeçtim. Neyse ki koltuklar deriydi.

"Üstüme başıma bir şeyler bulmam gerek," dedim.

Andrew yine kot pantolon, Doc Martens bot ve öncekinden daha açık renkte gri bir tişört giymişti. Giydiği her

kıyafet gibi bunlar da çok iyi durmuştu üzerinde, ama gözlerim bronz, kaslı baldırlarını, ayak bileğindeki siyah-gri Kelt sembolü dövmesini de aramıyor değildi.

"Yanındaki tek kıyafet bu mu?" diye sordu gözünü yoldan ayırmadan. "Yanlış anlama, şikâyetçi değilim."

Ona yapmacık bir gülümsemeyle baktım. "Nereye gideceğimi bilmediğim için, bir dünya ıvır zıvrını peşimde sürüklemek istemedim."

"Mantıklı."

Tennessee'de güneş parlıyor, biz ise güneye doğru devam ediyorduk. Yolun diğer tarafı yapılan çalışma nedeniyle tıkalıydı ve ikimiz de 'yolun o tarafında' olmadığımıza sevinmiştik. Sonunda gün ışığı hafiflemeye, alacakaranlık ise pirinç ve pamuk tarlalarını morumsu bir pusla yıkamaya başladı. Yolun iki tarafında göz alabildiğine uzanan devasa tarlalar görüyorduk.

Saat yediyi biraz geçe Birmingham, Alabama'ya vardık.

"Kıyafet almak için nereye uğramak istersin?" diye sordu. Trafik ışıkları ve benzin istasyonları ile dolu bir caddede ilerliyorduk.

Koltuğumdan hafifçe kalkıp etrafa baktım, ışıklı tabelalardan uygun bir yer bulmaya çalışıyordum.

Andrew ileriye işaret etti. "Şurada bir Walmart var."

"İşimi görür herhâlde," dedim. Andrew bir sonraki ışıkta sola döndü ve otoparka girdik.

Arabadan iner inmez ilk işim çamaşırlarımı popomun üzerine çekmek oldu.

"Yardım edeyim mi?"

"Hayır!" diyerek güldüm. Park etmiş arabaların arasından beraber yürüdük. Parmak arası terliklerim topuğuma vurup duruyordu. Omzumdaki kirli, keçeleşmiş saç örgüm

ve habire popomun üzerine çıkmaya çalışan kısıcık şortumla berbat göründüğümü fark edince kendi halimden ürktüm bir an. Yağmurla bütünleşme maceram hepsini yıkayıp götürdüğü için yüzümde makyaj da kalmamıştı. Mağazaya girerken gözlerimi parlak beyaz zemine çevirdim ve kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

Önce kadın giyim reyonuna gittik ve birkaç basit şey seçtim. Kısa, ancak üzerimdeki gibi popomun hizasında olmayan iki penye şortla birkaç tane V yakalı, üzerinde rastgele resimler olan tişört aldım. İç çamaşırı reyonuna uğrama isteğimi ise bastırdım, elimdekilerle idare edebilirdim.

Sonra Andrew'un peşinden vitaminlerin, soğuk algınlığı ilaçlarının, diş fırçalarının ve una benzer şeylerin satıldığı eczane kısmına gittim.

Doğruca jiletlerle tıraş kremlerinin olduğu reyona girdik.

"Bir haftadır tıraş olmadım," derken son birkaç günde yüzüne yerleşen kirli sakalı ovuşturuyordu.

Bence çok seksiydi. Ama Andrew sakalı olmasa da seksiydi zaten, bu yüzden şikâyet etmedim.

Neden şikâyet edecektim ki zaten?

Ben de bir paket jilet ve altın rengi teneke kutudaki tıraş kremlerinden aldım. Bir sonraki reyondan küçük bir ağız çalkalama suyu seçtim, her zaman lazım oluyordu nasıl olsa. Aldıklarım bir kolumda birikince el çantamı diğer omzuma aldım. Sonra raftan şampuanla, saç kremi alıp bunları da diğerleriyle beraber dengede tutmaya çalışırken Andrew şişeleri elimden aldı. O da kendine bir ağız çalkalama suyu seçti.

İlaçların olduğu kısımda, öksürük şuruplarının önünde durmuş etiketleri inceleyen bir çift vardı.

Andrew rahat bir tavırla, hiç sesini alçaltmadan "Hayatım, şu mantar enfeksiyonu ilacını bulabildin mi?" diye sordu.

Gözlerim bir anda fal taşı gibi açıldı, ilaçların önünde donakaldım.

Raftan küçük bir kutu ağrı kesici aldı.

Diğer çift onun söylediğini duymamış gibi yapıyordu, ama duyduklarını biliyordum.

“Yani sen kaşıntının sebebinin mantar olduğundan emin misin şimdi?” diye devam etti, yüzüm alev alev yanıyordu sanki.

Bu sefer belli etmeden bize bakıyorlardı.

Andrew ise ilaç etiketlerini okur gibi yaparken bir yandan da bana bakıp sırtıyordu.

İçimden ona bir tokat atmak geldiyse de, oyunu sürdürmeye karar verdim.

Onunki kadar rahat bir ses tonuyla, “Evet hayatım, buldum,” dedim. “Peki, sen ekstra küçük boy prezervatiflerden bulabildin mi?”

Kadın başını çevirip Andrew’a baktı, onu baştan aşağı süzdü ve bir an bakışlarını bana çevirdikten sonra ilaç etiketleriyle ilgilenmeye devam etti.

Andrew pes etmemişti, nedense pes etmeyeceğini zaten biliyordum. Bana bakıp gülümsedi, bunun her anından zevk alıyordu.

“O her yere uyar güzelim,” dedi. “Diyorum sana, sertleştirmeyi becerirsen daha çok büyür.”

Dudaklarımın arasından gelen püskürmeyi bir kahkaha takip etti.

Diğer çift reyondan ayrıldı.

Tıslayarak “Çok kötüsün!” derken gülmeye devam ediyordum. Tıraş kremi kolumdan düşüp yerde tıngırdarken onu almak için eğildim.

"Sen de pek masum sayılmazsın."

Andrew ağı kesiciyi tuttuğu eline bir antibiyotikli merhem aldı ve kasaya doğru ilerledik. İki paket kuru et ve bir paket şekeri de kasanın yürüyen bandına attı. Ben de kendime seyahat boyu şişede el dezenfektanı, dudak kremi ve bir paket kuru et aldım.

"Pek cesur bir hareket," dedi kuru eti kastederek.

Yapmacık bir gülümsemeyle kasadaki alışverişleri ayıran plastiği onun aldıklarıyla benimkilerin arasına koydum. "Yoo," dedim, "kuru et severim. İçinde radyoaktif madde bile olsa yerim."

Gülümseyip kasiyere ikimizin alışverişinin 'beraber' olduğunu söylemeye çalışırken bir yandan da cüzdanından kredi kartını çıkarıyordu.

"Hayır, bu sefer olmaz," diye itiraz edip kolumu kendi alışverişimin önüne uzattım. Kasiyere bakıp başımı iki yana salladım ve benim aldıklarımı Andrew'unkilere karıştırmamasını işaret ettim. "Kendim ödeyeceğim," dedim. Kasiyerin bakışları bir an Andrew ile benim aramda gidip geldi, onun cevabını bekliyordu sanki.

Andrew itiraz etmeye kalkışınca inatçı bir tavırla çenemi kaldırdım. "Kendi aldıklarımın parasını ben ödeyeceğim, o kadar. Uzatma."

Gözlerini devirip pes etti ve kartını makineden geçirdi.

Arabaya binince kuru et paketlerinden birini açıp, bir parçasını ağzına attı.

"Bir süre benim kullanmamı istemediğinden emin misin?" diye sordum.

Başını salladı, çenesi sert et parçasını çiğnemekle meşguldü.

"Bir otel bulur, bu gece orada kalırız."

Yutkunup ağzına bir parça daha attı ve yola çıktık.

Birkaç kilometre ötede bir motel bulduk, eşyalarımızı aldık ve yan yana olan odalarımıza çıkardık. Bu sefer odanın yeşil kareli halısı, koyu yeşil kalın perdeleri ve yine koyu yeşil, çiçekli yatak örtüsü vardı. Sırf karanlık, kasvetli ortama biraz ışık ve hareket gelsin diye hemen televizyonu açtım.

Odaların parasını yine Andrew ödemişti. Walmart'ta 'kendi bildiğimi okuyup' ödeme yapmamı koz olarak kullanmıştı.

Andrew geçen seferki gibi önce benim odamı kontrol etti ve pencerenin önündeki koltuğa oturdu.

Eşyalarımı yere bıraktıktan sonra yatak örtüsünü alıp köşeye attım.

"Üzerinde bir şey mi vardı?" diye sordu. Arkasına yaslanmış, bacaklarını uzatmıştı.

Çok yorgun görünüyordu.

"Hayır, ama yatak örtüleri ödümü kopartır." Yatağın ucuna oturdum, terliklerimi çıkarıp bağdaş kurdum. Ellerim bacaklarımın arasındaydı, çünkü üzerimde hâlâ beyaz şortum vardı ve böyle bacaklarım açık oturunca rahatsız olmuştum.

"Demin 'nereye gideceğimi bilmediğim için' dedin."

Başımı kaldırıp ona baktım, neden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Arabadayken neden yanıma daha fazla kıyafet almadığımı açıklarken böyle söylemiştim. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, ellerini dümdüz karnının üzerine koymuştu.

Cevap vermem biraz uzun sürdü ve verdiğim cevap da epey muğlâktı.

"Evet, bilmiyordum."

Andrew öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladı, elleri dizlerinin arasından sarkıyordu. Başını yana yatırıp bana baktı. Sorularını cevaplamaya razı olup olmayacağını bilmediğim konuşmalardan birine başlayacağımızı anlamıştım. Benden yanıtları alabilmekteki başarısına göre durum belli olacaktı.

"Bu konularda uzman sayılmam, ama sen sırf en yakın arkadaşın tarafından sırtından bıçaklandın diye, bir el çantasıyla küçük bir bez çanta kapıp nereye gideceğini bilmeden, üstelik de otobüse atlayıp yollara düşecek bir tipe benzemiyorsun."

Haklıydı. Gidişimin nedeni Natalie ile Damon değildi. Onlar sadece gidişatın bir parçasıydılar.

"Doğru, sebep o değildi."

"Neydi peki?"

Bu konuyu konuşmak istemiyordum, daha doğrusu istediğimi sanmıyordum. Bir parçam ona her şeyi anlatabileceğimi söylüyor, anlatmak istiyordu, ama diğer parçam da dikkatli olmamı hatırlatıp duruyordu. Andrew'un benimkilerden çok daha ciddi olan sorunlarını unutmamıştım ve ona bir şey anlatırsam kendimi aptal, mızumsuz, bencil biri gibi hissedecektim.

Televizyona bakıp ekranda gördüklerimle az da olsa ilgileniyormuş gibi yaptım.

Ayağa kalktı.

"Bayağı kötü şeyler yaşamış olmalısın," dedi yanıma gelirken. "Bana anlatmanı istiyorum."

'Bayağı kötü' mü? Harika, durumu iyice berbat etmişti. Olanları daha önceden anlatsaydım korkunç bir şeyler duymayı beklediğini bilmeyecektim. Şimdi bunu bildiğime göre bir şeyler uydurmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Böyle bir şeye kalkışmadım elbette.

Yanıma oturduğunda yatağın sarsıldığını hissettim. Ona bakamıyorum, gözüm hâlâ televizyondaydı. Midem vicdan azabıyla alt üst olmuştu, ayrıca bana ne kadar yakın olduğunu düşündükçe vücudumda bir karıncalanma hissediyordum. Ama vicdan azabı ağır basıyordu.

“Uzun zamandır, olanları bana anlatmaktan kaçmana izin verdim,” dedi. Yine koltuktaki gibi oturmuş, dirseklerini bacağına dayamıştı. Elleri bacaklarının arasındaydı. “Ama bir ara anlatman gerekecek.”

Ona şöyle bir baktım. “Senin yaşadıklarınla kıyaslanırsa benimkiler hiçbir şey değil,” deyip yine televizyona döndüm.

Ne olur ısrar etmeyi bırak, Andrew. Sana anlatmayı her şeyden çok istiyorum. Neden bilmem ama, senin olanları anlamlandırabileceğini, düzeltebileceğini biliyorum. Neler diyorum ben böyle. İsrar etmeyi bırakır mısın artık?

“Kıyaslama mı yapıyorsun?” diyerek dikkatimi çekti. “Ne yani, babam ölmek üzere diye seni bu yolculuğa çıkartan nedenler önemsiz sayılır diye mi düşündün?” Bunu çok saçma bir şeyden bahseder gibi söylemişti.

“Evet, aynen öyle düşündüm.”

Kaşlarını çatıp bir an televizyona baktıktan sonra bana döndü.

“Saçmalığın daniskası,” dedi ciddi bir tavırla.

Başımı bir anda ona doğru çevirdim.

Konuşmaya devam etti.

“Hani ‘beterin beteri var’ derler ya, oldum olası nefret etmişimdir o laftan. İşin içine rekabet katmaya kalkarsan, ben de kör olmaktansa sağlıklı olmayı tercih ederim tabii, ama yarışma yapmıyoruz burada, değil mi?”

Ne hissettiğimi öğrenmek istediği için mi soruyordu bunu, yoksa bana açıkladıklarını anladığımı umduğunu mu gösteriyordu?

Başımı salladım.

"Acı, acıdır güzelim." Ne zaman bana 'güzelim' dese, söylediklerinin içinde en çok dikkatimi çeken kelime bu oluyordu. "Birinin sorununun diğerinkinden daha az sarsıcı olması, o kişinin daha az acı çekmesini gerektirmez."

Sanırım haklıydı, ama ben kendimi bencil biri gibi hissetmekten alamıyordum.

Bileğime dokundu, başımı eğip elimin yanındaki kemiği saran erkeksi parmaklarına baktım. Onu öpmek istiyordum. İçimdeki arzu yükselip yüzeye çıkmıştı, ama yutkunup o arzuyu birkaç saniyedir kendi kendine titreşen karnımın derinliklerine geri gönderdim.

Elimi çekip yataktan kalktım.

"Bak Camryn, kötü bir şey demek istemedim, tek yapmaya çalıştığım..."

"Biliyorum," dedim yavaşça. Kollarımı kavuşturup ona arkamı döndüm. Aslında 'sorun sende değil, bende' denmesi gereken anlardan biriydi, ama Andrew'u pohpohlamaya niyetim yoktu.

Ayağa kalktığını hissedince yerimden kıpırdamadan hafifçe döndüm ve duvara dayadığı gitarıyla çantalarını aldığını gördüm.

Kapıya doğru gidiyordu.

Onu durdurmak istiyordum, ama yapamadım.

"Bırakayım da uyu biraz," dedi nazik bir şekilde.

Başımı salladım, ama hiçbir şey söylemedim, çünkü söylersem dudaklarımın bana ihanet etmesinden, Andrew'la geçirdiğim her gün biraz daha belirginleştiğini hissettiğim bu tehlikeli durumda daha da derine batacağımdan korkuyordum.

18 . Bölüm

Ö kapıdan çıkmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum, ama mecburdum. Yapamazdım; yüreğim, arzularım aksini söylese de Andrew Parrish'in dünyasına kendimi kaptıramazdım. Nedeni sadece tekrar incinmekten korkmam değildi; bu herkesin yaşadığı ve belki benim de henüz tam olarak çıkamadığım bir safhaydı. Ancak bu kararımın altında çok daha fazlası vardı.

Ben kendimi tanıımıyordum.

Ne istediğimi, ne hissettiğimi, ne hissetmem gerektiğini bilmiyor, hayatımın herhangi bir döneminde bilmiş olduğumu da sanımıyordum. Andrew'u hayatıma sokmakla bencil bir sürtük gibi davranmış olurdum. Ya bana âşık olur ve benden ona veremeyeceğim şeyler isterse, ya babasının ölümünün acısına bir de aşk acısı eklersem, ne olacaktı? Onun acısının yükünü taşıyamazdım.

Aniden kapıya dönüp baktım ve Andrew'un çıkmadan hemen önceki halini gözümde canlandırımdım.

Böyle bir sorun yaşanmayacaktı belki de. Bana âşık olması ihtimalini düşünmem bile benim kibirliliğimden başka bir şey değildi. Belki de arada yatıp kalkan arkadaşlar olmanızı ya da tek gecelik bir ilişki yaşamamızı istiyordu.

Karmakarışık düşünceler zihnimde dönüp duruyor, hepsinin mümkün olduğunu bilmeme rağmen hiçbirini doğru gelmiyordu. Aynaya gidip kendime, daha doğrusu gözüme

tanıdık gelen ama hiç yakından tanımadığım kızın gözlerine baktım. Kendimden, her şeyden koptuğumu hissediyordum.

Kahretsin!

Dişlerimi gıcırdatıp avuçlarımı televizyon masasına vurdum. Sonra yeni aldığım siyah şortumla, önünde Eiffel Kulesi'ne dolanmış *je t'aime* yazısı olan beyaz tişörtümü ka-
pıp duş almaya gittim.

Uzun zaman sıcak suyun altında durdum, çünkü kirliymişim gibi hissediyordum. Bunun sebebi de kendimi berbat hissetmemdi. Tek düşünebildiğim Andrew'du. Bir de Ian. Neden birdenbire ikisini aynı anda düşünmek için garip, kıskırtıcı bir istek duymuştum ki?

Sıcak suyun altında adeta derimin bir tabakasından sıyrıldıktan sonra çıkıp kurulandım. Saçımı havluyla kuruldım. Aynanın önünde çıplak halde saç kurutma makinesiyle saçlarımı kurutup giyinmek için odaya geçtim, çünkü yanıma temiz külot almamıştım. Sonunda yarı kurumuş saçlarımı fırçalayıp iki kulağımın arkasına sıkıştırarak kendi haline bıraktım.

Duvarın arkasından yine Andrew'un gitarının sesi duyuluyordu. Ekranda saçma sapan şeyler olduğunu görünce sinirlenip, Andrew'u daha iyi duyabilmek için gidip televizyonu kapattım.

Birkaç dakika boyunca öylece durup duvardan gelen ve acıyla kulaklarıma dolan notaları dinledim. Hüzünlü bir melodi değildi, ama nedense bana acı veriyordu.

Sonunda anahtarımı aldım, terliklerimi giydim ve odadan çıktım.

Gergin bir tavırla kuruyan dudaklarımı yaladım, derin bir nefes alıp yutkundum ve elimi kaldırıp kapısını hafifçe çaldım.

Gitarın sesi kesildi ve birkaç saniye sonra kapı açıldı.

O da duş almıştı. Kahverengi saçları hâlâ ıslaktı, alnının hemen üzerindeki kısım biraz dağınık duruyordu. Bana baktı, üstü çıplaktı ve cepli siyah şortundan başka bir şey giymemişti. Hafifçe bronzlaşmış karın kaslarına ve nedense teninin geri kalanı çıplakken daha da belirginleşmiş, kolu boyunca uzanan damarlarına bakmamaya çalıştım.

Aman... Tanrım. Belki de geri dönmeliyim...

Hayır, madem onunla konuşmaya gelmişim, o halde konuşacaktım.

Sol tarafındaki dövmeyle ilk kez görmüştüm ve dövme hakkında sormak istediğim şeyler vardı, ama bunu sonraya bıraktım.

Bana nazikçe gülümsedi.

"Her şey bir buçuk yıl önce başladı," diyerek söze başladım. "Mezuniyetten bir hafta önce erkek arkadaşım bir trafik kazasında öldü."

Nazik gülümsemesi kayboldu. Bakışları yumuşadı; benim için üzüldüğünü yapmacık ve abartılı görünmeden anlatacak şekilde pişmanlığını gösterdi.

Kapıyı tamamen açtı ve içeri girdim. Daha ben yatağın kenarına oturmadan ilk yaptığı şey üzerine bir tişört geçirmek oldu. Belki, özellikle de bu kadar acı veren şeyler anlatmaya geldiğim için, dikkatimi çekmeye ya da benimle flört etmeye çalıştığını düşünmemi istememişti. Ona olan saygım daha da arttı. Bu küçük, önemsiz görünen hareket aslında çok şey anlatıyordu ve o vücudu saklaması büyük talihsizlik olsa da benim için sakıncası yoktu. O odaya gelme sebebim vücudu değildi nasılsa.

Yani, sanırım...

Yeşil gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle karışık sahici bir hüznün vardı. Televizyonu kapatıp benim yatağımın altına yapıştı gibi yanıma oturdu ve devam etmemi bekleyerek sabırla bana baktı.

Karşıya bakarak, "Birbirimize âşık olduğumuzda on altı yaşındaydık," dedim. "Ama iki yıl bekledi, tam iki yıl..." söylediğimin önemini vurgulamak için ona baktım, "...onunla beraber olmam için bekledi. Bir kızla yatmak için o kadar bekleyecek başka bir adam tanımıyorum."

Andrew'un yüzündeki ifade 'haklısın' diyordu.

"Ian'dan önce bir-iki kişiyle, kısa sürelerle çıkmıştım, ama onlar çok..." doğru kelimeyi bulmaya çalışırken kafamı kaldırdım, "... sıkıcıydılar. Ama itiraf edeyim, on iki yaşından sonra çok kişiyi sıkıcı buldum ben."

Andrew düşünceli görünüyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Ama Ian farklıydı. Tanışmamızdan sonraki ilk gerçek sohbetimizde, '*Okyanusun kokusu dünyanın başka yerlerinde farklı mıdır, merak ediyorum,*' demişti. Başta gülmüştüm, tuhaf bir söz olduğunu düşünmüştüm, ama sonra bu basit cümlelerin onu tanıdığım herkesten farklı kıldığını anladım. Ian camın diğer yanında duran, bizim karınca çiftliğindeki karıncalar gibi ileri geri koşturmamızı, her gün aynı şeyleri yapmamızı, aynı yolları izlememizi seyreden bir çocuktü.

"Artık hayattan başka bir şeyler, farklı bir şeyler istediğimi biliyorum, ama bu kafamda netleşmeye Ian'la tanıştığım zaman başladı."

Andrew nazıkçe gülümsedi. "Yirmi yaşından önce durulup olgunlaşmak nadir rastlanan bir özellik."

"Evet, öyle sanırım," dedim gülümseyerek, sonra küçük bir kahkaha attım. "Damon'la Natalie'nin, hatta annemin, abim Cole'ün ne sıklıkla pek 'derin' bir tip olduğumu

söyleyerek benimle dalga geçtiklerini anlatsam inanamazsın." 'Derin' kelimesini parmaklarımla tırnak işareti yaparak vurgulayıp, gözlerimi devirdim.

"Derinlik iyi bir şeydir," dedi.

Mahcup bir tavırla ona baktım, çünkü sohbetin gidişatı yüzünden gayet başarılı bir şekilde saklasa da, sesindeki hayranlığı hissetmiştim. Sonra gülümsemesi yok oldu ve sesi biraz alçaldı.

"Yani Ian'ı kaybettiğinde suç ortağını da kaybetmiş oldun."

Benim yüzümdeki gülümseme de yok oldu, ellerimle yatağın kenarından destek alıp sırtımı kamburlaştırdım. "Evet. Mezun olunca sırt çantalarımızla dünyayı gezecektik. Belki de sadece Avrupa'yı, ama kafamıza koymuştuk, en azından bu kadarını planlamıştık." Dosdoğru Andrew'a bakıyordum. "Üniversiteye falan gitmek, kırk yıl aynı işte çalışmak istemediğimizi biliyorduk. Her yerde çalışmak, yollardayken her şeyi denemek istiyorduk!"

Andrew güldü. "Çok iyi fikir aslında," dedi. "Bir hafta barda garsonluk yapıp bahşişlerle geçiniyorsun, sonraki hafta başka bir şehirde köşe başında göbek atıyorsun, gelen geçen de kavanozuna para bırakıyor."

Gülerken çökük omuzlarım hafifçe sarsılıyordu. Kızaran yüzümle ona baktım. "Garsonluk olabilir tabii, ama göbek atmak..." başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum."

Sırıtarak bana baktı. "Bence becerirsin."

Yanmaya devam eden kızarmış yüzümü dümdüz karşıya çevirip normal haline dönmesini bekledim.

"Ian öldükten altı ay sonra abim Cole, sarhoşken kaza yapıp birini öldürdü ve şu an hapiste. Ardından babam anemi aldattı ve boşandılar. Yeni sevgilim Christian da beni aldattı. Sonra Natalie'yle olanları zaten biliyorsun."

Hepsi buydu. Kaçmak istememe neden olan her şeyi söylemiştim. Ama Andrew'un yüzüne bakamıyordum, anlatıklarımın devamı olması gerekiyormuş gibi hissediyordum. 'Ee, devamı yok mu?' diye düşündüğünden emindim.

"Bir kişinin taşıyamayacağı kadar çok yükün var," dedi. Yanımda, yatakta kıpırdadığını hissedince ona baktım. Bana doğru döndüğü için nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. "Acı çekmeye hakkın var, Camryn."

Bir şey söylemedim ama bakışlarımla ona teşekkür ediyordum.

"Seni benimle yolculuğa çıkmaya ikna etmenin neden zor olmadığını şimdi anlıyorum."

Düşündüklerini yüzünden okuyamıyordum. Ian'la planladığım hayatın bu kısmını taklit etmek için onu kullandığımı düşünmediğini umdum. Şimdi düşününce bu şekilde yolculuğa çıkmamızın o planlara ne kadar benzediğini ben de görüyordum, ama Andrew'la yolda olmamın sebebi bu değildi. Onun yanında olmamın nedeni, bunu benim istememdi.

O anda Ian ile Andrew'u çok fazla düşünmediğimi, çünkü Andrew'da Ian'ı bulmaya çalıştığımı fark ettim. Belki suçluluk duyuyor, belki de Ian'ın yerine yeni bir şey koymaya çalışıyordum.

Yataktan kalkıp bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Andrew arkamdan. "Yolculuk sonrası için, hayatınla ilgili planların neler?"

Yüreğimin sıkıştığını hissettim. Andrew'la yolculuğumuz sırasında, hatta onunla tanışmadan önce, Kuzey Carolina'dan ayrıldığım andan itibaren geleceği bir kez bile düşünmemiştim. Beni nelerin beklediğini düşünmemek için özellikle

çaba harcadığım falan yoktu, sadece düşünmemiştim işte. Andrew'un sorusu beni kendime getirdi ve paniğe kapıldığımı hissettim. Bu gerçeklerle yüzleşmek istememişim, yarılsamalarımınla mutluydum.

Döndüm; kollarımı göğsümde kavuşturmuştum. Andrew'un güzel gözleri dikkatle bana bakıyordu.

"Ben aslında... Bilmiyorum."

Biraz şaşırmış gibiydi, bakışlarında daha derin düşünceler vardı.

"Hâlâ üniversiteye girebilirsin," dedi, moralimi düzeltmek için bana fikir vermeye çalışıyordu sanırım. "Hem bu mezun olunca bir işe girip ölene kadar aynı yerde çalışmanı gerektirmez. Sırt çantasıyla Avrupa turu bile yapabilirsin istersen."

O da ayağa kalkmıştı, koyu yeşil halıda volta atarken beyninin düşünme mekanizmalarının tam güçle çalıştığı belli oluyordu.

"Sen harika bir kızsın," dediğinde yüreğim pır pır etti. "Zekisin, belli ki herhangi bir kızdan çok daha azimlisin. Bence ne istersen olabilirsin. Biliyorum, çok beylik laflar gibi geliyor bunlar sana, ama senin durumunda kesinlikle doğru."

Omzumu silktim. "Belki haklısın, ama ne yapmak istediğime dair en küçük bir fikrim bile yok. Yine de, eve gitmek istemediğimi biliyorum. Otobüse atladığım gün kendimi kurtardığım aynı boktan durumun içine tekrar girersem boğulurum."

"Söylesene," dedi Andrew birden. Bakışlarımı ona çevirdim. "Başkalarıyla olmanın nesi senin sinirini bozuyor?"

Sinirimi bozmak mı?

Bir an düşündüm, gözlerim yatağın yanındaki duvara asılı pirinç lambaya takılıp kalmıştı.

"E...emin değilim."

Yanıma gelip iki parmağını kolumun kıvrımına koyarak, beni yine yatağın kenarına oturttu.

"Bir düşün," diye devam etti. "Bana anlattıklarına dayanarak seninle onlar arasındaki fark ne?"

Onun zaten anlamış gibi görüldüğü bir şeyi çözmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum. Gözlerimi kucağımdaki ellerime diktim. Uzun uzun, iyice düşündükten sonra belki doğru olabileceğini hissettiğim bir tek cevap geldi aklıma, ama hâlâ kendimden emin değildim.

"Beklentiler?" dedim.

"Bu bir soru mu, cevap mı?"

Pes ettim.

"Aslında bilmiyorum, yani başkalarının yanında kendimi, ne bileyim, kısıtlanmış hissediyorum, Ian istisnaydı tabii."

Başını sallayarak beni dinliyor, sözümü kesmeden zihnimde beliren yanıtı vermemi bekliyordu.

Sonra bir anda cevabı buldum.

"Kimse benim yaptıklarımı yapmak istemiyor," dedim ve yanıtlam konusunda kendime güvenim yerine gelince açıklamam hızla dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Özgür yaşamak ve alışılmış yolları takip etmemek gibi, anlıyor musun? Kimse benimle bunları yapmak için alıştığının dışına çıkmak istemiyor, çünkü çoğunluğun yaptığı şeyler değil bunlar. Annemle babama üniversiteye gitmeyeceğimi söylemeye korkuyordum, çünkü onlar gitmemi *bekliyorlardı*. Bir mağazada işe girmeyi kabul ettim, çünkü annem o işin beni bir şekilde tatmin etmesini *bekliyordu*. Annemle her cumartesi hapisteki abimi ziyarete gittim, çünkü annemin benden beklediği buydu, çünkü o benim abimdi ve onu görmek *istemeliydim*, ama istemiyordum. Natalie hiç durmadan bana

birilerini ayarlamaya çalışıyordu, çünkü yalnız kalmamın anormal olduğunu düşünüyordu.

“Sanırım hayatımın büyük kısmında kendim olmaktan korktum.” Başımı çevirip ona baktım. “Bu dediğim Ian söz konusuyken bile bir bakıma geçerliydi.”

Hemen bakışlarımı kaçırdım, çünkü bu son cümle yüksek sesle söylemeyi beklediğim bir şey değildi. Bu gerçeği kavradığım anda ağızımdan kaçırmıştım.

Andrew’un hem meraklı, hem de daha fazla soru sormaktan çekinir gibi bir hali vardı.

Ben de daha fazla açıklama yapmalı mıydım, yapmamalı mıydım, bilemiyordum.

Hafifçe başını salladı.

Belli ki özellikle bu konuda daha derinlere inmenin ona düşmeyeceğine karar vermişti.

Yanağının iç tarafını ısırdı. Bir an Andrew’u izledim, ona karşı hissettiğim bariz çekimi sürekli bastırmaya çalışıyordum, ama bu gittikçe zorlaşıyordu. Gözüm dudaklarına takılınca tadını merak ettim. Sonra bakışlarımı zar zor uzaklaştırdım. Yine aynı şeyi yapıyordum. Ona ne istediğimi, daha doğrusu istediğimi *düşündüğüm* şeyi söylemeye korkuyordum.

“Andrew,” dedim ve yüzü, adını söylememe sessizce tepki verdi.

İyi düşün Cam, diyordum kendi kendime. İstediyinin bu olduğundan emin misin?

“Efendim.”

“Bir gecelik ilişki yaşadın mı hiç?”

Kendimi, bir salon dolusu insanın önünde, mikrofonun başındayken dünyanın en büyük sırrını ağızımdan kaçırmışım gibi hissediyordum. Ama laf ağızdan çıkmıştı artık. İstediyimin bu olduğundan bile hâlâ emin değildim, ama bir

süredir aklımdaydı. Blake'le çatıdayken bile bunu aklımdan geçirdiğimi hayal meyal hatırlıyordum.

Andrew'un yüzü ifadesizleşti, söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. Bir anda kalbim durdu sanki, midem bulanmaya başladı. Bunu söylememem gerektiğini biliyordum! Benim sürdüğün teki olduğumu düşünenecekti.

Yataktan kalkıverdim.

"Özür dilerim... Öf Tanrım... Kim bilir hakkımda neler düşünüyorsunuzdur!"

Uzanıp bileğimi tuttu. "Otur."

İstemeye istemeye oturdum, ama Andrew'un yüzüne bakamıyordum. Çok utanmıştım.

"Derdin ne senin?" diye sordu.

"Efendim?"

"Şimdi yaptığın şeyi diyorum." El hareketiyle 'şimdi' kısmını vurgulamış, kaşlarını çatmıştı.

"Ne yapıyormuşum ki?"

Dudaklarını yaladı, hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti ve sonunda konuştu. "Camryn, bana belki bir-iki kez aklımdan geçirdiğin bir şeyi söylemeye niyetlendin, ama tam aklımdan geçeni dile getirecek cesareti bulduğunda yüz seksen derece dönüp pişman oldun." Gözlerimin içine bakan gözleri güçle, bilgiyle ve adını koyamadığım başka bir şeyle doluydu. "Aynı soruyu bana bir daha sor ve bu kez cevabımı bekle."

Duraksadım, yüzündeki gergin ifadeyi inceliyor, emin olamıyordum. Belki de kendimden emin değildim.

Yutkunduktan sonra, "Bir gecelik ilişki yaşadın mı hiç?" diye sordum.

Yüz ifadesi değişmedi. "Evet, birkaç kez yaşadım."

Şimdi o beni bekliyordu, ama ben bu tuhaf biçimde gelişen konuşmada nasıl rahatlayacağımı bilmiyordum. O da içten içe kıvrandığımı biliyor, odasına geldiğimden beri yaptığı şekilde, bir psikolog gibi davranmak yerine, beni konuşturarak bana bir ders vermeye çalışıyordu.

Ee? der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Şey, merak ettim sadece... Ben hiç öyle bir şey yapmadım da."

"Neden?" diye sordu gayet rahat bir tavırla.

Başımı eğdim, sonra azar işitmek için hemen kaldırıp ona baktım.

"Sürtüklere göre bir şey olduğunu düşündüm sanırım."

Andrew gülerek beni şaşırttı.

Nihayet bana yaptığı eziyeti hafifletmişti.

"Eğer bir kız bunu çok sık yaparsa," midesi bulanır gibi gülümseyerek 'çok' kelimesini uzatmıştı, "bu biraz sürtüğünce bir hareket olur, ama bir-iki seferde kalırsa, bilemiyorum..." ellerini omuz hizasında hareket ettiriyor, sanki sayıları kafasında değerlendirip kararsız kalıyordu, "o zaman yanlış yapmış olmaz."

Neden bu durumdan yararlanmaya çalışmıyordu? Neden bu psikolog muhabbetini bırakıp kur yapmaya başlamadığını, işe koyulmadığını merak ediyor, kafayı yemeye başlıyordum.

"Peki, o zaman..."

Hayır, bunu söyleyemezdim. Sekle ilgili herhangi bir şeyi rahat rahat konuşmak bana göre değildi. Sadece Natalie'yle bazı şeyleri üstü kapalı bir şekilde konuşabilirdim.

Andrew içini çekip omuzlarını kamburlaştırdı. "Benimle yatmak, tek gecelik bir ilişki mi yaşamak istiyorsun?" Benim

açılıp bunu söyleyemeyeceğimi anlayıp pes etmiş, benim yerime o konuşmuştu.

Bu soru, yanıtını ikimizin de bilmesine rağmen, bir an nefesimi kesti. Bunu onun dile getirmesi benim söylemem kadar, belki de daha çok utanmama, sıkılmama neden olmuştu.

"Belki..."

Ayağa kalktı, başını eğip bana baktı. "Kusura bakma, seninle o şekilde ilgilenmiyorum."

Dünyanın en büyük yumruğu karnıma inivermişti sanki. Ellerim kasılıp yatağın kenarını yakaladı, kollarımı kıpırdatamaz oldum. O an tek istediğim koşarak kapıdan çıkmak, kendimi odama kilitlemek ve Andrew'un yüzüne bir daha bakmamaktı. Onu görmek istemiyor değildim, onun beni görmesini istemiyordum.

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

Aklımdan geçeni söylemek beni bu hallere düşürmüştü işte.

Bunu ders alınacak bir olay olarak görmekle, beni buna zorladığı için Andrew'dan nefret etmek arasında kararsız kalmıştım.

19 . Bölüm

Bir anda yataktan fırlayıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kapıya koştum.

"Camryn, dur."

Durmadım, hatta Andrew'un peşimden geldiğini fark edince daha da hızlandım. Kapı kolunu yakaladım ve kapıyı açıp koridora çıktım.

Beni takip ederken, "Bir dakika bekle lütfen!" dedi, sesindeki gittikçe artan öfkeyi duyabiliyordum.

Onu duymazlıktan gelip şortumun arkasındaki küçük cepten oda kartımı çıkarıp kapıya soktum. Odaya girip kapıyı kapatmaya çalıştım, ama Andrew odaya dalmıştı bile.

Ardından kapı kapandı.

"Beni dinleyecek misin sen?" diye bir kez daha denedi, kızgındı.

Ona bakmak istemiyordum, ama yine de baktım.

İri iri açtığı gözlerinde sert ve içten bakışlar vardı.

Yanıma gelip kollarımın üst kısımlarını tuttu. Sonra eğilip dudaklarını yumuşak bir hareketle benimkilere bastırdı. Yumuşamıştım, ama normal tepkileri veremeyecek kadar şaşkındım hâlâ. Şaşkındım, sersemlemiştim ve kalbim güm güm atıyordu.

Geri çekilip bana baktı, içtenliği yüzünden okunuyordu. Başını hafifçe yana yatırdı, gülümsüyordu.

Sert bir sesle, "Neymiş komik olan?" dedim ve sonra ondan uzaklaşmayı denedim.

Kollarımı sıkıca tutup kıpırdamamı engelledi ve utanç dolu, kızgınlığımı da yansıtmaya başlayan gözlerime baktı.

"Seninle o şekilde ilgilenmediğimi söyledim Camryn, çünkü..." bir an durup yüzümü inceledi, dudaklarına baktı, sanki beni bir kez daha öpüp öpmemeye karar vermeye çalışıyordu, "... çünkü sen benim sadece bir kez yatabileceğim bir kız değilsin."

Bu sözleri kafamdaki bütün düşünceleri yok etti, hızla çarpan yüreğim şimdi titriyordu. Ne dediğini tam olarak kavrayamıyordum, neyi kastettiğini anlamaya çalışmak yerine kafamı elimden geldiğince toparlayıp odasından apar topar çıkarken kaybettiğim soğukkanlılığımın bir kısmını yeniden elde etmeyi denedim.

"Bak," deyip yanıma geçti ve elini belime koydu. Parmaklarının tenime şöyle bir değmesi bile bütün vücudumu ürpertti. Neler oluyordu bana böyle? Onu gerçekten istiyordum... Artık geri dönüşümün olmadığını, sırf onu o gece odamda tutabilmek için kendimi zorlayıp tam bir sürtük gibi davranabileceğimi hissediyordum. Anlamadığım şey neden seksten fazlasını istiyormuşum gibi hissettiğimdi.

"Camryn?" Andrew'un sesi beni birkaç saniye önce söylemeye çalıştığı şeye geri döndürdü. Beni yine yatağın kenarına oturttu ve önümde çömeldi. "Seninle tek gecelik bir macera yaşamam, ama eğer istiyorsan boşalmanı sağlarım."

Küçük bir elektrik akımının karnıma çarpıp oradan da bacaklarımın arasına indiğini hissettim.

"Ne?" Başka bir şey söyleyememiştim.

Nazik bir gülümsemeyle gamzeleri hafifçe belirginleşti, kollarını çıplak bacaklarıma yaslayıp ellerini bedenimin iki yanına koydu.

"Hiçbir bağıllık ve zorunluluk olmayacak," dedi. "Şimdi zevk almanı sağlarım, sabah uyandığında yan odada, bir sonraki durağımıza gitmek üzere hazırlanıyor olurum. Aramızda hiçbir şey değişmez, şakalaşmak için bile olsa bu konuyu açmam. Böyle bir şey yaşanmamış gibi olur."

Zar zor nefes alıyordum. Açık açık söylediği birkaç kelimeyle bacaklarımin arasındaki o hassas bölge şişmişti.

"Peki ya... sen?" diyebildim güç bela.

"Ne olmuş bana?"

İki yanımdaki parmak uçlarını tenime biraz daha bastırdı. Fark etmemiş gibi yaptım.

"Bu sana... haksızlık olacak sanki."

Aslında ne dediğim hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Olan bitenin şokunu henüz üzerimden atamamıştım.

Andrew başını kaldırıp bana gülümseyerek baktı, yaptığım yorumlardan etkilenmemişti. Yerde çömelmişken birden ayağa kalktı, bacaklarımin arasına doğru gelip yatakta hafifçe arkaya kaymama neden oldu. Önüme oturup beni kucağına çekti. Bacaklarım Andrew'un iki yanındaydı. Gözlerimi kocaman açmış, alt dudakımı ısırıp duruyordum. Sırf bu kadar rahat olması, beklenmedik şeylerin gerçekleşiyor olması bile daha da çok ıslanmama neden olmuştu.

Sert kollarını bedenime sarıp eğildi, dudaklarını çenemin kenarında hafifçe gezdirdi. Bedenimi baştan aşağı ürpertiler sardı. Sonra beni kendi vücuduna iyice çekti ve dudakları dudaklarımin çevresinde gezerken fısıldadı. "Haksızlık falan olmaz. Senin boşalmanı sağlamayı *ben* istiyorum ve inan bana, bundan benim de zevk alacağım kesin." Ses

tonundan gülümsediğini anladım ve başımı eğip gözlerine baktım. Bu gözlere karşı koyamıyordum. O anda bana dört ayak üzerine çökmemi söylese, bir an bile düşünmeden dediğini yapardım.

Dudaklarını çenemin diğer yanına da hafifçe sürttü.

"O zaman neden benimle yatmıyorsun?" diye sordum alçak sesle, sonra sorumu farklı kelimelerle tekrarlamayı denedim. "Yani eğer... bana başka şeyler de yapmak istiyorsan..."

Geri çekilip üç parmağını dudaklarımın üzerine koyarak beni susturdu.

"Bunu sadece bir kere söyleyeceğim," diye söze başladı. Gözleri şiddetle çalkalanan dipsiz kuyular gibiydi. "Ama söylediklerim konusunda yorum yapmanı istemiyorum, tamam mı?"

Gergin bir şekilde onayladım.

Bir an durdu, dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra devam etti. "Eğer seninle yatmama izin verirsen, sana sahip olmama da izin vermen gerekir."

Sınırsız bir zevk dalgası bütün vücudumu titretti. Söyledikleri beni öyle sarsmıştı ki, boyun eğmekten başka çarem kalmamıştı. Yüreğim bir şey söylüyordu, aklım ise başka bir şey. Hangisinin ne dediğini anlayamıyordum, çünkü bacaklarımın arasındaki hissi yok saymak gittikçe imkânsız hale geliyordu.

Güçlkle yutkundum, ağzımda tükürük namına bir şey kalmamıştı. Sanki vücudumun kendi ıslaklığını üreten bütün bölgeleri çalışmayı bırakmış, tüm o ıslaklıklar vücudumun ortasındaki tek bir noktaya toplanmıştı.

Hâlâ nefes alamıyordum.

Tanrım, bana daha dokunmamıştı bile ve ben bu hale gelmişim.

Rüya mı görüyordum?

"Eğer istersen, sana elimle yapabileceğim bazı şeyler var."

İtiraf edeyim bunu düşünmek bile kendimi suçlu hissetmememe neden olmuştu.

Başını bir yana eğip sırtıttı, bu halini görünce onu deli gibi öpmek istedim. "Yorum yapmayacaksın demiştin sana."

"Şey... ben... aslına bakarsan, bu tam olarak söylediklerine yorum yapmak sayılmaz. Ben sadece..." Parmaklarını külotumun ince kumaşının altına sokup bana dokundu. Nefesim kesildi, söylemek üzere olduğum şeyler aklımdan uçup gitti.

"Sessiz ol," dedi, sesi nazik ama kararlıydı. Ağzımı kapattım ve güçlkle bir soluk daha aldım. İki parmağını içime sokup öylece durdu, başparmağı ise dıştan kasık kemiğime baskı yapıyordu. "Sessiz olacak mısın Camryn?"

Titreyerek, "E...evet," dedim ve alt dudağımı ısırdım.

Sonra parmaklarını içimden çıkardı. Bunu yapmaması için yalvarmak geliyordu içimden, ama beni çıldırtacak, bana boyun eğdirecek bir şekilde sessiz olmamı söylemişti, o yüzden sesimi çıkarmadım. Islak parmakları dudaklarımda gezinmeye başladığında dikkatle gözlerimi açtım, içgüdüsel bir hareketle parmaklarını azıcık yaladım. Sonra Andrew elini çekti, kendi ağzına götürüp parmaklarında kalanları yaladı. Ona doğru uzanıp dudaklarımı onunkilere değdirdim, gözlerimi yavaşça kapadım. Hem onun tadını, hem de onun bedenindeki kendi tadımı almak istiyordum. Dili benimkine dokunduktan sonra Andrew, çaresizce arzuladığım yırtıcı öpüşü vermek yerine beni yine dikkatle yatağa bastırdı.

İki elini belime götürüp çamaşırlarımın içine sokarak şortumla külotumu kalçalarımıdan bacaklarıma indirdi, sonra da tamamen çıkarıp yere attı.

Sonra yavaş yavaş yukarı çıkıp yanıma uzandı, bir kolunu üzerime attı ve elini tişörtümün ön tarafından içeri soktu. Sutyen takmamıştım. Meme uçlarımdan önce birini, sonra diğerini sıkarken bir yandan da yüzümün yan tarafını öperek ilerliyordu. Dili kulak kıvrımına ulaştığında ensemdeki bütün tüyler havaya kalkmıştı. "Dokunmamı istiyor musun?" Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissediyordum.

Güçlkle, "Evet," dedim.

Kulak mememi dişlerken elini karnıma doğru indirdi, ama göbek deliğime ulaştığında durdu.

"Orana dokunmamı istediğini söyle." Andrew'un nefesi kulağımdaydı.

Gözlerimi açamıyordum.

"Orama dokunmanı istiyorum..."

Elini daha da aşağıya indirdiğinde kalbim deli gibi atmaya başladı, ama dokunacağını sandığım yere değil, bacaklarımın iç kısmına yöneldi. "Aç bacaklarını," dedi. Bacaklarımı biraz açtım, ama o eliyle iterek iyice açılmalarını sağladı. Her şeyim gözlerinin önüne serilmişti.

Yanımdan kalkıp üzerime uzandı, tişörtümü kaldırıp göğüslerimi ortaya çıkardı, uçlarını sırayla hafif hafif ısıırıyordu. Dilinin ıslak ucunu üzerlerinde gezdirdikten sonra ağzına alıp deli gibi emmeye koyuldu. Parmaklarımı saçlarına doluyor, çekip başını kaldırmak istiyordum, ama yapmadım. Andrew göğsümden aşağıya, göğüs kafesime doğru indi ve dilini gezdirerek göbek deliğime ulaştı.

Yarı kapalı duran, hükmedici gözleriyle bana baktı ve dudaklarını karnımdan ayırmadan konuştu. "Bana ne istediğini söylemen lazım, Camryn." Göbek deliğimi öyle yavaş bir şekilde yaladı ki ürpertilerin tenime dalga dalga yayıldığını

hissettim. "Ne istediğini söylemezsen, beni inandıramazsan, istediğini alamazsın."

Göğsümden hırıldayan titrek bir nefes aldım. "Lütfen, dokun..."

Alaycı bir sesle, "Sana inanmıyorum," dedi ve klitorisimi bir kez yaladı. Tek bir kez. Durup bana baktı, benim konuşmamı bekliyordu.

Konuşmaya korktuğum için fısıldadım. "Lütfen... beni yalamanı istiyorum." Andrew beni duymamış gibi yaptı.

"Ne dedin?" diye sorup, bir kez daha dilini klitorisime götürdü. Bu kez dokunuşunu biraz daha uzun sürdürüp bütün vücuduma ürpertiler gönderdi. "Tam duyamadım."

Tekrar konuştuğumda sesim birazcık daha yüksekti, ama böyle konuşmaktan hâlâ utanıyordum. Bunları söylemenin ayıp olduğunu, porno filmlerle sınırlı kalması gerektiğini düşünmüştüm hep.

Andrew elini bacaklarımın arasına götürüp cinsel organımın dudaklarını iki parmağıyla ayırdı. Beni bir kez yaladı. Sadece bir kez. Bacaklarım daha da şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı.

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Yatakta ne istediğini bilen..." bir kez daha dilinin temasını hissettim. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu, "...ve bunu söylemekten çekinmeyen bir kadın inanılmaz seksi- dir, Camryn. Bana ne istediğini söyle, yoksa elde edemezsin." Daha fazla dayanamayacaktım.

Ellerimi uzatıp saçlarını yakaladım, yüzünü bacaklarımın arasına ittim ve gözlerinin içine bakarak konuştum. "Beni yala Andrew. Lanet olsun, beni yala!"

Dilini bedenimde hissettiğimde sırtım geriye doğru kavislendi. Zaman durdu, ama göz kapaklarım sımsıkı kapanmadan

bir saniye önce, Andrew'un yüzünde hayatımda gördüğüm en haince sırıtışı yakalamıştım. Klitorisimi hızla emerken aynı anda parmakları da içime girip çıkıyordu, bayılacağımı sandım. Gözlerimi açamıyordum, zevkten sarhoş olmuştum âdeta. Kalçamı ona doğru itip saçını sertçe çektim, ama tempoyu hiç bozmadı. Sert bir biçimde hızla yalamayı sürdürüyor, arada yavaşlayıp emiyor, başparmağını şişmiş klitorisimde gezdirip kaldığı yerden devam ediyordu. Daha fazla dayanamayacağımı hissedip ondan kaçmaya çalıştığımda bacaklarımı sıkıca tutup uzaklaşmamı engelledi. Sonunda orgazm olurken bacaklarım kontrolsüzce titriyordu, ellerimin tüm gücüyle Andrew'un başını yakalamıştım. Dudaklarımdan kurtulan iniltiyle ellerimi başımın gerisine attım, yatak başını parmaklarımla kavramış, Andrew'un durmak bilmeyen dilinden uzaklaşmaya çalışırken ondan destek almaya çalışıyordum. Ama Andrew beni daha da sıkı tuttu, elleri bacaklarımın altında kıvrıldı. O kadar sıkı tutuyordu ki, tenime gömülen parmakları canımı yakıyor, ama bu acı hoşuma gidiyordu.

Sarsılan bedenim sakinleşmeye, nefes alışım hâlâ dengesiz olsa da yavaşlamaya başladığında Andrew'un dilinin darbeleri de daha yumuşak bir hal aldı. Titremelerim tamamen durduğunda bacaklarımın iç kısmını, göbeğimin hemen altını öpüp yukarı doğru çıktı ve kaslı kollarını yatağın üzerine, iki yanıma yerleştirdi. Yumuşak, ıslak dudakları önce boynumda ve yüzümün iki yanında, sonra alnımda dolaştı. En sonunda gözlerimin içine uzun uzun baktı, eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

Sonra yataktan kalktı. Kıpırdayamıyordum.

Uzanıp onu yakalamak, yine üzerime çekmek istiyor, ama kıpırdayamıyordum. Yaşadığım şey yalnızca orgazmın getirdiği sersemlik değil, tüm olan bitenin sersemliği.

Ona bakmakla yetindim, Andrew kapıya doğru ilerlerken başımı yastıktan çok az kaldırılabilmiştim. Elini kapının koluna koyduktan sonra bana baktı.

Ama ilk konuşan ben oldum.

"Nereye gidiyorsun?"

Nereye gittiğini biliyordum aslında, ama odamdan çıkmasını geciktirmek için tek söyleyebileceğim buydu.

Nazikçe gülümsedi. "Odama," derken ses tonu bunu zaten bilmem gerektiğini söylüyordu.

Kapı açılınca koridordan gelen ışık Andrew'un etrafını sarıp gölgede kalan yüz hatlarını aydınlattı. Bir şey söylemek istiyordum, ama ne söyleyeceğimden emin değildim. Doğrulup yatağın içinde oturdum, parmaklarım kucağımdaki örtüyle huzursuz bir şekilde oynayıp duruyordu.

"Şey, sabah görüşürüz," dedi. Manalı bir şekilde sırtarak kapıyı arkasından kapadı ve koridordan gelen ışık kayboldu. Oda yeterince aydınlıktı, yatağın yanındaki lambayı açık bırakmışım. Gözümü dikmiş lambayı düşünüyordum. Baştan beri yanıyordu. Yatakta her zaman biraz utangaçtım ve Ian'la en fazla televizyonun ışığında sevişmiş, daha parlak bir ışığı asla kabul etmemiştim. Hâlbuki bu kez odanın aydınlık olduğu aklıma bile gelmemişti.

Hele ağızımdan çıkan o sözler... Daha önce hiç böyle şeyler söylememiştim. O an yalnız başımayken bile bunları tekrarlayamazdım. Ian'la sevişirken 'becer beni, daha sert' gibi şeyler söylemişim, ama müstehcen kelime dağarcığım bunlarla sınırlıydı.

Andrew Parrish bana neler yapıyordu böyle?

Her ne yapıyorsa, durmasını istediğimi hiç sanmıyordum.

Yataktan kalkıp külotumla şortumu üzerime geçirdim ve kapıya gittim, niyetim doğruca onun odasına gidip... Sonra ne yapacağımı bilemiyordum.

Kapıyı açmadan öylece durup yeşil halının üzerindeki ayaklarıma baktım. Oraya gidersem ne söyleyeceğime dair bir fikrim yoktu, çünkü ben daha ne istediğimi, ne istemediğimi bile bilmiyordum. Kollarımı iki yanıma sarkıtıp derin derin içimi çektim.

Andrew'un sözleriyle ruhsuz bir şekilde dalga geçerek, "Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi olurmuş," dedim kendi kendime, "Sen bunu hayatta beceremezsin."

ANDREW

20 . Bölüm

Sabah sekizden beri uyanıktım. Kardeşim Asher aradı, babamla ilgili bir 'haber' vereceğini düşünüp telefonu açmaya korktum. Ama sadece Aidan'ın gitarını almama kızdığını söylemek için arıyordu. Umurumda bile değildi, ne yapacaktı ki? Ta Birmingham'a gelip benimle kavga mı edecekti? Asıl meselenin gitar olmadığını biliyordum, Aidan babam hâlâ hayattayken Wyoming'den gitmeme kızmıştı sadece.

Asher ise nasıl olduğumu merak etmişti.

"Sen iyi misin abi?" diye sordu.

"Evet, hatta harikayım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedim, "doğruyu söylüyorum Ash, hayatımın en güzel günlerini geçiriyorum."

"Sebebi o kız mı? Camryn miydi adı?"

"Adı Camryn ve evet, sebebi o."

İçten içe sııttım, önceki gece olanların gayet canlı bir görüntüsü zihnimde belirip dikkatimi dağıtmıştı. Sonra normal bir şekilde gülümsedim, genel olarak Camryn'i düşünüyordum.

"Peki, bana ihtiyacın olursa yerimi biliyorsun," dedi Ash, ses tonundan iletmek istediği, ama açıkça söylememesi gerektiğini gayet iyi bildiği mesajı aldım. Ona bu konuyu bir daha açmamasını, yoksa canına okuyacağımı söylemiştim.

"Biliyorum, sağ ol kardeşim. Bu arada, babam nasıl?"

"Bıraktığın gibi."

"Kötüye gitmesinden iyidir herhâlde."

"Evet."

Telefonu kapattıktan sonra iyi olduğumu söylemek için annemi aradım. Bir gün daha gecikirsem polise kayıp olduğumu bildirecekti.

Kalkıp eşyalarımı çantaya tıktım. Televizyonun yanından geçerken avucumla duvara, muhtemelen diğer tarafta Camryn'in başını yastığa koyup yattığı yerin hizasına vurdum. Eğer hâlâ uyuyorsa bile, bu sese uyanırdı. Uyanmayabilirdi de tabii. Derin uyuyor, nedense bir tek benim dinlediğim müziğin sesinden rahatsız oluyordu. Çabucak düş alıp dişlerimi fırçaladım. Önceki gece Camryn'e ağızımla yaptıklarım geldi aklıma, dişlerimi fırçalamak zorunda olmam ne büyük kayıptı. Olsun, belki aynı şeyleri yine yapardım. Tabii o da isterse. Benim için hiç sorun değildi, tabii sonrasında kendi işimi kendim görmek zorunda kalmam dışında. Yine de dert etmiyordum. Bana dokunması riskini göze almaktan iyiydi. Bana dokunursa her şeyin bir anda biteceğini biliyordum. En azından benim için bitecekti. Camryn'i deli gibi istiyordum, ama ancak bu istek karşılıklıysa ona sahip olabilirdim ve o anda, Camryn'in ne istediğini bilmediğinin farkındaydım.

Giyinip siyah spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Yağmurda sıırıslıslam olmalarına rağmen kurumalarına sevinmiştim. İki çantamı omuzlarıma attım, Aidan'ın gitarını sapından tuttum ve koridora çıkıp hemen yandaki kapıda, Camryn'in odasının önünde durdum.

İçeriden televizyon sesi geliyordu, uyanmıştı herhâlde.

Çözülmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

CAMRYN

Andrew'un kapıyı çaldığını duydum. Derin bir nefes aldım. Uzun, gergin saniyeler boyunca tuttuğum nefesi verirken örgümden kurtulmuş bir tutam saçı üfleyerek yüzümden uzaklaştırdım. Bu örgü de, psikolojik olarak çökmek için yaptığım hazırlıkların bir parçasıydı.

Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi olacaktı demek, *kıçımın kenarı*.

Sonunda kapıyı açıp onu rahat bir tavırla, bütün yakışıklılığıyla karşımda dikilirken görünce çözüldüğümü hissettim. Daha doğrusu yanaklarım kızardı; öyle bir yanmaya başladılar ki bütün yüzüm alev almıştı sanki. Yere doğru baktım, çünkü o gülümseyen gözlere bir saniye daha bakarsam hissettiğim ateşten kafamın eriyeceğini hissettim.

Ancak saniyeler sonra kafamı kaldırıp ona tekrar bakabildim.

Biraz önceki hafif gülümsemesi genişlemiş, daha da etkili bir hal almıştı.

Bence böyle bir yüz ifadesinin, malûm konudan bahsetmekten hiç farkı yok.

Beni yukarıdan aşağıya süzdü, giyindiğimi ve gitmeye hazır olduğumu görünce başıyla geriye doğru bir işaret yapıp sırtıttı. "Haydi yürü."

Çantalarımı alıp Andrew'un peşinden gittim.

Arabaya atladık ve aklımı hayatımda yaşadığım en muhteşem oral seksten uzaklaştırmak için, konuşacak rastgele bir konu bulmaya çalıştım. Bugün her zamankinden güzel kokuyordu, teninin doğal kokusuna az miktarda sabun ve şampuan kokuları karışmıştı. Bunun da bana pek bir faydası olmuyordu tabii.

"Ee, ne yapıyoruz? Rastgele motellerde kalıp Waffle House restoranları dışında mola vermemeye devam mı ediyoruz?"

Bu söylediklerimden rahatsız olduğum falan yoktu aslında, ama 'rastgele' sohbet konuları bulmakta zorlanıyordum.

Emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı.

"Hayır, aslında aklımda başka bir şey var." Bana şöyle bir baktı.

"Ya?" diye sordum, merak etmişim. "Plansız yolculuk kuralını bozup gerçek bir plan yapmaya mı karar verdin?"

"Aslında, teknik olarak, öyle bir kural yoktu," diyerek bir gerçeği vurguladı.

Park yerinden çıktık ve klasik Chevelle yolda ilerlemeye başladı.

Andrew'un üzerinde bir gün önceki siyah şortu vardı, bir ayağı hafifçe pedala dokunurken taş gibi sert baldırlarına çabucak göz attım. Göğsüne ve kollarına tam oturan lacivert bir tişört giymiş, pazılarının çevresindeki kumaş biraz gerilmişti.

"Anlat bakalım, neymiş planın?"

"New Orleans," dedi bana bakıp gülümseyerek. "Buradan beş buçuk saat sürer sadece."

Yüzüm aydınlandı. "Daha önce hiç New Orleans'a gitmemiştim."

Hafifçe gülümsedi, sanki beni oraya ilk götüren kendisi olacağı için heyecanlanmıştı. Ben de onun kadar heyecanlıydım.

Aslında nereye gittiğimiz umurumda değildi, Mississippi'nin sivrisine sürülerinin içine dalsak bile Andrew yanımda olduğu sürece aldırılmazdım.

İki saat sonra, önceki gece olanlardan bahsetmemek için başlattığımız sıradan sohbet mevzularını tüketince, konuyu kendim açmaya karar verdim. Uzanıp müziğin sesini kısıtım.

Andrew merakla bana baktı.

"Daha önce ağzımdan hiç öyle laflar çıkmamıştı, bil diye söylüyorum," deyip rahatladım.

Andrew sırtarak direksiyondaki elini aşağı indirdi, şimdi arabayı rahat bir tavırla, parmaklarıyla kullanıyordu. Rahatlamış gibiydi, sol kolunu kapıya dayamış, sol dizini yukarı doğru kıvrırmıştı. Sağ ayağı ise gaz pedalındaydı.

"Ama hoşuna gitti. Yani o cümleleri söylemek."

Dün gece olanların içinde hoşlanmadığım hiçbir şey yoktu ki. Yüzüm hafifçe kızardı.

"Evet, hoşuma gitti."

"Daha önce sevişirken böyle şeyler söylemeyi aklından geçirmediğini söyleme sakın."

Duraksadım. "Aslında evet, aklımdan geçirdim." Ona sert bir bakış attım. "Oturup böyle şeyler hayal ettiğim yok tabii, ama aklımdan geçti."

"Madem düşündün, neden daha önce hiç söylemedin?" Bana bu soruları soruyordu, ama cevapları zaten bildiğinden emindim.

Omzumu silktim. "Çekindim herhâlde."

Gülerek elini kaldırdı, yolun virajlı kesiminden geçerken direksiyonu daha sıkı tuttu.

"Sanırım bunlar ancak *Ateşli Geceler* veya *Hafta Sonu Lezbiyenleri* gibi filmlerde, Dominique Starla veya Cinnamon Dreams'in söyleyeceği sözler gibi geliyordu."

"O filmleri izledin mi sen?"

Birden kafamı çevirdim, nefesim kesildi. "Hayır! Ger... gerçek olduklarını bile bilmiyordum ki, sadece öylesine isimler uydur..."

Andrew'un yüzünde şakacı bir gülümseme vardı.

"Ben de gerçek olup olmadıklarını bilmiyorum," dedi. Ben utançtan ölmeden önce pes etmişti. "Ama eminim vardır öyle filmler. Ne demek istediğini anladım."

Yüz kaslarım gevşedi.

"Ama çok seksiydi, haberin olsun."

Biraz daha kızardım. Sürekli bu kırmızı halimle dolaşsam da olurdu, onun yanında geçirdiğim her günle birlikte, biraz daha fazla kızarıp bozarmaya başlamıştım.

"Sence porno yıldızları seksi mi?" İçten içe korkuyor, hayır demesini umuyordum.

Andrew dudaklarını büzdü. "Tam olarak değil. Böyle şeyleri onlar yapınca farklı bir şekilde seksi oluyor."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl farklı?"

"Mesela... Dominique Starla," benim kullandığım rastgele ismi seçmişti, "bunu yaptığında tek amacı klavyesinin başında oturan herhangi bir erkeğin boşalmasıdır." Yeşil gözleri bana döndü. "O adam kadının suratının kucığında olduğunu hayal eder sadece." Bakışlarını yine yola çevirdi. "Ama... ne bileyim... tatlı, seksi, o sürtüklere benzemeyen bir kız bunları söylerse, erkek o kızın suratının kucasına doğru eğilmesinden fazlasını düşünür, hatta belki de böyle bir şeyi aklına bile getirmez."

Bu sözlerin arkasındaki gizli anlamı yakalamıştım ve muhtemelen o da bunun farkındaydı.

"Beni çılgına çevirdi," dedi. Göz göze gelecek kadar uzun bir süre bana baktı. "Bil diye söylüyorum." Sonra önüne dönüp dikkatini yola verir gibi yaptı. Belki de konuşmayı başlatan ben olsam da, onu 'bu konuyu konuşmakla' suçlamamı istemiyordu. Bütün suç benimdi ve pişman da olmamıştım.

"Peki ya sen?" diyerek kısa süren sessizliği bozdum. "Seks konusunda istediğin halde, yapmaktan çekindiğin bir şey oldu mu hiç?"

Bir an düşündü. "Evet. Daha gençken, on yedi yaşında falanken olmuştu, ama bazı şeyleri denemekten çekinmemin tek sebebi kızların biraz şey olduklarını bilmemdi..."

"Ne olduklarını?"

Hafifçe gülümseyip dudaklarını sıktı, bir karşılaştırma yapacağını hissettim.

"Daha genç kızlar, en azından benim takıldıklarım, alışılmadık her şeyden 'tiksinirlerdi'. Muhtemelen biraz senin gibiydiler, misyoner pozisyonu dışında bir şeylerden gizlice tahrik oluyor, ama bunu kabul etmeye utanıyorlardı. O yaşlarda 'haydi arkadan yapalım' gibi şeyler söylemek çok riskliydi, çünkü kızlar muhtemelen korkar, bunu söyleyenin de hasta bir sapık olduğunu düşünürlerdi.

Kahkaha atmama engel olamadım.

"Haklısın galiba," dedim. "O yaşlardayken Natalie, Damon'ın ona yaptıklarını anlatınca midem bulanırdı. On sekiz yaşında bekâretimi kaybedene kadar anlattıklarını cazip bulmadım, ama..." Ian aklıma gelince sesim çatallaşmaya başladı, "... ama o zaman bile çekiniyordum, şey istemekten..."

O anda bile itiraf etmeye çekiniyordum.

Andrew, "Durma, söyle haydi," derken ifadesinde şakacılıktan eser yoktu. "Beni korkutup kaçıramayacağını şimdiye kadar öğrenmişsindir herhâlde."

Bu söyledikleri beni afallatırken bir yandan da kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Onun üzerinde kötü bir izlenim bırakmaktan korktuğum yüzümden mi okunuyordu yoksa? Söyleyeceğim hiçbir şeyin kötü bir izlenime neden olmayacağına dair güvence verir gibi nazikçe gülümsedi.

"Tamam, ama sana söylersem bunu bir davet gibi görme-yeceğine söz verir misin?" Belki de bir davetti bu, bundan kendim de emin değildim henüz, ama onun böyle düşünmesini kesinlikle istemiyordum. O an istemiyordum, belki hiç istemeyecektim. Bilemiyordum.

"Yemin ederim," dedi. Bakışları ciddiydi ve alınmış gibi bir hali yoktu, "böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmeyeceğim."

Derin bir nefes aldım.

Of! Ona bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyordum. O ana kadar kimseye söylememiştim, sadece üstü kapalı olarak biraz Natalie'ye bahsetmiştim.

"Sertlik," deyip bir an durdum, devam etmeye utanıyordum. "Seksle ilgili hayal kurduğumda çoğu zaman..."

Bakışlarıyla sırtıyordu adeta! 'Sertlik' dediğim anda yüz hatlarına bir şey olmuştu. Hani neredeyse... hayır, bu doğru olamazdı.

Bunu fark edince bakışlarını yumuşattı.

"Devam et," derken yine nazikçe gülümsedi.

Devam ettim, çünkü nedense şimdi, az öncekinden daha az korkuyordum.

"Genelde hırpalanmayı hayal ederim."

"Sert seks seni tahrik ediyor," dedi ifadesiz bir sesle.

Evet der gibi başımı salladım. "Aslında sert seks fikri demek lazım, çünkü hiç böyle bir deneyimim olmadı. En azından benim hayal ettiğim şekilde olmadı."

Biraz şaşırmış gibiydi, yoksa memnuniyet miydi bu?

"Sanırım sana hep uysal tiplerle olduğumu söylerken bunu kastetmiştim."

O anda kafamda bir şimşek çaktı. Andrew ne kastettiğimi benden önce, daha Wyoming'de 'bana uysal tiplerin düştüğünden' bahsederken anlamıştı. Hep öyleleriyle çıkmamın bir talihsizlik, tercih etmediğim bir şey olduğunu kendim fark etmeden söylemiş bulunmuştum. 'Uysal' derken ne kastettiğimi bu açıklamaya kadar anlamamış olabilirdi, ama istemediğim bir şey olduğunu benden önce öğrenmişti.

Ama Ian'ı sevmiştim ve böyle düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum. Ian da seks açısından uysal, sakın biriydi, ama onun hakkında kötü bir şey düşünme fikri bile kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Cümlesine, "Yani saçının çekilmesi falan gibi mi..." diye merakla başladı, ama yüzümdeki çelişkili ifadeyi görünce sustu.

"Evet, ama daha saldırgan hareketler," dedim imalı bir şekilde. Kendim söylemek zorunda kalmayayım diye bunları ona söyletmeye çalışıyordum. Yine gerilmeye başlamıştım.

Başını hafifçe yana yatırıp kaşlarını kaldırdı. "Nasıl? Yani... dur bir dakika, saldırgan derken?"

Yutkunup gözlerimi kaçırdım. "Güçten hoşlanıyorum sanırım. Tecavüzden veya öyle aşırı şeylerden bahsetmiyorum, ama galiba cinsel açıdan itaatkâr bir kişiliğim var."

Şimdi Andrew da gözlerini benden kaçırıyordu.

Hafifçe dönüp ona baktım, gözleri birkaç saniye öncesine göre biraz irileşmişti. Yutkunurken gırtlığındaki çıkıntı hareket etti, artık iki eli de direksiyondaydı.

Konuyu değiştirdim.

“Bir kızdan ne istemeye korktuğunu hâlâ tam olarak söylemedin,” deyip gülümsedim. Önceki şen şakrak atmosfere geri dönmeye çalışıyordum.

Andrew biraz gevşemişti, bana dönüp sırtıttı. “Söyledim ya,” dedi. Tuhaf bir duraksamadan sonra ekledi, “Anal seks.”

İçimden bir ses gerçekten korktuğu şeyin bu olmadığını söylüyordu. Tam olarak anlamasam da anal seks konusunun sadece bir paravan olduğunu hissediyordum. Peki, neden birdenbire, gerçeği itiraf etmekten korkan ben değil de Andrew olmuştu? Benim kendi cinselliğim konusunda rahatlamama yardım eden oydu. Hiçbir şeyi itiraf etmekten korkmayanın o olduğunu sanmıştım, ama artık bundan o kadar emin değildim.

Keşke aklından geçenleri okuyabilseydim.

“İster inan, ister inanma,” dedim ona şöyle bir bakarak, “İlan’la bir kez denedik ve inanılmaz canım yandı. Gerçekten sadece ‘bir’ kez denediğimizi söylememe bile gerek yok herhâlde.”

Andrew güldü.

Sonra yukarı, yol tabelalarına baktı. Ne tarafa gitmemiz gerektiği konusunda hızlıca karar vermeye çalışıyor gibiydi. Bir otoyoldan başka bir tanesine geçtik. Yolun iki yanında yine tarlalar uzanıyordu. Pamuk, pirinç, mısır ve ne olduğunu bilmediğim başka ekinler gördüm. Çok belirgin olanlar dışındakileri ayırt edemiyordum, beyaz olanlar pamuk, uzun olanlar ise mısırdı. Saatlerce yol aldıktan sonra güneş

batmaya yüz tuttuğunda Andrew arabayı yolun kenarına çekti. Lastikler çakıl taşlarının üzerinde durdu.

"Kayıp mı olduk?" diye sordum.

Oturduğu yerden benim tarafıma doğru eğilip torpido gözüne uzandı. Kapağı açıp çok yıpranmış bir harita çıkarırken dirseği ile kolunun alt kısmı bacağıma değdi. Haritanın katlarında bir tuhafılık vardı, sanki açıldığından beri hiç aynı yerlerden katlanmamış gibiydi. Andrew haritayı açıp direksiyona dayadı, parmağını üzerinde gezdirerek dikkatle incelemeye koyuldu. Dudaklarının sağ tarafını dişlerinin arasına sıkıştırıp garip sesler çıkararak dikkatle bakıyordu.

"Kaybolduk, değil mi?" İçimden gülmek geldi. Andrew'a değil, halimize gülmek istiyordum.

"Senin yüzünden," dedi. Ciddi görünmeye çalışıyor, ama gözlerindeki gülümseme yüzünden fena halde çuvallıyordu.

"Neden benim yüzümdenmiş?" diye itiraz ettim. "Arabayı kullanan sensin."

"Eğer seksten, gizli arzulardan, pornografiden, Dominique Starla denen o sürtükten bahsedip dikkatimi dağıtmaysaydın 59 numaralı yol yerine, 20 numaralı yolda gittiğimizi fark ederdim." Parmağıyla haritanın ortasına vurup başını iki yana salladı. "İki saat yanlış yöne gittik."

"İki saat mi?" Bu sefer bir kahkaha atıp torpido gözünün üzerine vurdum. "Ve sen bunu daha yeni mi fark ettin?"

Egosuna zarar vermediğimi umuyordum. Zaten kızdığım veya hayal kırıklığına uğradığım da yoktu. On saat yanlış yolda gitsek bile umurumda olmazdı.

Andrew incinmiş gibiydi. Numara yaptığından emindim, ama bu fırsatı değerlendirip Tennessee'de arabanın tepesinde yağmuru izlediğimizden beri yapmak istediğim şeyi denemeye karar verdim. Emniyet kemerimi açıp koltukta kayarak

ona yanaştım. Çok şaşırmış gibiydi, ama altına kıvrılabilmem için kolunu kaldırdı. "Kaybolma konusunda şaka yapıyordum," diyerek başımı omzuna yasladım. Küçük bir tereddüt hissettim, fakat sonra Andrew kolunu etrafıma doladı.

Burada böylece durmak çok hoştu. Hatta belki de biraz fazla hoştu...

İkimizin de kendimizi bu şekilde ne kadar rahat hissettiğimizi fark etmemiş gibi yapıp önceki kadar kayıtsız davranmaya çalıştım. Onunla beraber haritaya bakıp parmağımı yeni güzergâhımızın üzerinde gezdirdim.

"Şuradan gidip," dedim parmağımı güneye indirerek, "55 numaralı yoldan New Orleans'a varabiliriz, değil mi?" Başımı eğip gözlerine bakmaya çalıştım. Yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu fark edince yüreğim hop etti. Sadece gülümseyip cevabını bekledim.

O da bana gülümsedi, ama söylediklerimi pek duymadığını hissediyordum. "Şey, evet 55'ten gideriz." Bakışları yüzümde dolaşıp dudaklarımda kısaca oyalandı.

Uzanıp haritayı katladıktan sonra müziğin sesini açtım. Andrew arabayı vitese takmak için kolunu benden uzaklaştırdı.

Yola çıktığımızda elini, bacağına yasladığım bacağıma koydu ve uzun bir süre bu şekilde yol aldık. Elini sadece sert virajlarda direksiyonu daha iyi tutabilmek veya müziği ayarlamak için bacağımdan çekiyor, sonra yine aynı yere koyuyordu.

Zaten ben de öyle yapmasını istiyordum.

21 . Bölüm

“Halâ 55’te olduğumuzdan emin misin?” diye sordum, hava kararalı epey olmuştu ve uzun süredir yolun iki tarafından da başka bir aracın geçtiğini görmemiştim.

Tek gördüğüm tarlalar, ağaçlar ve arada bir rastladığımız ineklerdi.

“Evet güzelim, 55’teyiz. Eminim.”

Tam bunu söylerken 55 yazan bir otoyol tabelasının yarından geçtik. Bir saattir Andrew’un omzuna yasladığım başımı kaldırdım ve kollarımı, bacaklarımı, sırtımı germeye başladım. Uzanıp baldır kaslarımı ovdum, bütün kaslarım kemiklerimin etrafında beton gibi katılaşmıştı sanki.

“Arabadan inip kaslarını açmak ister misin?” diye sordu Andrew.

Gölgeler içinde kalan yüzünü görmek için ona baktım. Açık mavi renk tenini kaplamıştı. Biçimli çene kemiğinin şekli karanlıkta daha da belirginleşmişti.

“Evet,” deyip ön cama doğru eğilerek manzarayı daha iyi görmeye çalıştım. Elbette. Tarlalar, ağaçlar ve işte bir inek. Tahmin etmeliydim. Sonra gökyüzünü fark ettim. Ön konsola iyice yaslanıp yukarı bakarak sonsuz karanlıkla çevrili yıldızlara baktım. Ne kadar kolay görülebildiklerini, kilometreler boyunca ışık kirliliği yaratacak bir kaynak olmadığında sayılarının ne kadar çok olduğunu fark ettim.

"İnip yürümek ister misin?" diye sordu, hâlâ tam olarak cevap vermemi bekliyordu.

Benim aklıma başka bir şey gelmişti, kocaman bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Evet, çok iyi fikir. Bagajda battaniye var mı?"

Bana bir an merakla baktı. "Evet, var. Acil durum gereçlerimle beraber kutuda duruyor. Neden sordun?"

"Tam bir klişe diyeceksin belki ama hep yapmak istediğim bir şeydir. Hiç yıldızların altında uyudun mu?" Bunu sorduğum için kendimi biraz salak gibi hissettim, çünkü bu gerçekten klişe bir hareketti ve o ana kadar Andrew'da klişeliğin yanına yaklaşan bir tek şey bile görmemiştim.

Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Aslına bakarsan hayır, hiç yıldızların altında uyumadım. Benimle romantizm yaşamaya mı çalışıyorsun, Camryn Bennett?" Bana şakacı bir bakış attı.

"Hayır!" diyerek güldüm. "Yapma, ciddiyim ben. Şahane bir fırsat bence." Elimle ön camdan dışarısını gösterdim. "Şu tarlalara baksana."

"Evet, ama pamuk veya mısır tarlasına battaniye seremeyiz. Tarlalarda genelde ayak bileğine gelecek kadar su olur."

"Çimen ve inek dışkısıyla kaplı olanlarda olmaz ama."

"İnek boku dolu bir tarlada mı uyumak istiyorsun?" dedi kayıtsız bir tavırla, ama bir o kadar da eğleniyordu.

Kıs kıs güldüm. "Hayır, çimenle kaplı olanlarda. Haydi ama..." Alaycı bir şekilde baktım. "Ne oldu, küçük inek bokundan mı korktun yoksa?"

"Ha ha!" Başını salladı. "Camryn, küçük inek boku diye bir şey yoktur."

Andrew'a tekrar yanaştım. Başımı kucağının tam ortasına yatırıp yukarı, ona doğru bakarak dudaklarımı büktüm. "Lütfen?" derken gözlerimi kırıştıırıyordum.

Bir yandan da umutsuzca, başımı neyin üzerine yatırdığımı düşünmemeye çalışıyordum.

ANDREW

Bana öyle bakınca resmen eridiğimi hissediyordum. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Onunla bir inek boku yığınının yanında, köprü altında sarhoş bir evsizin yanı başında, kısaca her nerede olsa uyurdum.

Sorun da buydu zaten.

Bence bu, daha arabada yanıma oturmaya karar verdiğinde bir sorun haline geldi. Camryn o zaman değişti, sanırım benden oral seksten fazlasını istediğine inanmaya o zaman başladı. Birmingham'da ona oral seks yapmış olabildim, ama daha fazlasını istemesine izin veremezdim. Bana dokunmasına izin veremez, onunla yatamazdım.

Onu istiyordum, akla gelebilecek her şekilde istiyordum, ama yüreğini incitmeye dayanamazdım. O küçük vücudu ayrı bir hikâyeydi tabii, onu incitmeye dayanabilirdim. Ama ona sahip olmama izin verirse, sonunda kalbi –tabii benim kalbim de– kırılacaktı.

Bana eski sevgilisini anlatması bu işi daha da zorlaştırmıştı.

"Lütfen," dedi bir kez daha.

Kendimi henüz uzun uzun sorgulamamış olmama rağmen elimi uzatıp parmak uçlarımla yüzünün yan tarafını hafifçe okşadım ve nazikçe, "Peki," dedim.

Kendi istediğim bir şey söz konusu olduğunda mantığa asla kulak vermezdim, ama Camryn'le birlikteyken mantığa her zamankinden fazla kulak tıkadığımı fark ettim.

On dakika daha gittikten sonra dümdüz, çimenlerden oluşan sonsuz bir denizi andıran bir otlak bulup arabayı yolun kenarına çektim. İnip kapıları kilitledik ve her şeyi arabada bıraktık. Bagajı açıp yolda lazım olabileceklerin durduğu kutuyu karıştırdım ve rulo halindeki battaniyeyi çıkardım, üzerine eski araba ve benzin kokusu sinmişti.

Bir kez daha koklayarak, "Berbat kokmuş," dedim.

Camryn de eğilip kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Ol-sun, fark etmez."

Benim için de fark etmezdi, Camryn üzerinde yatınca çok daha güzel kokacağından emindim.

Hiç düşünmeden elini tuttum. Küçük bir yokuştan inip hendeği geçtik ve otlakla aramızda duran alçak çitin yanına vardık. Çiti aşmanın en kolay yolunu aramaya koyuldum. Camryn bir anda elimi bırakıp, çitin üzerine tırmanmaya başladı.

Çömelmiş halde diğer tarafa indiğinde, "Çabuk ol," diye seslendi.

Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordum.

Çiti aşip onun yanına indim ve açık arazide koşmaya başladık. O zarif bir ceylan gibiydi, bense peşindeki aslan. Koşarken terliklerinin ayaklarına vuruşunu duyuyor, rüzgârla kımıldayan, yolunu şaşırmış sarı saçlarının küçük tutamlar halinde başının etrafında nasıl parladığını görüyordum. Camryn'in arkasından koşarken bir elimde battaniye vardı. Benden birkaç adım önde gitmesine izin veriyordum, böylece eğer düşecek olursa önce gülüp sonra kalkmasına yardım etmek için yanı başında olabilecektim. Etrafa vuran tek

ışık aydan geldiği için ortalık çok karanlıktı, ama bastığımız yeri görmemizi sağlayacak, bir yarığa düşmemizi veya yolumuzun üzerindeki bir ağaç köküne takılıp düşmemizi engelleyecek kadar aydınlıktı.

Ortalıkta inek görmüyordum. Belki de dışkısız bir otlak bulmuştuk, bu da önemli bir avantajdı.

Arabadan o kadar uzaklaşmıştık ki, sadece gümüş rengi jantların parıltısını görebiliyordum.

“Burası iyidir herhâlde,” diyen Camryn durduğunda nefes nefese kalmıştı.

Çevremizde, otuz kırk metre boyunca hiç ağaç yoktu.

Kollarını başının üzerine, iyice yükseğe kaldırıp başını geriye atarak rüzgârı hissetti. Gözlerini kapatmış bir halde öyle kocaman gülümsüyordu ki, bir şey söylemekten, doğayla iç içe olduğu bu anı bozmaktan korktum.

Battaniyeyi açıp yere serdim.

“Doğru söyle,” dedi. Bileğimi tutarak beni battaniyenin üzerine, yanına oturttu. “Sahiden bir kızla yıldızların altında bir gece geçirmedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Doğruyu söyledim.”

Bu hoşuna gitmiş gibiydi. Hafif bir rüzgâr aramızdan geçip yüzünün etrafındaki saçlara dokunurken gülümsemesini izledim. Uzanıp dudaklarının arasına giren birkaç saç telini dikkatle arkaya attım.

“Ben öyle yatağa gül yaprakları serpen adamlardan değilim.”

“Öyle mi?” Biraz şaşırmış gibiydi. “Ben aslında senin romantik bir tip olabileceğini düşünüyorum.”

Omzumu silktim. Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu? Sanırım.

"Sanırım bu, romantiklikten ne anladığına bağlı," dedim. "Eğer bir kız mum ışığında yemek ve arka planda Michael Bolton müziği bekliyorsa, ben kesinlikle yanlış adamım."

Camryn kıkırdadı.

"O kadarı da fazla romantik olurdu, ama eminim sen de romantik jestlerden payını almışsındır."

"Sanırım," dedim. O an aklıma hiçbirisi gelmiyordu.

Başını yana eğip bana baktı.

"Sen de onlardansın," dedi.

"Kimlerdenmişim?"

"Eski sevgilileri hakkında konuşmayan erkeklerdensin."

"Eski sevgililerimi mi bilmek istiyorsun?"

"Elbette."

Sırtüstü uzandı, çıplak dizlerini kıvrıp yukarı kaldırdı ve battaniyeye vurarak yanına uzanmamı işaret etti.

Vakit kaybetmeden, aynı şekilde yanına uzandım.

"İlk aşkını anlatsana," dedi. Böyle bir muhabbete girmemiz gerektiğini hissetmeye başlamıştım bile, ama istediği buysa merak ettiklerini anlatmak için elimden geleni yapacaktım.

O bana eski sevgililerini anlattığına göre, adil olan davranış buydu herhâlde.

"Hım," dedim yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak. "Adı Danielle'di."

"Onu seviyor muydun?" diye sordu Camryn, başını bana doğru çevirmişti.

Ben yıldızlara bakmaya devam ettim.

"Evet, seviyordum, ama kismet değilmiş."

"Ne kadar zaman beraberdiniz?"

Neden bunu sorduğunu merak ettim. Tanıdığım kızların çoğu bu durumda kıskançlıkla ateşlenen, değişken ruh hallerine girer, bende eski sevgililerden bahsederken hayalarımı koruma isteği doğururlardı.

"İki yıl," dedim. "Ayrılmaya beraber karar verdik. Başkalarıyla ilgilenmeye başlamıştık ve galiba birbirimizi zannettiğimiz kadar sevmediğimizi fark ettik."

"Veya aşkınız bitiverdi."

"Hayır, baştan âşık değildik zaten."

Bu kez dönüp ona baktım.

"Aradaki farkı nasıl anlıyorsun?" diye sordu.

Bir an düşündüm, benimkilere otuz santim mesafede duran gözlerini inceliyordum. Nefes alıp verdikçe sabah kullandığı tarçınlı diş macununun kokusunu alıyordum.

"Ben aşkın gerçekten biteceğini sanmıyorum," dedim ve gözlerinden bir düşünce kıvılcımının geçtiğini gördüm. "Bence âşık olduğunda, eğer bu gerçek aşksa, ömür boyu sürer. Gerisi sadece yaşananlar ve yanılgılardan ibarettir."

"Bu kadar felsefî bir yanın olduğunu bilmiyordum," diyerek sırtıttı. "Bu da romantiklik sayılır, haberin olsun."

Genelde yüzü kızaran Camryn olurdu, ama bu sefer beni fena yakalamıştı. Ona bakmamaya çalıştım, ancak bu hiç kolay değildi.

"Peki, kime gerçekten âşık oldun o zaman?" diye sordu.

Bacaklarımı uzattım, ayak bileklerimi çaprazlayıp parmaklarımı karnımın üzerinde kenetledim. Gökyüzüne bakarken göz ucuyla Camryn'in de aynı şeyi yaptığını görüyordum.

"Dürüst olayım mı?"

"Evet, merak ettim."

Parlak bir yıldız takımına bakarak, "Hiç kimseye," diye cevap verdim.

"Of, yapma Andrew, hani dürüst davranacaktın?"

"Öyle yaptım zaten," dedim ona bakarak. "Birkaç kez âşık olduğumu sandım ama... Hem biz neden bunu konuşuyoruz ki zaten?"

Camryn başını yine yana yatırdı, ama bu kez gülümsemiyordu. Biraz hüzünlü bir hali vardı.

"Seni yine psikolog olarak kullanmaya başladım sanırım."

Gözlerimi kıstım. "Nasıl yani?"

Camryn uzaklara baktı; güzel, sarı saç örgüsü omzundan battaniyenin üzerine düştü. "Belki de ben aslında şey değildim diye düşünmeye başladım... Hayır, böyle şeyler söylememeliyim." Artık buraya beraber koştüğüm o mutlu, gülümseyen Camryn değildi karşımdaki.

Başımı battaniyeden kaldırıp dirseğime yaslandım. Merakla ona baktım. "Ne zaman hissettiklerini anlatma ihtiyacı duyarsan, anlatmalısın. Belki de ihtiyacın olan budur."

Bana bakmıyordu.

"Ama bunları düşününce bile kendimi suçlu hissediyorum."

"Suçluluk duygusu berbat bir şeydir, ama düşündüklerin doğru da olabilir, sence de öyle değil mi?"

Başını yana çevirdi.

"Söyle gitsin. Eğer söylediklerin sana yanlış gelirse suçluluk duygusuyla uğraşırısın, ama içine atarsan hissettiğin belirsizlik, suçluluk duygusundan çok daha beter olur."

Yine yıldızlara baktı, sırf ona düşünecek zaman vermek için ben de aynısını yaptım.

“Belki de Ian’a hiç âşık olmadım. Onu çok sevdim, ama eğer âşık olmuş olsaydım, sanırım aşkımin hâlâ sürüyor olması gerekirdi.”

“İyi bir gözlem,” deyip hafifçe gülümsedim. Onun da gülümsemesini umdum; somurtmasından nefret ediyordum.

Yüzü ifadesiz ve düşünceliydi.

“Neden ona âşık olmadığını düşünüyorsun?”

Bana baktı ve yüzümü dikkatle inceledi. “Çünkü seninleyken Ian’ı pek düşünmüyorum.”

Hemen uzanıp bakışlarımı karanlık gökyüzüne sabitledim. Biraz gayret etsem sırf kafamı dağıtmak için bütün yıldızları sayabilirdim herhâlde, ama yanımda uzanan kız kafamı öyle bir dağıtıyordu ki, evrendeki bütün yıldızlar bir araya gelse onun kadar ilgimi çekemezdi.

Bu işi bir an önce bitirmeliydim.

Sesime de yansıyan bir sırıtmayla, “Eh, çok iyi bir arkadaşımıdır ben,” dedim. “Geçen gece o küçük kıcını yatağa attığımı düşünürsek, suratımı bir kez daha bacaklarının arasına çekmeyi düşünmekten, aklına başka bir şey getirememeni anlıyorum.” Bana vurması ihtimalini, ‘böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi yapma’ sözümü tutmamakla suçlanmayı göze alarak, onu yine şakacı ruh haline döndürmeye çalışıyordum.

Kısmen doğrulup benim gibi dirseklerine yaslandığı anda bana vurdu.

“Pislik herif!” dedi gülerek.

Bir kahkaha attım. Yerde olmasa başımı arkaya atardım.

Bana biraz daha yaklaştı ve tek dirseğine yaslanmış halde bana baktı. Koluma değen saçının yumuşaklığını hissediyordum.

"Beni neden öpmedin?" diye sorarak beni şaşırttı. "Dün gece yatakta beni hiç öpmedin. Neden?"

"Öptüm ya."

"Ama tam olarak öpmedin," dedi. Dudaklarıma o kadar yakındı ki onu o anda öpmek istiyordum, ama yapmadım. "Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Hissettiklerim hoşuma gitmiyor, ama ne hissetmem gerektiğinden de emin değilim."

"Hım, şu kadarını söyleyeyim, kendini kötü hissetmemelisin," diyerek konuyu mümkün olduğu kadar üstü kapalı bir şekilde geçiştirdim.

"Ama neden?" diye sormaya devam etti. Yüzündeki ifade sertleşmeye başlıyordu.

Pes edip cevap verdim. "Çünkü öpüşmek çok özel bir şeydir."

Başını yana eğdi. "Yani benimle yatmama sebebinle, öpüşmeme sebebin aynı."

Bir anda sertleşmişim. Camryn'in bunu fark etmeyeceğini umdum.

"Evet," dedim. Başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan bir anda üzerime çıkıverdi.

Kahretsin, taş gibi sertleştiğimi o ana kadar fark etmediyse bile artık biliyordu. Çıplak dizleri iki tarafımda battaniyenin üzerindeydi. Uzandı, ağırlığını kollarıyla destekledi, dudakları benimkine şöyle bir değdiğinde öleceğimi sandım.

Dosdoğru gözlerime baktı. "Benimle yatman için uğraşmıyorum, ama beni öpmeni istiyorum. Sadece bir öpücük."

"Neden?"

Kucağımdan inmesi lazımdı artık. Lanet olsun, penisimin poposuna değdi degecek vaziyette olması da işimi kolaylaştırmıyordu. *Eğer iki santim geriye giderse...*

"Çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," diye fısıldadı dudaklarına doğru.

Ellerim bacaklarından yukarı çıkıp beline ulaştı, parmaklarımı bedeninin etrafına sardım. Harika kokuyordu. Tek yaptığı üzerimde oturmaktı, ama bu bile harika bir duyguydu. İçine girsem neler hissedeceğimi tahmin bile edemiyordum, bunun düşüncesi bile beni deli ediyordu.

Sonra kendini giysilerimizin üzerinden vücuduma bastırıldığını hissettim. Beni ikna etmek için kalçasını hafifçe sadece bir kez oynattı ve o şekilde kaldı. Penisimde, acı verecek kadar şiddetli zonklamalar hissediyordum. Gözleri yüzümde, dudaklarımda dolaştı. O an tek istediğim, üzerindeki kileri parçalayıp içine girmekti.

Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu. Sıcak dilini gönülsüz dudaklarımın arasına kaydırды. Dilim onun- kine doğru hareket etti. Önce tadını aldım, dillerimiz birbirine dolanmaya başladığında ise ıslak sıcaklığını hissettim. Birbirimizin ağzına doğru derin soluklar alıp veriyorduk. Ona karşı koyamaz, öpüşünü reddedemez haldeydim. Yüzünü iki yanından kavrayıp kuvvetli bir şekilde kendime çektim, dudaklarımı açgözlü bir arzuyla dudaklarına kapadım.

Camryn inledi ve onu daha da sert öpmeye başladım, bir kolumu sırtına götürüp bedeninin tamamını kendime doğru çektim.

Sonra öpüşmemiz sona erdi. Dudaklarımız bir an öylece durdu. Kalkıp bana hiç görmediğim, kalbime daha önce hiç hissetmediğim bir şeyler yapan esrarengiz yüz ifadesiyle baktı.

Sonra yüzü birden asıldı. Esrarengiz ifadesinin yerini şaşkınlık ve incinmişlik aldı, ama bana bakarken gülümseyip bunu saklamaya çalıştı.

"Böyle bir öpüşmeyle, muhtemelen benimle yatmana hiç gerek kalmazdı," derken şakacı bir tavırla sırtıp daha derin duygularını maskeleye çalışıyordu.

Gülmeden edemedim, bu söylediği çok saçmaydı, ama neye isterse ona inanabilirdi.

Üzerimden inip yanıma uzandı, başını, birleştirdiği ellerinin üzerine koydu.

"Çok güzeller, değil mi?"

Onunla beraber yıldızlara baktım, ama pek bir şey göremiyordum. Tek düşünebildiğim Camryn ve az önceki öpüşmeydi.

"Evet, çok güzeller."

Sen de öyle...

"Andrew."

"Efendim."

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Kısa bir duraksamadan sonra yanıt verdi. "Her şey için... Giysilerini katlamak yerine çantaya tıkmamı sağladığın için, arabada uyanmayayım diye müziği kısıtığın için, restoranda şarkı söylediğin için." Başını yana çevirdi. Ben de öyle yaptım. Gözlerimin içine bakarak devam etti. "Bana yaşadığımı hissettirdiğin için."

Yüzümde bir gülümseme belirdi, uzaklara baktım. "Herkes zaman zaman yaşadığını tekrar hissetmek için yardıma ihtiyaç duyar."

"Hayır," dedi ciddi bir şekilde, bakışlarımı yine ona çevirdim. "Ben yaşadığımı *tekrar* hissetmekten bahsetmedim, Andrew, bunu bana *ilk kez* hissettirdiğin için teşekkür ettim."

Kalbim bu sözlere tepki gösterdi ve yanıt veremedim, ama bakışlarımı ondan ayırmayı da başaramadım. Mantiğim avaz avaz bağılıyor, çok geç olmadan bu işi bitirmemi söylüyordu, ama yapamadım. Bunu yapamayacak kadar bencildim.

Camryn bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. Ona aynı şekilde karşılık verdim, sonra ikimiz de yukarı, yıldızlara baktık. Geniş açıklıkta meltemin hafif hafif estiği sıcak, harika bir Temmuz gecesi idi ve gökte tek bir bulut bile yoktu. Etrafta öten binlerce cırcırböceği, kurbağa ve birkaç tane de çobanaldatan vardı. Bu kuşların sesini dinlemeyi eskiden beri severdim.

Sessizlik bir anda Camryn'in çılgılığıyla bozuldu. Battaniye'den fırlayışı, bir kedinin küvetten fırlayışından daha hızlıydı.

"Yılan!" Bir eliyle işaret ediyordu, diğerini ise ağzına kapatmıştı. "Andrew! Şurada! Öldürsene!"

Battaniyenin kenarında kayan siyah bir şey görünce ayağa fırladım. Aradaki mesafeyi, korumak için geriye sıçradım, sonra yılanı ayağımla ezmek için öne atılacak oldum.

"Hayır-hayır-hayır!" diye bağırdı Camryn, ellerini sallayıp duruyordu. "Öldürme!"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, kafam karışmıştı. "Öldür dedin ya."

"Yani gerçekten öldür demek istemedim."

Hâlâ korkuyor, bedeninin geri kalanını yilandan korumak ister gibi sırtını kamburlaştırıyordu. Bu çok eğlenceli bir manzaraydı.

Ellerimi kaldırdım. "Ne yani? Yılanı öldürmüş gibi mi yapayım?" Onun bu komikliğine gülüp başımı salladım.

"Hayır, ben sadece... ben hayatta uyuyamam burada." Kolumu tuttu. "Gidelim." Resmen titriyor, aynı anda hem gülmemeye, hem de ağlamamaya çalışıyordu.

"Peki," deyip battaniyeyi toplamak için eğildim; yılan artık üzerinde değildi. Camryn bir kolumu sımsıkı tuttuğu için, örtüyü tek elimle silkelemem gerekti. Sonra onun elini tuttum ve arabaya doğru yürümeye başladık.

"Yılanlardan nefret ederim, Andrew!"

"Belli oluyor güzelim."

Gülmemek için büyük çaba harcıyordum.

Yürürken beni çekiştirmeye, gittikçe hızlanmaya başladı. Neredeyse çıplak ayakları zararsız, yumuşak bir toprak yığınınına basınca ciyakladı ve Camryn düşüp bayılmadan arabaya varamayacağımızı düşündüm.

"Gel buraya," diyerek durdum. Onu arkama alıp sırtıma çıkmasına, bacaklarını belime sarmasına yardım ettim ve kollarımla bacaklarını tuttum.

22 . Bölüm

Ertesi sabah arabanın ön koltuğunda, Camryn'in kucağımdaki başını kıpırdatmasıyla uyandım.

Doğrulurken, "Neredeyiz?" diye sordu. Güneş ışınları arabanın camlarından içeri girip onun tarafındaki kapının iç tarafında birikiyordu.

"New Orleans'a yarım saatlik mesafedeyiz," deyip elimi arkaya götürerek sırtımdaki kasları gevşetmeye çalıştım.

Gece tekrar yola çıktığımızda New Orleans'a kadar devam etmeye niyetliydim, ama öyle yorgundum ki neredeyse direksiyon başında uyuyup kalacaktım. Camryn benden önce uyumuştı. O yüzden arabayı kenara çekip başımı arkaya yaslayarak uyumak zorunda kalmıştım. Arka koltukta tek başıma çok daha rahat uyuyabilirdim, ama Camryn'in yanı başında uyanabilmek için kaslarımın taş gibi sertleşmesine razı olmuştum.

Sertleşmek dedim de... neyse.

Gözlerimi ovuşturup bir-iki kasımı çalıştırabilmek ve şortumun, belirgin ereksiyonumun müstehcen sohbetlere konu olmasını engelleyecek kadar bol durmasını sağlamak için kıpırdadım.

Camryn gerindi, esnedi ve ayaklarını gösterge panelinin üzerine koydu. Şortu bacaklarının çok üzerine çıkmıştı.

Sabah uyanır uyanmaz bunu yapmak hiç akıllıca değildi.

"Çok yorgundun herhâlde," dedi, bir yandan da parmaklarıyla saçındaki örgüyü açıyordu.

"Evet, biraz daha gitmeye çalışsaydım kendimizi bir ağaca bindirmiş halde bulabilirdik."

"Arada benim de kullanmama izin vermen lazım Andrew, yoksa..."

"Yoksa ne yaparsın?" diyerek gülümsedim. "Mızımızlanıp, başını kucağıma koyarak *lütfe* n mi dersin?"

"Dün gece işe yaradı ama, değil mi?"

Haklıydı.

"Bak, arabayı kullanmanın benim için sakıncası yok." Ona bakarak arabayı çalıştırdım. "Söz veriyorum, New Orleans'tan sonra, artık her nereye gideceksek, bir süre sen kullanırsın, tamam mı?"

Tatlı, affedici bir gülüş yüzünü aydınlattı.

Bir cip hızla yanımızdan geçtikten sonra yola çıktım, Camryn de parmaklarını saçlarının arasından geçirmeye devam etti. Sonra saçını hızla, bakmaya bile gerek duymadan, öyle düzgün bir şekilde ördü ki, bunu nasıl başardığını aklım almadı.

Gözlerim çıplak bacaklarında dolaşıp duruyordu.

Bunu yapmaktan vazgeçmeliydim artık.

Başımı çevirdim, bakışlarım yanımdaki camla ön cam arasında gidip geldi.

"Bir an evvel bir çamaşırhane bulmamız lazım," deyip lastik tokasını saçının ucuna taktı. "Temiz kıyafetim kalmadı."

Kendime 'ceki düzen vermek' için fırsat kolluyordum ve Camryn el çantasını karıştırmaya başlayınca bu durumdan yararlandım.

"Doğru mu?" diye sordu, bir eli çantasında olduğu halde bana dönmüştü.

Elimi kucağımdan uzaklaştırdım. Tam yakalanmadığımı, yaptığım hareketin daha rahat etmek için şortumu düzeltmem olarak yorumlanacağını sanırken "Erkeklerin sabahları devasa ereksiyonlar yaşadıkları doğru mu?" deyiverdi.

Gözlerim kocaman açıldı. Ön camdan başka bir yere bakamıyordum.

"Her sabah değil," derken onunla göz göze gelmemeye çalıştım.

"Nasil yani? Salı ve cuma falan gibi bir programı mı var?"

Gülümsediğini biliyordum, ama ona bakıp bunu doğrulamaya niyetim yoktu.

"Bugün salı veya cuma mı?" diyerek benimle dalga geçti.

Sonunda ona şöyle bir baktım.

"Cuma," dedim sadece.

Derin bir nefes aldı.

"Bak, ben sürtüğün teki falan değilim," dedi bacaklarını indirerek, "ve beni cinselliğim konusunda, ne istediğim konusunda daha açık olmaya iten sen olduğuna göre böyle bir şey düşünmediğinden eminim..." Sesi kesildi. Söylediklerini doğrulamamı ister gibiydi, onun hakkında düşündüklerim konusunda endişelenir gibi bir hali vardı.

Gözlerinin içine baktım. "Hayır, bir sürü adamla yatıp kalkmadığın sürece sürtük olduğunu düşünmem, zaten o zaman da hapiste olurum, çünkü hepsini dayaktan geber tirim. Neden söylüyorsun ki bunları?"

Yüzü kızardı. Omuzlarını neredeyse yanağının hizasına gelene kadar yukarı çekti.

"Ben, şey, düşünüyordum da..." Konu her neyse bana söylemek isteyip istemediğinden hâlâ emin değildi.

"Ben sana ne dedim güzelim? Aklından ne geçiyorsa söyle."

Başını yana yatırıp bana baktı. "Sen benim için bir şey yaptığına göre, belki ben de senin için bir şey yapabilirim, diye düşünmüştüm." Sonra bir anda ses tonunu değiştirdi, düşünebileceklerimden endişeleniyordu sanırım. "Yani aramızda bir bağ falan olmaz, böyle bir şey yaşanmamış gibi olur."

Kahretsin! Bunun olacağını nasıl tahmin edememiştim?

"Hayır," dedim hemen.

İrkildi.

Hem yüz ifademi, hem de sesimi yumuşattım. "Benim için böyle bir şey yapmana izin veremem, tamam mı?"

"Nedenmiş o?"

"Olmaz. Aman Tanrım, seni nasıl istiyorum bilemezsin, ama bunu kabul edemem."

"Saçmalık.

Gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

"Dur bir dakika..." Bana meraklı meraklı bakıp başını hafifçe çevirdi, "Senin malum bölgelerle ilgili bir sıkıntın falan mı var?"

Ağzım açık kalmıştı. "Şey, hayır," dedim gözlerimi iyice açarak. "Lanet olsun, kenara çekip ispatlarım şimdi sana."

Başını geriye yatırıp bir kahkaha attıktan sonra yine ciddileşti.

"Benimle yatmıyorsun, sana oral seks yapmama izin vermiyorsun ve beni öpmen için seni zorlamam gerekiyor."

"Beni zorlamadın."

"Haklısın," diye tersledi beni, "seni baştan çıkarmam gerekti."

"Ben seni istediğim için öptüm," dedim. "Seninle her şeyi yapmak istiyorum Camryn, inan bana! Son birkaç günde

seninle o kadar çok pozisyonda sevişmeyi hayal ettim ki, Kama Sutra solda sıfır kalır. Ben..." Direksiyonu sıkıktan parmak eklemlerimin bembeyaz olduğunu fark ettim.

İncinmiş gibiydi, ama bu sefer yılmadım.

"Söyledim sana," dedim dikkatle, "Seninle böyle bir şey yaparsam..."

"Bana sahip olmana izin vermem gerekir," diyerek öfkeyle cümlemi tamamladı. "Evet, söylediklerini hatırlıyorum, ama bana *sahip olmana* izin vermek tam olarak ne anlama geliyor?"

Bence Camryn ne demek istediğimi gayet iyi biliyor, sadece emin olmak istiyordu.

Bir dakika... Ya benimle oyun oynuyordu, ya da seks konusunda ve diğer konularda ne istediğini bilmiyordu. En az benim kadar şaşkın ve gönülsüzdü.

CAMRYN

Sınavı geçmişti. Onunla yatmak veya—tıpkı bana yaptığı gibi—farklı şekillerde ona zevk vermek istemediğimi söylesem yalan olurdu. Onunla böyle şeyler yapmayı kesinlikle istiyordum. Ama oltaya gelip gelmeyeceğini görmek istemiştım. Gelmemiştı.

Şimdi de ondan korkuyordum.

Korkmamın sebebi ona karşı olan hislerimdi. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyor, bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Bunu bir daha yapmayacağımı söylemiş, kendime söz vermişim.

Sohbetimize kaygısız bir normallik katmayı deneyip ona nazıkçe gülümsedim. Tek istediğim yaptığım teklifi geri alabilmek, bu konuyu açmamdan önceki halimize geri dönebilmektı, tabii yeni edindiğim bilgi hariç; Andrew Parrish bana saygı duyuyor, beni ona verebileceğimi zannetmediğim şekillerde istiyordu.

Dizlerimi çekip ayağımı deri koltuğa dayadım. Son soruma cevap vermesini istemiyordum. Bana sahip olmana izin vermek ne demektı? Bunu sorduğumu unutmasını umuyordum. Anlamını biliyor, en azından bildiğimi sanıyordum. Bana sahip olması demek, onunla beraber olmam demektı; tıpkı Ian'la olduğum gibi. Aradaki tek fark Andrew'a âşık olabileceğime, gerçek aşkı yaşayabileceğime inanmamdı.

Ona kolayca âşık olabilirdim. Daha şimdiden ondan uzak kalma düşüncesine bile katlanamaz olmuştum. Hayallerimdeki bütün yüzlerin yerini çoktan Andrew almıştı ve yolculuğumuzun sona ereceği, Galveston'a veya Wyoming'e dönmek zorunda kalacağı günü düşünmek ödümü koparıyordu.

Bu, beni neden korkutuyordu? Karnımdaki bu apansız, berbat his nereden çıkmıştı böyle?

"Üzgünüm güzelim, gerçekten üzgünüm. Seni kırmak istememiştim."

Ona bakarak başımı salladım. "Kırmadın zaten. Beni kırdığını düşünme lütfen," dedim. Sonra devam ettim. "Andrew, doğrusunu istersen..." çok derin bir nefes aldım. Gözlerini yolda tutmakta zorlanıyordu. "... doğrusunu istersen ben, şey, öncelikle, sana yalan söyleyecek, *sana zevk verecek şeyler yapmazdım*, diyecek halim yok, yapardım. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, beni reddetmene çok sevindim."

Sanırım ne demek istediğimi anlamıştı, yüz ifadesinden belli oluyordu.

Nazikçe gülümseyip bana elini uzattı. Elini tutup ona yaklaştım, kolunu omzuma sardı. Onu görebilmek için başımı çevirip elimi bacağına koydum.

Benim için öyle güzeldi ki...

"Beni korkutuyorsun," dedim sonunda.

Bu itiraf gözlerinde hafif bir tepkiye neden oldu.

"Beni anlaman gerek, bunu bir daha asla yapmayacağımı söylemiştim. Kimseyle yaklaşmayacağıma dair kendime söz vermiştim."

Kolumun çevresindeki kolunun kasıldığını, kalp atışlarının hızlandığını hissettim, boğazımın yan tarafında güm güm atışını duyuyordum.

Sonra gülerek konuştu. "Yoksa bana âşık mısın, Camryn Bennett?"

Kıpkırmızı olup dudaklarımı sıktım, yüzümü kaslı göğsüne iyice gömdüm.

"Henüz değil," dedim gülümseyerek, "ama o noktaya doğru ilerliyorum."

"Saçmalıyorsun," dedi kolumu biraz daha sıkarak.

Başımın üzerini öptü.

"Evet, biliyorum," derken onunki kadar şakacı bir tavırla konuştum, ama sonra sesim hafifledi, "biliyorum..."

New Orleans'ı ilk kez çok uzaktan gördüm. Önce Pontchartrain Gölü çıktı karşımıza, ardından da yazlıkların, şehir evlerinin, tek katlı evlerin sere serpe uzandığı bir manzara. Katrina Kasırgası boyunca haberlerde gördüğüm stadyum Superdome'dan ürkütücü, güzel, eski ve devasa meşe ağaçlarına, çoğunun turist olduğunu düşündüğüm Fransız Mahallesi'nin sokaklarında gezen insanlara kadar bu kentin her şeyine hayranlık ve saygıyla bakıyordum.

Şehirde ilerledikçe son derece tanıdık gelen çoğu bina'nın etrafını tamamen saran balkonlar beni büyüledi. Tam da televizyonda gördüğüm gibiydiler. Tabii Mardi Gras karnavalının zamanı değildi ve balkonlarda memelerini gösteren veya aşağıya boncuklar saçan kimse yoktu.

Andrew bana bakıp gülümsedi, orada olduğumuz için ne kadar heyecanlandığımı görüyordu.

"Şimdiden bayıldım buraya," diyerek tekrar yanına sokuldum. Dakikalardır dışarıdaki her şeyi görebilmek için yüzümü cama neredeyse yapıştırmış haldeydim.

"Harika bir şehirdir." Yüzü gururla parlıyordu. New Orleans'la ne kadar yakın bir ilişkisi olduğunu merak ettim.

"Her yıl gelmeye çalışırım, genelde Mardi Gras zamanında, ama yılın her döneminde güzel bence."

"Hımm, genelde memeler ortadayken geliyorsun yani," deyip göz kırptım.

Direksiyonu bırakıp ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Suçluyum, kabul ediyorum!"

Meşhur Bourbon Caddesi'ne yürüme mesafesindeki Holiday Inn'de iki oda tuttuk. Bu kez neredeyse iki yataklı tek bir odada da kalabileceğimizi söyleyecektim, ama kendimi tuttum. *Hayır Camryn, arzuları daha da beslemekten başka bir işe yaramaz. Onunla aynı odada kalma. Durdurabilecek haldeyken durdur bu işi.*

Resepsiyonist bize nasıl yardımcı olabileceğini sorduğunda Andrew bir an duraksamış, ben de çok garip bir duyguya kapılmışım. Ama sonunda her zamanki gibi yan yana iki oda seçmiştik.

İkimiz de kendi odalarımıza yöneldik. Koridorda ellerimizde oda kartlarımızla durup baktık.

"Ben hemen duşa gireceğim," dedi, bir elinde gitarı tutuyordu. "Hazır olduğunda gelip haber verirsin."

Başımı salladım ve odalarımıza girdik.

Daha beş dakika geçmemiştiki çantamın içinden telefonumun çaldığını duydum. Annemin aradığından neredeyse emindim. Cevap vermeye, hâlâ hayatta olduğumu ve çok eğlendiğimi söylemeye hazırlandım. Ama arayan o değildi.

Natalie'ydi.

Telefonu tutan elim donmuştu sanki, parlayan ekrana bakakalmıştım. Telefonu açmalı mıydım, yoksa açmamalı mıydım? Bir an önce karar vermem gerekiyordu.

"Alo?"

Hattın diğer ucundaki Natalie dikkatli bir sesle, "Cam?" dedi.

Kelimeler ağzından çıkmıyordu. Onu affetmiş gibi yapmam veya kibar davranmam için yeterince zaman geçip geçmediğinden emin değildim.

"Orada mısın?" diye sordu sesim çıkmayınca.

"Evet Nat, buradayım."

İçini çekti ve ne zaman bir şey söylemek veya yapmak konusunda gerilse çıkardığı şikâyet dolu inlemeyi duydum.

"Tam bir cadaloz gibi davrandım, farkındayım. Korkunç bir arkadaşım ben, senin ayaklarına kapanıp af dilemem lazım, ama ben... yani aslında planım buydu, ama annen Virginia'da olduğunu söyledi. Ne işin var ki Virginia'da?"

Yatağa oturup terliklerimi fırlattım.

"Virginia'da değilim, ama bunu anneme de, başkasına da söyleme."

"Neredesin peki? Bir haftadan fazla nerede kalabilirsin ki?"

Ne? Sadece bir hafta mı olmuştu? Andrew'la en az bir aydır yoldaymışım gibi hissediyordum.

"New Orleans'tayım, uzun hikâye."

"Karşındaki benim, unuttun mu?" dedi alaycı bir sesle, "Benim vaktim bol."

Hemen sinirimi bozmaya başlamıştı, içimi çektim. "Bak Natalie, beni sen aradın. Yanlış hatırlamıyorsam bana yalancı sürtük diyen, Damon'm yaptıklarını anlattığımda bana inmayan da sendin. Kusura bakma ama hiçbir şey olmamış gibi davranarak, yine yakın arkadaş olmamızın pek akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Biliyorum, haklısın, özür dilerim." Bir an durup düşüncelerini toparlamaya çalıştı, arkadan bir kola kutusunun açılma sesini duydum. Bir yudum içti. "Sana inanmıyor

değildim Cam, çok kırılmıştım sadece. Damon piçin teki, terk ettim onu."

"Neden? İkinci sınıftan beri en yakın arkadaşın olan kişi onun domuzun teki olduğunu söyleyince inanmadın da, seni aldatırken suçüstü mü yakaladın?"

"Bu lafları hak ettim. Ama hayır, aldatırken falan yakalamadım. Sadece en yakın arkadaşımı özlediğimi, Arkadaşlık Kuralları kitabında yazan en büyük suçu işlediğimi fark ettim. Nihayet onunla yüzleştim. Yalan söyledi tabii, ama ben başının etini yiyip durdum, çünkü yaptıklarını itiraf etmesini istiyordum. Onun doğrulamasına falan ihtiyacım olduğundan değil tabii, ama ben sadece... Cam, bana doğruyu söylemesini istedim. Bunu ondan duymak istedim."

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Söylediklerinde samimi olduğunu biliyordum ve onu affetmeye niyetliydim, ama onu, Andrew'dan bahsedecek kadar affettiğimi söylemeye hazır değildim. Bunun ne olduğunu bilmiyordum, ama o an hayatımdaki tek kişi Andrew'du. Natalie'yi tüm kalbimle seviyordum, ama henüz olanları ona anlatmaya hazır değildim. Andrew'u onunla paylaşamazdım. Böyle söylemem doğru mu bilmiyorum ama, Natalie'nin yaşananları... bayağılaştıran bir tarzı vardı.

"Bak Nat," dedim. "Senden nefret etmiyorum, seni affetmek istiyorum, ama bu biraz zaman alacak. Beni gerçekten çok kırdın."

"Anlıyorum," dedi ama sesindeki hayal kırıklığı da belli oluyordu. Natalie her zaman sabırsız davranan, bir an önce memnun edilmeyi isteyen bir kızdı.

"Şey, sen iyi misin peki? Onca yer varken ne demeye New Orleans'a gittin anlamadım, kasırğa mevsimi mi şimdi?"

Andrew'un odasından düş sesi geliyordu.

"Evet, gayet iyiyim," dedim Andrew'u düşünerek. "Doğrusunu istersen, hayatım boyunca kendimi şu son haftaki kadar canlı ve mutlu hissetmemiştim Nat."

"Aman Tanrım... bir erkek sayesinde! Biriyle berabersin, değil mi? Camryn Marybeth Bennett, seni adi sürtük, böyle şeyleri benden saklamaya kalkma sakın!"

Yaşananları bayağılaştırmaktan kastım tam olarak buydu işte.

"Adı ne?" Dünyanın bütün gizemlerinin çözümünü ele geçirmiş kadar heyecanlıydı. "Yattın onla değil mi? Seksi bir tip mi?"

"Natalie, lütfen." Gözlerimi kapatıp Natalie yirmi yaşında olgun bir insanmış, lise hayatında takılıp kalmamış gibi yaptım. "Şu anda seninle bu konuyu konuşmayacağım, tamam mı? Bana birkaç gün ver, seni arar, nasıl gittiğini söylerim, ama lütfen..."

"Kabul!" dedi Natalie, ama bu aşırı coşkusu biraz azaltması gerektiğine dair mesajı almamıştı. "Sen iyi olduğun ve artık benden nefret etmediğin sürece bunu kabul ederim."

"Sağ ol."

Nihayet o dedikoduya aç havasından çıkabilmişti.

"Çok üzgünüm Cam, bunu ne kadar söylesem az."

"Biliyorum, sana inanıyorum. Seni aradığımda Damon'a olanları anlatabilirsin. İstersen tabii."

"Tamam, iyi olur."

"Sonra görüşürüz. Nat?"

"Efendim?"

"Aradığına gerçekten sevindim. Seni çok özledim."

"Ben de seni."

Kapattık. Natalie'yle ilgili düşüncelerim kaybolup yerlerini Andrew'a dair düşüncelere bırakana kadar öylece durup telefona baktım.

Dedim ya, hayallerimdeki bütün yüzlerin yerini Andrew'un yüzü almıştı.

Duş alarak, üzerime hâlâ yıkayamadığım bir kot pantolon geçirdim. Henüz kokmuyordu, o yüzden idare ederdi. Ama bir an önce giysilerimi yıkayamazsam yeni bir şeyler almak için yine bir mağazaya gitmem gerekecekti. Yola çıkarken çantama on iki tane temiz külot koyduğuma seviniyordum.

Her zamanki makyajımı yapmaya başlarken parmaklarımı banyodaki lavabonun kenarına dayayıp aynaya baktım, Andrew'un gördüklerini görmeye çalışıyordum. Beni en kötü hallerimle, makyajsız, göz altlarımda uykusuzluğun neden olduğu şişliklerle, ağzım leş gibi kokarken, dağınık ve kirli saçlarımla görmüştü. Bunu düşünürken gülümseyip, o an aynanın önünde, yanımda durduğunu hayal ettim. Dudaklarının boynumun kıvrımına gömüldüğünü, kaslı kollarının bedenime arkadan sarıldığını, parmaklarının göğüs kafesime bastırıldığını görebiliyordum.

Kapının vurulmasıyla bir anda hayallerimden sıyrıldım.

Kapıyı açtığımda, "Hazır mısın?" diye sordu Andrew.

Odaya girdi.

"Nereye gidiyoruz bu arada?" diye sordum ve makyaj malzemelerimin durduğu banyoya doğru yürüdüm. "Cidden temiz kıyafete ihtiyacım var."

O da arkamdan geldi ve birkaç saniye önceki hayalim gerçekleşiyormuş gibi hissettiğim için çok şaşırdım. Lavabonun üzerinden aynaya doğru uzanıp rimel sürmeye başladım. Ben sol gözümü kısıp sağ gözüme rimel sürerken Andrew da kalçama bakıp duruyordu. Bu hareketi gizlemeye

çalışmıyordu. Yaramazlık yaptığını görmemi istiyordu. Gözlerimi devirip diğer tarafa rimel sürmeye koyuldum.

"On ikinci katta çamaşırhane var," dedi. Ellerini kalçalarımın etrafında birleştirip bana aynadan şeytanî bir gülümsemeyle baktı, bir yandan da alt dudağını ısıırıyordu. ,
Ona döndüm.

"O zaman önce oraya gidiyoruz," dedim.

"Ne?" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Hayır, ben dışarı çıkmak, birkaç bira içmek, canlı müzik dinlemek istiyorum. Çamaşır yıkamak istemiyorum."

"Of, sızlanmayı bırak şimdi," diyerek tekrar aynaya döndüm. Çantamdan rujumu çıkardım. "Saat daha öğlenin ikisi bile olmadı, biraya kahvaltıda başlayan tiplerden misin yoksa?"

İrkilip avucunu kalbine bastırdı, çok kırılmış numarası yapıyordu. "Tabii ki hayır! En azından öğle yemeğine kadar bekliyorum."

Başımı iki yana salladım ve dişlerini gösterip gamzelerini çıkartarak gülümseyen Andrew'u banyodan dışarı çıkardım.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye seslendi kapının diğer tarafından.

"Çişimi yapmam lazım."

"Ben bakmazdım sana!"

"Git kirli çamaşırlarını topla Andrew!"

"Ama..."

"Hemen şimdi! Yoksa dışarı çıkmak falan yok!"

Alt dudağını nasıl büktüğünü gözümde canlandırdım, ama böyle bir şey yapmadığından emindim. Deli gibi sırıtıyor olmalıydı.

"İyi!" dedi ve oda kapısının açılıp kapandığını duydum.

Banyoda işim bitince kirlilerimi toplayıp bez çantama koydum ve terliklerimi ayağıma geçirdim.

23 . Bölüm

Önce çamaşırları hallettik ve ben yıkananları çantalara tıktırıp vermek yerine hepsini katladım. Andrew itiraz etmeye kalktı, ama bu kez bildiğimi okudum. Sonra şehir merkezine gittik ve bana her yeri gezdirdi, hatta mezarların yerden yukarıda olduğu St. Louis Mezarlığı'na bile gittik. Hayatımda hiç böyle bir yer görmemiştim. Kanal Caddesi boyunca, New Orleans Dünya Ticaret Merkezi'ne kadar yürüyüp çok ihtiyacımız olan Starbucks'ı bulduk. Kahve içip uzun uzun konuştuk, ona Natalie'nin telefon ettiğini söyledim. Ondan ve Damon'dan konuşmaya devam ettik, Andrew çok geçmeden Damon'dan nefret etmeye başlamıştı.

Bir et lokantasının önünden geçerken Andrew otobüste yaptığımız anlaşmayı yüzüme vurup beni içeri sokmaya çalıştı. Ama hiç aç değildim; ızgaraya hasret kalmış, sızlanıp duran Andrew'u, yemeğin tadını çıkarmamı istiyorsa aç olmam gerektiğine inandırdım.

Nihayet bir alışveriş merkezi çıktı karşımıza. The Shops at Canal Place. Bir haftadır aynı sıkıcı kıyafetlerle dolaştığım için çok heyecanlanmıştım.

"Demin çamaşır yıkadık ya," diye itiraz etti Andrew içeri girerken. "Neden yeni kıyafete ihtiyacın olsun ki?"

Çantamı diğer omzuma takıp onun dirseğini yakaladım.

"Eğer gece dışarı çıkacaksak," dedim Andrew'u sürüklerken, "kendime şöyle güzel, doğru düzgün bir şeyler almak istiyorum."

"Ama üzerindeki de güzel."

"Sadece bir kot pantolon ve bluz alacağım," dedim, durup ona baktım. "Seçmeme yardım edebilirsin."

Bu teklif ilgisini çekmişti.

"Peki," dedi gülümseyerek.

Yine çekiştirmeye başladım. "Ama fazla ümitlenme, yardım edebilirsin dedim, sen seçebilirsin demedim."

"Bugün ne desen yaptırıyorsun güzelim," dedi. "Ama haberin olsun, buna elimdeki kozları oynamaya başlayana dek izin veriyorum."

"Elinde nasıl bir koz olduğunu düşünüyorsun?" Bu soruyu sorarken kendime güvenim tamdı, çünkü blöf yaptığını düşünüyordum.

Bana şöyle bir bakıp dudaklarını büzünce kendime güvenim azalmaya başladı.

"Hatırlarsan," dedi nazik bir tavırla, "aramızdaki 'ne dersem yapmak zorundasın' anlaşması hâlâ geçerli."

Kendime güvenimi tamamen kaybetmiştim.

Sırıtarak kolumu tutup kendine doğru çekti.

"Sana bir kez oral seks yapmama zaten izin verdiğine göre," dediğinde gözlerim kocaman açıldı, "sana yatıp bacaklarını açmanı söyleyebilirim ve sen de dediğimi yapmak zorunda kalırsın, değil mi?"

Gözlerimi ancak söylediklerini duyan oldu mu diye bacak kadar hareket ettirebildim. Andrew'un fısıldayarak konuştuğu söylenemezdi, ama sesinin duyulduğunu da sanmıyordum.

Sonra yavaşladı, kulağıma eğilip fısıldadı. "Basit konularda bildiğimi okumama izin vermezsen, dilimi bacaklarının arasına sokup sana yine işkence etmem gerekebilir." Kulağımdaki nefesi beni sıırıslıkla eden kelimeleriyle bir araya gelerek boynumda ürpertilere neden oluyordu. "Top sende güzelim."

Geri çekildiğinde o sırttan suratına bir tokat atmak geldi içimden, ama Andrew buna bayılırdı herhâlde.

Bu bir ikilem miydi? Ya bazı önemsiz konularda istediğini yapmasına izin verecektim ya da ben dediğimi yaptıracaktım ve o bana 'işkence' edecekti, öyle mi? Hımm, galiba sandığımdan daha mazoşisttim.

Akşam olduğunda dışarı çıkmak için hazırdım. Üzerimde yeni, dar bir kot pantolon, belimi saran yeni aldığım siyah straplez bluzum ve hayatımda bir mağazada rastladığım en güzel siyah, topuklu ayakkabılar vardı.

Andrew kapıda durmuş, şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Odaya girerken, "Sanırım o kozu hemen şimdi kullanmam lazım," dedi.

Saçlarımı bu kez iki gevşek örgü yapmış, ikisini de birer omzumdan aşağı sarkıtmıştım, göğüslerimin hemen üzerine kadar geliyorlardı. Birkaç saç telini ise yüzüme düşecek şekilde serbest bırakmıştım. Başka kızlarda güzel durduğuna göre bana da yakışmaması için bir sebep yoktu, değil mi?

Andrew da bundan hoşlanmış gibiydi. Uzanıp yüzüme düşen saç tellerine parmaklarıyla dokundu.

"Güzelim, şaka yapmıyorum, acayip seksisin."

"Sağ ol..."

Aman Tanrım, az önce kıkırdamış mıydım ben?

Ben de onu baştan aşağı süzdüm, üzerinde yine kot pantolon, düz bir tişört ve Doc Marten'leri olmasına rağmen hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Ne giydiği fark etmiyordu.

Odadan çıktık, asansörde ve koridorda birkaç erkeğin başını çevirmesine neden oldum. Andrew'un içi içini yiyordu. Yanımda gururla yürüyor, bu da yüzümün pancar gibi kızarmasına neden oluyordu.

Önce 'd.b.a.' isimli bara gidip bir saat kadar çalan grubu dinledik. Ama kimlik kontrolü yaptıkları ve bana içki vermedikleri için Andrew beni caddenin ilerisindeki başka bir bara götürdü.

"Şansımızı denememiz lazım," dedi el ele bara yaklaşıırken. "Çoğu kimlik sorar, ama arada bir, eğer şanslıysan ve yirmi bir yaşında gösteriyorsan hiç uğraşmazlar."

"Beş ay sonra yirmi bir olacağım zaten," dedim, kalabalık bir kavşaktan karşıya geçerken elini sıkı sıkı tuttum.

"Otobüste ilk tanıştığımızda on yedi yaşındasındır diye endişelenmişim."

"On yedi mi?" Gerçekten o kadar küçük göstermediğimi umuyordum.

"Yirmi yaşında gösteren on beşlik kızlar gördüm, artık anlamak çok zor."

"Yani sence on yedi mi gösteriyorum?"

"Hayır, yirmi civarında gösteriyorsun," dedi. "Kızma."

Çok rahatlamışım.

Bu bar diğerinden daha küçüktü, müşterileri üniversiteden yeni mezun olanlarla otuzlu yaşların başındakilerin bir karışımıydı. Arkaya doğru birkaç bilardo masası yan yana dizilmişti. Ortam loştu, aydınlatmaların çoğu bilardo masalarının çevresiyle sağ tarafımda kalan, tuvaletlere giden koridora yerleştirilmişti. Önceki barda sigara dumanı yoktu,

burada ise yoğun bir bulut halindeydi, ama beni çok rahatsız etmedi. Sigaradan hoşlanmazdım, ama barda sigara içilmesinin doğal bir tarafı vardı. Dumansız bir bar neredeyse çıplak görünüyordu.

Tanıdık gelen bir rock parçası tavandaki hoparlörlerden çalınıyordu. Solda gruplar için küçük bir sahne vardı, ancak gece kimse çalmıyordu. Ama bu, mekândaki parti havasını bozmamıştı anlaşılan, çünkü müzik ve etraftakilerin bağırışları yüzünden Andrew'un söylediklerini zar zor duyuyordum.

"Bilardo oynayabilir misin?" diye bağırdı kulağıma eğilerek.

Ben de ona bağırdım. "Birkaç kere denedim, ama berbat oynarım!"

Beni elimden tutup bilardo masalarının ve parlak ışıkların olduğu tarafa götürdü. Yürünebilecek her noktada dikkelen insanların arasında kendimize yol açmaya çalışarak dikkatle ilerledik.

"Buraya otur," dedi, hoparlörler önümüzde kaldığı için sesini alçaltabilmişti. "Burası bizim masamız olsun."

Sol tarafımda kalan duvara yaslanmış küçük, yuvarlak masaya oturdum, diğer tarafımda ise ikinci kata çıkan bir merdiven vardı. İzmarit dolu kül tablasını parmağımın ucuyla iterek kendimden uzaklaştırdım.

Andrew birkaç metre ötede, bilardo masalarının yanında duran bir adamla konuşuyor, muhtemelen ne zaman oynayabileceğimizi soruyordu.

"Kusura bakmayın," diyen garson, kül tablasını alıp yenisini ters olarak masaya bıraktı. Islak bir bezle masayı silip altını temizleyebilmek için kül tablasını kaldırdı.

Ona bakıp gülümsedim, siyah saçlı güzel bir kızdı. Muhtemelen kendisi de yirmi bir yaşını yeni bitirmişti ve şimdiden bir elinde servis tepsisi vardı.

“Ne alırsınız?”

Bu soruyla kimliğim sorulmadan yüzlerce kez cevap vermiş gibi davranmak için tek bir şansım vardı, hiç beklemeden konuştum. “Bir Heineken lütfen.”

“İki olsun,” dedi Andrew, elinde bir istekayla yanıma gelmişti.

Onu fark eden garson ona bir kez daha baktı. Tıpkı Andrew’un asansördeki hali gibi, şimdi de benim içim içimi yiyordu. Kız başını salladı ve bana *seni şanslı sürtüğ* der gibi baktıktan sonra uzaklaştı.

“Şu çocuğun bir oyunu kalmış, sonra masa bizim,” derken boş sandalyeye oturdu.

Garson gelip iki Heineken’i masaya bıraktı.

“Bir şey isterseniz el sallayın,” deyip gitti.

“Kimliğini görmek istemedi,” derken kimse duymasın diye masanın üzerinden bana doğru eğilmişti.

“Evet, ama bu, sonra sormayacağını göstermez. Charlotte’da bir barda başımıza geldi. Natalie’yle bana kimliğimizi sorup mekândan gönderdiklerinde neredeyse sarhoş olmuştuk.”

“O zaman hâlâ içebiliyorken tadını çıkar.” Gülümseyip birasından bir yudum aldı.

Ben de aynısını yaptım.

Keşke el çantamı yanıma almasaydım diye düşünmeye başlamıştım, göz kulak olmam gerekmezdi en azından. Oyun sırası bize gelince çantamı masanın altına, yere koydum. Bulunduğumuz yer küçük bir oda gibiydi, o yüzden çok endişelenmedim.

Andrew beni istekaların durduğu askıya götürdü.

Eliyle askıyı işaret ederek, "Hangisini istersin?" dedi. "Hangisi eline oturursa onu seçmelisin."

Bu çok eğlenceli olacaktı, sahiden bana bir şey öğrettiğini sanıyordum.

Çekingen ve cahil numarası yaparak rafta dizilmiş kitapları inceler gibi inceledim istekaları, sonra bir tanesini elime aldım. Uygun olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi elimi boydan boya üzerinde gezdirdim, topa vuracakmış gibi tuttum. Tam bir aptal sarışın gibi görüldüğümün farkındaydım ve zaten öyle görünmeyi amaçlıyordum.

"Hangisi olsa olur," dedim omzumu silkerek.

Andrew topları masa üçgeninin içine soktu. Düz renklerle çizgililerin yerleriyle oynayıp doğru sıralamayı buldu ve masanın üzerine yerleştirdi. Üçgeni dikkatle kaldırıp masanın altına bıraktı.

"İlk atışı yapmak ister misin?"

"Hayır. Sen yap."

Aslında tek istediğim onu bütün seksiliğiyle masanın üzerine uzanmış, dikkatini toplamış halde görmektir.

"Peki," deyip beyaz topu yerleştirdi. Birkaç saniye boyunca istekasının ucunu tebeşirledi ve tebeşiri masanın kenarına koydu.

"Madem daha önce oynadın, temel kuralları biliyorsundur," dedi masanın etrafında dolaşırken. İstekanın ucunu beyaz topa yöneltti. "Sadece beyaz topa vuracağını söylememe gerek yok."

Çok komikti, ama bunu hak etmişti.

Başımı salladım.

"Eğer çizgililere oynuyorsan, ceplere sokacağın topların hepsi çizgili olmalı, düz renkleri sokarsan seni yenmeme yardım etmiş olursun."

"Peki, şu siyah top?" diyerek ortada duran 8 numarayı işaret ettim.

"Eğer çizgili topoların bitmeden onu sokarsan," dedi acımasız ifadeyle, "oyunu kaybedersin. Beyazı sokarsan sıranı kaybetmiş olursun."

"Bu kadar mı?" diye sordum. Bir taraftan da istekamin ucuna kare şeklindeki tebeşiri sürüyordum.

"Şimdilik evet," dedi, sanırım birkaç kuraldan yırtmama izin veriyordu.

Geriye doğru birkaç adım atıp masaya eğildi, mavi çuhanın üzerindeki parmaklarını kıvrıp istekasını başparmağının kıvrımı içine yerleştirdi. Hedefini belirlemek için birkaç kez ileri geri oynattıktan sonra bir an durdu ve beyaz topa vurup diğer topoları masanın her yerine dağıttı.

İyi atış güzelim, dedim içimden.

Biri çizgili, biri düz renkli iki topu sokmuştu.

"Hangisi?" diye sordu.

"Neyin hangisi?" Aptalı oynamaya devam ediyordum.

"Düzleri mi alıyorsun, çizgilileri mi? Seçimi sana bırakıyorum."

"Ha," dedim söylediklerini henüz anlıyormuş gibi. "Fark etmez, çizgili olsun."

8 Top oyununun normal kurallarından biraz sapıyorduk, ama bunu benim iyiliğim için yaptığından emindim.

Sıra bana gelince mükemmel atış pozisyonunu bulmak için masanın etrafında dolaştım. "Söylüyor muyuz?"

Andrew bana merakla baktı, belki de 'İstediğim topumu vurabilir miyim?' gibi bir şey söylemeliydim. Numaramı henüz anlamadığı kesindi.

"Çizgili toplardan sokabileceğin herhangi birini seçip, vuruşunu yapsan yeter."

Tamam, o dünyadan habersiz kıcını hâlâ kandırabildiğim kesindi.

"Bir dakika, bir şeye oynamayacak mıyız?" diye sordum.

Şaşırmış gibiydi, ama yüzündeki hayretin yerini sinsilik aldı.

"Nesine oynamak istersin?"

"Özgürlüğümü geri almama."

Andrew kaşlarını çatı. Sonra benim bilardo oynamayı bilmediğimi düşüncü o nefis dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Özgürlüğünü geri almak istemen beni biraz kırdı aslında," dedi. Bir ucu yerde duran istekayı bir sağ eline, bir sol eline alıyordu. "Ama bahsi kabul ediyorum."

Tam anlaştığımızı sanırken, "Ancak, eğer ben kazanırsam şu 'ne dersem yapmak zorundasın' anlaşmasını farklı bir boyuta taşıyacağız," diye ekledi.

Kaşlarını kaldırma sırası şimdi bendeydi.

"Nasıl bir boyutmuş o?" Göz ucuyla attığım temkinli bir bakışla sormuştum bunu.

Andrew istekasını masaya koydu, ellerini kenara yaslayıp eğilerek ışığı kesti. Kocaman sırtışı ve ardındaki belirgin niyet sırtımın ürpermesine neden oluyordu.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

Onu yenebileceğimden emindim, ama ödümü koparmıştı. Ya benden daha iyi oynarsa, bahsi kaybedersem ve sonunda böcek yemek veya çıplak popomu arabadan etrafa göstermek zorunda kalırsam? Beni böyle şeyler yapmaya zorlamasını engellemeye çalışıyordum, söyledikleri aklımdan çıkmıyordu; o kısma da geleceğiz, demişti. Tabii yapmamı istediği şeylere itiraz edebilirdim, Wyoming'den ayrılmadan

önce buna söz vermişti, ama bu tip konuşmaları bile yapmamayı tercih ederdim.

Bir dakika... yoksa... ya seksle ilgili bir şeylerden bahsediyorsa?

Şimdi anlaşıldı. Neredeyse kazanmasını ummaya başlamıştım.

“Anlaştık.”

Haince bir gülümsemeyle masadan uzaklaştı, istekasını eline aldı.

Yan masadaki bir grup erkekle iki kız oyunlarını henüz bitirmiş, birkaç tanesi bizi izlemeye başlamışlardı.

Masaya eğildim, istekamı Andrew'unkine benzer bir şekilde yerleştirdim, parmaklarımın arasında birkaç kez ileri geri oynattım ve beyaz topu tam göbekten vurdum. 11 numaralı top 15'e, 15 ise 10'a çarptı ve ikisi de köşedeki cebe girdiler.

Andrew bana baktı, istekasını dikey biçimde önünde tutuyordu.

Kaşını kaldırdı. “Bu acemi şansı mıydı, yoksa oyuna mı getirildim?”

Sırıtip sonraki atışıma hazırlanmak üzere masanın diğer tarafına dolaştım. Cevap vermedim. Hafifçe gülümsedim ve gözlerimi masadan ayırmadım. Bilerek Andrew'a en yakın olacağım pozisyonu seçtim, masaya eğildim –çaktırmadan aşağı bakıp göğüslerimin tam karşımdaki çocukların gözünün önünde olup olmadığına baktım– hesap yaptım ve sert bir vuruşla 9 numarayı yan cebe gönderdim.

“Resmen oyuna getirildim,” dedi arkamda duran Andrew. “Üstelik bir de benimle dalga geçtin.”

Doğrulup bir an onunla göz göze geldikten sonra masanın ucuna gittim.

Bu sefer bilerek ıskaladım. Masadaki toplar öyle kusursuz bir şekilde dizilmişlerdi ki oyunu kolayca alabilirdim, ama kolay olmasını istemiyordum.

"Hayır güzelim," dedi yanıma gelen Andrew, "öyle acıyıp da bilerek ıskalamak yok, 13'ü rahat sokardın."

"Parmağım kaydı." Ona mahcup mahcup baktım.

Bana bakarak o güzel başını iki yana sallayıp gözlerini kıstı, yalan söylediğimi gayet iyi biliyordu.

Oyun bu şekilde devam etti. Üç kez arka arkaya birer topu mükemmel şekilde soktu, sonra 7 numarayı ıskaladı. Sonra birer isabetli vuruşumuz oldu. Aynı şekilde devam ettik, vuruşlarımızı yaparken hiç acele etmiyor, ama arada bir oyunu devam ettirebilmek için isabetsiz vuruşlar yapıyorduk.

İş ciddileşmeye başlamıştı. Sıra bendeydi ve masada sadece onun 4 numaralı topu, beyaz ve 8 numaralı siyah top kalmıştı. 8 iki taraftan da mükemmel bir köşe vuruşu yapabilmek için on beş santim uzakta duruyordu, ama topu masanın diğer kenarına çarptırıp bu tarafa gelmesini sağlayarak sol cebe sokabileceğimi biliyordum.

İki adam daha bizi izlemeye başlamışlardı ve bunun sebebinin kıyafetim olduğundan şüphem yoktu. Özellikle masaya doğru eğildiğim zamanlarda, sessizce göğüslerim ve kalçam için yaptıkları yorumları duymama rağmen dikkatimi dağıtmalarına izin vermedim. Ama Andrew'un durmadan onlara baktığının farkındaydım ve kıskançlığı beni heyecanlandırıyordu.

İstekamla masayı işaret ederek, "Sol cep," dedim.

Yan tarafa geçtim ve saptadığım hizanın doğru olup olmadığını görmek için gözlerim masanın hizasına gelene kadar eğildim. Doğrulup beyaz ve siyah topların hizasını farklı bir açıdan da kontrol ettikten sonra masaya eğildim. Bir. İki.

Üç. İstekayı dördüncü kaydırışında beyaz topa hafifçe vurdum, o da doğru açıyla çarptığı 8'i masanın diğer tarafına gönderdi. Kenara çarpan top geri döndü ve sol cebe girdi.

Diğer tarafımda beni izleyen erkekler, sanki onları duymıyormuşum gibi, heyecanlı sesler çıkarmaya başladılar.

Masanın diğer tarafındaki Andrew ise bana bakarak sırtıyordu.

"Çok iyiydin güzelim," dedi topları masaya koyarken. "Artık özgürsün sanırım."

Bu duruma biraz üzüldüğünü fark ettim. Yüzü gülümüyor olabilirdi, ama gözlerindeki hayal kırıklığını saklayamıyordu.

"Hayır," dedim. "İş böcek yemeye, çıplak popomu arabadan sarkıtmaya gelmedikçe, o özgürlüğü istemiyorum. Diğer konularda kontrolün sende olması hoşuma gidiyor.

Andrew gülümsedi.

24 . Bölüm

Bir oyun daha oynadık ve Andrew dürüstçe kazandı. Sonra yeni ayakkabılar ayağımı vurmadan masamıza oturmaya karar verdim.

İkinci Heineken'imi içiyordum ve alkolü hâlâ sadece ayak parmaklarımla karnımın altında hissediyordum. İyice çakırkeyif olmam için bir tane daha içmem gerekecekti.

Andrew tam yanıma oturacakken bir adam yanına yaklaşıp, "Bir oyuna ne dersin?" diye sordu.

Andrew bana baktı, elimi sallayarak karşılık verdim. "Oyna sen, beni iyiyim, mesajlarıma bakıp ayaklarımı dinlendireceğim."

"Tamam güzelim. Oyun bitmeden gitmek istersen haber ver, gideriz."

"İyiyim ben. Sen git, oyununu oyn."

Bana gülümseyerek en fazla beş metre ötedeki bilardo masasına gitti. Ben de masanın altındaki çantamı alıp önüme koydum ve telefonumu çıkardım.

Tam tahmin ettiğim gibiydi. Natalie telefonumu mesaja boğmuştu. Toplam on altı mesaj göndermiş, ama en azından aramaya kalkmamıştı. Annem de aramamıştı, sonra aklıma o hafta sonu yeni sevgilisiyle gemi seyahatine çıkacağı geldi. Eğlendiğini, hem de en az benim kadar eğlendiğini umuyordum.

Tavandaki hoparlörlerden yeni bir şarkı yayılmaya başladı ve bardaki müşteri sayısının geldiğimizden beri üç katına çıktığını fark ettim. Andrew çok uzakta değildi, ama yanındaki adamla konuşurken ancak dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum. Garson geldiğinde bir bira daha istedim. O bira siparişimi getirmeye gittiğinde ise Kısa Mesaj Kraliçesi'yle baş başa kalmıştım. Natalie'yle o gün yaptıkları ve o gece gideceği yer hakkında birkaç kez mesajlaştık. Ama bunların laf olsun diye konuşulduğunu, aslında Natalie'nin başka şeyler öğrenmek için ölüp bittiğini biliyordum. 'Gizemli adamım'la New Orleans'ta ne yapıyordum, kime benziyordu -tipi nasıl diye sormazdı, çünkü her erkeği ünlü birine benzetmeye meraklıydı- ve onunla yatmış mıydım? Sırf ona eziyet etmek için sorularına üstü kapalı cevaplar verdim. Ne de olsa, bunu hak ediyordu. Ayrıca onunla Andrew konusuna girmeye de hazır değildim, hatta bunu hiç kimseyle konuşmak istemiyordum. Konuşursam, sadece Andrew'un varlığını veya onunla olduğumu onaylamakla yetinsem bile, yaşanan her şeyin bir anda kaybolacağını hissediyordum. Belki uğursuzluk getirecektim, belki de uyanacak, Blake'in o gece hazırladığı içkilerden birine ilaç kattığını, Andrew'la olan yolculuğun sadece bir halüsinasyon olduğunu fark edecektim.

"Merhaba, adım Mitchell," dedi tepemden gelen bir ses. Viski ile ucuz erkek parfümünün kokuları adama eşlik ediyordu.

Orta boylu, yapılı, ama aşırı iri sayılmayacak bir adamdı. Onun da, yanındaki sarı saçlı adamın da gözleri kan çanağı gibiydi.

Ağırbaşlı bir tavırla gülümseyip bize doğru yürümeye başlamış olan Andrew'a baktım.

"Biriyle beraberim," dedim kibarca.

Adam bir diğerk sandalyeye, bir de bana baktı. Sandalyenin boş olduğunu vurgulamaya çalışır gibiydi.

"Camryn?" dedi arkalarındaki Andrew. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Yapılı adam dönüp Andrew'a baktı.

"İyiyim dedi ya," dediğinde sesindeki meydan okumayı fark ettim.

Aslında, 'İyiyim Andrew, beni rahat bırak,' demek istememiştim; Andrew da bunu biliyordu, ama anlaşılan bu adamlar ne demek istediğimi anlamamışlardı.

"O benimle beraber," dedi Andrew. Sırf benim hatırım için sakın olmaya çalışıyordu, ancak o saldırgan bakış gözlerine yerleşmişti bile.

Sarışın adam güldü.

Yapılı olan yine bana baktı, elinde bir Budweiser şişesi vardı. "Sevgilin falan mı bu?"

"Hayır, ama biz..."

Alaycı bir gülümsemeyle Andrew'a döndü. "Madem sevgilisi değilsin ikile bakalım."

Saldırganlık ölümcül bir öfkeye dönüşmüştü. Andrew kendini daha fazla tutamayacaktı.

Ayağa kalktım.

"Belki kız bizimle konuşmak istiyordur," diyen adam birasından bir yudum içti. Sarhoş değil, sadece çakırkeyifmiş gibi bir hali vardı.

Andrew ona bir adım daha yaklaştı, başını yana eğip adama dik dik baktı. Sonra bana döndü.

"Camryn, bunlarla konuşmak istiyor musun?"

İstemediğimi biliyordu, ama bu şekilde adamda sebep olacağı yaralara tuz basmış oluyordu.

"Hayır, istemiyorum."

Andrew çenesini oynattı, adamın karşısına dikildiğinde burun kanatlarının genişlediğini görebiliyordum. "Siktir ol git buradan, yoksa dişlerini dökerim."

Bilardo masalarının etrafındaki küçük kalabalık bize belli bir mesafede, bir araya toplanmıştı.

Sarışın ve belli ki daha akıllı olan adam elini arkadaşının omzuna koydu. "Haydi gidelim." Başıyla daha önce oturdukları yeri işaret etti.

Arkadaşı onun elini itti ve Andrew'un yüzüne biraz daha yaklaştı.

Bu hareket yeterli olmuştu.

Andrew istekasını kaldırıp adamın göğsüne sertçe vurdu ve ayaklarının yerden kesilmesine, ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Adam geriye doğru düşerken bizim masayı kıl payı sıyırdı, ama ayakta durabilme umuduyla masanın kenarını yakaladı. Çılgılık atıp çantamı kapmamdan hemen sonra masa da adamla beraber yere düşüp parçalandı. Bira şişesi de düşüp kırılmıştı. Adam daha kalmamadan Andrew üzerine eğilip yüzüne yumruk atmaya başlamıştı bile.

Oradan uzaklaşıp merdivene yaklaştım, diğerleri ne olduğunu görmek için bize doğru gelip arkamda bir bariyer oluşturdular.

Sarışın adam Andrew'a arkadan saldırdı, onu boynundan yakalayıp arkadaşının üzerinden çekmeye çalıştı. Ben de onun üzerine atladım. Yüzünün yan tarafına küçük, zayıf yumruklarımı indiriyordum, çantam omzumun etrafına sıkıca sarılmıştı ve bedenime çarpıp duruyor, hareketimi kısıtlıyordu. Ama Andrew sarışından kolayca kurtuldu, arkasına geçip sırtının ortasına tekmeyi yapıştırdı. Adam yüz üstü yere düştü.

Andrew bileğimi tuttu.

"Çekil aradan güzelim!" Beni arkamdaki kalabalığa doğru itip hemen kavga ettiği adamlara döndü.

İri adam ayağa kalkabilmişti, ama bu çok uzun sürmedi. Andrew çenesinin iki yanına indirdiği iki yumruk ve kan çıkaran bir aparkatla onun işini bitirdi. Kanlı bir dişin yere düştüğünü görünce korkuyla sindim. Adam başka bir masayı da devirerek arka üstü düştü. Sarışın olan yine Andrew'a saldıracak oldu, ama Andrew'un az önce bilardo oynadığı çocuk onu devirdi. Andrew artık diğeriyle ilgilenebilecekti.

Barın fedaileri kavgayı ayırmaya geldiklerinde Andrew adamın iki gözünü de morartmıştı ve burnundan kan geliyordu. Fedailerden biri onu omzundan tutup kalabalığa doğru çekerken, eliyle burnunu tutarak sendeliyordu.

Andrew onu tutmaya çalışan fedainin elini itti. "Tamam, anladık," derken bir elini kaldırmış, adama çekilmesini işaret ediyor, diğer eliyle ise burnundaki kan damlasını siliyordu. "Gidiyorum, kapıyı göstermene gerek yok."

Ona doğru koştum, elimi tuttu.

"Camryn, iyi misin? Sana vurdular mı?" Vahşi ve kontrolsüz gözleriyle beni inceliyordu.

"İyiyim ben. Gidelim buradan."

Elimi sıkıca tutup beni kalabalığın arasından geçirdi.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattığımızda içerinin müziği duyulmaz oldu. Kavga ettiği iki gerizekalı sokakta yürüyordu ve yapılı olanın eli hâlâ kan içindeki yüzündeydi. Andrew'un onun burnunu kırdığından emindim.

Andrew beni kaldırımda durdurup kollarımdan tuttu. "Yalan söyleme güzelim, canın yandı mı? Sana bir şey yaptılarsa, yemin ederim peşlerine düşeceğim."

'Güzelim' dedikçe içimi eritiyordu, bir de o endişeli, vahşi bakışları... Tek istediğim onu öpmekti.

"Çok ciddiym, iyiyim ben. Yumruk yemedim, hatta sana arkadan saldıran adama birkaç tane de ben vurdum."

Kollarımı bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı, hâlâ bana inanmıyormuş gibi bakıyordu.

"Bir şeyim yok," dedim son kez.

Dudaklarını alnıma bastırdı.

Sonra elimi tuttu. "Otele dönüyoruz."

"Hayır," diyerek itiraz ettim. "Ne güzel eğleniyorduk, hem içkim de gitti onların yüzünden."

Başını yana eğip gözlerinde daha yumuşak bir bakışla bana baktı.

"Nereye gitmek istersin peki?"

"Başka bir kulübe, bilmiyorum. Daha sakın bir yere me-sela?"

Andrew içini çekip elimi sıktı. Sonra beni aşağıdan yukarıya süzdü. Önce ojeli tırnaklarımı gösteren burnu açık ayakkabıya, sonra da yukarı doğru çıkıp biraz düzeltilmesi gereken siyah straplez bluzuma baktı.

Elimi onun elinden kurtarıp göğüslerimi örten kumaşa götürdüm ve bluzu biraz yukarı çektim. Böyle daha iyi oturmuştu.

"Bu bluzla şahanenin bence, ama kabul etmen lazım, ser-serilerin dikkatini çekiyor."

"Sırf bluz değiştirmek için ta otele kadar yürümek istemiyorum."

"Değiştirmene gerek yok," diyerek yine elimi tuttu. "Ama başka bir kulübe gitmek istiyorsan bana bir iyilik yap, olur mu?"

"Neymiş o?"

"Kız arkadaşımımışın gibi yap," dedi ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "En azından kimse seninle uğraşmaz, böyle bir şeye kalkışma ihtimalleri azalır."

Bir an durup bana baktı. "Tabii erkeklerin sana asılmasını istemiyorsan."

Kafamı çabucak iki yana salladım. "Hayır, kimsenin bana asılmasını istemiyorum. Masum flörtler tamam, kendime güvenim üzerinde mucizevî etkileri var, ama serserilerle uğraşamam."

"Güzel, anlaştık o zaman. Bu geceliğine benim sevgilimsin, yani seni sonra odaya götürüp çıgliklar attırabilirim." Yüzünde o bayıldığı, çocuksu gülümseme vardı.

Bacaklarımın arası sızlamaya başlamıştı. Güçlkle yutkunup şakacı bir tavırla gözlerimi kısarak normal davranmaya çalıştım.

Saniyeler önce yüz hatlarını işgal eden öfke dolu ifadenin dayanılmaz bir seksiliği vardı, ama yerini gamzelere bıraktığı için mutluydum.

"Bu çok hoşuma gitse de—ki 'hoşuma gider' demek bağı hafif kalır—artık bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Kırılmış ve şaşırmış gibiydi. "Neden?"

"Çünkü Andrew, ben...şey...izin vermeyeceğim işte... Gel buraya." Ellerimi boynunun iki yanına götürüp onu kendime çektim.

Sonra onu yavaşça öptüm, öpüşmemiz bitince de dudaklarımı ondan hemen ayırmadım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana bakarak.

Tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Rolüme hazırlanıyorum."

Andrew gülümsedi. Beni döndürdü, elini belime sardı ve Bourbon Caddesi'ne doğru ilerlemeye başladık.

ANDREW

25 . Bölüm

Belki de Camryn'le olabilirdim. Neden kendime eziyet ediyor, tam da istediğim her şeyi elde etme hakkı kazandığım bir dönemde, kendimi en çok istediğim şeyden mahrum ediyordum ki? Belki durum değişir, onun da incinmesine gerek kalmazdı. Yine Marsters'a gidebilirdim. Ya Camryn'i bırakır, bir daha onu göremez, sonra da Marsters'ın büyük bir hata yaptığını öğrenirsem ne olacaktı?

Kahretsin! Hepsi bahaneydi.

Camryn'le Fransız Mahallesi'nde iki bara daha gittik, ikisinde de yirmi bir yaş engelini aşmayı başardı. Bir tane-sinde garson kimlik sordu ama, muhtemelen doğum günü Aralık'ta olduğu için, aldırmadı.

Camryn sarhoş olmuştu ve otele yürüyebileceğinden emin değildim.

"Ben bir taksi çağırayım," derken onu kaldırımda, yanımda tutuyordum.

Arkamızdaki bara çiftler ve gruplar girip çıkıyor, bazı-ları kapıda tökezliyordu.

Kolumu Camryn'in beline sıkıca sarmıştım. Bir elini önden uzatıp omzuma koydu, kafasını güç bela dik tutabiliyordu.

"Bence taksi çok iyi fikir," derken gözleri kapanıyordu.

Çok geçmeden ya sızacak, ya da kusacaktı. Otele kadar dayanabilmesini umuyordum.

Taksi bizi otelin önünde bıraktı. Arka koltuktan inmesine yardım ettim ve sonunda, kendi başına yürüyecek hali kalmadığı için kucağıma aldım. Başı bir kolumdaydı, ayakları ise diğer kolumun üzerinden sarkıyordu, onu asansöre bu şekilde taşıdım. İnsanlar bize bakıyordu.

"Eğlenceli bir geceydi galiba?" dedi asansördeki adam.

"Evet, bazıları içkiye pek dayanıklı olmuyor."

Asansörün zili çaldı, kapı kayarak açıldı ve adam indi. İki kat daha çıktıktan sonra biz de indik ve onu odalarımıza doğru taşımaya başladım.

"Anahtarın nerede güzelim?"

"Çantamda," dedi hafif bir sesle.

En azından mantıklı konuşuyordu.

Camryn'i yere bırakmadan çantasını omzundan çektim ve fermuarını açtım. Normalde 'Bu çantada ne taşıyorsun? Beni ısırır mı?' gibi espriler yapardım, ama şakalaşacak durumda olmadığını biliyordum. Berbat bir haldeydi.

Uzun bir gece olacaktı.

Kapı arkamızdan kapandı. Camryn'i götürüp yatağa yatırdım.

"Çok kötüyüm," diye homurdandı.

"Biliyorum güzelim. Uyuyunca kendine gelirsin."

Ayakkabılarını çıkarıp yere koydum.

"Ben galiba..." Başını yana çevirdi ve kusmaya başladı.

Komodinin yanındaki çöp kutusunu kaptım ve kusmuş çöğünün kutuya gelmesini sağladım, ama görünüşe göre kat görevlisi sabah olduğunda epey sinirlenecekti. Midesindeki her şeyi çıkardı, bu da beni şaşırttı, çünkü o gün pek bir şey yememişti. Kusması bitince kafası yastığa düştü. Kusmanın sebep olduğu gözyaşları gözlerinin kenarlarından

akıyordu. Bana bakmaya çalıştı, ama baş dönmesinin, bakışlarını odaklamasına izin vermeyecek kadar kötü olduğunu biliyordum.

"Burası çok sıcak," dedi.

"Peki," deyip kalktım ve havalandırmayı sonuna kadar açtım.

Sonra banyoya gittim, küçük bir havluyu soğuk suyla ıslattım ve sıktım. Odaya dönüp yatağa, Camryn'in yanına oturdum ve yüzünü silmeye başladım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Votka shot'tan sonra durmam lazımdı. Şimdi kusmuğumu temizliyorsun işte."

Yanaklarıyla alnını silmeye devam ettim, yüzüne yapışan saç tellerini geriye ittim, sonra soğuk havluyu ağzında gezdirdim.

"Özür dileme. Eğlendin ve önemli olan tek şey de bu," dedim sırtarak. "Hem şimdi senden istediğim gibi faydalanabilirim."

Gülümsemeye, uzanıp koluma vurmaya çalıştı, ama bunları bile yapamayacak kadar halsizdi. Yarım kalan gülümsemesi acı dolu bir ifadeye dönüştü ve bir anda alnında ter damlacıkları belirdi.

"Hayır, olamaz," diyerek doğruldu. "Tuvalete gitmem lazım," diyerek bana tutundu, ben de ona yardım ettim.

Banyoya gider gitmez kendini klozetin üzerine attı, iki eliyle yanlarını tutmuştu. Kuru kuru öğürüp, ağlarken sırtı inip kalkıyordu.

"Benimle biftek yeseydin keşke, güzelim." Arkasında durmuş, örgülerinin kazara kirlenmemesini sağlıyor, ıslak bezi ensesine bastırıyordum. Vücudunun şiddetle sarsılıp hiçbir şey çıkaramamasını izlerken onun için üzülüyordum. Boğazının, göğsünün, her yerinin acıyacağını biliyordum.

Bitince yerdeki soğuk fayansların üzerine uzandı.

Onu kaldırmaya çalıştım, ama uysal bir biçimde itiraz etti.

"Hayır, lütfen... burada yatmak istiyorum, burası daha serin."

Sığ nefesler alıyordu, hafif bronzlaşmış olan teni şimdi zatürreeli bir hastanunki gibi solgun bir beyazlıktaydı. Temiz bir havluyu ıslatıp yüzünü, boynunu, çıplak omuzlarını silmeye devam ettim. Pantolonunu dikkatle çıkarıp karnıyla bacaklarını darlığın sebep olduğu sıkıntıdan kurtardım.

"Merak etme, taciz etmem seni," dedim şakacı bir tavırla. Ama bu kez cevap vermedi.

Yanağını zemine yaslayıp sızmıştı.

Kıpırdatırsam muhtemelen uyanıp yine öğürmeye başlayacağını biliyor, ama onu tuvaletin yanında yatar halde de bırakmak istemiyordum. Ben de yanına uzandım ve saatlerce, uyuyup kalana dek alnını, kollarını, omuzlarını silmeye devam ettim.

Ayıkken, kendi isteğimle bir banyonun zemininde, klozetin yanında uyuyacağım hiç aklıma gelmezdi; ama onunla nerede olsa uyurum derken ciddiydim.

CAMRYN

Odamın kapısı açıldı. Parlak güneş ışığı perdedeki küçük bir aralıktan içeri giriyordu. Işıktan bir vampir gibi korkarak kaçiverdim, diğer tarafıma döndüm. Üzerimde önceki gece giydiğim straplez bluz ve mor külotumla yattığımı fark etmem biraz zaman aldı. Üzerinde yattığım çarşaf ve yeni yıkanmış gibi kokan örtü dışında yataktaki her şey kaldırılmıştı. Herhâlde diğerine kusmuştum, Andrew da bunu kat görevlisinden almıştı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Andrew odaya girerken, bir elinde buz kovanı, diğerinde ise plastik bardaklar ve bir şişe Sprite vardı.

Yanıma oturup elindekileri komodinin üzerine koydu ve Sprite şişesini açtı.

Başım çatlıyordu, her an kusabilecekmışim gibi hissediyordum. Akşamdan kalma olmaktan nefret ediyordum. Bu ölçüde bir akşamdan kalmalıktansa, sarhoşken düşüp burunumu kırmayı tercih ederdim. Bir kere daha böyle olmuş-tum; o kadar kötüydü ki alkol zehirlenmesinden pek farkı yoktu. En azından gerçekten alkol zehirlenmesi geçiren ve durumu ‘ertesi sabah şeytanın bizzat kendisi ağzıma sılmış gibiydi’ diyerek tanımlayan Natalie’ye göre öyleydi.

“Hayır, değilim,” diye cevap verdim sonunda. Kendi söylediğim kelimeler ensemde kulaklarımın arkasına vuran bir

ağrıya sebep olmuştu. Odayı çift görmeye başlayınca gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Çok kötü oldun, güzelim," dedi Andrew ve boynumun yan tarafında serin bir bezin dokunuşunu hissettim.

"Perdeyi kapatır mısın, lütfen?"

Hemen kalktı. Pencereye doğru yürüdüğünü, kalın kumaşın hışırtısını duydum. Çıplak bacaklarımı göğsüme çekip üzerimdeki çarşafı kendimi kısmen örttüm ve yastığın yumuşaklığı üzerinde cenin pozisyonunda yattım.

Andrew plastik bardaklardan birini ambalajından çıkardı. Bardağa buz attığını duydum. Buzun üzerine Sprite doldurdu ve elindeki ilaç kutusunun sesi geldi.

"İç şunları," dedi. Tekrar yanıma otururken yatak sarsıldı, kolunu bacağıma dayadı.

Gözlerimi yavaşça araladım. İçmek için kafamı kaldırmam gerekmesin diye bardağın içinde bir pipet vardı. Uzanıp Andrew'un avucundaki üç Advil'i alıp ağzıma attım ve onları yutmamı sağlayacak kadar Sprite içtim.

"Lütfen dün gece barda kendimi rezil edecek şeyler yapmadığımı söyle."

Ona ancak göz kapaklarımdaki küçük aralıktan bakabiliyordum.

Güldüğünü hissettim. "Yaptın aslında," dedi ve birden endişelendim. "Çocuğun birine mutlu bir evliliğimiz olduğunu, dört çocuk yapacağımızı söyledin, beş demiş de olabilirsin, hatırlamıyorum. Sonra yanımıza bir kız geldi, bana asılıyordu, sen de sandalyenden fırlayıp canına okudun, tam bir kenar mahalle dilberi gibiydin, çok komikti."

Kusacağım kesinleşmişti artık.

"Andrew, umarım yalan söylüyorsundur, çok utandım!"

İçim yanıyordu. Daha beteri olamaz diye düşünüyordum.

Güldüğünü duyunca yüzünü daha iyi görebilmek için gözlerini biraz daha açtı.

"Evet, yalan söyledim." Uzanıp serin bezi alnına koydu. "Aslında otele gelene kadar bayağı idare ettin." Vücuduma baktığını fark ettim. "Kusura bakma, seni soymak zorunda kaldım. Bu fırsatı yakalamış olmak şahsen çok hoşuma gitti, ama her şeyi sırf vazife icabı yaptım. Bir şekilde yapılması gerekiyordu." Ciddi görünmeye çalışmasına dayanamayıp gülümsedim.

Gözlerini kapatıp, kat görevlisi kapıyı çalana kadar birkaç saat daha uyudum.

Andrew yanımdan hiç ayrılmış mıydı, merak ediyordum.

"Evet, buyurun. Ben onu yan odaya götürüyüm de siz işinizi halledin."

Üzerinde kat hizmetleri üniforması olan, saçları çirkin bir kıvılcıkla boyalı yaşlı kadın odaya girdi.

Andrew, "Haydi güzelim," deyip beni kucağına aldı, çarşaf hâlâ vücudumun alt kısmına sarılıydı. "Hanımefendiyi bırakalım da işini yapsın."

Muhtemelen kendim yürüyebilirdim, ama itiraz etmeye niyetim yoktu. O an olduğum yerde mutluydum.

Televizyon masasının yanından geçerken üzerinde duran çantamı almaya çalıştım. Andrew durdu, çantayı aldı ve benimle beraber taşımaya başladı. Başımı göğsüne yaslayıp kollarımı boynuna sardım.

Kapıda durup kat görevlisine baktı.

"Yatağın yanındaki vaziyet için özür dileriz." Yüzünü buruşturarak başıyla o tarafı işaret etti. "Merak etmeyin, dolgun bir bahşiş bırakmayı unutmayız."

Odadan çıkıp beni kendi odasına götürdü.

Beni yatağa bırakır bırakmaz ilk işi perdeleri kapatmak oldu.

"Umarım geceye kadar düzelirsin," derken bir şey arıyormuş gibi odada dolaşıyordu.

"Ne var ki bu gece?"

"Başka bir bara gideceğiz."

MP3 çalarını pencerenin yanındaki koltuğun üzerinde buldu ve televizyon masasının üzerine, çantasının yanına koydu.

İnleyerek itiraz ettim. "Hayır Andrew, bu gece hayatta bara gidemem. Hayatım boyunca bir daha içki içmeyeceğim."

Odanın diğer tarafından bana sırtarak bakıyordu.

"Hep böyle derler. Zaten sen istesen bile bu gece içmene ben izin vermezdim. İki akşamdan kalmalık arasında en az bir gece bırakmalısın, yoksa çok geçmeden alkolik olursun."

"En azından bütün gün yatmak dışında bir şeyler yapacak kadar düzelmeyi umuyorum, ama bu olasılık pek yüksek görünmüyor."

"En azından bir şeyler yemen şart. Yemeğin düşüncesi bile mideni bulandırıyor muhtemelen, ama aç durursan bütün gün kendini berbat hissedersin, orası kesin."

"Haklısın," midem bulanmaya başlamıştı. "Düşüncesi bile kötü geliyor."

Yanıma gelerek, "Kızarmış ekmek ve yumurta," dedi. "Hafif bir şeyler yemen gerek, biliyorsundur."

"Evet, biliyorum," dedim ifadesiz bir sesle. Parmağımı şıklatıp bir anda düzelebilseydim keşke.

26 . Bölüm

Akşamüzeri hâlâ tam olarak düzelmemiştim, ama Andrew'la New Orleans'ın bir gün önce görmediğimiz yerlerini gezecek kadar iyiydim. Yumurta ve iki dilim kızarmış ekmek yedikten sonra nehir kıyısındaki tramvaya binip Audubon Akvaryumu'na gittik. Etrafı suyla ve balıklarla çevrili on metrelik tünelde yürüdük. Muhabbet kuşlarını ellerimizle besleyip yağmur ormanı sergisini gezdik. Vatozları besledik, kollarımızı uzatıp cep telefonlarımızla saçma sapan fotoğraflarımızı çektik. Sonra çektiğimiz resimlere baktım. Yanak yanağa duruşumuz, gülümsememiz çok eğlenen herhangi bir çiftten farksızdı.

Herhangi bir çift... Ama biz, bir çift değildik. Kendime bunu hatırlatmam gerektiğini fark ettim.

Gerçek, berbat bir şeydi.

Ne istediğini bilmemek de öyle. Hayır, aslında ne istediğimi biliyordum. Kendimi bundan şüphe etmeye zorlayamazdım artık, ama hâlâ korkuyordum. Andrew'dan, beni incitirse sebep olacağı acıdan korkuyor, çünkü bunun katlanamayacağım bir acı olacağını hissediyordum. Beni henüz incitmemiş olmasına rağmen bu şimdiden dayanılmaz hale gelmişti.

Kendimi karmaşık bir durumun içine sokmuş ve boğazıma kadar batmıştım.

New Orleans'a akşam çöküp, eğlence sevenler evlerinden çıktıklarında Andrew beni feribotla Mississippi'nin diğer tarafına geçirdi ve Old Point Bar adında bir mekâna götürdü. Topuklu ayakkabı yerine terliklerimi giymeye karar verdiğim için seviniyordum; uzun bir yürüyüş olacağından Andrew bu konuda ısrar etmişti.

"New Orleans'a geldim mi, buraya uğramadan dönmem," dedi. Elimi sıkı sıkı tutarak yanımda yürüyordu.

"Yani buranın müdavimi misin?"

"Evet, öyle de denebilir. Senede bir-iki kez geliyorum en azından. Birkaç kere de çalmıştım."

"Gitar mı çaldın?" diyerek merakla ona baktım.

Yanımızdan diğer tarafa giden bir grup geçince yol vermek için Andrew'a daha da yaklaştım.

Elimi bırakıp belime sarıldı.

"Altı yaşından beri gitar çalıyorum." Bana bakıp gü-lümsedi. "O zamanlar pek iyi değildim tabii, ama bir yer-den başlamak lazım. Dinlenebilecek bir şeyler çalmaya on yaşında ancak başlayabildim."

"Müzik dehası denecek kadar küçükmüşsün."

"Sanırım. Ben ailenin müzisyeniydim, Aidan ise mimar-ıydı." Bir anlığına bana baktı. "Sürekli bir şeyler inşa ederdi. Bir keresinde devasa bir ağaç evi bile yapmıştı. Asher ise hokey yıldızımızdı. Babam hokeyi çok severdi, neredeyse bokstan daha çok severdi." Bir kez daha bana baktı. "Ama dikkat et, neredeyse dedim. Asher ilk yıldan sonra hokeyi bıraktı, daha on üç yaşındaydı." Hafifçe güldü. "Hokey oynamasını Asher'dan çok babam istiyordu. Asher'ın tek istedi-ğiye elektronikle uğraşmaktı. *Mesaj* filmini izledikten sonra uzaylılarla haberleşebilmek için eline ne geçtiyse evin etra-fına dizip, acayip bir alet yapmaya çalışmıştı."

İkimiz de güldük.

"Peki ya senin abin?" dedi Andrew. "Hapiste olduğunu söylemiştin. Peki, ondan önce ilişkiniz nasıldı?"

Yüzüm biraz asıldı.

"Sekizinci sınıfa geçip mahallenin serserisiyle takılmaya başlayana kadar Cole harika bir abiydi. Çocuğun adı Braxton Hixley'di. Oldum olası nefret etmişimdir ondan. Her neyse, Cole ile Braxton uyuşturucuya, saçma sapan işlere bulaştılar. Babam yardım alması için onu sorunlu gençlerle ilgilenen merkezlerden birine yatırmayı denedi, ama Cole kaçtı ve başı daha da çok belâyâ girdi. O noktadan sonra işler iyice kötüleşti." Kaldırımında karşıdan gelenlere bir kez daha baktım. "Şimdi de hak ettiği yerde."

"Belki çıkınca yine eskiden hatırladığın *abi* olur."

"Belki," deyip omzumu silktim, bundan şüpheliydim.

Kaldırımın sonuna, Patterson Caddesi ile Olivier Caddesi'nin köşesinde geldik. Old Point Bar dışarıdan bakıldığında yanına bir daire eklenmiş, iki katlı tarihi evlerden birini andırıyordu. Eski, ince-uzun tabelanın altından geçtik. Bina'nın önüne plastik masa ve sandalyeler konmuştu. İnsanlar sigara içip, çok yüksek sesle konuşuyorlardı.

İçeride bir grubun müzik çaldığını duydum.

Andrew dışarı çıkan bir çiftin ardından kapıyı tuttu. Yine el ele tutuştuk. Büyük bir mekân değildi, ama sevimliydi. Başımı kaldırıp yüksek tavanlara baktım. Her yere fotoğraflar, bira markalarının ışıklı tabelaları, renkli afişler ve eski levhalar asılmıştı. Ahşap tavandan aşağıya sarkan birkaç vantilatör vardı. Sağ tarafımda barı gördüm, neredeyse her barda olduğu gibi arkasında açık bir televizyon vardı. Barın arkasındaki kadın, etrafındaki insanlara rağmen elini kaldırıp, Andrew'a el salladı.

Andrew da gülümseyip iki parmağıyla işaret ederek, *iki dakika sonra görüşürüz*, der gibi yaptı.

Bütün masalar doluydu ve pistte dans edenler vardı. Arkadaki duvarın önünde çalan grup çok iyiydi, sanırım blues rock çalıyorlardı. Hoşuma gitmişti. Siyahı bir adam taburede oturmuş, gümüş rengi gitarını çalıyordu. Beyaz bir adam omzuna astığı akustik gitarıyla şarkı söylüyordu. İri yapılı biri ise baterideydi. Sahnede bir org da vardı, ama onu çalan yoktu.

Bir an için gözüm yere takıldı ve gördüğüme inanamadım. Pejmürde haldeki siyah bir köpek bana bakarak kuyruğunu sallıyordu. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıdım. Tatmin olmuş bir halde yan taraftaki masada oturan sahibinin yanına gitti ve ayağının dibine yattı.

Birkaç dakika bekledikten sonra Andrew, grubun çaldığı yerin yakınında oturan üç kişinin kalktığını fark etti. Elimi tutup beni oraya götürdü ve masaya oturduk.

Akşamdan kalmalığın etkilerini hâlâ hissediyordum ve başımın ağrısı tamamen geçmemişti, ama buranın gürültüsünün baş ağrımı kötüleştirmediğini fark edince şaşırdım.

Beni işaret eden Andrew, az önce barın arkasında duran kadına "Arkadaş içki içmeyecek," dedi nazikçe. Kadın kalabalığı yararlanarak yanımıza gelmiş, ben henüz oturmaya çalışırken masaya varmıştı.

Yumuşak, kahverengi saçlarını kulağının arkasına atmış olan kadın kırklı yaşların başında gibi görünüyordu. Andrew'u o kadar kocaman bir gülümsemeyle, öyle sıkı kucakladı ki, teyzesi veya kuzeni olup olmadığını merak ettim.

İki eliyle Andrew'un sırtına vurarak, "On ay oldu Parrish," dedi. "Nerelerdeydin?"

Gülümseyerek bana baktı.

"Bu kim?" Şakacı bir tavırla Andrew'a baktı, ama gülümsemesinde başka bir şey daha hissettim, sanırım tahminden bu hissettiğim.

Andrew elimi tuttu ve ben de usulüne uygun bir tanışma için ayağa kalktım. "Bu Camryn. Camryn, bu da Carla, en az altı berbat performansında burada çalışıyordu."

Carla gülerek onun göğsüne vurdu, sonra bana baktı. "Sakin bu yalanlarına kanma," kaşlarını kaldırarak Andrew'u işaret etti, "Bu çocuk şarkı söylemeyi iyi biliyor." Bana göz kırpıp elimi sıktı. "Tanıştığımıza sevindim."

Gülümseyerek karşılık verdim.

Şarkı söylemek mi? Ben burada gitar çaldığını sanıyordum, şarkı da söylediğinden haberim yoktu. Birmingham'da, Hotel California'nın 'mazeretler' kısmında, şarkı söyleyebildiğini zaten kanıtlamış sayılırdı. Arabada bazen benim varlığımı unuttuğu ya da orada olmama aldırmadığı zamanlarda hoparlörden duyulan klasik rock şarkılarına sesiyle eşlik ettiği de olmuştu.

Ama gerçekten sahneye çıkmış olacağı aklıma gelmemişti. Keşke gitarını da yanında getirseydi, onu sahnede izlemeyi çok isterdim.

"Neyse, seni tekrar görmek güzel," diyen Carla sahnedeki siyahî adamı işaret etti "Eddie de geldiğine sevinecek."

Andrew gülümsedi ve Carla küçük grubun arasından geçerek bara döndü.

"Gazoz falan ister misin?"

Elimi salladım. "Yok, sağ olun."

Andrew ayaktayken grup çalmayı kesti. Nedeni belli oluyordu. Gümüş rengi gitarı olan adam Andrew'u fark etmişti, gülümseyerek gitarı tabureye yasladı ve yanımıza

geldi. Andrew'a sarılışı Carla'nunki gibiydi, ben de tanışma faslı ve Eddie'yle tokalaşmak için yine ayağa kalktım.

"Parrish! Uzun zaman olmuş," dedi Eddie, belirgin Cajun aksanıyla. "Ne gadaa oldu, bi yıl olmuştur?"

Carla'da da Cajun aksanı vardı, ama Eddie'ninki kadar belirgin değildi.

"Aşağı yukarı," dedi Andrew gülümseyerek.

Andrew burada olmaktan çok mutlu görünüyordu, sanki bu insanlar uzun zamandır görüşmediği akrabalarıydı ve hiçbiriyle arası açılmamıştı. Gülüşü bile hiç görmediğim kadar sıcak ve davetkârdı. Beni Carla ve Eddie'yle tanıştıırken gülümsemesi neredeyse bütün mekânı aydınlatmıştı. Kendimi nihayet, ailesiyle tanıştırmak için eve getirdiği tek kızmışım gibi hissettim, bakışlarından onların da böyle hissettiği anlaşıyordu.

"Çalcak mısın bu gece?"

Yine yerime oturdum. Başımı kaldırıp Andrew'a baktım, cevabını ben de Eddie kadar merak ediyordum. Eddie'nin gülümseyen yüzünde olumsuz cevabı kabul etmeyecek birinin ifadesi vardı, gözlerinin ve ağzının çevresindeki kırışıklar derinleşmişti.

"Gitarım yanımda değil ki."

"Ah." Eddie başını salladı, "Dalga mı geçiyosun benle?" Sahneyi işaret etti. "Bissürü gita vaa."

"Gitar çalışını dinlemek istiyorum," dedim arkadan.

Andrew bana baktı, kararsızdı.

"Ciddiyim, çok rica ediyorum." Başımı hafifçe yana yatırıp gülümsedim.

"Vay anasını, bu kızın gözlee amma güzel," diyerek sırttı Eddie.

Andrew pes etti.

"Tamam, ama sadece bir şarkı."

"Bi tane mi?" Eddie buruş buruş olan çenesini sıkıp, "O zaman ben seçem," dedi. Eliyle beyaz gömleğinin hemen üzerine dokunarak kendini işaret etti. Sol göğsündeki cebinden bir sigara paketi görünüyordu.

"Tamam, sen seç."

Eddie'nin sırtışı bütün yüzüne yayıldı ve bana şüpheli bir bakış attı. "Geçen sefee söylediğin neydi?"

"Rolling Stones parçasını mı diyorsun?"

"Hah, işte o."

"Hangi parça?" diye sordum, çenemi elime yaslamıştım.

"*Laugh, I Nearly Died*," dedi Andrew. "Hiç duymamışsındır herhâlde."

Haklıydı. Başımı yavaşça iki yana salladım. "Duydum dersem yalan olur."

Eddie, Andrew'a kendisini izlemesini işaret etti. Andrew eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak beni şaşırttı ve masadan uzaklaştı.

Gergin, ama heyecanlı bir halde sandalyemde oturuyordum, dirseklerimi masaya yaslamıştım. Etrafımda devam eden konuşmalar, havada dolaşp duran ısrarcı bir vızıltı gibi geliyordu. Arada bir şişe veya bardakların birbirlerine ya da masaya değdiklerinde çıkardıkları sesi duyuyordum. Mekân epey karanlıktı; ortamı yalnızca sayısız ışıklı bira tabelaları ile aym ve sokak lambalarının yüksek pencerelerden içeri giren ışıkları aydınlatıyordu. Ara sıra sahnenin sağ arka tarafından-tuvaletlerin bulunduğunu tahmin ettiğim yerden-kapılar açılıp kapandıkça sarı bir ışık vuruyordu.

Andrew ile Eddie sahneye varıp hazırlanmaya başladılar. Andrew baterinin arkasından bir bar taburesi alıp sahnenin ortasındaki ayaklı mikrofonun tam önüne yerleştirdi. Eddie

bateriste bir şeyler söyledi, muhtemelen hangi şarkıyı çalacaklarını haber veriyordu. Baterist başıyla onayladı. Sahnenin arkasındaki gölgelerin arasından başka bir adam, elinde bir gitarla geldi. Bu bir basgitar da olabilirdi, aradaki farka hiç dikkat etmedim. Eddie, Andrew'a yakındaki amfiye bağlı siyah bir gitar verdi ve duyamadığım bir şeyler konuştular. Andrew bar taburesine oturdu ve bir ayağını alttaki çubuğa koydu. Eddie de kendi taburesine yerleşti.

Bir şeyler ayarlamaya, gitarlarını akort etmeye başladılar. Baterist zillere birkaç kez vurdu. Başka bir amfi açılır veya ayarlanırken bir cızırtı, Andrew başparmağını mikrofona vururken ise *tap-tap-tap* sesleri duydum.

Bir grup yabancıнын önünde şarkı söyleyecek olan benim gibi gergindim, içimde bir şeyler pır pır ediyordu. Ama hissin asıl nedeni Andrew'du. Sahneden bana bakarak gözlerini benimkilere kilitledi. Sonra baterist zillere hafifçe dokunarak çalmaya başladı. Ardından Eddie gitarıyla ağır, akılda kalan bir melodi çaldı ve ayakta duran herkesin yeni bir şarkının başladığını fark edip sahneye dönmesini sağladı. Belli ki daha önce duydukları ve hiç bıkmadıkları bir şarkıydı. Andrew, Eddie'ye eşlik edip birkaç akor bastı ve bedenimin üst kısmının müzikle beraber sallanmaya başladığını hissettim.

Andrew şarkı söylemeye başladığında bir anda sallanmayı kesip ani bir hareketle başımı geriye attım. Duyduğum şeye inanamıyordum; blues'u andıran, büyüleyici bir şeydi. Gözleri kapalıydı, müziğin ihtiraslı, duygulu ritmine uyarak kafasını sallıyordu.

Nakarat başladığında ise Andrew nefesimi kesti.

Müzik hızlanır, her kelimeyle Andrew'un ruhu ortaya dökülürken sırtımın hafifçe sandalyeye yaslandığını, gözlerimin kocaman açıldığını hissettim. Her güçlü notada yüz

ifadesi değişiyor, notalar duruldukça sakinleşiyordu. Barda kimsenin çıtı çıkmıyordu. Gözlerimi Andrew'dan ayıramıyor, ama sahip olduğunu aklımın ucundan geçirmediğim seksi, blues'a uygun sesiyle o çarpıcı nakaratı söylemeye başladığı anda atmosferin değiştiğini hissediyordum.

İkinci kıta başlayıp tempo ağırlaştığında Andrew mekândaki herkesin tüm dikkatini üzerine çekmişti. Etrafımda insanlar dans ediyor, sallanıyor, çiftler ise hem kalçaları, hem dudaklarıyla yakınlaşıyorlardı, çünkü bu şarkıyı yakınlaşmadan dinlemek mümkün değildi. Ama ben... ben sadece nefesim kesilmiş halde karşıya bakıyor, Andrew'un sesinin bedenimin her noktasına akmasına izin veriyordum. Karşı konulmaz bir zehir gibiydi. Ruhumu mahvetme olasılığına rağmen bana hissettirdikleriyle kendimden geçerek onu içiyordum.

Gözleri hâlâ kapalıydı, sanki müziği hissetmek için etrafındaki ışığı görmemesi gerekiyordu. İkinci nakaratta kendini iyice kaptırdı. Taburede neredeyse yerinden kalkacak kadar dikleşti. Boynunu mikrofona doğru uzatmıştı ve gitarını çalıp, şarkı söylerken yaşadığı tüm güçlü duygular yüzüne yansıyordu.

Eddie, baterist ve basçı iki dizeyi Andrew'la beraber söylemeye başladılar, seyirci de hafif seslerle onlara katıldı.

Üçüncü kıta başladığında ağlamak istiyor, ama ağlayamıyordum. Bu istek sanki mideme yerleşmiş sessizce bekliyor, bana eziyet etmek istiyordu.

Gül, Neredeyse Öleceğim...

Andrew öyle tutkulu bir şekilde söylüyordu ki, neredeyse ben ölecektim, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. Sonra gruptakiler tekrar şarkıya katıldılar, bateri dışındaki enstrümanlar sustu. Ayağımın altındaki zeminde sadece bas davulun tok ve sert vuruşlarını hissediyordum. Seyirciler de davulun ritmiyle ayaklarını yere vurmaya, tekrarlayan

nakarata eşlik etmeye başladılar. Aynı anda el çırparak, avuçlarının birbirine vurmasıyla çıkan sesi tekrarladılar. Sonra bir kez daha. Ve bir kez daha. Andrew şarkıyı bitirdi ve müzik bir anda kesildi.

Bağırışlar, tiz ısıklıklar, 'işte budur' ve 'vay canına' sesleri duyuluyordu. Sırtımdan yükselen ürperti bütün vücuduma yayıldı.

Laugh, I Nearly Died... Bu şarkıyı hayatımın sonuna kadar unutmayacaktım.

Bu adam gerçek olamaz...

Her an uğursuzlukların devreye girmesini bekliyordum. Belki de Damon'ın arabasının arka koltuğunda uyanacaktım. Natalie de tepemde dikilmiş, Blake'in beni The Underground'da çatıya çıkarmasıyla ilgili bir şeyler söylüyor olacaktı.

Andrew ödünç gitarı bar taburesine dayayıp bıraktı. Önce Eddie'nin, sonra bateristin, en son da başcının elini sıktı. Bana doğru yürürken Eddie yolun yanısına kadar onunla geldi, sonra durdu, bana göz kırptı ve sahneye geri döndü. Eddie'yi sevmiştim, onda dürüst, iyi ve duygusal bir şeyler vardı.

Masaya gelene kadar seyircilerden birkaçı Andrew'u durdurup elini sıktılar ve muhtemelen performansını ne kadar beğendiklerini söylediler. Andrew onlara teşekkür edip yavaş ama kararlı adımlarla yanıma geldi.

Birkaç kadının Andrew'u takdirden başka duygularla izlediğini gördüm.

"Kimsin sen?" dedim yarı şaka, yarı ciddi.

Yüzü kızaran Andrew boş bir sandalyeyi çekip hemen önüme oturdu.

"Andrew, muhteşemsin. Böyle şarkı söylediğini bilmiyordum."

"Sağ ol, güzelim."

Çok alçakgönüllü davranıyordu. Peşine takılan hayranlarından biri olduğumu söyleyerek benimle dalga geçmesini, bana binanın arkasında buluşmayı önermesini beklemiştim aslında. Ama yeteneğinden rahatsızlık duyuyordu sanki... Bu konuyu konuşmak ister gibi bir hali yoktu. Yoksa rahatsız olduğu şey gerçek övgüler miydi?

"Ciddi söylüyorum, keşke ben de böyle şarkı söyleyebilseydim."

Bu sözlerim Andrew'da belli belirsiz de olsa bir tepkiye sebep oldu.

"Söyleyebilirsin."

Başımı geriye atıp sertçe salladım. "Hayır-hayır-hayır." Aklıma saçma sapan bir şeyler gelmeden onu durdurdum. "Pek güzel söyleyemem. Çok kötü olduğumu sanmıyorum, ama sahnenin bana göre olmadığı kesin."

"Neden?"

Carla, Andrew'a bir bira getirdi, bana gülümsedi ve müşterilerinin yanına döndü.

"Sahne korkusu mu?"

Şişeyi dudaklarına götürüp başını geriye attı.

"Araba teybine eşlik etmekten ötesini aklımdan bile geçir-medim, Andrew." Arkama yaslandım. "Sahne korkusu gibi şeylerle olayı kişiselleştirecek kadar düşünmedim bu fikri."

Andrew omzunu silkti, bir yudum daha alıp birasını masaya bıraktı. "Haberin olsun, bence güzel bir sesin var. Arabada duydum."

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sağ ol. Ama başkasının sesine eşlik ederken şarkı söyleyebiliyormuş gibi yapmak kolay. Beni müzikle baş başa bıraksan, nereye kaçacağını şaşırırsın herhâlde."

Ona doğru eğilip, ekledim.

"Hem, konu nasıl bana geldi ki?" Şakacı bir tavırla bir gözümü kısarak ona baktım. "Asıl senden bahsetmemiz lâzım, nasıl bu kadar güzel söyleyebildin?"

"Başkalarını dinleyip, etkilendim herhâlde. Ama bu şarkıyı kimse Jagger gibi söyleyemez."

"Kusura bakma, ama aynı fikirde değilim," dedim başımı eğerek. "Ne yani, Jagger müzik idolün falan mı?" diye sordum şakayla karışık.

"En çok etkilendiklerimdenidir, ama hayır, benim idolum ondan biraz daha yaşlı."

Bakışlarında çok derinlerde saklanan, gizli bir şeyler vardı.

"Kim?" diye sordum, kendimi tamamen kaptırmıştım.

Andrew birdenbire uzandı, beni belimden tuttu ve kaldırıp benimle yüz yüze bakacak şekilde kucağına oturttu. Bu harekete şaşırdıysam da itiraz etmedim. Bacaklarım iki yanda olacak şekilde kucağında oturuyordum, gözlerimin içine baktı.

"Camryn?"

Ona gülümsedim, tek yapabildiğim bunun nereden çıktığını merak etmekti.

"Efendim." Başımı hafifçe yana yatırdım, ellerimi göğsüne yaslamıştım.

Yüzünde beliren ifade aklımdan bir şey geçtiğini gösteriyordu, cevap vermedi.

"Ne var?" diye sordum, daha da meraklanmıştım.

Ellerinin belime sarıldığını hissettim, uzanıp dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Yavaşça gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. Onu öpebileceğimi hissediyor,

ama bunu yapıp yapmamak konusunda kendimden emin olamıyordum.

Andrew dudaklarını çektiğinde gözlerimi açtım.

"Ne oldu, Andrew?"

Gülümsemesi içimi ısıttı.

"Bir şey olmadı," derken avucuyla hafifçe bacaklarıma vuruyordu. Ciddi tavrını bırakıp, bir anda şakacı haline dönmüştü. "Kucağımda oturmanı istedim sadece." Muzipçe sırttı.

Pek istemesem de kıpırdanarak ondan uzaklaşacak oldum, ama kollarını belime dolayıp beni engelledi. Gece boyunca sadece tuvalete giderken kucağından kalkmama izin verdi; o zaman da gelip beni kapıda bekledi. Old Point'te kalıp Eddie ile grubunun blues ve blues rock çalmalarını izledik ve saat on birden sonra otele dönmek üzere oradan ayrıldık.

27 . Bölüm

Ötele döndüğümüze Andrew film seyredecek kadar uzun süre benim odamda kaldı. Uzun uzun konuştuk, ikimizin de tereddüt ettiğimizi hissediyordum. Ben ona bazı şeyleri söylemeyi ne kadar çok istiyorsam, o da bana bir şey söylemek konusunda o kadar istekliydi.

Galiba birbirimize çok benziyorduk, bu yüzden o çizgiyi ikimiz de geçmedik.

Bizi durduran neydi? Belki bendim, belki de aramızdaki her neyse. Andrew, benim ne istediğimi bildiğimi hissedene kadar daha ileri gidemeyecekti. Bunun sebebi, onun da hiçbir şeyden emin olmamasıydı belki de.

Peki, iki kişi aralarında sadece çekimden fazlası olduğunu inkâr edemez bir haldeyken nasıl pes etmeyebilirlerdi? Neredeyse iki haftadır beraber yolculuk yapıyorduk. Birbirimizle en özel sırlarımızı paylaşmış, başka özel şeyler de yaşamıştık. Yan yana uyumuş, birbirimize dokunmuş-tuk, ama yine de kalın camdan bir duvarın iki yanında duruyorduk. Uzanıp parmaklarımızla cama dokunuyor, birbirimizin gözünün içine bakıyor, ne istediğimizi biliyorduk; ama cam yerinden kıvıldamıyordu. Bunun sebebi ya bozulmaz bir disiplin ya da saf, katışıksız bir kendi kendine işkence etme isteği idi.

"Buradan ayrılmak için acele ettiğimden falan değil ama," dedim Andrew odasına dönmeye hazırlanırken, "New Orleans'ta ne kadar kalacağız?"

Komodinin üzerinden cep telefonunu alıp çabucak ekranını kontrol ettikten sonra avucunda tuttu.

"Perşembeye kadar otel parası ödendi, ama sana bağlı. İstersen yarın gideriz, istersen daha uzun kalırız."

Dudaklarımı büzerek gülümsedim. Derin derin düşünüyormuş gibi yaparken, başparmağımı yanağıma vurup duruyordum. "Bilemiyorum," dedim yataktan kalkarken. "Burayı sevdim aslında, ama eninde sonunda Teksas'a gitmemiz gerekecek."

Andrew merakla bana baktı. "Ya? Hâlâ Teksas'a gitmekte kararlısın galiba?"

Evet der gibi yavaşça başımı salladım. "Evet, sanırım kararlıyım. Her şey Teksas diye başladı..." dedim dalgın bir tavırla, sonra 'belki Teksas'ta sona erer' kelimeleri aklıma gelince yüzüm düştü.

Andrew beni alnımdan öpüp, gülümsedi.

"Sabah görüşürüz."

Gitmesine izin verdim, çünkü cam duvar uzanıp, onu durdurmama izin vermeyecek kadar kalın ve korkutucuydu.

Saatler sonra, sabaha karşı, ortalık henüz karanlıkken ve çoğu kişi uykudayken bir anda uyanıp yatağın ortasında oturdum. Beni neyin uyandırdığından emin değildim, ama bir gürültü duyduğumu sanıyordum. Kafamı toparlamaya çalışırken, zifiri karanlık odaya bakıp gözlerimin alışmasını bekledim ve bir şeylerin yere düşüp düşmediğini görmeye çalıştım. Kalkıp perdeyi çok az açarak odaya biraz daha ışık girmesini sağladım. Banyoya, televizyona, son

olarak da duvara baktım. Andrew. Hatırlamaya başlamıştım. Galiba onun odasından, başımın tarafındaki duvardan bir ses gelmişti.

Külotumun üzerine beyaz şortumu giyip hem oda kartımı, hem de Andrew'un verdiği, onun odasının yedek kartını aldım ve yalınayak bir halde aydınlık koridora çıktım.

Önce kapıya hafifçe vurdum.

"Andrew?"

Cevap yoktu.

Bu kez biraz daha sert vurup seslendim, ama yine karşılık vermedi. Bir an durduktan sonra oda kartını soktum ve hâlâ uyuyor olma ihtimaline karşı, sessizce kapıyı açtım.

Andrew yatağın kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kenetlenmiş elleri bacaklarının arasından sarkıyordu. Sırtı öne doğru eğilmişti ve başı öyle aşağıdaydı ki, zemindeki halıdan başka bir şey görmesi mümkün değildi.

Sağ tarafıma baktığımda cep telefonunun yerde olduğunu gördüm, ekranı kırılmıştı. Telefonu duvara fırlattığını hemen anladım.

"Andrew? Ne oldu?" diye sordum, ona yavaşça yaklaşıyordum, ama bunun sebebi ondan korkmam değil, onun adına korkuyor olmamdı.

Güneşlikler tamamen açılmıştı ve ay ışığının içeri girmesine, bütün odayı ve Andrew'un yarı çıplak bedenini grimsi mavi bir sis perdesiyle sarmasına izin veriyorlardı. Üzerinde sadece şort şeklindeki iç çamaşırı vardı. Ona yaklaşıp sıkıca ellerini tuttum. "Bana söyleyebilirsin," dedim, ama aslında ne duymayı beklediğimi biliyordum.

Başını kaldırıp bana bakmadı, ama parmaklarımı sıkıca tuttu.

Kalbim parçalanıyordu.

Ona biraz daha yaklaştım ve bacaklarının arasına girdim. Hiç tereddüt etmeden kollarını bedenime sıkıca sardı. Onun acısını kendi üzerime alırken göğsümde bir titreme hissettim, kollarımı başına dolayıp onu karnıma doğru çektim.

“Çok üzgünüm, tatlım.” Bu sözleri sesim titreyerek söylerken gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu, ama soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım. Başını nazikçe tuttum, o da alnını karnıma iyice bastırdı. “Ben buradayım Andrew,” dedim dikkatle.

Karnıma doğru sessizce ağlıyordu. Tek bir ses bile çıkarmıyordu, ama bedeninin sarsıldığını hissediyordum. Babası ölmüştü ve Andrew da kendine acısını gerektiği gibi yaşayabilme izni vermiyordu. Uzun süre bana öylece sarıldı, en kötü acı dalgalarını içinde hissettiğinde kolları bedenimi iyice sıkıyor, ben de ona iyice sarılıp, saçlarının arasındaki ellerimi kenetleyerek karşılık veriyordum.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Tek istediğim yüzündeki acıyı silebilmektir. O anda dünyada umursadığım tek şey buydu. Acısını yok etmek istiyordum.

Andrew beni kendisiyle beraber yatağın üzerine çekti ve bana sarıldı. Bedenimin arka tarafı baştan sona onun ön tarafına yaslanmış haldeydi ve kolları beni sımsıkı tutuyordu. Bu şekilde bir saat geçti; ayın gökyüzünde bir noktadan diğerine gidişini izledim. Andrew tek kelime bile etmedi, ben de onu zorlamadım, çünkü bu ana ihtiyacı olduğunu biliyordum. İkimiz de sonsuza tek bir daha konuşmayacak olsak bile, böyle durduğumuz sürece buna katlanabilirdim.

Ağlayamayan iki insan nihayet beraber ağlamıştık ve o gün dünyanın sonu gelse bile gözümüz açık gitmezdik.

Sabah güneşi, ay ışığını kovalamaya başladı. Bir süre ikisi de aynı uçsuz bucaksız gökyüzünde, biri diğerine hâkim olmadan saklandılar. Gökyüzü pembe beneklerle süslü koyu

mor ve gri renkтейdi, sonra güneş galip gelerek dünyanın bizim bulunduğumuz tarafını uyandırdı.

Diğer tarafa dönüp Andrew'la yüz yüze geldim. O da uyanıktı. Ona yumuşak bir gülümsemeyle baktım. Uzanıp dudaklarından yavaşça öptüğümde beni reddetmedi. Elini uzatıp parmağının üstünü yanağımda dolaştırdı. Sonra ağızıma dokundu, başparmağı alt dudağımın ortasına şöyle bir değip çekildi. Ona biraz daha sokuldum, elimi eline aldı. Ellerimiz, birbirine sıkıca yapışan bedenlerimizin arasındaydı. Güzel, yeşil gözleri bana nazikçe gültümsedi, sonra elimi bırakarak kolunu belime sardı. Beni öyle yakınına çekti ki, nefes alıp verdikçe soluğunun sıcaklığını çenemde hissediyordum.

Babasından bahsetmek istemediğini, bu konuyu açmanın yaşadığımız anı bozacağını biliyordum, o yüzden sesimi çıkarmadım. Konuşmayı istesem de, bunun yas tutmasına yardımcı olacağına inansam da bekleyecektim. Zamana ihtiyacı vardı.

Boştaki elimi uzatıp sağ kolundaki dövmenin çizgileri üzerinde dolaştırdım. Sonra parmaklarım yavaşça gövdesine indi.

"Bakabilir miyim?" diye fısıldadım yavaşça.

Altında, yatağa yapışık halde duran sol tarafındaki Eurydike dövmesinden söz ettiğimi biliyordu.

Andrew gözünü bana dikti, ama yüzündeki ifadeyi çözemedim. Bir süre öylece baktıktan sonra kalkıp, diğer tarafa geçti. Yine önceki gibi yan yatıp beni kendine çekti, sonra kolunu gövdesinden uzaklaştırdı. Daha iyi görebilmek için hafifçe doğrulup parmaklarımı bu çok güzel, çok canlı, karmaşık sanat eserinin üzerinde gezdirdim. Kadının başı Andrew'un kolunun beş santim altından başlıyor, çıplak ayakları belinin ortasından karnına doğru birkaç santim uzanıyordu. Üzerindeki uzun, dökümlü, şeffaf elbise,

kuvvetli bir rüzgâr tarafından itiliyormuş gibi vücuduna yapışuyordu. Uzun kumaş tutamları bu görünmez rüzgârla arkasında ve etrafında uçuşuyordu.

Bir uçurumun kenarında duruyordu. Bir elini narin bir hareketle arkaya götürmüştü.

Bu noktadan sonra işler tuhaflaşıyordu.

Eurydike diğer kolunu uzatmıştı, ama dövme, kadının dirseğine geldiğinde sona eriyordu. Diğer tarafa başka bir kol eklenmişti, ama ona ait değildi. Başka birinin kolu gibi görünüyordu ve daha erkeksiydi. Hemen altında aynı uçuruma yaslanan ve erkeksi bir baldırla sona eren bir ayak vardı ve dizin hemen altında sona ermişti.

Parmaklarımı dövmenin her santiminde gezdirdim, güzelliğinden büyülenmiş haldeydim, ama aynı zamanda karmaşıklığını ve eksik kısımların nedenini çözmeye çalışıyordum.

Başımı kaldırıp Andrew'a baktım. Konuşmaya başladı. "Dün gece müzik idolümün kim olduğunu sormuştun. Cevap Orfeus'tu. Biraz tuhaf biliyorum, ama Orfeus'la Eurydike'in hikâyesini, özellikle de Rodoslu Apollonius tarafından anlatılanı hep çok sevmişimdir, çok etkilemiştir beni."

Yumuşak bir gülümsemeyle dövmeye bir kez daha baktım, parmaklarım hâlâ göğüs kafesinin üzerindeydi. "Orfeus'u biliyorum, ama Eurydike'i pek bilmem." Öykülerini bilmediğim için, özellikle de Andrew'u bu kadar etkilediğini öğrenince utanmıştım.

Anlatmaya başladı.

"Orfeus bir Müz'ün* oğlu olduğu için eşsiz bir müzik yeteneği vardır. Lir çaldığında veya şarkı söylediğinde her canlı onu dinler. Ondan daha büyük bir müzisyen yoktur,

* Müzler: Etimolojik olarak Proto Hint-Avrupa dilinde *yaratıcılık, akıl, düşünce gücü* anlamındaki *men* kökünden geldiği düşünülen ve dokuz kardeş olan ilham perilerine verilen isim. Hesiodos'un *Teogoni* adlı eserine göre, Zeus ile Ölüler Diyarı'ndaki, suyundan içtiklerinde reenkarne olmaya hazırlanan ruhlara geçmiş yaşamlarını hatırlattığı söylenen nehre adını veren ve bir Titan olan haturalar tanrıçası Mnemosyne'nin kızlarıdır. (Ed.)

ama Eurydike'e duyduğu aşk yeteneğinden bile daha güçlüdür. Onun için her şeyi yapar. Evlenirler, ama düğünden hemen sonra Eurydike bir yılan tarafından sokulup ölür. Üzüntüden mahvolan Orfeus, Ölüler Diyarı'na gider, karısını geri getirmeye kararlıdır."

Andrew hikâyeyi anlatırken bencillik edip kendimi Eurydike'in yerinde, Andrew'u da Orfeus olarak düşünmeden edemiyordum. Hatta Andrew'la o gece tarladayken bataniyemize yılanın geldiği anı bile anlattığı hikâyeye benzettim. Böyle düşünerek bencillik ediyor, saçmalıyordum, ama elimde değildi.

"Orfeus, Ölüler Diyarı'nda lirini çalıp şarkı söylemeye başlayınca herkes büyülenir, duygulanıp dizlerinin üzerine çöker. Bu yüzden Eurydike'i Orfeus'a geri vermeyi kabul ederler, ama bir şartla; Yaşayanlar Diyarı'na dönerken Orfeus, Eurydike'e bir an bile bakmayacaktır." Andrew bir an sustu. "Ama yukarı çıkarken Orfeus arzusuna, Eurydike hâlâ onunla beraber mi diye dönüp bakma ihtiyacına karşı koyamaz."

"Dönüp bakar yani," dedim.

Andrew üzüntüyle başını salladı.

"Evet, sadece bir saniye erken bakar ve en üst mağaranın loş ışığında Eurydike'i görür. Ellerini uzatırlar ve parmakları birbirine değmek üzereyken Eurydike, Ölüler Diyarı'nın karanlığında kaybolur. Orfeus onu bir daha hiç göremez."

Duygularımı içime atıp Andrew'a özlemle bakmakla yettim. O ise düşüncelere dalmış halde beni görmüyordu bile.

Sonra kendine geldi.

"Herkes böyle esrarlı, anlamlı dövmeler yaptırıyor. Bu da benimki işte," dedi yine bana bakarak.

Yine dövmeye, sonra gözlerine baktım. Babasının Wyoming'de söylediğini hatırlamıştım.

"Andrew, baban hastanede ne demek istemişti?"

Bakışları yumuşadı, gözlerini bir an benden kaçırdı. Sonra kolunu indirip elimi tuttu, başparmağını parmaklarımın yan tarafında gezdirdi.

“Demek duydun,” dedi gülümseyerek.

“Evet, duydum sayılır.”

Andrew parmaklarımı öpüp elimi bıraktı.

“Bu konuda benimle uğraşıp dururdu. Dövmeyi yaptırdım, Aidan’a ne anlama geldiğini, neden tamamlanmadığını anlattım, o da babama söyledi.” Andrew gözlerini devirdi. “Babam bunu unutmama izin vermedi. Son iki yıldır benim canıma okuyup durdu. Babamın yapısı buydu işte, ağlamayan, duygulara inanmayan sert adam. Ama bir gün, Aidan ile Asher etrafta yokken, dövmemin arkasındaki anlam her ne kadar gayet ‘yumuşak’ olsa da beni anladığını söyledi.” Andrew parmaklarını uyumlu bir şekilde havada döndürdü. “Bana dedi ki; ‘Oğlum, umarım bir gün Eurydike’ini bulursun. Eğer seni yumuşak bir tipe çevirmeyecekse, onu bulmanı umarım.’”

Kendimi zorlayarak gülümsedim, Andrew da bunu görünce gülümsedi.

“Peki, dövmen neden bitmedi?” diye sordum. Bir yandan da onun kolunu itip dövmeye tekrar baktım. “Ve arkasındaki anlam tam olarak ne?”

Andrew içini çekti, ama bu soruları soracağımı baştan beri biliyordu. Sormayacağımı umduğu hissine kapıldım.

Hiç şansı yoktu.

Birden Andrew yatakta doğrulup oturdu ve beni de kaldırıp karşısına oturttu. Atletimi tutup, yukarı doğru çekti. Hiç sorgulamadan kollarımı kaldırdım. Atleti çıkardı ve ben belimden yukarısı çıplak halde onun önünde oturdum. Sadece küçük bir parçam utandı ve içgüdüsel olarak

omuzlarımı öne düşürdüm, sanki gölgeleriyle çıplaklığımı örtmek istiyordum.

Andrew beni tekrar yatağa yatırıp sımsıkı kendine çekti. Bana öyle sıkı sarılmıştı ki, çıplak göğüslerim bedenlerimizin arasında eziliyordu. Kollarıyla bana sarıldığı gibi benim kollarımı da kendi bedenine sardı. Beni iyice kendine çekti, aşağıda çıplak bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Göğüs kafeslerimiz birbirine değiyor, bedenim onununkine pürüzsüz kenarlı iki yapboz parçasıymışız gibi uyuyordu.

Birden anlamaya başladım.

"Benim Eurydike'im dövmenin sadece yarısı," dedi ve bakışları aşağıya inip dövmenin bulunduğu yerin benim vücudumdaki karşılığında dolaştı. "Bir gün evlenecek olursam, sevdiğim kadının da diğer yarısı yaptırıp onları birleştireceğini düşündüm."

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Yutkunup kendime gelmeye çalıştım, ama boğazımda şiş, sıcak bir yumru vardı sanki.

"Biliyorum, saçma bir fikir," dedi ve beni saran kollarının gevšemeye başladığını hissettim.

Ona sıkıca sarılıp uzaklaşmasını engelledim.

"Saçma falan değil," dedim sesim alçak ve kararlıydı. "Hem bu fikrin yumuşak bir tarafı falan yok Andrew. Bence çok güzel. Sen çok güzelsin."

Yüzünden adlandıramadığım bir duygu geçti.

Kalktı ve istemedenden de olsa ona izin vermek zorunda kaldım.

Yatağın yanında yerde duran koyu kahverengi, cepli şortunu alıp giyiverdi.

Bu kadar hızlı kalkmasının sersemliğini yaşarken, bir yandan da sebebini düşünüyordum. Atletimi giymeyi ancak birkaç saniye sonra akıl edebildim.

"Belki de babam başından beri haklıydı," dedi. Pencerenin önünde durmuş aşağıdaki New Orleans şehrine bakıyordu. "Bir bildiği vardı ve 'erkekler ağlamaz' saçmalığını da bunu gizlemek için kullanıyordu."

"Neyi gizlemek için?"

Arkasında durdum, ama bu kez ona dokunmadım. Beni orada istemediğini hissetmemle Andrew ulaşılmaz olmuştu. Bu ilgisizlik veya çekimin kaybolması değildi, başka bir şeydi.

Bana dönmeden yanıt verdi. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez." Bir an duraksadı, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde pencereden bakmayı sürdürüyordu. "Bir duyguya kapılıp onun kölesi olmaktansa, o duygudan uzak durmak daha iyidir. Zaten hiçbir şey sonsuza dek sürmeyeceği için, bir zamanlar iyi olan her şey sonunda acı verir."

Sözleri beni paramparça ediyordu.

Andrew'la geçirdiğim zaman içinde değişen her bir parçam, onun için indirdiğim bütün duvarlar bir anda yine etrafımda belirdi.

Çünkü haklıydı ve haklı olduğunu biliyordum.

Bunca zamandır onun dünyasına kendimi tamamen kaptırmamı engelleyen şey, bu düşünceydi işte. Sözlerinin doğruluğu saniyeler içinde bu mantığa bir kez daha boyun eğmeme neden olmuştu.

Uzatmamaya karar verdim. O anda benimkinden çok daha önemli bir sorunu vardı. Andrew'a farklı davranmayacaktım.

"Senin... babanın cenazesine gitmen gerek, o yüzden..."

Andrew dönüp bana baktı, bakışları kararlılıkla doluydu.

"Hayır, cenazeye gitmeyeceğim."

Üzerine temiz bir tişört geçirdi.

"Ama Andrew... gitmek zorundasın." Kaşlarım çatılmıştı. "Eğer babanın cenazesine gitmezsen kendini asla affetmezsin."

Dişlerini gıcırdatırken çenesinin oynadığını görüyordum. Bakışlarını benden uzağa çevirip, yatağın kenarına oturdu. Eğilip çıplak ayaklarına siyah spor ayakkabılarını geçiriverdi, bağcıklarını çözüp, gevşetmekle uğraşmamıştı.

Ayağa kalktı.

Tek yapabildiğim olanlara inanamadan odanın ortasında öylece durmaktı. Cenaze konusunda fikrini değiştirecek bir şeyler söyleyebilmeliymişim gibi hissediyordum, ama yüreğim bana asla kazanamayacağım tek tartışmanın bu olduğunu söylüyordu.

"Benim bir işim var," deyip arabanın anahtarını şortunun cebine koydu. "Çok geçmeden dönerim, tamam mı?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı ve eğilerek, alnını benimkine değdirdi. Gözlerine baktığımda, adını bile koyamadığım bir dünya şeyin arasında acılar, çelişkiler, kararsızlıklar gördüm.

"İdare edebilecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Geri çekilip ona baktım ve başımı salladım.

"Ederim," dedim.

Tek söyleyebildiğim buydu. Ben de onun kadar büyük çelişkiler, acılar yaşıyordum. Ama aynı zamanda acı da çekiyordum. Aramızda bir şeyler olduğunu, ama bunun yolculuğumuzun yaptığı gibi bizi bir araya getirmek yerine, birbirimizden uzaklaştırdığını hissediyordum. Bu olanlar beni korkutuyordu.

Mantığı anlıyordum. Duvarlarım yine yerli yerindeydi, ama beni hayatımda hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyordu.

Beni orada dikilir halde bıraktı. Kapıdan çıkıp gitmesini izledim.

Beni bıraktığı otobüs terminaline dönüp geldiği andan beri ilk kez oluyordu bu. Bunca zamandır beraberdik, neredeyse birbirimizden ayrılmamıştık ve o anda... o kapıdan çıktığı andan sonra Andrew'u bir daha hiç göremeyeceğimi hissettim.

ANDREW

28 . Bölüm

“Hayırdır birader, erken başlıyorsun?” dedi barmen ve kadehi bar tezgâhının üzerinden bana doğru kaydırıldı.

“Sen dükkânı açıp servise başladıysan çok da erken sayılmaz.”

Saat öğleden sonra üç olmuşu bile. Camryn’in yanından sabah sekizden önce ayrılmıştım. Bunca zamandır beraber seyahat ediyor olmamıza rağmen telefon numaralarımızı de-ğiş tokuş etmeyi düşünmemiş, istememiş, bunun lafını bile etmemiş olmamız biraz garipti. Her an beraber olduğumuz için ihtiyaç duymamıştık herhâlde. Artık dönüp dönmeyeceğimi merak etmekten vazgeçmiş olmalıydı, belki de iyi olup olmadığımı öğrenmek için numaramı almış olmayı diliyordu. Telefonumun ekranı kırılmıştı, ama hâlâ çalışıyordu. Gerçi çalışmasaydı daha iyi olurdu, çünkü Asher’la annem defalarca beni aramayı denemişlerdi.

Otele dönmeye niyetliydim, ama sadece Aidan’ın gitarını odamdan alacak ve yatağımın üzerine Camryn için bir uçak bileti bırakacaktım. Odanın sonraki iki gün için parası ödenmişti. Camryn sorun yaşamayacaktı. Havaalanına gitmesi için taksi parası da bırakacaktım. En azından bu kadarını yapmalıydım. Onu bu işe ben sürüklemiştim. Eve yapacağı yolculuğun tüm masraflarını karşılamalıydım ve bu kez otobüsle gitmesine izin vermeyecektim.

Bu iş bugün bitecekti.

Bu kadar içime girmesine bile izin vermemeliydim, ama büyük yanılgılar içindeydim. Ona duyduğum acı veren, yasak duygularım beni kör etmişti. Bence Camryn bunu atlattırdı. Sevişmemiştik ve ortalığı karıştıracak o iki lanetli kelimeyi söylememiştik. Bu yüzden evet, atlatacaktı.

Ne de olsa kendini bana teslim etmemiştir. Ben ona bir seçenek sunmuştum. 'Eğer seninle yatmama izin verirsen, sana sahip olmama da izin vermen gerekir', demiştim. Buna gayet açık bir davetiye denmezse, ne denir? Romantik bir teklif değildi belki, ama bir teklifti sonuçta.

İçkinin parasını ödeyip bardan çıktım. Rahatlamak için bir şeye ihtiyacım vardı sadece. Ama bu durumda gerçekten rahatlamak için bütün şeyi bitirmem gerekirdi. Ellerimi cebime sokup Bourbon ve Kanal Caddeleri boyunca yürüdüm, sonra tabelalarını görünce adını bile hatırlamadığımı sokaklara daldım. Uzun uzun yürüdüm, Camryn'in ya da benim plansız yolculuklarımız gibi herhangi bir istikamet belirlemeden amaçsızca her yeri dolaştım.

Sanırım gece olması ve Camryn uyurken, ona görünmeden otele girip çıkabilmem için oyalanmıyordum; fikrimi değiştirmeyi umarak oyalanıyordum. Onu terk etmek istemiyor, ama terk etmek zorunda olduğumu biliyordum.

Sonunda kendimi Woldenberg Park'ında, Mississippi nehrinin kenarında oturur halde buldum. Gemileri ve Algiers'a gidip gelen feribotu izliyordum. Gece oldu. Uzun süre bana sadece Malcolm Woldenberg'in heykeli eşlik etti, ta ki 'New Orleans'ı Seviyorum' tişörtlerinden turist oldukları anlaşılan iki kız yanıma gelene kadar.

Sarışın, bana mahcup mahcup gülümserken, kumral olan harekete geçti.

"Eğlence var mı, bu gece?" Başını yana eğmiş, bana bakıyordu. "Ben Leah, bu da Amy."

Sarışın olan, yani 'Amy' bana öyle bir gülümsedi ki, ona benimle yatmasını söylesem hemen kabul edeceğini anladım.

Başımı salladım. Nazik davranmaya çalışıyordum, ama adımı söylemedim.

"Ee? Bu gece eğlenceye falan gidiyor musun?" diye sordu kumral kız, sonra da yanıma, betona oturdu.

İsimlerini unutmuştum bile.

"Hayır, gitmiyorum," dedim ve lafı uzatmadım.

Sarışın da diğer tarafıma oturup dizlerini kıvırdı, şortu yukarı çıkarak çıplak bacaklarını gözler önüne serdi.

Bu şortlar Camryn'e daha çok yakışıyordu.

Başımı iki yana sallayıp, bakışlarımı yine Mississippi'ye çevirdim.

"Bizimle gelsene," dedi kumral. "Bu gece 'd.b.a.'da aca-yip eğlence var, sen de çok sıkılmış gibisin."

Kıza şöyle bir baktım. O da sarışın gibi bayağı seksi bir tipti, ama o konuştuğuca daraldığımı hissettim. Tek düşüne-bildiğim Camryn'di. O benim ruhumu yaralamıştı ve asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kumral kızın bacaklarına bakıp, "Bizimle gelersen seviniriz, çok eğlenceli olur" derken dudaklarının oynayışını seyrettim.

Gidebilirdim... Eğer Camryn'i terk edip bir daha görme-meye kararlıysam, belki bu ikisiyle gitmeli, bir oda tutmalı ve ikisini de becermeliydim. Durumun gidişatına bakılırsa benim önümde birbirlerine yapabilecekleri epey şey vardı. Bu, birkaç kere denediğim bir şeydi ve insan hiç bıkmıyordu.

"Bilemiyorum," dedim. "Aslında birini bekliyordum."

Ne dediğimi, niye böyle dediğimi bilmiyordum.

Kumral kız elini uzatıp bacağıma koydu.

"Sana eşlik etsek iyi olur o zaman," dedi. Bir gecelik ilişkilerde fazlasıyla tecrübeli bir kızın bariz imalarıyla dolu, ateşli bir fısıltıyla konuşmuştu.

Elini itip ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime sokarak uzaklaştım. Başka bir zaman olsa istediklerine 'evet' dedim belki, ama o gün olmazdı.

Evet, belki de ruhum iyileşmeyecek kadar yaralanmıştı. Bu şehirden gitmeliydim.

Tek kelime etmeden kızlardan uzaklaşırken arkamdan sesleri geliyordu. Ne söyledikleri, kendilerini reddedilmiş hissetmeleri umurumda bile değildi. Nasılsa bir saate kalmadan başka bir herifin organıyla muhatap olur, benimle konuştuklarını bile hatırlamazlardı.

Saat gece yarısını geçmişti. Bir internet kafeye gidip Camryn'in Kuzey Carolina'ya dönüş biletini almış, ATM'ye uğrayıp otelden havaalanına, Kuzey Carolina'ya vardığında da havaalanından eve taksiyle gitmesine fazlasıyla yetecek kadar para çekmiştim.

Otelin lobisine vardığımda resepsiyonistten zarf, kâğıt ve kalem istedim. Lobideki kanepelerden birine oturup Camryn'e bir not yazdım.

Camryn,

Bu şekilde gittiğim için özür dilerim, ama sana yüz yüze veda edemeyeceğimi biliyorum. Beni hatırlamanı umuyorum, ama unutmak senin için daha kolay olacaksa buna da katlanabilirim.

Asla kendini tutma Camryn Bennett, hayatta yapmak istediklerini yap, ne hissediyorsan onu söyle ve kendin olmaktan sakın korkma. Başkalarının ne düşündüğünü siktir et. Onlar için değil, kendin için yaşa.

Eve dönüş uçağına binmek için havaalanında aşağıdaki kodu vermen gerekiyor. Bunun dışında sadece kimliğin lazım olacak. Uçağın yarın sabah. Parayı da taksi için bırakıyorum.

Hayatımın en güzel iki haftası için, en çok ihtiyacım olan zamanda yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Andrew Parrish

KYYBPR

Beş kez okuduktan sonra notun içime sindiğine karar verip katladım ve parayla beraber zarfa yerleştirdim. Aşmam gereken son engel, Camryn fark etmeden işimi halledip çıkabilmekti. Uykuda olduğunu umuyordum. Uyuyor olması için dua ediyordum. Onu görmek zorunda kalmazsam gitmeyi başarabilirdim, ama beni görürse... Hayır, bunu her hâlükârda başarmak zorundaydım.

Başaracaktım.

Asansörden inip pek çok odanın önünden geçerek uzun, aydınlık koridorda ilerledim. Odalarımızı görmek endişeyle kasılmama neden oldu. Sessizce yürüyor, ayak sesimin bile Camryn'e gelişimi haber vermesinden korkuyordum. Oda-sının kapısında 'RAHATSIZ ETMEYİN' işareti asılıydı ve bunu görünce nedense midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim. Belki de bir otel kapısına bu işareti ancak içeride biriyle yatıyorken astığım içindi. Camryn'i başka bir erkekle yatarken düşünmek...

Dişlerimi gıcırdatıp, yürüdüm. Nasıl acınacak bir haldi bu? Camryn benim bile değildi ve az önce delice bir kıskançlık beni ele geçirmişti.

New Orleans'tan ne kadar çabuk ayrılırsam, o kadar iyi olacaktı.

Oda kartımı kapıya takıp içeri girdim. Tıpkı bıraktığım gibiydi; çantaların etrafına kıyafetler saçılmış, Aidan'ın gitarı lambaların altında duvara yaslanmış halde duruyordu. Odada dolaşp eşyalarımı topladım. Yanından geçerken doğru açıyla dönüp fark etmesem, duvardaki prize takılı şarj aletimi neredeyse unutacaktım. Aleti prizden çıkarıp giysilerimle beraber çantama attım. Son olarak aceleyle banyoya gidip diş fırçamı aldım.

Ben banyodan çıkarken Camryn odanın kapısında duruyordu.

CAMRYN

29 . Bölüm

“Andrew? İyi misin?” Odanın kapısı arkamdan yavaşça kapanırken kollarımı göğsümde kavuşturmuş ona bakıyordum.

Onun için öyle korkmuştum ki... Veda etmeden gideceğinden de endişelenmiştim, ama korkumun asıl sebebi, babasının henüz ölmüş olması ve giderkenki ruh haliydi.

Yanımdan geçip yatağın ucunda duran çantasına doğru gidişini izlerken nefesimi tuttum.

Neden bana bakmıyordu?

Çantalara tekrar baktım ve aniden Andrew'un ne yapmakta olduğunu fark ettim. Kollarım iki yanıma düştü. Onun yanına gittim.

“Ne olur, konuş benimle,” dedim yavaşça. “Andrew, ödümü kopardın...” Diş fırçasını spor çantasına attı, bana hâlâ arkası dönüktü. “Eğer cenazeye gitmen gerekiyorsa sorun değil, ben eve dönebilirim. Belki konuşur...”

Andrew hızla döndü.

“Bunun cenazeye veya babamla ilgisi yok, Camryn,” dedi. Ne anlama geldiklerini bilmiyor olmama rağmen, söyledikleri beni kırmıştı.

“Neyle ilgisi var peki?”

Yine arkasını dönüp çantasını karıştırır gibi yaptı, ama sadece oyalanmaya çalıştığını biliyordum. Arka cebindeki zarfın yarısının dışarı çıktığını gördüm. Ön tarafında RYN

harfleri yazılıydı, pantolonun kumaşıyla örtülen diğer yarırı da hesaba katınca zarfta benim adımın yazdığını tahmin ettim.

Uzanıp zarfı aldım.

Andrew yine bana doğru döndü, yüzü allak bullak olmuştu.

“Camryn...” Hüzünlü bir ifadeyle nefes alıp, gözlerini bir an için yere indirdi.

Adıma bakarak, “Nedir bu?” diye sordum.

Zarfı açmaya başlamıştım bile.

Andrew cevap vermedi, öylece durup içindeki notu okumamı bekledi. Nasılsa okuyacağımı biliyordu.

Okumamı istiyordu.

Parayı görünce hiç dokunmayıp zarfın içinde yatağın ayakucuna bıraktım. Tek umurumda olan elimde tuttuğum, daha okumadan yüreğimi paramparça eden nottu. Defalarca bir Andrew’a, bir nota baktıktan sonra nihayet kâğıdı açtım.

Ellerim titriyordu...

Niye titriyordu ki ellerim?

Okudukça boğazımın orta yerine bir yumrunun oturduğunu hissettim. Gözlerim öfkeyle, acıyla, gözyaşıyla yanıyordu.

“Bu yolculuğun bir gün bitmek zorunda olduğunu biliyordun güzelim.”

“Güzelim deme bana,” diye çıktım, notu parmak uçlarımla sıkıca tutmuş, ellerimi yana indirmiştim. “Madem gidiyorsun, buna hakkın yok.”

“Haklısın.”

Yine ona baktım. Yüzümde acılar, sorular ve şaşkınlık vardı. Neden bu kadar kızmış ve bu kadar kırılmışım?

Andrew haklıydı. Bir gün bitmesi gerekiyordu. O zaman neden beni bu kadar etkilemesine izin veriyordum?

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Onları engelleyemiyordum, ama bir bebek gibi zırlamaya da niyetim yoktu. Sadece ona baktım. Acı ve öfkeyle alt üst olan yüzüm gergindi. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, Andrew'un notunun üst yarısını avucumda sıkıp buruşturmuştum.

"Eğer baban yüzünden yalnız kalmaya ihtiyacın olduğu için böyle çekip gidiyor olsaydın, notun altına bilet rezervasyon numarası yerine kendi telefon numaranı yazsaydın seni anlayabilirdim." Buruşuk notu kaldırıp ona doğru tuttum, sonra yine indirdim. "Ama benim yüzümden gidip aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranman... insanın kalbini kırıyor Andrew, hem de çok fena kırıyor."

Çenesinin seğirdiğini gördüm.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimi kim söyledi?" dedi aniden, belli ki söylediklerim onu kışkırtmıştı. Spor çantasının sapını elinden bıraktı, yataktan uzaklaşıp bana doğru geldi. "Olanların *hiçbirini*, *asla* unutamayacağım Camryn! Bu yüzden seninle yüz yüze gelmek istemedim!" Elini bana uzatıp aramızdaki boşluğu aşacak oldu.

Geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaştım. Buna dayanamazdım. Yüreğim çok acıyordu. Ağlamama engel olmadığım için kendime de kızıyordum. Başımı eğip elimdeki nota, sonra Andrew'a baktım ve onun etrafından dolaşıp yatağa gittim. Notu zarfla paranın yanına bıraktım.

"Güzel. Durma git. Ama ben kendi biletimi kendim alırım"

Gözlerimi silerek kapıya doğru yürüdüm.

"Hâlâ korkuyorsun," diye seslendi arkamdan.

Hızla ona döndüm. "Senin hiçbir halt bildiğin yok!" Kapıyı açıp yedek anahtarını yere fırlattım ve kendi odama döndüm.

Odayı adımlamaya başladım. Yürüdüm. Biraz daha yürüdüm. İçimden duvara vurmak veya bir şeyleri parçalamak geliyordu. Sonunda da bebek gibi zırlamaya başladım.

Andrew odama daldı, girerken ittiği kapı duvara çarpmıştı. Beni kollarımdan yakalayıp parmaklarını kaslarıma gömdü.

"Neden hâlâ korkuyorsun?" Gözlerinde yaşlar; öfkeli, can yakan yaşlar parlıyordu. Beni sarstı. "NE HİSSETTİĞİNİ SÖYLE!"

Gürleyen sesi bir an bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu, ama sonra ellerini üzerimden ittim. Kafam karışmıştı. Ne söylemek istediğimi biliyordum. Andrew'un gitmesini istemiyordum, ama...

"Camryn!" Öfke ve çaresizlik yüzünden okunuyordu. "Hissettiğin neyse onu söyle! Ne kadar tehlikeli, saçma, yaralayıcı, komik olduğu umurumda değil. NE HİSSETTİĞİNİ SÖYLE BANA!" Sesi içimi yakıyordu.

Andrew susmadı.

"Bana karşı dürüst ol. *Kendine karşı dürüst ol.*" Bunu söylerken yaptığı jestle elleri bana doğru uzanmıştı. "CAMR..."

"Seni istiyorum, Allahın cezası!" diye bağırdım. "Gideceğini, seni bir daha göremeyeceğimi düşünmek içimi parçalıyor!" Boğazım alev alev yanıyordu. "Sensiz nefes bile alamıyorum!"

Çileden çıkmış bir halde, "SÖYLE! Allah kahretsin," dedi. "Söyle işte!"

"Bana *sahip olmanı* istiyorum!" Artık kendi kendime ayakta durabilecek halde değildim. Bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözlerim yanıyor, kalbim hiç acımadığı kadar acıyordu.

Bileklerimi yakalayıp tek eliyle sırtıma doğru bük-tü. Sırtımı sert bir hareketle göğsüne çekti. "Bir daha söyle, Camryn," derken soluğunun sıcaklığı boynumun yan tara-fını yalıyor, bütün vücuduma ürpertiler gönderiyordu. Dış-lerinin kulağımın hemen altındaki deriyi sıyrıp geçtiğini hissettim. "Söylesene güzelim." Bileklerimi saran elini ca-nımı yakacak kadar sıkı-mıştı.

"Ben sana *aidim*, Andrew Parrish... Bana sahip olmanı istiyorum..."

Diğer elinin parmaklarıyla saçımı sıkıca tuttu. Başımı ge-riye çekerek boynumu ortaya çıkardı. Çenemi ısır-dı, sonra boynumu izleyerek aşağıya indi. Arkadan, aramızdaki giysi-lerin oluştuğu bariyerin üzerinden penisini vücuduma bas-tırdığını hissettim.

"*Lütfen...*" diye fısıldadım, "*beni bırakma...*"

Sırtım hâlâ onun sert bedenine yaslı, bileklerim ise tek elindeyken parmaklarını şortumla külotumun arkasından sokup ikisini de parçaladı. Beni yatağa doğru yürümeye zor-ladı, dizlerim şilteye değdiğinde kollarımı başımın üzerine kaldırıp, atletimi çıkardı.

Ayakkabılarını fırlatıp attığını, giysilerini çıkardığını hissettiğimde arkamı dönüp bakmadım, sadece o izin ver-diğinde kıpırdayacaktım.

Taş gibi sert karın kaslarını sırtıma sıkıca bastırdı. Sı-cak kollarının belime dolandığını hissettim, bir eli yukarı çıkarak göğsümü avuçlayıp sıkarken, diğeri bacaklarımın arasına kaydı. Bir parmağını aşağıda zonklayıp duran du-dakların arasına soktuğunda başım geriye düşüp onun göğ-süne yaslandı. Zorlukla nefes alıp dudaklarına uzanabilmek için boynumu çevirdim. Dili benimkine ulaşmak için yılan gibi kıvrılıyor, sıcak ıslaklığı beni çıldırtıyordu. Dudakla-rımı dudaklarıyla ezerek beni aç kurtlar gibi öperken öyle

bir noktaya geldik ki, ikimiz de nefes alamaz olduk. Sonra beni öne doğru iterek yatağa yatırdı. Ellerim çarşafa gömülmüş, parmaklarım kumaşı sımsıkı yakalamıştı. Andrew bütün ağırlığını arkama verdiğinde artık kollarım bedenimi yukarıda tutamaz olmuştu. Bileklerimi tekrar yakalayıp arkama doğru çekti ve kendini vücuduma bastırdı.

"Lanet olsun, içime gir Andrew... *lütfen*," diye yalvarırken soluğumla beraber sesim de titriyordu. Bu kez ne istediğimi onun teşviki olmadan söylemiştim.

Kendimi çok iyi hissetmiştim.

Andrew bütün vücuduyla üzerime uzandı. Kuvvetli, ısrarcı sertliğini hissediyordum. İçime girmesini deli gibi istiyordum, o da bilerek bunu geciktiriyor, o anın gelmek üzere olduğunu düşündürüyor, ama oyalanmayı sürdürüyordu.

Dilinin ucuyla ensem boyunca ilerlemeye başladığını hissettiğimde bütün vücudum yine ürpertilerin saldırısına uğradı. Yüzümün bir tarafı yatağa yaslanmıştı, Andrew'un üzerimdeki ağırlığı ise kıpırdamamı engelliyordu. Dışleri sırtımın tenini canımı yakacak kadar sert, ama yara yapmayacak kadar yumuşak şekilde sıkıştırmaya başladığında dudagımı ısırdım. Beni her ısırışından sonra o noktaları öpüp yalıyor, sebep olduğu hafif acıyı yok ediyordu.

Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tek eliyle sırtüstü çevirip yatağın ortasına çekti. Bacaklarımı dizleriyle açıp aralarına girdi, böylece her parçam onun gözlerinin önüne serilmişti. Avuçlarını bacaklarımın iç kısmına bastırarak onları açık kalmaya zorluyordu.

Yeşil gözlerini önce bana çevirdi, sonra başını eğip bacaklarımın arasına baktı. Beni kışkırtarak yokluyor, parmağını uzunlamasına dudakların arasında, klitorisimin çevresinde kaydırıyordu. Nefesimi tutup ürperdim, her dokunuşuyla içimde kıpırtılar hissediyordum. O tehlikeli, yarı kapalı

gözleriyle yine yüzüme baktı ve parmaklarını içime, en derin noktalarıma kaydırды. Ben de elimi onunkinin yanına götürdüm, bir süre kendime dokunmama izin verdikten sonra elimi uzaklaştırdı. Parmaklarını çılgın gibi içime sokup çıkartıyor, dokunuşa duyarlı her noktaya dokunuyordu. Yavaş yavaş kıvranmaya başladım, başımı yastığa bastırıyordum. Boşalmak üzere olduğumu anlamış gibi elini çekerek bana engel oldu.

Bacaklarımdan boynuma kadar her yerimi öperek, yalayarak, ısırarak yavaş yavaş üzerime çıktı. Kollarımı başımın üzerinde tutuyor, ona dokunmama izin vermiyordu. Bir kurdunkini andıran vahşi gözleri önce dudaklarımda dolaştı, sonra gözlerimi buldu. "Seni öyle sert becereceğim ki... Tahmin bile edemezsin." Bu sözleri kulağımdan bacaklarımdaki zonklayan ıslaklığa uzanan, zevkten meydana gelen bir yol meydana getirdi sanki. Dilimi ısırıp beni şiddetle öperken birbirimizin ağzında nefes alıp veriyor, birbirimizin dudaklarında inliyorduk.

Öpüşmeye ara vermeden sağ elini aşağı indirdi. Organını tutarak bana yaklaştırdı. İçime tam olarak girmiyor, beni çıldırtıyordu. Kalçalarımı ona doğru ittim, onu daha derinlere doğru zorlamaya çalışıyor, daha sert öpüyordum ve nihayet bir elimi başının arkasına götürmeyi başardım. Saçlarını öyle sıkı tuttum ki, sanırım epey sert bir şekilde çektim. Ama Andrew'un umurunda değildi. Ben de umursamadım. O da acıdan benim kadar zevk alıyordu.

Sonra bedenimi titreten, acı verecek şekilde yakıp kavuran her teması hissedebilmem için yavaş yavaş içime girdi. Boynum yastığın üzerinde kavislenmiş, dudaklarım kısmen açılmıştı. Zorla nefes alıyor, inliyor, hıçkırıyordum. Gözlerim yanmaktan ağırlaşmıştı, gözkapaklarımı zar zor

açabiliyordum. Penisini içimde sanki daha da büyüyor, onun vücuduna temas eden bacaklarımı titriyordu.

Önce yavaş yavaş içime girip çıkıyor, beni gözlerimi açık tutmaya zorluyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, kendine doğru çekti ve dilinin ucunu boydan boya üzerinde gezdirdi.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyor, kalçalarımı iterek onu daha derinlere girmeye zorluyordum.

Bacaklarımı titriyordu, onları kontrol edemiyordum artık. Andrew'un hareketleri sertleşip hızlanınca öpüşmeyi sürdüremez oldum. Boynum yine yastıkta kavislendi ve sırtım havaya kalkmaya başlayıp göğüslerimi, dilini meme uçlarımda gezdiren Andrew'a doğru itti. Kollarımla bacaklarımı onun vücuduna sardım, tırnaklarımı sırtına batırıyor, boncuk boncuk terlediğini hissediyordum. Tenini çizmiştim. Bu da Andrew'un hareketlerini daha da hızlandırdı.

Kulağıma "Benimle beraber boşal," diye fısıldayıp beni tekrar öptü.

Saniyeler içinde dediğini yaptım. Onun etrafında kasıldığımı hissederken titriyor, sarsılıyordum. Aynı anda boşalırken "*İçimden çıkma,*" diye fısıldadım. Çıkmadı. Derin, sarsıcı bir inilti koptu göğsünden, boşaldığında sıcaklığını içimde hissettim. Bacaklarımı belinin etrafında sıktım, ama halim kalmayınca yavaş yavaş gevşettim. Andrew bedeni rahatlamaya başlayana kadar kendini içime doğru itmeyi sürdürdü.

Yanıma uzandı. Yüzü kalbimin üzerinde, benim bacağım da onun belindeydi. Bir süre bu şekilde, birbirimize sarılmış halde yattık. Nefesimizin normale dönmesini, bedenlerimizin sakinleşmesini bekledik. Ama yirmi dakika sonra yine harekete geçmiştik. Gece sona erene, birbirimizin kollarında uyuyakalana kadar Andrew bana hayatımda yaşamadığım şekillerde sahip olmuştu.

Ertesi sabah güneş perdelerden geçip odaya dolarken, beni tatlı öpücüklerle uyandırarak her zaman sert ve saldırgan olmadığını gösterdi. Yumuşak bir şekilde sevişmeden önce göğüs kafesimin her santimini öptü; sırtıma ve bacaklarıma masaj yaptı.

O anda, o yatakta, onun yanında, kolları beni sararken ölsem, öldüğümü asla fark etmezdim.

Andrew beni sıkıca kendine çekip, çene kemiğimi öptü.

"Artık hiçbir yere gidemezsin," diye fısıldadım.

"Gitmeyi hiç istemedim ki."

Yattığım yerde ona doğru döndüm ve çıplak bacaklarımı onunkilere doladım. Andrew alnını alnıma değdirdi.

"Ama gidecektin," dedim yavaşça.

Başıyla onayladı. "Evet, gidecektim, çünkü..." deyip sustu.

"Neden?" diye sordum. "Gün gibi ortada olan bir şeyden korktuğum için mi?"

Sebebu bu olmalıydı, biliyordum. Öyle sanıyordum. Öyle umuyordum.

Andrew'un bakışları aşağı indi. Elimi kaldırıp parmak ucumu önce kaşı boyunca, sonra burnunun üstünde gezdirdim. Uzanıp dudaklarını hafifçe öptüm.

"Andrew? Sebebi bu muydu?"

İçimden bir ses 'hayır' diyordu.

Gözleri gülümsemeye başladı, beni kendine çekti, kollarıyla sıkıca sarıp sertçe öptü.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu, sanki onu bu şekilde isteyebileceğime inanmıyor gibiydi. Bence bu çok saçmaydı.

Onun düşünce sürecinin ardındaki anlamı çözmeye çalıştım, ama başaramadım.

"Neden istemeyeyim?" dedim. "Andrew, ben söylediklerimde ciddiymdim, sensiz nefes alamıyorum. Dün gece, sen bütün gün ortadan kaybolduktan sonra yatağın kenarına oturdum ve resmen nefes alamadım. Çoktan gittiğini sanmıştım. Ne demeye numaranı almadığımı, seni asla bulamayacağımı düşünmeye başlamış..."

Parmaklarını dudağıma değdirip beni sakinleştirdi. "Şu an buradayım, hiçbir yere de gitmiyorum."

Özlemle gülümseyip başımı göğsüne yasladım. Andrew da çenesini başıma yasladı. Kalbinin atışını, düzenli bir şekilde burnundan verdiği nefesin sesini dinliyordum. Saatlerce, neredeyse hiç konuşmadan öylece yattık. Onunla otobüste ilk konuştuğumuz andan itibaren olmak istediğim yerin tam burası olduğunu fark ettim.

Bütün kurallarımı çiğnemiştım. Her birini.

ANDREW

30 . Bölüm

Yürek daima akla galip gelir. Her ne kadar pervasız, intihara meyilli, mazoşist olsa da her zaman istediğini yaptırır. Aklın sözünü dinlemek çok daha iyi olabilir, ama bana ne dediği artık zerre kadar umurumda değildi. Artık tek isteğim, anı yaşamaktı.

Camryn'in poposuna hafifçe vurarak, "Kalk bakalım, güzelim," dedim.

Sabah beraber uyandıktan sonra yine kollarımda uyumuştum. Belki ben de bir ara dalmıştım, ama önceki gecedan beri tek düşünebildiğim Camryn'di ve uyuduysam da bunu bilemeyecektim.

İtiraz ederek homurdandı ve bana doğru döndü. Vücudu beyaz çarşafa sarınmış, sarı saçları karman çorman olmuştu, ama yine de inanılmaz seksiydi.

"Yapma güzelim," dedi ve bu sözcüğü duyunca kalbim birkaç kez güm güm attı. "Bütün gün uyuyalım."

Tişörtümle şortumu üzerime geçirdim. Yatağa, Camryn'in yanına oturup bir kolumu onun diğer tarafına attım.

Uzanıp, dudaklarımı alnına değdirdim.

"Seninle her şeyi yapmak istiyorum," dedim. Yüzümdeki kocaman gülümseme yüzünden kendimi ne kadar tuhaf hissettiğimi fark ettim, ama umursamadım. "İstedığımız yere gidebiliriz, aklımıza ne eserse yapabiliriz."

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, böyle bir mutluluğun varlığından dahi habersizdim.

Camryn bana tatlı tatlı gülümseyerek baktı. Mavi gözleri yeni uyanmış olmanın getirdiği mutlulukla parlıyordu. Sanki beni inceliyor, çözmeye çalışıyor, bu süreçten de zevk alıyordu.

İki kolunu birden öne uzattı.

"O zaman beni her yere taşıman gerekecek."

"Hiç sorun değil," diyerek güldüm. "Seni istediğin her yere taşıyım. İnsanlar tepki gösterecektir tabii, ama olsun. Peki, söyler misin, seni neden taşımam gerekiyor?"

Beni burnumdan öptü.

"Çünkü yürütebileceğimi sanmıyorum."

Söylemeye çalıştığı şeyi anlayınca gülümsemem şeytanî bir sırıtışa dönüştü.

Yataktan kalkmaya çalışıp, bacaklarını kenardan sarkıttığında ne kadar rahatsız olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

"Of, lanet olsun. Güzelim, çok üzgünüm." Gerçekten üzgündüm, ama gülümsemeden de duramıyordum.

Camryn de gülümsüyordu.

"Cinsel egonu okşamak için söylemiyorum, ama hayatımda kimse beni böyle becermemiştir."

Başımı geriye atarak kahkahayı patlattım.

"Bak sen, neler de söylüyor!"

"Senin kabahatin," dedi parmağıyla beni işaret ederek. "Beni bir-iki gün boyunca normal yürüyemeyecek, ağzı bozuk, sapık bir nemfomana dönüştüren sensin." Bir yandan da söylediklerini vurgulamak için başını sallayıp duruyordu.

Onu kucağıma aldım. Yaşadığı sıkıntı yüzünden onu kucağıma ata biner gibi oturtmak yerine kollarımda tuttum.

"Kusura bakma güzelim, ama senin ağzın biz tanıştığımızda da biraz bozuktu," dedim. Başını kaldırıp alt dudaklarını bükerek bana bakınca gülümsedim. "Sapıklık dersen, evet belki, ama ben senin içinde var olanı dışarı çıkarmaktan başka bir şey yapmadım. Nemfomanlık meselesine gelince, bu bir-iki gün yürüyemeyecek bile olsan her dakika sevişmek istediğin anlamına gelir."

Gözlerini kocaman açtı. "Hayır, en azından yarın sabaha kadar benden hayır gelmez."

Alnını öpüp, onu banyoya taşıdım.

"Bana uyar," dediğimde muzipliğimin yerini daha yumuşak bir ifade almıştı. "Zaten böyle bir şeye ben de hayır derdim. Bugün, Camryn Bennett, seni şımartacağım. Gündemin ilk maddesinde ise uzun, sıcak bir banyo var."

"Köpüklü banyo mu?" diye dudaklarını bükerek sorarken gözleri Bambi'yi andırıyordu.

Ona bakarak gülümsedim. "Evet, köpüklü."

Camryn'i çırlıçıplak halde tezgâhın üzerine oturtup, küveti doldurmaya başladım.

"Ama köpük işi biraz zor olabilir, güzelim," dedim, bir yandan da otelin verdiği minik şampundan kalanı küvete sıkıyordum.

"Bak ne diyeceğim," dedi, ellerini tezgâha dayamış, ayaklarını ileri geri sallıyordu. "Neredeyse her şeyim bitti, diş macunum kalmadı, bir de duş jeli gibi bir şeyler fena olmazdı." Uzanıp çıplak bacaklarına dokundu. "Pul pul oldum resmen." Yüzünü buruşturdu.

Dudağımı ısırdım. "Ben alışverişe gideyim o zaman." Küveti dolmaya bırakıp ona döndüm ve tezgâhın üzerine dizdiği şeylere baktım. Sonra odaya geçip otelin kalemi ve küçük not defteriyle geri döndüm. "Ne lazım sana?"

Camryn düşünürken ben zaten söylemiş olduğu şeyleri yazmaya başladım. "Diş macunu, duş jeli..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sabunun sıvı olanı gibi bir şey bu, değil mi?"

"Hayır, değil aslında," dediğinde göğüslerine bakmaya çalışıyordum. "El sabunlarından bahsetmiyorum, bu, şey... nasılsa bulursun."

Hemen not aldım; *sıvı el sabunu olmayacak.*

Başımı kaldırıp yine ona baktım. "Tamam, başka ne geliyor aklına?"

Düşünceli bir tavırla dudağını büktü. "Şampuan ve saç kremi. L'Oreal'in pembe şişelerini tercih ederim, ama çok da fark etmez, şu kremli şampuan denen şeylerden olmasın yeter. Geçen gün aldıklarımı son kaldığımız motelde unuttum. Ha, unutmadan, küçük bir şişe de bebe yağı alır mısın?"

Meraklı bir tavırla kaşımı kaldırdım. "Bebe yağı mı? Aklından bir şeyler mi geçiyor?"

"Hayır!" Bir eliyle bana hafifçe vurdu, ama fark ettiğim tek şey hareket ettiğinde göğüslerinin nasıl sallandığıydı. "Kesinlikle hayır! Duşta sürmek için istemiştım."

Yazdım; *büyük şişe bebe yağı (her ihtimale karşı).*

"Atıştıracak bir şeyler, altılı şişe su, limonsuz buzlu çay-gazoz dışında bir şeyler-hah, bir de..." Parmağını kaldırdı. "Kurutulmuş et!"

Gülümseyerek onu da not ettim.

"Bu kadar mı?"

"Evet, aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Tamam, sonradan aklına gelen bir şey olursa," diyerek telefonumu şortumun cebinden çıkardım, "arayıp söylersin. Numaran kaçtı?"

Gülümseyerek söyledi, ben de numarasını çevirdim. Telesekretere düşünce konuşmaya başladım.

"Selam güzelim, benim. Birazdan dönerim, şu an banyo tezgâhında çırılçıplak oturan, inanılmaz seksi bir sarışına bakmakla meşgulüm."

Camryn gülümsedi, kızardı ve beni tezgâhtan sarkan bacaklarının arasına çekip öptü.

"Kahretsin! Su!" diye bağırdı, küvetin taşmak üzere olduğunu fark etmişti.

Hemen musluğu kapattım.

Telefonumla alışveriş listemi bırakıp onu kollarıma aldım.

"Andrew, kendim yürüyebilirim," dedi, ama pek itiraz eder gibi bir hali yoktu.

Onu küvete bıraktım, sıcak suyun içinde arkasına yaslandı. Saçlarını omuzlarına, suyun içine bıraktı.

"Birazdan dönerim," dedim çıkarken.

"Bu sefer dönecek misin? Söz mü?"

Bunu duyunca duruverdim. Dönüp ona baktım, bu kez şaka yapmıyordu. Bunu sormak zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. Gücendiğim için falan değil, ona bu soruyu sorması için geçerli bir sebep vermiş olduğumdan dolayı kötü hissettim.

Çok ciddi bir ifadeyle ona baktım.

"Evet, güzelim, söz veriyorum. Artık benden kurtulamazsın, farkındasın değil mi?"

Tatlı gülümsemesinde haylazca bir ifade de vardı. "Tüh, meğer başıma ne işler açmışım."

Ona göz kırpıp çıktım.

CAMRYN

Seks işleri her zaman değiştirir. Her şeyin güvenli, cilveli ve genellikle öngörülebilir olduğu bir hayal dünyasında yaşadığınızı düşünün. Doğru kişiye duyulan çekim, bu kişisel gizem bozulmadıkça sonsuza dek sürebilir, ama o kişiyle yatığınız anda güvenli, cilveli, öngörülebilir gibi sıfatlar yerlerini zıt anlamlılarına bırakır. Aramızdaki çekim yok olacak mı? Birbirimizi hâlâ sevişmeden önceki kadar istiyor muyuz? İkimizden biri içten içe büyük bir hata ettiğimizi, her şeyi eski halinde bırakmamız gerektiğini düşünüyor mu? Hayır. Evet. Hayır. Cevapları biliyordum, çünkü böyle hissediyordum. Bunun kendine aşırı güvenle veya güvensizlik sorunları olan tecrübesiz, genç bir kadının saçma hayalleriyle ilgisi yoktu. Apaçık ortada olan gerçek buydu. Andrew Parrish'le Kansas'taki otobüste tanışmamızı sağlayan şey *kaderdi*.

Rastlantı, kader yerine kullanılan, toplumun tercihlerine uygun bir ifadeydi sadece.

Bir süre küvette kaldım, sonra buruş buruş olmadan çıkmaya karar verdim. Aşağı kısımlarım acıyordu, ama yürüyecek durumdaydım. Yine de benimle ilgilenmesi gerektiğini düşünmesi çok hoştu.

Yoldayken aldığım gri penye şortumla siyah bir atlet giydim. Yatağı toplayıp odaya biraz çeki düzen verdikten sonra telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Natalie'den önemsiz bir şeyler gelmişti. Annemden hâlâ ses yoktu. Telefonumu

hep titreşimde bırakırdım. Telefonun çalmasına dayanamıyordum. İstedğim melodiyi seçebilmem bir şeyi değiştirmiyordu, benim için çalan bir telefonun kara tahtaya sürtünen bir tebeşirden farkı yoktu. Parlak güneş ışığının içeri dolması için perdeleri açtım ve pencerenin kenarına yaslanıp aşağıya, New Orleans'a baktım. Burayı asla unutmayacaktım.

Andrew ve babası geldi aklıma, sonra bu düşünceyi kafamdan attım. Bu konuyu konuşmayı tekrar denemeden önce ona birkaç gün vermeliydim. Bir süre acı çekecekti, ama beni farkında olmadan bir bariyer gibi kullanmasını istemiyordum. Bir gün olan bitenle kendi kendine başa çıkması gerekecekti.

Telefonumu pencerenin kenarına koyup içinde yüklü olan şarkıları karıştırmaya başladım. Kendi müziğimi dinlemeyeli epey olmuştu. Bu parçaları pek özlememiş olmam şaşırtıcıydı. Andrew'un müziğine alışmanın ötesine geçmiş, klasik rock'ı sevmeye başlamıştım.

The Civil Wars'un *Barton Hollow* parçasına gelince durdum. Son iki aydır en sevdiğim şarkıydı. Hoparlörü açıp, sevdiğimi kimseye itiraf edemediğim folk tarzındaki müziğin odaya dolmasına izin verdim. Normalde folk müziği dinlemezdim, ama bu grup bir istisnaydı. Odamda yalnız olduğum için kendimi rahat bırakıp John ile Joy'a mümkün olduğu kadar yüksek sesle eşlik etmeye başladım. Pencerenin önünde dans ettim. Joy'un solosu başladığında her zamanki gibi ona eşlik edip, eğitimsiz sesimi onun kadife sesine benzetmeye çalıştım. Sesim asla onunki gibi çıkmıyor, ama şarkı söylemek bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Andrew'un kapının yanındaki duvara yaslanmış beni izlediğini görünce bir anda sustum, donup kalmıştım. Sırıttığını söylememe bile gerek yok sanırım.

Yüzümün pancar gibi kızardığını hissettim.

Yakalandığımı anlamamın ardından odada ilerleyip elindeki iki poşeti televizyon masasının üzerine bıraktı.

“Kalça hareketlerin ‘canım çok yanıyor’ deyip duran biri için hiç de fena değil.”

Hâlâ kırmızı olan suratımla poşetlere doğru ilerledim, konuyu küçük gösterimden uzaklaştırmak istiyordum. “Eh, senin de beni gizlice gözetlemen gerekmezdi.”

“Gözetlemiyordum, eğleniyordum sadece. Sesin gerçekten çok hoşmuş.”

Biraz daha kızarıp, Andrew’a arkamı döndüm ve poşetlerden birini karıştırmaya başladım.

“Sağ ol, ama bence sen biraz taraflısın.” Bir anlığına ona dönüp şakacı bir tavırla sıırttım.

“Hayır, ciddiym, sandığın kadar kötü değilsin.”

“Sandığım kadar kötü değil miyim?” diyerek ona döndüm, elimde büyük bir şişe bebe yağı vardı. “Bu ne demek oluyor şimdi, az kötü müyüm yani?” Dudağımı bükerek bebe yağı şişesini kaldırdım. “Küçük şişe demiştım.”

“Şey, küçük şişe kalmamıştı.”

“Tabii, tabii,” deyip yine sıırttım ve şişeyi televizyon masasına bıraktım.

“Bence hiç kötü değilsin,” dedi ve kenarına oturduğunda yatağın gıcırdadığını duydum.

Önümdeki aynadan ona baktım.

“Şampuan ve saç kremini iyi seçmişsin,” diyerek şişeleri bebe yağının yanına koydum. “Ama duş jeli için aynı şeyi söyleyemem.”

“Ne?” Gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Sıvı el sabunu olmasın, demiştın. Hem önünde kocaman duş jeli yazıyor.” Kendini haklı çıkarmak için şişeyi işaret etti.

"Şaka yaptım," deyip gösterdiği tepkiye yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu gayet iyi"

Rahatlayan Andrew bir elini yatağın üzerine koydu.

"Bence sahneye çıkman lazım. En azından bir kereliğine. Nasıl bir şey olduğunu görmüş olursun."

"Şey... hayır." Başımı iki yana salladım. "Tıpkı böcek yeme veya bir günlüğüne millete kış gösterme meselesi gibi, bu da asla gerçekleşmeyecek."

Poşete tekrar uzandım ve... *ah hayır, bunu yapmış olamaz.*

"Neden olmasın?" dedi. "Yapmayacağını sandığın, ama yapınca çok hoşuna gittiğini göreceğin, ilginç bir deneyim olur."

"Bu... bu da ne böyle?" deyip ona döndüm. Elimde bir kutu mantar ilacı vardı.

Çok rahatsız olmuş gibiydi. "O... şey biliyorsun," dedi göz kırparak. "Senin şey... oralar için." Huzursuzca 'oralar' derken nereye kastettiğini işaret etti.

Ağzım açık kalmıştı. "Sen benim koktuğumu falan mı düşünüyorsun? Hiç kaşındığımı gördün mü?" Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Andrew gözlerini kocaman açtı. "Ne... Hayır! Ben sadece ağrıya iyi gelir sandım." Onu hiç bu kadar mahcup ve şaşkın görmemiştim. "Hem bir erkek için o reyonda durup etiketleri incelemek pek hoş bir şey değil." Yine eliyle aşağıları işaret etti. "O taraflar için olduğunu görüp sepete attım."

İlacı bırakıp Andrew'un yanına gittim. "Bu ilaç şey, nasıl desem... 'aşırı sürtünme'nin sebep olduğu acıya iyi gelmez, ama önemli olan düşünmen." Kucağına oturdum, bacaklarımı beline doladım ve onu öpmek için eğildim.

O da kollarını sırtıma doladı.

"Artık ayrı odalara ihtiyacımız olmadığını varsayabiliriz sanırım," dedi gülümseyerek.

Ellerimi ensesinde birleştirmiştim ve eğilip onu bir kez daha öptüm. "Sen yokken gidip eşyalarını buraya taşımaya niyetlendim, ama odadan öfkeyle çıkarken yedek anahtarını yere atığım geldi aklıma."

İri ellerini popoma götürüp beni kendine çekti. Boynumun çukurunu öpüp ayağa kalktığı anda hâlâ kucağındaydım.

"Ben şimdi hallederim," deyip beni dikkatle aşağı indirdi. "Senin şu sevdiğin şarkıyı çalmayı öğrenip, sözlerini ezberlemem bir-iki gün sürer herhâlde."

Eyvahlar olsun!

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden öğrenecekmişsin ki?"

Andrew'un gamzeleri derinleşti. "Yanlış hatırlamıyorsam, bılırdoda kazandığın özgürlüğünden vazgeçmiştin."

Yüzünde şeytanî bir ifade vardı.

Başımı önce ağır ağır iki yana salladım, durumu kavradıkça hareketim hızlandı.

"Kendin söyledin. Aynen tekrarlıyorum; 'İş böcek yemeye, çıplak popomu arabadan sarkıtmaya gelmedikçe, o özgürlüğü istemiyorum,' demiştin. Kusura bakma güzelim, çeneni ne zaman kapatman gerektiğini öğrenmelisin."

"Hayır... Andrew," ondan uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana insanların önünde şarkı söyletemezsin, bu eziyet olur."

"Sana mı, dinleyicilere mi?"

Sırıtiyordu.

Ayağına hızla basıverdim.

"Tamam, tamam. Şaka yaptım!" derken kahkahalar atıyordu.

"Zaten istesen de bana şarkı söyletemezsin."

Başını yana eğdi, yeşil gözlerinde onu karşı koyulmaz yapan her şeyden bir parçanın parladığını gördüm. "Hayır, seni hiçbir şeye zorlayacak değilim, ama..." Harika! Bir sahte dudak bükmeleri eksikti, daha kötüsü ise bu numaranın işe yarıyor olmasıydı. "Sahneye çıkmanı çok, çok, çok isterdim." Beni dirseklerimden tutup yanına çekti.

Homurdanıp sınıksıkı kapalı dudaklarımın arkasından dişlerimi gıcırdattım.

Bir. İki. Üç.

Derin bir nefes aldım.

"Peki, tamam."

Yüzü aydınlanıverdi.

"Ama sadece bir sefer!" dedim parmağımı kaldırarak. "Ve eğer bana gülmeye kalkan olursa hapiste ziyaretime gelirsin!"

Yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı sıktı ve balık ağzına dönen dudaklarımı öptü.

31 . Bölüm

Birkaç dakika sonra Andrew elinde çantaları ve abisinin akustik gitarıyla odaya girdi.

Şarkı söyleme meselesi yüzünden çok heyecanlıydı.

Bense çok korkuyor, bunu kabul ettiğim için kendi kendime homurdanıp duruyordum. Ama itiraf etmeliyim ki benim içimde de küçük bir heyecan vardı. İzleyici karşısında olmaktan çok da korkmuyordum. On birinci sınıfta nesli tükenmekte olan yaban hayvanları hakkında konuşma yaparken veya son sınıfta Guguk Kuşu piyesinde Hemşire Ratched rolünü oynarken bir sıkıntı yaşamamıştım, ama şarkı söylemek başka bir şeydi. Oyuncululuğum fena değildi. Şarkı söylemek, hele hele Andrew gibi milletin dudağını uçuklatan, blues-rock yıldızlarını aratmayan biriyle şarkı söylemek çok farklıydı.

"Benim dinlediğim müziği duymak bile istemediğini sanıyordum."

Andrew çantalarını yere bırakıp, elinde gitarıyla yatağa gitti.

"Öyle sevimli sevimli dans ederek söylediğin şarkıya bir istisna yapabilirim, sadece takılıyordum."

"Bu aralar hoşuma giden bir grup söylüyor, The Civil Wars," dedim ıslak saçlarımla banyodan çıkarken. Bir yandan da uçlarını havluyla kuruluyordum. Andrew aldıklarını

getirince saçlarımı bir daha yıkamaya karar vermiştim. "Şarkının adı *Barton Hollow*."

"Tam modern folk tarzı," deyip gitarını birkaç kez tıngırdattı. "Hoşuma gitti."

Bana bakıp "Telefonun nerede?" diye sordu.

Pencerenin kenarındaki telefonu alıp şarkıyı baştan başlamaya ayarladım ve Andrew'a uzattım. Telefonu yanına koyup şarkıyı başlattı. Ben saçımı kurutmaya devam ederken o da şarkıyı dinleyerek öğrenmeye çalışıyor, müziği sürekli durdurup başa alıyor, parmaklarını gitarın sapına sarıp müzikle uyuşan telleri bulana kadar sesi kontrol ediyordu. Dakikalar içinde, birkaç uyumsuz akorttan sonra tekrarlanan pasajı kolayca çalmaya başladı.

Akşam olduğunda ise karıştırıp durduğu kısa bir pasaj dışında neredeyse bütün şarkıyı çalabiliyordu. Bir an önce öğrenmek istediği için internetten notaları araştırmış, bulunduğu ise öğrenme süreci epey hızlanmıştı.

Sözleri daha kolaydı.

"Neredeyse çözdüm sanırım," dedi Andrew. Pencerenin kenarında, karanlık, bulutlu ve yağmurlu fonun önünde oturuyordu. Saat sekizde yağmur başlamış, bir daha da durmamıştı.

Zaman zaman ona eşlik ediyor, ama çok heyecanlanıyordum. İkimiz odada yalnızken bile bu kadar heyecanlanıyorsam, sahneye çıkmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum. İzleyici karşısında korkmamak buraya kadardı demek ki. Bundan sonra beni son derece şiddetli bir sahne korkusunun beklediğini tahmin ediyordum.

"Haydi, gel güzelim," dedi başıyla işaret ederek, parmakları gitarın üzerindeydi. "Sözleri biliyor olman benimle alıştırtma yapmayacağın anlamına gelmez."

Kendimi yatağın ucuna atıverdim.

“Bak, bana söz vermelisin. Alay edip suratını buruşturmaya, sırtıtmaya, gülmeye kalkmayacaksın, hatta...”

“Nefes bile almayacağım,” dedi bir kahkaha atarak. “Yemin ederim! Haydi.”

İçimi çekip yataktan kalktım, yarısını yediğim kuru eti komodine koydum. Andrew da gitarını bacağına yerleştirip buzlu çayından bir yudum alarak boğazını şarkı söylemeye hazırladı.

Ben yavaşça yürürken, “Merak etme,” dedi, “erkeğin tek başına söylediği kısımlar kızınkilerden daha fazla. Kız bir tek o soloyu söylüyor, gerisini benimle beraber söyleyeceksin zaten.”

Gergin bir tavırla omzumu silktim. “Doğru. En azından şarkının büyük kısmında senin sesin benimkini bastıracak.”

Penasını dudaklarının arasına sıkıştırıp, elini uzattı. “Gel buraya güzelim.”

Yanına gidip, elini tuttum. Beni bacaklarının arasına doğru çekti, gitarı ikimizin arasında duruyordu. İsteddiği yerde durduğumda ağzındaki penayı çıkardı. “Sesine bayılıyorum, tamam mı? Ama sesinin güzel olmadığını düşünseydim bile bunu yapmanı isterdim. Başkalarının ne düşündüğü hiç önemli değil.”

Dudaklarım kararsız, çekingen bir gülüşle kıvrıldı. “Tamam. Bunu senin hatıran için yapacağım. Sadece senin için; sakın unutma.” Andrew’a sert sert baktım. “Bana borçlanıyorsun, haberin olsun.”

Başını salladı. “Her şeyden önce, bunu sırf benim hatıram için yapmanı istemiyorum, ama prova yapmak bu konuyu tartışmaktan daha önemli. O yüzden sana benim dediğimi

yapmak dışında bu işten ne elde ettiğini sormak için, Old Point'te şarkı söyleyene kadar bekleyeceğim."

"Bence makul."

Onaylar gibi başını sallayıp duruşunu tekrar ayarladı ve gitarın tellerine dokundu.

"Bi... bir dakika... sen de ayağa kalkarsan daha iyi olur belki, o zaman fazla dikkat çekmem."

Andrew gülüp pencere kenarından kalktı. "Of, tamam, nasıl istersen öyle olsun. Kafana kesekâğıdı geçirip söylemek istersen, o da olur."

Bu saçma sapan fikri gerçekten düşünüyormuşum gibi baktım ona.

"Hayır, Camryn, hayatta olmaz, kesekâğıdı falan takamazsın. Haydi, çalışalım biraz."

Gece geç saatlere kadar prova yaptıktan sonra kesmek zorunda kaldık, çünkü iki tarafımızdaki müşterileri de rahatsız etmiştik anlaşılan. Tam da o sırada bu işi kavramaya, gevşemeye, Andrew'un şarkı söyleyişim hakkında ne düşüneceği konusunda endişelenmekten vazgeçmeye başlamıştım.

Bence bayağı iyi gidiyordum.

Provamız yarım kaldığı için o gece daha erken yattık, birbirimize sarılıp, konuştuk.

"Bana öyle sinirlendiğin için seviniyorum," dedim. Andrew'un kolunun kıvrımında yatıyordum. "Yoksa şimdiye kadar Kuzey Carolina'ya varmıştım."

Dudaklarını saçıma bastırdığını hissettim.

"Sana bir şey itiraf etmem lazım," dedi.

Bir anda kulak kesildim. "Öyle mi?"

"Evet." Aşağıımızda kalan hareketli kentin ışıklarının zaman zaman üzerinde ilginç şekiller çizdiği tavana bakıyordu.

"Kansas'tayken, ilk kaldığımız motelde, sabah sen banyodaydın ya hani, ben de hazırlanman için sana iki dakika vermiştim..." Bir an sustu ve bana bakar gibi kafasını oynattığını hissettim.

Başımı kolundan kaldırıp ona baktım.

"Evet, hatırlıyorum, ne olmuş?"

Gergin bir şekilde gülümsedi.

"Telefonumla senin ehliyetinin fotoğrafını çektim."

Hafif bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

"Neden?" Gözlerim kafamın tepesine çıkmadan ona bakabilmek için biraz daha yukarı kalktım.

"Kızdın mı?"

"Gayet kişisel bilgilerimle ne yapmayı planladığına göre değişir sanırım."

Gözlerini kaçırdı, ama yüzünün kızardığını odanın karanlığında bile fark edebiliyordum.

"Şey, niyetim sonradan peşine düşüp seni bulmak, keşip parçalamak falan değildi kesinlikle."

Ağzım açık kalmıştı. "Sağ ol, çok rahatladım," dedim gülererek. "Ciddiyim ben, neden çektin o resmi?"

Yine tavana baktı, düşüncelere dalmış gibiydi.

"Sadece seni nasıl bulabileceğimi bilmek istedim, yani şey... yollarımızı ayırmaya karar verecek olursak diye."

Dudaklarımla değil, gözlerimle gülümsedim. Fotoğrafı bu nedenle çekmesine kızmamıştım, tam tersine bunu düşününce Andrew'u öpmek geliyordu içimden, ama 'yollarımızı ayırmaya karar verecek olursak' kısmından pek hoşlanmamıştım sanırım. Ne olursa olsun bir noktada çekip gitmeyi planladığını zaten hissediyordum, açıklaması bu hissi daha da güçlendirmişti.

"Andrew."

"Efendim, güzelim."

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Duraksadı. "Hayır. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Baştan beri sende tuhaf bir... nasıl desem... tereddüt seziyorum."

"Tereddüt mü?" dedi şaşkınlıkla. "Seni benimle yolculuğa çıkmaya ikna ederken tereddüt mü ettim? Sana oral seks yaparken tereddütlü müydüm?"

"Değildin sanırım."

"Camryn, ben sadece beraber olmamızın doğru bir şey olup olmadığı konusunda tereddüt ettim."

Doğrulup ona dönüm. Gölgele yüzünü daha sert gösteriyordu. Belden yukarısı çıplaktı ve bir kolunu başının altına kıvrırmıştı.

"Yanlışı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu konuşma yüzünden midem kasılmaya başlamıştı.

Başının altına koymadığı diğer elini uzatıp bileğimi yumuşak bir şekilde tuttu.

"Hayır, güzelim, bence... bence biz her açıdan birbirimize çok uygunuz, işte bu yüzden bir ilişkiye girmememizin daha iyi olacağını düşünüyor... yani düşünmüştüm."

"Ama bu çok saçma."

Beni yanına çekti, ellerimi göğsüne koydum.

"Bunu yapmamızın doğru olup olmayacağından emin değildim sadece," dedi, bir yandan da parmaklarıyla saçlarını kulaklarımın arkasına atıyordu. "Ama sen de o sırada hiçbir şeyden emin değildin, güzelim."

Onun yanına sırtüstü uzandım. Bu konuda haklıydı.

Tam olarak anlayamadığım tek nokta, bir ilişkiye girmek konusunda Andrew'un bu kadar dikkatli davranmasının nedenleriydi. Benim evden ayrılmamın nedenlerini, Ian'ın ölümünü biliyordu. Geçerli sebeplerim herkesin görmesi için mıknaatısla buzdolabı kapısına tutturulmuş koca bir liste gibiydi. Andrew'un sebepleri ise Noel Kartları diye etiketlenmiş bir ayakkabı kutusunda gizleniyordu.

Bence babasından başka sebepleri de vardı.

Başımın altındaki kolunu çekip üzerime çıktı, bacaklarını iki yanıma koymuştu ve vücudunun ağırlığını kaslı kolları taşıyordu.

"Müzik sesinde uyuyamadığın için çok mutluyum," dedi, ona söylediğim ilk şeyi hatırlamıştı. Sonra uzanıp beni öptü.

Kollarımı kaldırıp güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben de Idaho'nun patatesi meşhur olduğu için mutluyum."

Kaşlarını çattı.

Gülümseyerek Andrew'u dudaklarıma çektim. Beni istekle öpüyor, dilini benimkine doluyordu. Sonra öpücükleri karnıma doğru indi. Göbek deliğimin etrafında parmağıyla bir daire çizip parmaklarını külotumun lastiğinin içine soktu.

"Ben... şey... yapamam herhâlde..." dedim ona bakarak.

Dilini karnımda gezdirip yüzüne ve saçlarına doğru uzattığım parmaklarımı öptü.

"Seks yapmayacağız, söz veriyorum, dikkatle yalayacağım sadece." Külotumu çıkartırken ona yardım etmek için kalçamı hafifçe kaldırdım.

Önce bir bacağımanın iç tarafını öptü, sonra da diğerinin.

"Dilimi hep ıslak tutacağım ki canın yanmasın," deyip bacaklarımanın iç kısımlarını tekrar öptü. Sıcaklığıma gittikçe daha da yaklaşıyordu.

Parmakları dikkatle bana dokunup kadınlığının dudaklarını araladığında nefesimi tuttum.

"Kahretsin. Güzelim, burası fena şişmiş." Yorumunda son derece samimiydi ve sesinde alaycılıktan eser yoktu.

Biraz canım yandı, ama o kadar çok istiyordum ki...

Bacaklarımın arasında sıcak nefesini hissettim. "Çok nazik davranacağım," dedi, ıslak dili bana bir kez yavaşça dokunduğunda nefesim kesildi. Parmakları hassas bölgemi, hiçbir baskı uygulamadan açık tutmayı sürdürüyordu.

Beni diliyle uyarmaya devam ederken bedenimin âdeta eridiğini hissettim, uyguladığı baskı canımı yakmayacak, bana eksiksiz, sınırsız bir zevk yaşatacak kadardı.

Barton Hollow şarkısının provalarına iki gündür devam ediyorduk. Çoğunlukla odamızda çalışmıştık, ama Mississippi kenarında yürüyüp Kanal Caddesi'nin sonuna vardığımızda orada da prova yapmıştık. Sanırım Andrew sinsice bir taktikle beni insanların önünde şarkı söylemeye alıştırmaya çalışıyordu. Etrafımız kalabalık olmamasına rağmen çok heyecanlanmıştım. Çoğu kişi bize bakmadan yanımızdan geçip gitti. Biz de tam bir performans havasında değildik zaten, şarkının rastgele bir yerlerinde durup herhangi bir yerden söylemeye başlıyorduk, yani dinlemeye değer pek bir şey yoktu. Ama bir-iki kişi yanımızda durdu. Bir kadın bana gülümsedi. Fakat berbat söylediğim için bana acıdığından mı gülümsedi, yoksa sesimi mi sevdi anlayamadım.

İkisi de mümkündü galiba.

Üçüncü gün geldiğinde Andrew yeterince prova yaptığımızı, yakında Old Point'te sahneye çıkabileceğimizi düşünüyordu.

Ben pek aynı fikirde değildim, bana kalırsa bir haftaya, bir aya, bir-iki yıla daha ihtiyacım vardı.

"Gayet iyi söyleyeceksin," dedi botlarını bağlarken. "Hatta harika söyleyeceksin. Şarkı bitince erkekleri döverek püskürteceğim etrafından."

"Of, kapa çeneni," dedim. Zincir askıları olan siyah, omuzları açık bluzumu üzerime geçiyordum. Böyle bir gecede straplez giymeyeceğim kesindi. "O gece kızların sana nasıl baktığını gördüm. Tek avantajım sahneye benimle beraber çıkman olacak herhâlde. Sana bakmaktan şarkıyı mahvettiğimi anlamayacaklar."

"Güzelim, sen şarkıyı benden iyi biliyorsun. Bu kadar olumsuz düşünme."

Siyah tişörtü karın kaslarını örtüyordu. Gümüş tokalı siyah bir kemer takmış, tişörtünü sadece kemer tokasının olduğu yerde pantolonunun içine sokmuş, diğer yerlerde biçimli kalçalarının üzerine bırakmıştı. Koyu renk bir kot pantolon giymiş, karışık saçlarının ön tarafını biraz dik... *Az önce ne diyordu?*

"Unutmaman gereken tek bir şey var," dedi deodorant sürerken. "Şarkının her dizesini söyleme. İstedğin kadarını söylememe şansına sahipsin, ama yine de benim kısımlara katılıyorsun." Bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Benim için sakıncası yok, daha az söylersen daha az gerilirsin diye düşündüm sadece."

"Biliyorum, ama bütün şarkıya eşlik etmeye çok alıştım herhâlde, bazı yerleri atlayınca kendini kaptırmak daha zor oluyor."

Onaylar gibi başını salladı.

Yeni siyah topuklu ayakkabılarımı giyip televizyon masasının üzerindeki aynada kendime bakmaya gittim.

Andrew arkamdan yaklaşıarak, "İnanılmaz seksisin," dedi.

Belime sarılıp boynumu öptü, sonra daracık kotumun üzerinden popoma bir şaplak attı, canım yanınca bağırdım.

"Ve her zamanki gibi güzelim, saç örgülerine bayıldım." Uzanıp parmaklarını omuzlarıma düşen iki örgümde dolaştırdı ve şakacı bir tavırla yanağımdan öptü.

Alaycı bir şekilde onu kendimden uzaklaştırdım. "Makyajımı bozacaksın."

Gülümseyerek uzaklaştı, komodinden cüzdanını alıp arka cebine koydu.

"Hazırız sanırım."

Odanın ortasına gelip, bir elini bana uzattı. Diğerini arkaya götürüp, yatay olarak beline yerleştirdi ve eğildi, bir yandan da sırtıyordu. Parmak uçlarım yavaş yavaş onun kilere doğru ilerledi, elimi tutup beni kapıya doğru çekti.

"Gitar ne olacak?"

Kapıyı açmak üzereyken durduk, bana minnetle baktı.

"Eh, onu da alsak fena olmaz," deyip gitarını sapından tutarak aldı. "Eddie orada değilse, çalacak gitar bulamayabiliriz."

"Tüh, keşke bir şey söylemeseydim."

Başını iki yana sallayıp beni odadan çıkardı.

32 . Bölüm

Bu kez Chavelle'le gittik. Andrew ayakkabılarıma şöyle bir bakıp Algiers'a yürüyemeyeceğimi anlamıştı. Hem beni, hem gitarı taşımaya da niyeti yoktu. Feribot yerine çevreyolundan giderek Mississippi'yi geçtik ve hava karardığında Algiers'a vardık. İlk geldiğimizde yaptığımız gibi yolun geri kalanını yürüsek daha iyi olabilirdi, çünkü arabayla ilerledikçe çok geçmeden bara varacağımızı anlıyordum.

Midem bulanmaya başlamıştı.

Olivier Caddesi'ne park edip indik. Ayaklarım betona yapışmıştı sanki. Andrew yanıma gelip, beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı.

"Seni buna zorlamayacağım," dedi fikrini değiştirerek. Geç saatte yediğimiz öğle yemeğini çıkarmak üzereymişim gibi görüldüğümden emindim.

Beni kendinden uzaklaştırıp, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Ciddiyim güzelim. Şaka bir yana, şarkı söylemeyi gerçekten istemiyorsan, benim hatırım için bile olsa, bunu yapmanı istemiyorum."

Gergin bir tavırla başımı sallayıp derin bir nefes aldım, yüzüm hâlâ Andrew'un ellerinin arasındaydı.

"Hayır, yapabilirim," dedim. Başımı sallamaya devam ediyor, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. "Sahneye çıkmayı istiyorum."

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Emin misin?"

"Evet."

Beni bir şekilde büyülediğine inanmaya başladığım yeşil gözleriyle gülümseyip, elimi tuttu. Arka koltuktan gitarı aldı ve Old Point'e doğru yürümeye başladık.

"Parrish!" diye seslendi barın arkasındaki Carla. Bize el sallıyordu.

Andrew kalabalığın arasından yol açtı ve el ele ona doğru ilerledik. Carla'nın başının üzerindeki televizyonda reklamlar oynuyor, ekrandan gelen ışık, kadının üzerine beyaz bir pırıltı saçıyordu.

"Selam Carla," diyen Andrew barın üzerinden uzanıp ona sarıldı. "Eddie bu gece burada mı?"

Carla ellerini beline koyup, bana bakarak gülümsedi.

"Tabii ki, buralarda bir yerdedir. Seni gördüğüme sevindim, Camryn."

Ben de ona gülümsedim. "Ben de seni, Carla."

Andrew bar taburelerinden birine oturup yanındakine de benim oturmamı işaret etti. Gergin bir şekilde tabureye yerleştim. Tek düşünebildiğim mekânda ne kadar çok kişi olduğuydu. Gözlerim huzursuzca etrafı taradı, sürekli hareket eden kafaların, grup sahneye çıktığı için ayağa kalkanların üzerinde dolaştı. Müziğin sesi yükseldiği için Carla ile Andrew birbirlerine neredeyse bağırarak konuşuyorlardı.

"Bu gece bizim çıkabileceğimiz bir boşluk var mı?" diye sordu Andrew.

Carla ona doğru eğildi. "Biz mi dedin?" deyip bana kısa bir bakış attı. "Vay canına, beraber mi söyleyeceksiniz yoksa?"

Yüreğim hop ediverdi.

Bir Andrew'a, bir Carla'ya bakarak boğazımda oluşan yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım, ama yerini hemen bir yenisi aldı.

Carla başını yana eğdi, kocaman, sıcacık gülümsemesi yüzüne yerleşmişti bile. "Tatlım, şahane olacak, endişelenmene gerek yok. Herkes sana bayılacak." Barın arkasından bir shot bardağı çıkardı. Carla hiçbir şey söylenmeden içkisini doldurmaya başladığına göre yanımdaki adam barın müdavimlerinden olmalıydı.

Ama dikkati genellikle Andrew'la benim üzerimizdeydi.

"Ben de söyledim, ama dinletemedim," dedi Andrew. "Ama bu ilk seferi, o yüzden fazla üzerine gitmiyorum."

"İlk ve son seferim," diye düzelttim.

Carla gizlice Andrew'a gülümseyip, bana döndü. "Bak, şiddet yanlısı bir insan değilim, ama buradakilerden herhangi biriyle sorun yaşarsan, bana gel. Onu arka kapıdan filmlerdeki gibi fırlatır atarım." Bana göz kırpıp, yine Andrew'a baktı.

"Eddie şurada işte," deyip başıyla sahnenin olduğu tarafı işaret etti.

Kalabalığın arasında yürüyen Eddie'nin üzerinde geçen seferkine benzer bir kıyafet vardı. Beyaz gömlek, siyah pantolon, siyah parlak ayakkabılar. Yüzüne de derin, kırış kırış bir gülümseme yerleşmişti.

"Baa şu işe, Parrish gemiş!" Eddie, Andrew'un elini yakalayarak sarılmak için onu kendine çekti. Sonra bana baktı. "Hanfendi! Degileedeki hanımlaa gibi olmuştun!" Bana da sarıldı. Ucuz viski ve sigara kokuyordu, ama bu koku nedense beni rahatlattı.

Andrew'un gözleri parlıyordu.

"Bu gece Camryn de benimle söyleyecek," dedi gururla.

Eddie'nin gözleri kocaman açılarak teninin oluşturduğu koyu kahverengi zemine yerleştirilmiş coşku dolu beyaz top- lar halini aldılar. Carla'ya söylediğimiz zamanki gibi, daha çok heyecanlanmam gerekirdi, ama Eddie'nin varlığı içimi rahatlatıyordu. Belki de şarkı söylerken onu bileğime zincir- lesem iyi olurdu.

"Yaa," dedi Eddie sırtarak, "sesin de yüsün kadaa gü- zel herhal."

Kıpkırmızı oldum.

"Hayde çıkın bakam," deyip sahneyi işaret etti. "Bu şa- akı bitince söyleesinis."

Andrew beni elimden tutup yanına çekti. Eddie'yi ba- bası gibi gördüğünü ve Eddie görünüşe göre benden hoş- landığı için mutlu olduğunu hissettim.

Eddie sahnenin yanına gidip üç parmağını kaldırarak bize işaret etti. "Üç dakika."

"Aman Tanrım, çok heyecanlıyım!"

Evet, Eddie yanımdan ayrılmasa iyi olurdu.

Andrew elimi sıkı sıkı tuttu. Kulağıma eğildi. "Unutma, bu insanlar buraya eğlenmeye geldi, seni yargılamaya değil. Popstar yarışması değil bu."

Derin, rahatlatıcı bir nefes aldım.

Grubun son şarkıyı bitirmesini bekledik. Şarkının biti- şini taşıyan, akort edilen, bir yere çarpılan enstrümanların olağan sesleri izledi.

Müzik konuşma seslerini bastırmaz olunca etrafta geve- zelik edenlerin oluşturduğu uğultu iyice yükseldi, güçlü ve düzensiz bir vızıltı halinde mekânı doldurdu. Salonu doldu- ran vücutlara eklenen kalın bir tabaka halindeki sigara du- manı ortamı havasız bırakıyordu.

Andrew beni sahneye doğru götürürken ellerim titremeye başladı, başımı eğip baktığımda tırnaklarımı onun parmaklarına batırdığımı gördüm.

Nazikçe gülümsedi. Onunla beraber sahneye yürüdüm.

"İyi görünüyor muyum?" diye fısıldadım.

Anksiyete nöbeti geçirmeden bunu atlatırsam çok şaşıracaktım.

"Güzelim, harika görünüyorsun."

Beni alnımdan öpüp gitarını bateriye yasladı ve mikrofonun yerini ayarlamaya koyuldu.

"Aynı mikrofonu kullanacağız, bana kafa atmamaya çalış, olur mu?"

Gözlerimi kısıtım. "Hiç komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum zaten," dedi gülerek, "çok ciddiylim."

Seyircilerin bir kısmı bize bakmaya başlamışlardı bile, ama çoğu kişi başka şeylerle meşguldü. Orada dikilmekten başka bir şey yapamıyordum, bu da beni iyice geriye itiyordu. Andrew kendini gitarıyla meşgul edebiliyordu en azından, ama benim, kafamdan çeşit çeşit düşünceler geçirmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Andrew, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Hayır, ama bir an önce bitirelim şu işi."

Birbirimize baktık ve Andrew sessizce saydı. "Bir. İki. Üç."

Aynı anda söylemeye başladık.

"Huuuuu... Huuuu... Huuuu!" Bir saniye duraklama. "Huuuuu... Huuuu... Huuuu!"

Gitar.

Bütün gözler bir anda bize döndü ve konuşmalar bıçakla kesilmiş gibi birden sona erdi.

Andrew ilk pasajı çalıp kendi bölümünü söylemeye hazırlanırken öyle korkuyordum ki, gözlerimden başka bir yrimi kıpırdatamayacağımı sandım. Ama o çaldıkça bedenim kendi kendine, müzikle uyumlu olarak kıpırdamaya başladı.

Mekândaki herkes sallanmaya, tempoya uyarak başlarını sallamaya başlamışlardı bile.

Andrew kendi kısmını söyledi.

Sonra beraber kısa bir "Huuu..." faslı daha.

Ardından nakarat başladı, beraber söyledik, tiz seslere çıkmam gerekeceğini biliyordum ve...

Başarmıştım!

Andrew hemen ikinci kıtaya geçerken bana gülümseyerek bakıyor, gitarı tek bir akor kaçırmadan, ömrü boyunca bildiği bir şarkıyı çalar gibi çalıyordu.

Seyirciler kendilerini kaptırmışlar, birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlardı. Bu hareket ancak 'çok iyilermiş' anlamına gelebilirdi ve yine Andrew'la söylemeye başlarken kendime güvenimin arttığını, yüzümün parladığını hissettim. Bedenim doğal hareketlerle müziğe uyarak hareket ediyordu. Sanırım korkumu yenmeyi başarmıştım, ama benim solom...

Aman Tanrım, sırada solom vardı...

Andrew gözlerini benimkilere kilitledi, sanki bakışlarını benim odaklanmamı, sakinleşmemi sağlayacak bir araç olarak kullanmaya çalışıyordu.

Zamanı gelince durdu, ilk dizemden önce gitarın gövdesine vurdu, tellere dokunup yine durdu ve ikinci dizemden önce tekrar gitara vurdu. Bu şekilde son notam bitene kadar devam etti. Sonra yine normal şekilde çalmaya devam ederken bana "*kusursuzdu,*" diye fısıldadı ve şarkı söylemeye başladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Benim de

öyle. Şarkının daha hızlı kısmını coşkuyla söylerken yüzle-
rimizi birbirine iyice yaklaştırıp mikrofona eğilmiştik.

"Huuuuu... Huuuu... Huuuu!"

Gitar yavaşladı. Son nakaratı beraber söyledik. Son keli-
meyi de bir ağızdan seslendirip bitirince Andrew beni du-
daklarımdan öptü.

Seyirciler çılgınca alkışlıyor, tezahürat yapıyorlardı.
Hatta arkalardan bir adamın "Bir daha!" diye seslendiğini
bile duydum.

Andrew beni kendine çekip bir daha, herkesin önünde
dudaklarını dudaklarıma bastırarak öptü.

"Vay canına, güzelim, inanılmazdın!" Gözleri parlıyor,
âdeta bütün yüzünü aydınlatıyordu.

"Başardığıma inanamıyorum!" Etrafta o kadar çok ses
vardı ki, resmen bağıryordum.

Baştan aşağı ürperdim.

"Bir daha söylemek ister misin?"

"Hayır, buna hazır değilim! Ama bir kez olsun sahneye
çıktığım için mutluyum!"

"Seninle gurur duyuyorum!"

Birkaç yaşlıca adamdan oluşan grup ellerinde biralarıyla
bize yaklaştı. Sakallı olan bana seslendi. "Benimle dans et-
men lazım!" Kollarını havaya kaldırıp, utanç verici bir-iki
figür sergiledi.

Yüzüm kızardı ve Andrew'un sırtıttığını gördüm.

"Ama müzik yok ki!" dedim adama.

"Hadi canım, nasıl yokmuş?" Odanın diğer tarafına bir
işaret gönderdi ve birkaç saniye sonra otomatla oyun maki-
nesinin yanında duran müzik dolabı çalmaya başladı.

Sahnedeki şarkı söylemenin heyecanının üzerine, adama
'hayır' dersem kendimi ne kadar kötü hissedeceğimi fark

etmem de eklenince, dans etmekten başka seçeneğim kalmamıştı.

Bir kez daha Andrew'a baktım; bana göz kırptı.

Sakallı adam elimi tutup yukarı kaldırıncı hiç düşünmeden kendi etrafımda dönüverdim. İki şarkı boyunca dans ettikten sonra Andrew nazikçe araya girip beni kurtardı. Bedenimi kendininkine mümkün olduğunca yaklaştırıp kalçalarını oynatmaya başladı. Elleri belimdeydi. Dans ettik, insanlarla sohbet ettik, hatta Carla ile bir el dart oynayıp gece yarısından sonra bardan çıktık.

Arabayla otele dönerken Andrew bana baktı ve "Ee, kendini nasıl hissediyorsun?" dedi. Bilmiş bilmiş sırtıyordu.

"Haklıydın, kendimi, çok... bilemiyorum... farklı hissediyorum, ama iyi anlamda. Böyle bir şey yapacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Bunu yaptığın için çok mutluyum." Sıcak bir gülümsemeyle baktı bana.

Emniyet kemerimi açıp ona sokuldum. Kolunu omzuma sardı.

"Peki ya yarın gece?"

"Efendim?"

"Yarın gece de söylemek ister misin?"

"Yok, söyleyemem herhâlde, ben..."

"Tamam, sorun değil," dedi kolumu okşayarak. "Bir kez sahneye çıkmanı bile beklemiyordum, o yüzden seni rahat bırakacağım."

"Hayır," biraz uzaklaşıp ona bakmak üzere döndüm. "Aslında, ne var biliyor musun? İstiyorum. Tekrar çıkmak istiyorum."

Şaşkınlığını gösteren bir hareketle başını geriye attı.

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim." Dişlerimi göstererek gülümsedim.

O da gülümsedi.

"Tamam, o zaman," dedi direksiyona hafifçe vurarak, "yarın gece yine söyleriz."

Andrew beni otele geri götürdü ve yatağa gitmeden önce duşta seviştik.

New Orleans'ta iki hafta daha kaldık, Old Point'te şarkı söyledik, sonra şehrin dört bir yanındaki başka bar ve kulüplerde sahneye çıktık. Bir ay önce, kulüplerde canlı olarak şarkı söylemek, yapabileceğimi hayal ettiğim şeyler listesinde son sıralardaydı, ama şimdi *Barton Hollow*'u ve ilgi odağı olmadan Andrew'a eşlik ederek seslendirdiğim birkaç parçayı söyleyebiliyordum. Ama herkes bize bayılıyordu. Her performansımızdan sonra bir sürü izleyici bizi durduruyor, elimizi sıkıyor, istek şarkılarını bildiriyorlardı, ama Andrew bu talepleri reddediyordu. İsteğe göre şarkı söyleyemeyecek kadar gergindim hâlâ. Birkaç kişi imza ve beraber fotoğraf çektirme istekleriyle, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutmama sebep oldular. Çok sarhoşlardı herhâlde. Kendimi buna inandırmaya çalışıyordum, yoksa insanların bana böyle taleplerle gelmeleri daha da tuhaf olurdu.

O iki haftanın sonunda Andrew'un en sevdiği gruplar listesine yeni bir isim eklenmişti. *The Civil Wars*'u artık o da benim kadar seviyordu. Dün gece, New Orleans'daki son gecemizde yatakta uzanıp telefonda çalan *Poison & Wine* şarkısına beraber eşlik ettik... ve... sanırım birbirimize söylemek istediklerimizi şarkının sözleri aracılığıyla dile getirdik.

Evet, sanırım dile getirdik.

Andrew'un kollarında sessizce ağladım.

Ölüp cennete gitmiştim. Evet... Sanırım nihayet ölmüştüm.

ANDREW

33 . Bölüm

“Bunu yapman lazım, en azından emin olursun,” dedi Mars-
ters, üzerindeki sıradan önlüğüyle, sıradan odasındaki sıradan si-
yah döner koltuğunda, oturuyordu.

“Gerek yok,” dedim. Ben masanın, diğer tarafında oturuyor-
dum. “Söylenecek ne var başka? Bulunacak ne kaldı ki?”

“Ama sen...”

“Hayır. Bak sana ne diyeceğim, cehenneme kadar yolun var.”
Ayağa kalktım, koltuğu iterken bir saksıyı devirdim. “Bunları ya-
şamaya hiç niyetim yok.”

Çıkarken odanın kapısını öyle sert çaptım ki, camı zangırdadı.

“Andrew! Hayatım, uyan!” Camryn’in sesini duydum,
gözlerim birden açılıverdi. Arabanın yolcu koltuğundaydım.
Ne kadar zamandır uyuduğumu merak ettim.

Doğrulup boynumu iki yana doğru esnettim, yüzümü
ovuşturdum.

“İyi misin?”

Gece vaktiydi. Ona baktığımda Camryn’in endişeli göz-
lerinin yola dönmek zorunda kalana kadar benim üzerimde
sabitlendiğini gördüm.

“Evet,” dedim başımı sallayarak, “İyiyim. Kâbus gördüm
herhâlde, ama ne gördüğümü bile hatırlamıyorum.” Yine ya-
lan söylüyordum.

"Torpido gözünü yumrukluyordun," dedi hafifçe kıkırdarak. "İlk vuruşuna hazırlıksız yakalanınca ödüm koptu."

"Affedersin güzelim." Gülümseyerek uzanıp yanağını öptüm. "Ne zamandır sen kullanıyorsun?"

Saatın parlak rakamlarına baktı.

"Bilmem, birkaç saat olmuştur herhâlde."

Camryn'in dediğimi yapıp 90 numaralı yolda kalıp kalmadığını görmek için ilk karşıma çıkacak tabelayı bekledim.

"Şuraya çek," diyerek otoyol kenarındaki bir açıklığı işaret ettim.

Yavaşlayıp arabayı bozuk asfalta çekerek park etti. Arabadan inecek oldum, ama kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Andrew... dur bir dakika."

Dönüp ona baktım. Motoru susturup emniyet kemeriini çözdü.

"Biraz ben kullanayım, sen de biraz uyursun diye düşünmüştüm."

"Biliyorum," dedi ciddi bir ifadeyle bana bakarak.

"Ne oldu?"

İki elini de direksiyona koyup arkasına yaslandı.

"Ben Teksas'a gitmek konusunda pek emin değilim."

"Neden?"

Onun yanına doğru kaydım.

Nihayet bana baktı.

"Sonra ne olacak?" diye sordu. "Orası son durağımız olacak gibi geliyor. Sen orada yaşıyorsun. Yapacağımız ne kalacak ki?"

Bunları neden söylediğini biliyordum. Ben de bir süredir ona belli etmeden aynı korkuları yaşıyordum.

"Ne istersek onu yapacağız," dedim. Koltukta dönüp ona uzandım, parmak uçlarımla çenesini tuttum. "Yüzüme bak."

Baktı. Gözlerinde bir hasret; ürkmüş, acı çekmiş bir şeyler görüyordum. Biliyordum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum.

Yutkundum, uzanıp onu dikkatle öptüm.

"Oraya varınca düşünürüz bunları, tamam mı?"

İstemeyerek de olsa, başını salladı. Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım, ama aradığı cevapları ona veremeyeceğimi bilirken gülmek çok zordu. Ona vermek istediğim cevapları veremiyordum.

Ben inip arabanın etrafından dolaşırken Camryn koltukta kayarak yolcu tarafına geçti. Yanımızdan geçen iki araba uzun farlarıyla bizi kör ettiler. Kapıyı kapatıp bir an öylece oturdum. Camryn yanındaki camdan dışarı bakıyordu. Düşüncelerinin, benim düşündüklerimin büyük kısmıyla aynı özelliklerde olduğundan şüphem yoktu. Şaşkın, belirsiz, hatta belki korku dolu düşüncelerdi bunlar. Onunla aramda var olduğunu hissettiğim yakınlığı kimseye karşı hissetmemiştim ve bu, beni resmen öldürüyordu. Anahtarı çevirmek için elimi uzattım, ama parmaklarım metale dokunurken duraksadım. Derin derin içimi çektim. "Uzun yoldan gideceğiz," dedim yavaşça, Camryn'e bakmıyordum. Arabanın motoru harekete geçti.

Başını çevirip bana baktığını hissettim.

Ona baktım. "Sen de istersen tabii."

Küçük bir gülümseme yüzünü tekrar canlandırdı. *Olur* der gibi başını salladı.

CD çaların açma düğmesine basınca CD kendiliğinden değişti. Hoparlörlerden Bad Company çalmaya başladı. Anlaşmamızı hatırlayıp müziği değiştirecek oldum, ama Camryn

"Hayır, bu kalsın," dedi ve yüzündeki gülümseme daha da sıcak bir hal aldı.

Otobüste tanıştığımız geceyi, Bad Company şarkılarından birinin adını bilip bilmediğini soruşumu hatırlıyor muydu? "Aşka Hazırım," dediğinde, "Öyle mi?" diye karşılık vermiş-tim. O zaman bunu neden söylediğimi bilmiyordum, ama bunun o kadar da yanlış olmadığını yeni yeni fark ediyordum. Şu anda da o şarkının çalıyor olması ne garipti.

Lousiana eyaletinin aşağı kısmının çoğunu kat edip Teksas'a kadar 82 numaralı yolda devam ettik. Camryn o sabah, Teksas'ta olmamıza rağmen hep gülüyor, onu böyle görmek de benim gülümsememi sağlıyordu. Camlar açık gidiyorduk. Son bir saattir Camryn ayaklarını camdan dışarı sarkıtıyordu ve ne zaman trafiğe göz atmak için aynaya bakmaya kalksam tek gördüğüm onun ojeli, sevimli ayak tırnakları oluyordu.

"Otoyolda giderken ayaklarını dışarı sarkıtmazsan, gerçekten araba yolculuğu yapmış sayılmazsın!" diye bağırarak hem müziğin, hem de arabaya dolan rüzgârın sesini bastırdı. Saçlarını bu kez tek bir örgü halinde toplamıştı, ama rüzgâr, örgüden kurtulan saç tellerini yüzünün her yanına savurup duruyordu.

"Haklısın," dedim gaza basarak. "Ama gerçek bir araba yolculuğunda, kamyon şoförleriyle de biraz uğraşman lazım."

Başını çevirince saçı yine yüzüne geldi.

"Ne?"

Sırıttım. "Evet." Parmağımla direksiyonda tempo tutuyordum. "Bu mecburîdir, haberin yok muydu? Üç şeyden birini yapman lazım. Birincisi," bir parmağımı kaldırdım. "Bir şoföre poponu gösterebilirsin."

Mavi gözleri kocaman açıldı.

"İkinci seçenek; bir tanesinin yanından geçerken kendini tatmin ediyormuş gibi yapabilirsin."

Gözleri daha da irileşti, ağzı açık kalmıştı.

"Üçüncüsü; sadece kolunu böyle yaparak..." yumruğum havadayken kolumu yukarı aşağı hareket ettirdim, "kornasını çalmasını sağlayabilirsin."

Rahatladığı belli oluyordu.

"Tamam," dedi ve dudaklarının köşesinde gizemli bir gülümseme belirdi. Kesin bir tavırla, "Karşımıza ilk çıkacak kamyon şoförüyle uğraşarak bu yolculuğun şartlarını yerine getireceğim," dedi.

On dakika sonra kurbanımız—belki de 'şanslı piç' demek daha doğru olur—ileride belirdi. Otoyolun düz, ağaçsız araziye yarıp geçen uzun bir düzlüğünde ilerliyorduk. Tırla aramızdaki mesafeyi kapatıp hemen arkasında, yüz kilometre sabit hızla ilerlemeye başladık. Camryn o bayıldığı kısıcık, beyaz şortunu giymişti. Koltukta topladığı bacaklarını indirip ayaklarını torpido gözüne dayadı. Ahlaksızca sırtıyor, bu da beni biraz tahrik ediyordu.

"Hazır mısın?" diye sorup müziği biraz kıstım.

Camryn 'evet' işareti yapınca iki yönde de yaklaşan bir araç görmediğimden emin olmak için hem dikiz aynasına, hem yan aynalara, sonra da önümüzdeki yola baktım.

Tırın arkasından çıkıp diğer şeride geçerken Camryn sağ elini şortunun içine soktu.

Aniden sertleştim.

En güvenli seçenek olan korna çaldırmayı seçeceğinden o kadar emindim ki!

Her çeşit sapık düşünce aklımdan geçerken ona esraren-giz bir biçimde gülümsedim, o da sırtarak karşılık verdi.

Gaza biraz daha basıp şoförün yanındaki camla aynı hizaya gelene kadar hızlandım.

Aman Tanrım.

Camryn'in elleri şortunun ince kumaşının altında nazikçe, ama belirgin bir şekilde hareket ediyordu. Sol elinin işaret parmağıyla başparmağı şortun lastiğini çıplak karnını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyordu. Başını arkaya yaslayarak koltukta biraz daha aşağıya kaydı. Dikkatim öyle dağınıktı ki, yola bakmakta zorlanıyordum. Alt dudaklarını ısırıp parmaklarını şortun altında daha hızlı hareketlerle oynatmaya başladı. Artık numara yapmadığını düşünmeye başlamıştım. Elması kesebilecek kadar sertleşmiştim.

Tır da bizim hızımıza uymaya başlamıştı. Camryn dikkatimi dağıtınca gazdaki ayağımın baskısının hafiflediğini fark etmemiştim. Hız ibresinde hafif bir düşme olunca tır da yavaşladı.

Tırın penceresinden boğuk, güçlü bir sesin çağırışını duyduk. "Hay canına yandığım! Yavrum, kalp krizi geçireceksin bana! Vay, vay, vay!" Adam heyecanla kornasını çaldı.

Ani bir sahiplenme hissiyle hızımızı bir anda yüz kilometreden yetmişe düşürdüm. Karşı şeritten de bir minibüs geldiği için zamanlama mükemmeldi.

Başımı çevirdiğimde Camryn'e deli gibi bakıyordum herhâlde. Elini şortunun içinden çıkarıp bana gülümsedi.

"Bunu hiç beklemiyordum!"

"Ben de o yüzden yaptım zaten," deyip ayaklarını pencereden sarkıtarak aynanın önünü kapadı.

"Sen gerçekten... yani şey... kendini okşuyor muydun gerçekten?"

Yetmiş kilometre olan hızımız altmışa düşmüştü. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Evet, ama bunu kamyon şoförü için yapmadım."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı, dudaklarının arasına giren birkaç saç telini kenara çekti. Kendimi dudaklarına bakmaktan, onları incelemekten, ısırıp, öpmek istemekten alamıyordum.

"Eh, şikâyetçi değilim tabii," dedim, yola odaklanıp kaza yapmamaya çalışıyordum. "Ama şimdi... küçük bir sorunun var."

Camryn'in bakışları kucağıma indi ve tekrar yüzüme çevrildi. Başını yana yatırıp bana fesat ve ayartıcı gözlerle baktı. Sonra koltukta bana yaklaşp bacaklarımın arasını avuçladı. Kalbim asıl şimdi gümbür gümbür atıyordu. Direksiyonu iki elimle öyle bir sıkıştım ki, parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Boynumu, çene kemiğimi öpen dudakları kulağıma ulaştı. Tüylerim diken diken olmuştu.

Şortumun fermuarını açmaya başladı.

"Sen bana 'sorunlarım' konusunda yardımcı olmuştun," diye fısıldayıp boynumu ısırdı. "Bu iyiliğine karşılık vermem gerekir."

Başını kaldırıp bana baktı.

Başımı sallayarak 'evet' demeye çalışırken tam bir ahmak gibi görünüyordum, çünkü o anda cümle kuracak kadar uzun süre düşünmem mümkün değildi.

Aletimi eline alıp karnımla direksiyonun arasına eğildiğinde sırtımı koltuğa iyice yasladım. Dilinin temasını hissettiğimde bedenim irkildi.

Aman Tanrım... Aman Tanrım... Arabayı nasıl kullanacağım bilmiyorum.

Beni tamamen ağzına aldığı anda ürperdim, başım geriye gitti ve ağzım açıldı. Camryn gittikçe daha hızlı emerken direksiyonu sadece sol elimle sımsıkı tuttum, sağ elimle ise

onun başının arkasını tutuyordum. Sarı saçları sıkıtiğım parmaklarımın arasındaydı.

Arabanın hızı altmış kilometreden seksene çıktı.

Yüz kilometreye ulaştığında bacaklarım titriyordu, önümü görmekte zorlanıyordum. Direksiyonu yine iki elimle kavradım. En azından bir şeylerin kontrolünü kaybetmek istemiyordum, mesela arabaninkini. Boşalırken güçlölkle nefes alıp inledim.

Camryn'in insanın aklını başından alan oral seksinden sonra otoyolda ikimizin ölümüne neden olacak bir kaza yapmamayı başardım. Sabah olduğuunda Galveston'a vardık. Camryn hâlâ yanımdaki koltukta, bacaklarını kısmen yere sarkıtmış halde uyuyordu. Onu uyandırmadım. Önce annemin evinin önünden geçtim. Arabası garaj yolunda değildi, demek ki o gün bankadaydı, çalışıyordu. Zaman öldürmek için evime giden uzun yolu seçip 53. Cadde'den geçtim. Camryn önceki gece pek uyumamıştı, ama yine de arabanın normalden yavaş gitmesi, uyanması için yeterliydi anlaşılan. Daha Park at Cedar Lawn sitesindeki apartmanın önünde durmadan kıpırdanmaya başladı.

Sarı saçlı güzel başını koltuktan kaldırdı ve yüzünü gördüğümde dudaklarımdan kopan kahkahaya engel olamadım.

Uyku mahmurluğuyla başını yana eğip "Neymiş bu kadar komik olan?" diye homurdandı.

"Güzelim, oysa ki bu şekilde uyumanı engellemeye çalışmıştım." Uzanıp dikiz aynasına baktı ve koltuğun sebep olduğu, bir yanağından kulağına uzanan çizgileri görünce gözlerini devirdi. Çizgileri aynada incelemeye koyuldu.

"Of, acıyor bunlar."

"Çizgili halinle bile çok güzelsin." Bir kahkaha attım, o da kendini tutamayıp güldü.

Sonunda, "Evet, geldik," dedim. Bir park yerine girip motoru kapattım, ellerimi direksiyondan indirdim.

Arabada huzursuz bir sessizlik vardı. İkimiz de seyahatimizin Teksas'ta sona ereceğine veya ilişkimizin değişeceğine dair bir şey söylememiştik, ama bunu hissedebiliyorduk.

Tek fark, bunun sebebini sadece benim bilmemdi.

Camryn sessizce kendi tarafında oturuyor, elleri ise gevşek bir şekilde kucagında duruyordu.

"Haydi, içeri girelim," dedim sessizliği bozmak için.

Kendini zorlayarak gülümsedi ve kapısını açtı.

"Vay canına, burası apartmandan çok, bir üniversite yurdu benziyor." Çantalarını omzuna takıp tarihi binaya, tüm bahçeye yayılmış devasa meşe ağaçlarına baktı.

"1930'larda Donanma hastanesiymiş burası," deyip bagajdaki çantamı aldım.

Camryn arka koltuktan Adrian'ın gitarını aldı.

Beyaz kaldırımında yürüyüp alt kattaki tek yatak odalı daireme geldik. Anahtarı çevirip kapıyı açtım ve geniş salona girdim. İçeri girdiğim anda burnuma uzun zamandır içinde yaşanmamış mekânların kokusu çarptı. Kötü bir koku değildi, ama eve terk edilmiş havası veriyordu.

Çantalarımı yere bıraktım.

Camryn önce bir durup etrafa baktı.

"Eşyalarını nereye istersen koy güzelim."

Kanepeye gidip arkasından sarkan kot pantolonumu aldım, sonra koltuk ve takımı olan pufun üzerindeki şort ve tişörtü topladım.

"Dairen çok güzelmiş."

Sonunda eşyalarını yere koyup Adrian'ın gitarını kanepe'nin arkasına yasladı.

Yemek odasına geçerken, "Bekâr evi gibi değil pek," dedim. "Ama burayı seviyorum. Hem plaja da yakın olmak istedim."

"Ev arkadaşın yok mu?" diye sordu peşimden gelirken.

Başımı iki yana salladım, mutfağa gidip buzdolabını açtım. Kapıdaki raflarda duran şişe ve kavanozlar tıngırdadı. "Artık yok. İlk taşındığımda arkadaşım Heath üç ay kadar benimle kaldı, ama sonra nişanlısıyla Dallas'a taşındı."

İki litrelik bir zencefilli gazoz şişesi çıkarıp buzdolabını kapattım. "İçer misin?" Şişeyi kaldırıp gösterdim. "Bak, dolabımda kola ve bira dışında bir şeyler de var, üstelik senden önce gelip yerleştirme zamanım olmadı, biliyorsun."

Sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sağ ol, ama susamadım. Onu ne için almıştın? Akşamdan kalmalık için mi, mide üşütmeleri için mi?"

Ona sırtıtarak baktım, sonra şişeyi kafama dikip bir yudum içtim. Bu hareket karşısında dehşete düşmesini bekliyordum, ama sesini çıkarmadı.

"Yakaladın beni," deyip şişenin ağzını kapattım.

Mutfaktan çıkarken, "Duş almak istersen," dedim, "banyo hemen şurası. Ben annemi bir arayayım da merak etmesin, sonra da duşa girmeden ortalığı biraz toparlarım. Çiçeğim ölmüştür herhâlde."

Camryn biraz şaşırmış gibiydi. "Senin çiçeğin mi var?"

Gülümsedim. "Evet. Adı da Georgia."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Gülüp onu dudaklarından öptüm.

Camryn duştayken evin her santiminde beni suçlu durumuna düşürecek şeyler aramaya koyuldum. Kirli çoraplar (yatağımın ayakucunda bir tane vardı), açılmamış prezervatifler (komodinde bir kutu bulup çöpün en altına koydum),

açılmış prezervatif ambalajları (odamdaki çöp sepetinde iki tane vardı), kirli giysiler ve bir porno dergi (kahretsin! Tuvaletin arkasındaydı, Camryn çoktan görmüştür bile).

Sonra evden çıkarken eviyede bıraktığım birkaç kirli tabağı yıkayıp salondaki koltuğa oturdum ve annemi aradım.

CAMRYN

34 . Bölüm

Tuvaletin arkasında sanki motosiklet dergisi gibi sıradan bir şeymişçesine duran porno dergiyi görünce gülmeden edemedim. Bir an dünyada pornoya meraklı olmayan erkek var mıdır acaba diye merak ettim, ama bunun saçma bir soru olduğunu hemen anladım. Bir şey söylemeye hakkım yoktu, benim de internette epey pornoya bakmışlığım vardı.

Uzun, sıcak bir duş alıp Andrew'un verdiği plaj havlusuyla kurulandıktan sonra giyindim.

Burayı sevmemiştim. Evi de, Teksas'ı da sevmemiştim.

Başka bir zamanda, başka koşullar altında her şey farklı olabilirdi, ama geçen gece arabayı kenara çektiğimizde söylediklerim hâlâ geçerliydi. Burası ve burayla ilgili her şey bana bir 'son'u çağırıyordu. Yolda geçirdiğimiz zamanın büyüğü, son haftanın yağmurlarıyla buhar olup uçmuştu resmen. Birbirimize olan hislerimiz... hayır, onlar hâlâ o kadar güçlüydü ki, her şeyin sona ereceğini düşünmek bile beni mahvediyordu. Birbirimize karşı olan duygularımızdan başka bir şey kalmamıştı elimizde. Yol bitmişti. Ani kararlarla verdiğimiz molalarımız, nerede olduğumuzu bile bilmeyip bunu hiç kafamıza takmayışımız bitmişti. Moteller, kurutulmuş et veya bebe yağı ve köpüklü banyolar gibi küçük şeyler de yoktu artık. Beraber geçirdiğimiz zamanın, kısa hayatımızın fon müziği, albümdeki son şarkı bitince susmuştu. Artık tek duyabildiğim hoparlörlerden gelen sessizliğin hafif

titreşimiydi. Sanki tek istediğim uzanıp müziği tekrar, en baştan çalmaktı, ama elim düğmeye gitmiyordu bir türlü.

Nedenini ise anlayamıyordum.

Gözyaşlarımı silip duygularımı ciğerlerimin derinliklerine kadar bastırdım. Derin bir nefes alıp banyo kapısını açtım.

Yemek odasından geçerken Andrew'un telefonla konuştuğunu duydum.

"Benimle uğraşma Aidan. Bu saçmalıklara katlanacak halim yok. Evet, ne olmuş? Sen kim oluyorsun da bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylüyorsun? Ne? Saçmalama, cenazelere gitmek mecburî falan değil. Şahsen bundan sonra kendiminki hariç hiçbirine gitmemeyi düşünüyorum. Zaten insan neden cenazeye gider, onu da anlamıyorum, sevdiğin birini Allahın cezası bir kutu içinde cansız halde görüyorsun sadece. Ben birini son görüşümün o kişi hayattayken olmasını tercih ederim. Boş boş konuşma Aidan! Bunların saçmalık olduğunu biliyorsun!"

Andrew'un konuşmasını dinler gibi köşede dikilmek istemiyordum, ama henüz yanına gitmek de doğru olmaz gibime geliyordu.

Yine de gittim. Gittikçe öfkeleniyordu ve tek istediğim onu sakinleştirebilmektir. Beni gördüğü anda sesindeki kızgınlık azaldı, oturduğu yerde öne doğru eğildi.

"Bak, kapatmam lazım artık. Evet, annemi aradım. Evet. Tamam, peki. Anladım, evet. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp meşe ağacından sehpanın üzerine, çıplak ayağının hemen yanına koydu.

Yanına oturdum.

"Kusura bakma," deyip önce hafifçe vurduğu bacağımı avucuyla okşadı.

"Adrian'ın çenesi kapanmak bilmiyor."

Yer değiştirip Andrew'un kucağına oturdum. O da beni göğsüne çekti, sanki sakinleştirilmeye ihtiyacı olan benmişim gibi. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı omzunda kenetledim. Uzanıp ağzının kenarını öptüm.

"Camryn." Gözlerime baktı. "Bak, bunun bitmesini ben de istemiyorum," dedi. Sanki birkaç dakika önce ben baydayken aklımdan geçenleri okumuştı.

Beni aniden kaldırıp kucağına, yüzüm yüzüne dönük ve bacaklarım iki yanına sarkmış halde oturttu. Dizlerim kanepedeydi. Ellerimi ellerinin arasına alıp ciddi, dikkatli gözleriyle bana baktı.

"Ya, biz şey yaparsak..." uzaklara bakıp söyleyeceklerini derin derin düşünmeye koyuldu, keşke bu sözleri söylemek istediği için mi, söylemek istemediği için mi düşündüğünü bilseydim.

"Ne yaparsak?" Onu teşvik etmeye çalışıyordum. Vazgeçmesini istemiyordum, düşündüğü ne olursa olsun söylemesini istiyordum. Umutlarımın yeniden canlandığını hissediyordum ve bir daha kaybolmalarına dayanamazdım. "Andrew?"

Yeşil gözleri benimkilere kilitlendi, sanki benim sesim onu yaşadığımız ana geri döndürmüştü.

"Beraber kaçsak nasıl olur?" dediği anda kalp atışlarım hızlandı. "Burada olmak istemiyorum ve bunun nedeni babam veya abim değil. Şu anda, burada, seninleyken hissettiklerimle, seni Kansas'taki otobüste tek başına otururken gördüğüm andan beri, bunca zamandır hissettiklerimle onların hiçbir ilgisi yok." Ellerimi daha da sıkı tuttu. "Sana suç ortaklığı edecek kişiyi kaybettiğini biliyorum, ama... benim olmanı istiyorum. Belki de dünyayı beraber *biz* dolaşmalıyız Camryn... eski sevgilinin yerini dolduramayacağımı biliyorum..."

Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Andrew bunu yanlış anladı. Ellerini bir anda ellerimden çekti. Yüzüme bakmıyordu artık. Uzanıp yüzünü avuçları-
mın arasına aldım, acı dolu gözlerini bana bakmaya zorladım.

"Andrew," deyip başımı iki yana sallarken yaşlar yanak-
larımdan süzülüyordu. "Ben hep senindim," diye fısıldadım.
"İlan'layken bile bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. O
gece tarladayken söyledim sana, söyledim..." Sustum. Gü-
lümseyip devam ettim. "Benim suç ortağım sensin. Bunu
uzun zamandır biliyorum."

Onu dudaklarından öptüm.

"Hayatta en çok istediğim şey, dünyayı seninle birlikte
görmek. Biz yollara aidiz. İkimiz beraber. Olmak istediğim
tek yer yollar."

Andrew'un gözleri nemlenmişti, ama pırıl pırıl gülüm-
semesi gözyaşlarını, daha dökülmelerine fırsat kalmadan
yok etti. Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı, ikimizin
de yüzü diğerinin avuçları arasındaydı. Öpüşü nefesimi kes-
tikçe onu daha büyük bir istekle öpüyor, nefesinin elimden
geldiği kadarını içime çekiyordum. Öpüşmeye ara verme-
den ellerini yüzümden uzaklaştırıp sıkıca bedenime sardı
ve beni kendisiyle beraber kanepeden kaldırdı.

"Bugün annemle tanışman lazım," dedi, yüzümü ince-
liyor, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu.

Başımla onaylayarak burnumu çektim. "Annenle tanış-
mayı çok isterim."

"Harika." Beline doladığım bacaklarımı açıp kendi başıma
ayakta durmama yardım etti. "Bir duş alayım, şehirde bir-iki
iş hallederiz, işten çıktığında da annemi görmeye gideriz."

"Tamam," derken gülümsememi yüzümden silmedim.
İstesem de silemezdim zaten.

Uzun uzun bana baktı, sanki benden bir duş süresi kadar bile ayrı kalmak istemiyordu. Gülen gözleri, o gece Old Point'te şarkı söyleyişimizdeki gibi pırıl pırıldı. Muazzam bir mutluluk yaşayan bir insanın söyleyebileceği her şey Andrew'un yüzünden okunuyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Söylemesi de gerekmiyordu zaten.

Andrew nihayet duşa girmek için odadan çıktı, ben de telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Annem nihayet aramıştı. Telesekretere mesaj bırakıp Bahamalar'a yaptığı ve sekiz gün süren gemi seyahatine dair her şeyi anlatmıştı. Bu Roger denen adamdan gerçekten hoşlanıyordu sanırım. Belki de eve uğrayıp şu adamı bir incelemeli, pisliğin teki olup olmadığını kendi gözlerimle görmeliydim. Ne de olsa Roger'ın ikaz işaretlerini gölgede bırakacak bir şeyleri varsa, annem gerçekleri göremeyecek kadar kör olmuş olabilirdi. Bu adamın babamdan daha çok parası, Andrew'dan daha seksi bir vücudu—ki bu pek olası değildi—olabilirdi. Hatta belki de çok büyük bir şeyi... Anneme doğrudan sormadıkça bunu nasıl öğrenebileceğimi bilmiyordum, zaten sormaya da niyetim yoktu.

Babam da aramıştı. İş için bir aylığına Yunanistan'a gideceğini söyleyip, ona katılmak ister miyim diye sormuştu. Çok isterdim, ama kusura bakma baba, eğer önümüzdeki yıl Yunanistan'a gideceksem, bu ancak Andrew'la olacaktı. Ben her zaman babamın sevgili kızıyım, ama büyümem gerekiyordu ve ben de bu yüzden Andrew'un sevgilisi olmuştum işte.

Romantik düşünceleri bir kenara bırakıp telesekreter mesajlarıma döndüm. Natalie sonunda kendini tutmayıp mesaj atmak yerine aramıştı. Ne yaptığımı, kiminle olduğumu öğrenmek için deli olduğunu biliyordum. Belki de onu yeterince kıvrandırmıştım.

Hımm, Natalie'ye birkaç bilgi kırıntısı verebilirdim herhâlde.

Yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı. Bu birkaç kırıntı onun için daha büyük bir işkence haline gelebilirdi, ama hiç yoktan iyiydi.

Andrew belinde ıslak bir havluyla duştan çıktığında seslenip onu salona çağırdım. Orada belinden yukarısı çıplak halde, bronzlaşmış karın kaslarına damlayan sularla dikilen şeyin hayatımda gördüğüm en seksi şey olduğunu fark ettim. İçimden o su damlalarını yalamak geldi, ama Natalie'nin hatırı için kendimi tuttum.

"Hayatım, gel buraya," dedim parmağımla işaret ederek, "Natalie'ye ikimizin resmini göndermek istiyorum. New Orleans'dan beri seni sorup duruyor, ama ona hiçbir şey anlatmadım, adını bile söylemedim. Telesekreterime mesaj bırakmış." Telefonumun tuşlarına basmaya başladım.

Bir kahkaha attı. Saçlarını havluyla kuruluyordu. "Ne demiş?"

"Meraktan ölmek üzere. Kafasını iyice karıştırmak istiyorum."

Andrew'un gamzeleri derinleşti. "Tamamdır, ben varım."

Beraber birkaç resmimizi çektim; bir tanesinde sadece cihaza bakıyorduk, birinde Andrew yanağıma kocaman bir öpücük konduruyordu, diğerinde ise ağzının yanından dilini çıkarmış yüzümü yalarken kameraya baştan çıkarıcı bir tavırla bakıyordu.

"Bu mükemmel," dedim üçüncü resme bakarken. "Kafayı yiyecek. Kendini hazırla, resmi alınca Natalie Kasırgası Teksas'a kadar esebilir."

Andrew gülüp beni kanepede telefonumla baş başa bıraktı.

"Birkaç dakikaya hazır olurum," dedi salondan çıkarken. Fotoğrafı mesaja ekleyip metni yazdım.

İşte biz Nat. Galveston, Teksas'tayız. :-)

Sonra 'Gönder' düğmesine bastım. Andrew'un evde do-laştığını duyuyordum. Kalkıp onu gizlice seyretmeye karar verdim. Resmi göndereli daha bir dakika bile olmamıştı, ama Natalie'den cevap geldi:

AMN TNRM! Kellan Lutz'la mı yatıyorsun?!?!!!!!?

Bir anda kahkahalara boğuldum. Andrew köşeyi dö-nüp salona girdi, ne yazık ki tişörtünü giymişti ve tişörtün ucunu kemerinin arkasına sokuyordu. Üzerinde şort yerine kot pantolon vardı.

"Nasıl yani? Bu kadar çabuk mu cevap verdi?" Biraz eğ-leniyor gibiydi.

"Evet," dedim, hâlâ gülüyordum. "Uzun sürmeyeceğini biliyordum zaten."

Sanki karşımdaki bir makineymiş gibi arka arkaya me-sajlar gelemeye başladı:

Cam, AMN TNRM, Acaip Yakşklı! Ne bu böyle???

Ara beni, HEMEN!!!!!!!!!!!!

CAMRYN MARYBETH BENNETT! Ara, ykxa fena olur!!!

Ödüyorum burada!!!

Yani ÖDÜYORUM

Offff!!!!!!!

ALLAHIN CEZASI DÜZELTMELER! Nefret ediyorum bu telefondan.

Ödüyorum değil, ÖLÜYORUM!!!

Durmadan sırtıyordum, arkamdan yaklaşan Andrew telefonu elimden kaptı.

Saçma sapan mesajları okurken gülmeye başladı.

"Amma çok yazım hatası var. Kim bu Kellan Lutz, çirkin bir tip mi?" Gözlerinde korkuyla bakıyordu bana.

Hımm, şey, pek çirkin olmadığı kesin.

"Bir oyuncu, çirkin de değil. Fazla üzerinde durma, Natalie her zaman, ama her zaman, gördüğü herkesi ünlülerle kıyaslar, hem de epey abartılı biçimde." Kafası kısmen yaptığım açıklamayla meşgulken telefonu elinden alıp kanepeye koydum. "Shay Mitchell ve Hayden Panettiere ile aynı okuldaydık, balo kraliçesi Megan Fox, balo kralı ise Chris Hemsworth'tü. Bir de Natalie'nin en büyük düşmanı, onuncu sınıfta Damon'ı elinden almaya çalışan amigo kız vardı, Natalie onun Nina Dobrev'in sürtük hali olduğunu söylerdi. Ama bu insanlar onun söylediği kişilere benzemiyorlardı, çok benzemiyorlardı en azından. Natalie... ne bileyim, tuhaftır işte."

Andrew başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Hakkını yemeyeyim, ilginç bir karakter olduğu kesin."

Kanepenin minderi üzerinde duran telefonumun titreşimini duyuyordum, ama aldırmadım. Andrew'a yaklaşım beline sarıldım.

"Benimle bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Gözlerimin içine bakıp ellerini yanaklarıma koydu. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım Camryn."

Odayı adımlamaya başladı.

"Her zaman içimde bir... bir..." bakışları dikkatli ve odaklanmış haldeydi, "bir boşluk hissettim... Yani tam bir boşluk değildi, içinde hep onu dolduracak bir şeyler vardı, ama hiçbir şey tam uymuyordu. Kısa bir süre üniversiteye devam ettim, sonra bir gün arkama yaslanıp kendi kendime dedim ki, 'Andrew, sen burada ne halt ediyorsun?' O anda

kafamda bir ışık yandı, kendi istediğim için değil, insanların, hatta tanımadığım insanların, toplumun benden beklediği bu olduğu için üniversitedeydim. İnsanlar böyle yapar. Büyür, üniversiteye gider, bir iş bulur, yaşanıp ölene kadar her Allahın günü aynı şeyi yaparlar. Eski sevgilinle yaptığınız planları anlattığın gece, sen de böyle açıklamıştın." Sağ elini havayı döver gibi uzattı. "Çoğu kişi büyüdüğü bölgenin dışını görmez bile." Adımları daha da hızlanmıştı, arada bir sadece önemli bir kelimeyi vurgulamak için duruyordu. Bana hiç bakmıyordu. Bunların hepsini kendine söylüyor gibiydi. Hayatı boyunca aradığı yanıtlar nihayet bir nehir gibi zihnine akıyor, o da hepsini bir kerede kavramaya çalışıyordu. "Hiçbir şeyden gerçekten mutlu değildim..."

Nihayet bana baktı.

"Sonra seninle tanıştım... kafamda bir şey patladı sanki veya uyandı, bi...bilmiyorum, ama..." Yine önümde durdu. Ağlamak istiyordum, ama ağlamadım. "... ama bu her neyse, doğru olduğunu biliyordum. İçimdeki boşluğu doldurmuştu, sen doldurmuşsun."

Parmak uçlarımda yükselip onu dudaklarından öptüm. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, beni boğuyorlardı. Hangi birini söyleyeceğimi bilemedim.

"Sanırım benim de aynı soruyu sana sormam gerek," dedi. "Sen bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Gözlerim ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Andrew, buna soru bile denmez. Evet!"

Andrew bana öyle ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı ki, o şeytanî seksilikteki gözleri parladı.

"O zaman artık resmîleşti," dedi, "yarın buradan ayrılırız. Bankada bizi bir süre idare edecek kadar param var."

Başımı salladım. "Bankadaki paramı kendim kazanmadığım için hak etmediğimi düşündüm hep, o yüzden azar azar harcadım, ama şimdi her kuruşunu harcayabilirim, bitince de..."

"Paramız bitmeye yüz tutmadan," diye sözümü kesti, "daha önce bahsettiğin gibi, gittiğimiz yerlerde çalışırız. Kulüplerde, barlarda, panayırılarda sahneye çıkarız." Bu fikri düşününce bir kahkaha attı, ama aslında gayet ciddiye. "Hatta barlarda, restoranlarda yemek yapar, bulaşık yıkar, garson olarak çalışırız. Bilmem, bir şeyler buluruz işte."

Bunların hepsi aşırıya kaçmış, çılgın bir rüya gibiydi, ama ikimizin de umurunda değildi. Sadece o anı yaşıyorduk.

"Evet, para bitmeden çalışmak kesinlikle iyi bir plan," dedim yüzüm kızarıırken. "Sonunda dilenmek, çöp konteynırlarının arkasında uyumak veya köşe başlarında elimde 'Boğaz Tokluğuna Çalışırım' tabelasıyla dikilmek istemem."

Andrew gülüp iki eliyle omuzlarımı sıktı.

"Hayır, asla o noktaya gelmeyeceğiz. Hep çalışırız, ama hiçbir yerde çok kalmaz, hep aynı şeyleri yapıp durmayız."

Bir an Andrew'un gözlerinin içine baktım, sonra kollarımı boynuna dolayıp onu tutkuyla öptüm.

Anahtarlarını aldı.

Başını yana eğip, elini bana uzatarak, "Haydi," dedi. Elini tuttum. "Her şey sırayla! Önce arabama bakmam lazım. Beni özlemiştir kızcağız!"

Hem porno dergileri, hem de kadın olarak görüp saygı duyduğu bir arabası vardı demek!

Belli etmeden gülüp başımı salladım. Andrew beni kapıya doğru çekiştiriyordu. Yerde duran el çantamı aldım ve çıktık.

35. Bölüm

İlk durağımız Andrew'un 1969 model Camaro'sunu bıraktığı yerdi ve eskiden çalıştığı tamirhaneye girdiğimizde ilk kez bütün klişelere uyan bir Teksaslı gördüm.

"Seni kovduydum ben, biliyorsun di mi?" Uzun boylu, kovboy şapkalı, kovboy çizmeli adam bizi karşılamak için dışarı çıkıyordu. Biz gelmeden önce tamirciye daha çok benzeyen başka bir adamla konuşuyordu.

Andrew'la tokalaşıp, ona sarıldı, bir yandan da sırtına vuruyordu.

"Evet, biliyorum," dedi Andrew, o da adamın sırtına vuruyordu. "Ama yapmam gerekeni yaptım."

Bana döndü.

"Billy, bu Camryn, sevgilim. Camryn, bu da benim eski patronum Billy Frank."

Beni sevgilisi olarak tanıştırınca yüreğim hop etti. Bunu Andrew'un ağzından duymak hayal ettiğimden çok daha etkili olmuştu.

Billy yağ lekeleriyle dolu sert elini bana uzattı, hiç tereddüt etmeden elini sıktım. "Memnun oldum," dedim gülümseyerek.

O da bana gülümsedi, çarpık dişleri muhtemelen yıllardır süren kahve ve sigara bağımlılığının etkisiyle sapsarıydı.

"Amma da güzelmiş," dedi Billy, Andrew'a bakıp sırıtarak. "Böle hatunum olsa ben de bırakıverirdim işi." Andrew'un koluna şakadan bir yumruk attı, sonra bana döndü. "Sana adam gibi davranıyo mu bari? Ağzı fena bozuktur bu herifin."

Hafifçe güldüm. "Evet, ağzı bozuk ama bana çok iyi davranıyor."

Andrew'un gözlerinin içi gülüyordu.

"Seni überse beni nerde bulursun biliyosun. Buralarda kimse ona haddini benim kadar iyi bildiremez." Andrew'a bakarak sırıttı.

"Sağ ol, aklımda tutarım."

Billy Frank'in yanından ayrılıp garajın içinden geçtik ve yan kapıdan çıkıp arabaların bulunduğu çitle çevrili alana ulaştık. Andrew'un dövmesinde, ağaç kabuklarıyla gizlenmiş olan bir resmini görmüştüm sadece, ama hangi arabanın onunki olduğunu hemen anladım. Arabaların içinde en güzeli onunki idi. Koyu griydi ve kaputun ortasından geçen iki siyah yarış çizgisi vardı. Babasının klasik Chevelle'ine çok benziyordu. Arabalardan oluşan labirentin içinden geçtik. Andrew arabanın karoserini iki yandan da dikkatle inceledikten sonra şoför tarafının kapısını açtı.

"Wyoming'e uçakla gitmemeye karar verdiğimde arabanın tamire ihtiyacı olmasaydı," dedi parmaklarını kapıda gezdirirken, "otobüs yerine onunla gidecektim."

"Şey, senin kız hakkında kötü bir şey söylemek istemiyorum tabii, ama," dedim, gülümseyerek kaputa hafifçe vuruyordum, "seni Wyoming'e götürecek halde olmadığı için çok memnunum."

Andrew bana yine yüzü parlayarak baktı, bu ifadeyi her geçen gün daha sık görür olmuştum.

"Ben de memnunum."

Bir an durdum ve tanışmasaydık nerede olacağımızı düşündüm. Ama böyle düşünceler midemin kasılmasına neden olduğu için bu kadarı bile fazla gelmişti. Onu tanımamak nasıl olurdu hayal edemiyordum, hayal etmek de istemiyordum zaten.

"Yola Chevelle yerine bununla mı çıkacağız?"

Andrew yanağının içini ısırıp düşündü. Kapı açıldı ve bir avucunu arabanın tavanına koymuştu. Arabaya bir kez yumuşakça vurduktan sonra bana baktı.

"Sen ne düşünüyorsun? Ne yapmak istersin güzelim?"

Şimdi derin derin düşünürken yanağımın içini çiğneme sırası bana gelmişti. Bu kararı benim vereceğim aklıma gelmemişti. Arabaya yaklaşıp içini inceledim, tekli koltuklara ve... hayır, aslında tek baktığım koltuklardı.

"Gerçekten fikrimi söyleyeyim mi?" diye sorup kollarımı göğsüme kavuşturdum.

Evet der gibi başını salladı.

Yine Camaro'ya baktım ve düşündüm.

"Chevelle'i sevdim ben. Bunu da sevdim, çok çarpıcı bir araba, ama sanırım ötekine alıştım." Savımı güçlendirmek için koltukları işaret ettim. "Hem bunun ön koltuğu birleşik değil. Ayrı koltuklarda ben nasıl kucağına uzanıp, uyuyabilirim ki?"

Andrew nazikçe gülümseyip arabanın tepesini okşadı, sanki kızını bunun kişisel bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Tepeye son bir kez vurup kapıyı kapadı.

"Chevelle'i alırsız o zaman," dedi. "Bunu sonra eve götürüp park ederim."

Andrew beni önce yemeğe, sonra da Galveston Adası'nda gitmeyi sevdiği birkaç yere götürdü. İş saatinin trafiği bittikten sonra annesi aradı.

"Çok gerginim," dedim. Annesinin evine gidiyorduk ve ben yolcu koltuğundaydım.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Gerilme, annem sana bayılacak." Yine yola baktı. "Oğluna kimseleri beğenmeyen burnu havada cadılardan değildir."

"Çok rahatladım."

Sırtarak bana baktı. "Hem öyle olsaydı bile seni severdi."

Ellerimi kucagımda birleştirip gülümsedim. Hiç fark etmezdi, annesinin nasıl tatlı bir kadın olduğunu ne kadar söylerse söylesin karnımdaki gerginlik hissi geçmeyecekti.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordum.

"Bana baktı. "Neyi? Gideceğimizi mi?"

"Evet."

"Söyleyeceğim, yoksa endişelenmekten kafayı yer."

"Sence ne diyecek?"

Andrew kıkır kıkır güldü. "Güzelim, ben yirmi beş yaşındayım. On dokuzumdan beri ondan ayrı yaşıyorum. Annem böyle şeyleri sorun etmez."

"Yani, demek istediğim... biliyorsun işte... gidiş şeklin ve yapmayı planladığımız şey." Gözlerimi ön cama çevirdim. "Bu, eşyalarını toplayıp başka bir şehre taşınmak gibi bir şey değil, öyle bir haberi benim annem bile kaldırabilir. Ama ona sürekli seyahat edip farklı yerlere gideceğimi ve bunu otobüste tanıştığım bir çocukla yapacağımı söylersem çıldırır herhâlde."

"Herhâlde mi?" diye sordu Andrew. "Eğer söylersem mi, dedin?"

Ona baktım. "Hayır, ona mutlaka söyleyeceğim. Senin gibi düşünüyorum, bilmesi gerek, ama Andrew, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, güzelim, biliyorum." Sol sinyalinin verip bir 'Dur' tabelasının önünde durdu. "Haklısın, yapacağımız şey pek normal sayılmaz." Sonra bana bakarak sırtıttı ve yüzümde bir gülümsemenin belirmesine neden oldu. "Ama bizim de buna kalkışma sebeplerimizden biri bu değil mi? Normal olmaması yani?"

"Evet, öyle."

"Tabii en büyük sebebi beraber olacak olmamız."

Yüzüm kızardı.

Sevimli, banliyö tarzı evler ve bisikletle gezen çocukların olduğu kaldırımlar arasında iki sokak daha devam edip annesinin evinin garaj yoluna girdik. Önünde çok güzel, çiçekli bir bahçesi ve kapıya giden yolun iki yanında gür çalıları olan tek katlı bir evdi. Chevelle kapısı açık olan garajdaki beyaz, dört kapılı aile arabasının arkasında, garaj yolunda durdu. Dikiz aynasında çabucak kendime bakıp burnumun akmadığından, yediğim tavuklu sandviçten dişimin arasında marul kalmadığından emin oldum. Andrew gelip kapımı açtı.

"Hımm, demek öyle," diyerek dalga geçtim. "Kapımı bir tek annenin bizi görebileceği durumlarda mı açıyorsun?"

Elini uzatıp abartılı bir hareketle önümde eğildi. "Eğer böyle şeylerden hoşlanıyorsanız şu andan itibaren kapınızı hep ben açacağım, Leydim... ancak..." Elimini ona uzattım, bu gösteri karşısında gülümsüyordum, "...sizin öyle biri olduğunuzu düşünmemiştim."

"Ah, öyle mi?" dedim korkunç bir İngiliz aksanıyla. "Nasıl biri olduğumu düşünmüştünüz, Bay Parrish?"

Kapıyı kapatıp koluma girdi, hâlâ sırtını dik, çenesini ise havada tutuyordu.

"Arabadan inmek istediğinde kapı açıldığı sürece, kimin açtığına zerre kadar aldırmayanlardan olduğunuzu düşünmüştüm."

Kıkırdadım.

"Doğru düşünmüşsün," deyip omzuna doğru sokuldum. Garajın içindeki kapıya doğru ilerledik. Kapı, rosto kokusuyla dolu bir mutfağa açılıyordu. Annesi hangi ara vakit bulup rosto yapmıştı ki? Sonra tezgâhın üzerinde duran elektrikli fırını gördüm. Andrew beni oturma odasına götürdüğünde güzel, sarı saçlı bir kadın holden içeri giriyordu.

Kadın, "Geldiğine çok sevindim," deyip Andrew'u kucakladı, küçük bedeniyle ona sımsıkı sarılmıştı. Andrew annesinden en az yedi sekiz santim daha uzundu, ama yeşil gözleriyle gamzelerini kimden aldığını görebiliyordum.

Beni gülümseyerek selamladı ve şaşırtıcı bir hareket yaparak bana da sarıldı. Ben de ona karşılık verip kollarımı onun sırtına bastırdım.

"Sen Camryn olmalısın," dedi. "Seni çoktandır tanıyorum gibi hissediyorum."

Bu bana çok garip geldi. Benim varlığımı o gün öğrendiğini sanıyordum. Çaktırmadan Andrew'a baktım ve dudaklarında esrarengiz bir gülümseme belirdi. Yoldayken, özellikle de ayrı odalarda kalırken annesine benden bahsetmek için epey fırsatı olmuştu galiba, ama asıl merak ettiğim nokta ona neden benim hakkımda bu kadar çok şey anlattığıydı.

"Sizinle tanıştığımıza çok sevindim Bayan..." Gözlerimi açarak Andrew'a baktım, bu bilgiyi bana daha önce vermediği için bacağına bir tekme indirmek geliyordu içimden. Dudaklarımı öfkeyle sıktım, ama o gülümsemeye devam ediyordu.

"Bana Marna diyebilirsin," dedi annesi, elleri aşağı inip benim ellerimi tuttu. Sonra benimkilerle beraber kendi ellerini kaldırdı ve pırıl pırıl gülümsemesiyle beni baştan aşağı süzdü.

"Yemek yediniz mi?" diye sorarken bir Andrew'a, bir bana baktı.

"Evet anne, yedik."

"Ama bir şeyler yemeniz lazım. Rostoyla taze fasulye pişirdim. "Bir elimi bırakıp diğerini tutmaya devam ederek beni şöminenin üzerinde devasa bir televizyonun asılı olduğu salona götürdü. "Sen otur da ben bir tabak hazırlayayım."

"Anne, inan bana Camryn hiç aç değil."

Andrew arkamızdan gelmişti.

Başım dönmeye başlamıştı. Benden haberi vardı, hem de beni tanıyormuş gibi hissedecek kadar. Beni şimdiden seviyormuş gibi iyi davranıyor, gülümsüyordu. Andrew'un değil, benim elimi tutuyor, bana evinde eşlik ediyordu. Bilmediğim bir şeyler mi vardı, yoksa dünyadaki en tatlı, en cana yakın insanla mı karşılaşmıştım? Ne olursa olsun Marna'yla hislerimiz karşılıklıydı.

Bana bakıp başını yana eğdi, benim konuşmamı bekliyordu. Biraz çekiniyordum, çünkü kalbini kırmak istemiyordum. "Çok teşekkür ederim, ama şu an bir şey yiyecek halde değilim gerçekten."

Gülümsemesi yumuşadı. "Peki, içecek bir şeye ne dersin?"

"Çok iyi olur, çayınız var mı?"

"Tabii ki. Şekerli buzlu çay, şekersiz buzlu çay, limonlu, şeftalili, ahududulu var, hangisinden istersin?"

"Şekerli çok iyi olur, teşekkürler."

Bordo kanepenin ortasına oturdum.

"Sen ne istersin hayatım?"

"Camryn'inkinden olsun."

Andrew yanıma oturdu ve Marna, mutfağa gitmeden önce bir an durup sessizce bir şeyler düşünerek ve gülümseyerek ikimize baktı. Sonra köşeyi dönüp kayboldu.

Hemen Andrew'a dönüp fısıldadım. "Annene benim hakkımda ne anlattın?"

Andrew sırtıyordu. "Pek bir şey anlatmadım," dedi, normal görünmeye çalışıyor, ama başaramıyordu. "Tatlı, inanılmaz seksi, ağzı bozuk, sol bacağıнын iç tarafında küçük bir doğum lekesi olan bir kızla tanıştığımı söyledim sadece."

Bacağına vurunca gülümsemesi daha da genişledi.

"Hayır, güzelim," dedi ciddi bir tavırla. "Sadece seninle otobüste tanıştığımızı, o zamandan beri beraber olduğumuzu söyledim." Güven vermek ister gibi bacağımanı okşadı.

"Bütün söylediğin buysa, bu kadarcık bilgiye karşılık beni biraz fazla sevmiş gibi bir hali var."

Andrew hafifçe omzunu silkti ve o sırada annesi elinde iki bardak buzlu çayla geri döndü. Bardakları sehpaye, önümüze koydu, üzerlerinde sarı ayçiçekler resmedilmişti.

"Teşekkür ederim," diyerek bardağımı yine yerine bıraktım. Sehpada bardak altlığı aradım, ama bulamadım.

Kadın karşımızdaki koltuğa oturdu.

"Andrew, Kuzey Carolina'lı olduğunu söylemişti."

Buyur bakalım... Pek bir şey anlatmadım diyordu bir de, kıcımın kenarı!!!

Andrew'un içten içe sırttığını gayet net bir şekilde hissediyordum. Dönüp ona ters ters bakamayacağımı, vuraamayacağımı, normalin dışında bir hareket yapamayacağımı biliyordu. Sanki yanı başımda oturmuyormuş gibi gülümsemekle yetindim.

"Evet, New Bern'de doğdum, ama hayatımın büyük kısmını Raleigh'de geçirdim." Bir yudum daha aldım.

Annesi bacak bacak üstüne atıp yüzüklerin süslediği ellerini avucunda birleştirdi. Takıları sadeydi, iki eline birer yüzük, kulaklarına küçük altın küpeler, boynuna da beyaz gömleğinin altında kalan, küpelerle takım bir kolye takmıştı.

"En büyük ablam on altı yıl Raleigh'de yaşayıp yine Teksas'a taşındı. Güzel bir yerdir."

Başımı sallayıp gülümsedim. Sırf konuşacak bir şey olsun diye bu konuyu açmıştı herhâlde, çünkü şimdi ortama garip bir sessizlik çökmüştü ve annesinin sık sık Andrew'a baktığını görüyordum. Andrew hiç sesini çıkarmıyordu. Bu sessizlik bana kendimi biraz tuhaf hissettirmeye başladı, sanki diğerlerinin paylaştığı düşünceleri anlamayan tek kişi bendim.

"Ee Camryn," dedi Marna, bakışlarını Andrew'dan uzaklaştırmıştı. "Andrew'la tanıştığınızda nereye yolculuk ediyordun?"

Harika, bunu hiç beklemiyordum. Yalan söylemek istiyordum, ama gerçekler de yeni tanıştığım biriyle çay içerken rahat rahat anlatabileceğim şeyler değildi.

Andrew çayından büyük bir yudum alıp bardağını bıraktı.

"Camryn de benimle aynı durumdaydı," diyerek benim adıma cevap verdi. "Ben uzun yoldan gitmeyi seçmiştim, o ise nereye gideceğini bilmeden yola düşmüştü, tesadüfen ikimizin yolları da aynı yere çıktı."

Marna'nın gözleri merakla parlıyordu. Başım hafifçe yana yatırdı, bir bana, bir Andrew'a, sonra da ikimize birden baktı. Yüzünde beklediğim şaşkınlık ve şüphecilik değil, samimi, ama çok da gizemli bir şeyler vardı.

"Camryn, şunu bilmeni isterim ki, tanıştığınıza çok sevindim. Belli ki yanında olman Andrew'un zor zamanları atlatmasına çok yardımcı olmuş."

Bu yorumdan sonra Marna'nın yüzündeki gülümseme hafifçe soldu, göz ucuyla Andrew'un, annesini ihtiyatlı bakışlarla süzdüğünü gördüm. Sanırım Marna'nın yeterince konuştuğunu düşünüyor veya annesinin benim yanımda onu mahcup edecek bir şeyler söyleyeceğinden endişeleniyordu.

Herkesin bildiği bir şeyi bilmeyen tek kişi olmaktan biraz rahatsız olmuştum. Marna'nın hatırı için kendimi zorlayıp hafifçe gülümsedim.

"Dürüst olmak gerekirse, biz birbirimize çok yardım ettik," dedim. Söylediğim kesinlikle doğru olduğu için şimdi yüzümde daha geniş bir gülümseme vardı.

Marna avuçlarıyla bacaklarına bir kez vurup mutlu bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı.

"Benim bir telefon etmem lazım," dedi abartılı bir el hareketiyle. "Bay Sanders'tan almaya çalıştığı motosiklet için Asher'ı aramam gerekiyordu, aklımdan çıkıvermiş. Tekrar unutmadan arayıvereyim en iyisi. Birkaç dakika müsaade edin bana."

Odadan çıkmak üzereyken bakışlarını gizlice, bir an için Andrew'a çevirdi. Bu hareketini fark ettim. Belli ki ikisi de haberdar olmamam gereken bir şeylerin döndüğünü anlamadığını düşünüyorlardı. Benden hoşlanmadığını gizleyip Andrew rahatsız olmasın diye hoşlanmış gibi mi yapıyordu, yoksa tamamen farklı bir mesele mi vardı, anlayamıyor, bu yüzden deli oluyordum. Marna'yla ilk tanıştığımda hemen rahatlamıştım, ama şimdi o rahatlığımdan eser kalmamıştı.

Annesi odadan çıktıktan birkaç saniye sonra Andrew da ayağa kalktı.

Çok üzerinde durmuyormuşum gibi davranmaya çalışarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

Bana baktığında bu durumu sonsuza kadar göz ardı etmeyeceğimi onun da bildiğini hissettim. İstemediği kadar dikkatli bir gözlemci olduğumun farkındaydı.

Gözleri yüzümde dolaştı, ama gülümsemiyordu. Bakışları veda etmek üzere olan birininkileri andırıyordu. Sonra eğilip beni öptü. "Bir şey olduğu yok güzelim," dedi. Gayet iyi tanıdığım şakacı, güler yüzlü Andrew olmaya karar vermişti, ama beni kandıramazdı.

Yalan söylediğini biliyordum ve bu konuyu kapatmaya hiç niyetim yoktu. Buradayken sesimi çıkarmayacaktım, ama sonra bu durum değişecekti.

"Hemen dönerim," deyip annesinin peşinden gitti.

ANDREW

35 . Bölüm

Belki de Camryn'i buraya getirmemeliydim. Çok akıllıydı ve sohbet sırasında en küçük bir duraksamayı bile fark edeceğini biliyordum. Annem de sağ olsun, Camryn'in işini pek zorlaştırmamıştı. Ama ikisin tanışması önemliydi ve yapmam gerekeni yapmıştım.

Oturma odasından geçip koridorda ilerleyerek annemin yatak odasına gittim. Ayakta durmuş beni bekliyordu. Göz yaşları içindeydi.

"Anne, ne olur yapma." Ona sarılıp başının arkasını tuttum.

Ağlamasını durdurmaya çalışırken burnunu çekip hıçkırdı.

"Andrew, lütfen randevuya..."

"Hayır anne. Bak." Onu dikkatle göğsümden uzaklaştırıp ellerimi omuzlarına koyarak yüzüne baktım. "Çok uzun zaman geçti. Çok geciktim, bunu sen de biliyorsun. Kabul ediyorum, sekiz ay önce gitmeliydim, ama gitmedim ve artık çok geç oldu."

"Bunu bilemezsin." Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ona daha yumuşak bir ifadeyle baktım, ama ne kadar ikna edici bir şekilde konuşursam konuşayım beni dinlemeyeceğini biliyordum.

"Daha kötüye gitti," dedim. "Bak, senden tek istediğim onu tanıman. Benim için çok önemli biri. İkiniz de benim için önemlisiniz ve bence birbirinizi tanımalı..."

Annem elini sallayarak beni susturdu. "Bunu konuşmam," diyerek hıçkırdı. "Konuşmam. İstedğin her şeyi yaparım oğlum, onu şimdiden sevdim. Harika bir kız olduğu belli. Şimdiye kadar çıktığın kızlardan çok farklı. Onu benim için önemli yapan şey, senin ona önem vermen değil, onun sana verdikleri."

"Teşekkür ederim," derken ağlamamaya çalışıyordum. Ellerimi omuzlarından indirdim.

Arka cebimden katlanmış bir zarf çıkarıp annemin isteksiz ellerine bıraktım ve onu alnından öptüm.

Elindekine bakmayı reddediyordu. O zarf annem için bir son anlamına geliyordu, benim içinse söyleyemediğim her şeyin ifadesi demekti.

Annem başını salladı, gözlerinden yine yaşlar boşandı. Zarfı şifonyere koyup yatağının yanında duran kutudan bir mendil aldı. Gözyaşlarını silip burnunu çekiyor, salona, Camryn'in yanına dönmeden önce kendini toparlamaya çalışıyordu.

Yatak odasının kapısının önünde durup bana döndü. "Neden ona söylemiyorsun, Andrew? Eğer bilirse, hep yapmak istediğin şeyleri beraber yapabilirsiniz."

"Olmaz," dedim. Kendi söylediklerim içimi yakıyordu sanki. "Her şey normalde nasıl gidecekse öyle gitsin, başka bir sebep yüzünden hızlanmak zorunda kalmasını istemiyorum."

Verdiğim cevap hoşuna gitmemiştii, ama anlıyordu.

Odadan çıktık, salona girerken Camryn için mümkün olduğu kadar gülümsemeye çalışıyordu.

Camryn'in yüzünde de gülümseme vardı, ama annemin ağladığını anladığı belli oluyordu.

Annem yanına gidince Camryn ayağa kalktı.

"Kusura bakma, bu ziyareti kısa kesmek zorundayım," deyip Camryn'e sarıldı, "Asher'la konuşurken bir akrabamızla ilgili kötü bir haber aldım. Umarım anlayış gösterirsin."

"Elbette," dedi Camryn, yüzünde endişeli bir ifade belirtmişti. "Çok üzüldüm. Umarım her şey düzelir."

Annem başını sallayıp yaşlı gözleriyle kendini gülümsemeye zorladı. "Sağ ol canım. Andrew'a söyle, seni buraya yine getirsin, sana kapım her zaman açık."

"Teşekkür ederim," dedi Camryn yumuşak bir sesle ve bu kez anneme kendisi sarıldı.

"Andrew, ne oldu?" diye sorduğunda daha arabanın kapısını bile kapatmamıştım.

İçimi çekip kontak anahtarını çevirdim. "Kardeş kavgası meseleleri," dedim. Ona bakmamaya çalışıyordum. Arabayı çalıştırıp geri vitese taktım. "Aidan'la kavga ediyoruz diye annemin siniri bozuluyor."

"Yalan söylüyorsun."

Evet ve yalan söylemeye devam edeceğim.

Bir an için ona baktıktan sonra arabayı sokağa çıkardım.

"Seni de bulaştırmak istemedi," diye başladım ve yalanın devamı çorap söküğü gibi geldi. "Mesele babamın cenazesiydi. Konuyu senin yanında açmak istemedi herhâlde. Seni rahatsız etmeyelim diye beni arka odaya çağırdı."

Bana tam olarak inanmamıştı, ama inanmaya başlıyor gibiydi.

"Peki, akrabamızla ilgili kötü haber neydi?"

"Yoktu öyle bir şey. Sadece benimle konuşmak istedi. Evden çıkmadan telefonda Aidan'la kavga ettiğimizi anlattım, annemin de sınırları bozuldu.

Camryn içini çekip camdan dışarı baktı.

"Annem seni çok sevdi."

Bana döndü, bir an Aidan'dan bahsetmeye devam edecek sandım, ama konuyu değiştirdi.

"Çok tatlı bir kadın. Belki Aidan'la..." bana hâlâ tam olarak inanmıyormuş gibi adını vurguladı, "ikiniz iyi geçinmeye çalışıp kadıncağınızı üzmeseniz iyi olur."

Yanlış sebeplerle verilse de, aslında fena bir tavsiye değildi.

"Özür dilerim güzelim, belki de seni annemle tanıştırmak için acele etmemeliydim."

"Sorun değil," deyip bana sokuldu. "Tanıştırdığına sevindim. Bana kendimi... özel hissettirdi."

Sanırım artık bana inanıyor veya gerçeği söylemeye niyetim olmadığını fark ettiğinden içindeki hissi bastırmaya çalışıyordu.

Kolumu ona doladım.

"Sen zaten özelsin."

Başını göğsüme yasladı. "Annene yarın gideceğimizi söylemedin."

"Evet, ama söyleyeceğim. Sonra telefon eder, haber veririm." Onu hafifçe sıktım. "Artık seninle tanıştığina, seni bu kadar sevdiğine göre böyle olağandışı bir şey yaptığım için çok endişelenmez."

Camryn elini bacaklarımın arasına kaydırıp bana bakarak gülümsedi. "Evet, şimdi benim anneme haber vermem gerek." Aklına bir fikir gelmiş gibi aniden kafasını kaldırdı. "Onunla tanışman için Kuzey Carolina'ya gitmemizi bekleyebilirim."

O güzel mavi gözlerinin eşlik ettiği gülümsemesi ıslı ıslıldı.

Ben de ona gülümseyip başımı salladım. "Benim gibi birini annenle tanışmaya mı götüreceksin? Ya dövmeleme söyle bir bakıp da seni benden ayırırsa?"

"Hayatta yapmaz öyle şey," dedi gülerek. "Aksine sana âşık bile olabilir."

"Vay, bayılırım genç erkek avcılarna!"

Camryn'in gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse, bir kahkaha attım.

"Güzelim, şaka yaptım!"

Homurdanarak derin, abartılı bir nefes aldı, ama eğlendiğini gösteren yüz ifadesini silmeyi pek başaramıyordu.

"Sen hiç şey yaptın mı?.. yani?.."

Bunu yüksek sesle söyleyememesi çok komikti.

"Benden büyük bir kadınla beraber olup olmadığımı mı soruyorsun?" dedim sırtarak.

Belli ki bu konu Camryn'i rahatsız ediyordu, ama madem ki bu soruyu sormuştu, ben de ona istediğim kadar eziyet etmekte özgürdüm.

"Evet, oldum."

Bir anda bana döndü, gözleri öncekinden de kocaman açılmıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum," derken gülüyordum.

"Kaç yaşındaydı, ya da yaşındaydılar?" Başını hafifçe çevirdi, ama gözleri kıpırdamıyordu.

Çoğul halini konuşmak tehlikeli olacaktı sanırım, ama ona karşı tamamen dürüst olmak istiyordum. Yani, en azından bu konularda.

Elimi onun bacağına koydum. "Birkaç kez oldu. Biri sadece otuz sekiz yaşındaydı, bu da bana göre yirmi sekizden

çok farklı değil. Ama kırk üç yaşında bir kadınla yattığım da oldu."

Camryn'in yüzü kıpkırmızı olmuştu, ama bunun sebebi kıskançlık veya öfke değildi. Biraz... endişelenmiş gibi bir hali vardı.

"Hangisini tercih ediyorsun peki?" diye sordu temkinli bir tavırla.

Gülmemeye çalışıyordum.

"Güzelim, konu yaş değil ki. Yani ben öyle büyükanne meraklısı tiplerden değilim. Kaç yaşında olursa olsun, eğer bir kadın seksi görünüyorsa onu becermek isteyebilirim."

"Aman aman," diye güldü Camryn, "Bana ağzı bozuk diyene bak.",

Söylediklerimin yarattığı şaşkınlıktan kurtulup "Soruma hâlâ cevap vermedin," dedi.

"Aslında verdim," dedim, onunla biraz daha uğraşmak istiyordum. "Sen tercihim soruyorsun, ama bunun tek bir cevabı yok. Sadece genelleme yapabilirim."

Aslında sorusunun ne anlama geldiğini biliyordum, onun da bunu bildiğinden emindim. Ama onu kıvrandırma fırsatını kaçırmaya da niyetim yoktu.

Gözlerini kısıp bana baktı.

Bir kahkaha atıp pes ettim.

"Güzelim, hayatımda kimseyle seks yapmaktan seninle olduğu kadar zevk almadım," dedim ve Camryn dudaklarını büzdü. Sanki, *ya tabii, şu an taraflı olduğun için böyle söylüyorsun*, der gibiydi. "Çok ciddiym Camryn. Sırf yanımda olduğun için, hayalarım bir zarar gelmesini istemediğim için yalan söylüyor değilim."

Gülümseyip gözlerini devirdi, ama bana inanmıştı. Onu yine kendime çektim, başını tekrar göğsüme yasladığı için mutluydu.

"Hayatımda en çok seninle seks yapmaktan zevk aldım, çünkü senden, hayatımda hiçbir kızıdan almadığım bir şeyi aldım."

Başını hafifçe çevirip bana baktı, neden bahsettiğimi söylememi bekliyordu.

Ona bakarak gülümsedim. "Senin masumiyetinin pürüzsüzlüğünü ben bozdum, kendi cinselliğine daha rahat yaklaşmanı sağladım. Bence bu çok seksi bir şey."

Camryn uzanıp çenemin yan tarafını öptü.

"Sen sadece otoyolda oral seks yapmamı sevdin."

Yukarı doğru bakıp sııttım. "Onu çok ama çok sevdiğim kesin, ama hayır güzelim, senden hoşlanmamın nedeni o değil."

Sanırım rahatlamıştı. Göğsüme iyice sokulup sağ kolunu karnımın üzerinden geçirerek bana sarıldı.

Eve kadar olan yolu hiç konuşmadan gittik. Onun sessizliğinin benimkinden daha az sıkıntılı olduğunu sezdim. Ama endişelenmesini, kalbinin kırılmasını istemiyordum; ne şimdi, ne de sonra. Kaçınılmaz bir durumdu, ama elimden geldiğince geciktirecektim.

Dört saat boyunca salondaki kanepeye yayılıp film izledik. Ona sarılıp ne zaman önemli bir sahneye dikkatini vermeye çalışsa öptüm. Sırf 'İğrenç' diye bağırmasını sağlamak için kulağına dilimi soktum. İğrendiğinde o kadar sevimli oluyordu ki, bunu yapmaktan zevk almam tamamen onun hatasıydı. Birbirimizin ağzına patlamış mısır atarak skor tuttuk. Beni altıya dört yendi, sonra oyundan vazgeçip patlamış mısırları doğru düzgün yemeye karar verdik. Sonra

onu, ben yokken ölmemiş olan çiçeğim Georgia ile tanıştırdım. Camryn bana hayvan barınağından sahiplendiği ve BeeBop adını verdiği köpeğinden bahsetti. Ben de böyle rezalet bir adı olduğu için köpek adına ne kadar üzüldüğümü söyledim. BeeBop da tıpkı benim köpeğim ve en iyi dostum olan Maximus gibi kalp yetmezliğinden ölmüştü. Camryn'e Maximus'un resmini gösterdim, onda da BeeBop'un resmi vardı. Çok çirkin, ama çok sevimli bir köpekti.

Saatlerce konuştuktan sonra kucağıma tırmandı, bacakları iki yanımda, yüzü ise bana dönüktü. Bedenini bedenime yaslayıp öyle yumuşak bir sesle "Yatağa gidelim," dedi ki, içim titredi.

Bacakları belime sarılı olduğu halde ayağa kalktım, poposunu ellerimle destekleyerek onu yatak odasına taşıdım. Çırılçıplak soyunup yatağın ortasına yattım. Daha onu odaya getirmeden taş gibi sertleşmişim. Önümde yavaş yavaş soyunmasını, yalnızca giysilerinden değil, her zamanki utanış tutumundan da sıyrılmasını izledim. Yatağa ayakucundan tırmanıp yavaş yavaş emekleyerek üzerime çıktı ve kucağıma yerleşti, organımın aşağıda sıcak dudakların arasına baskı yaptığını hissediyordum. Dudaklarını benimkilere yaklaştırmak için eğilirken, göğsümü öpüp dilini meme uçlarımdan çevresinde gezdirirken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı. Beni öpene kadar ellerimi kalçalarının sıcaklığında tuttum, sonra uzanıp göğüslerini kavradım.

Öpüşüyle nefesimi kesmeden hemen önce dudaklarına "Harikasin," diye fısıldadım.

Vücudunun alt kısmına hafifçe bastırdım, o da biraz sert bir baskıyla karşılık verdi. Benimle oynuyor, bir anda içine girmek istememe neden oluyordu. Ama o anda kontrol Camryn'deydi ve idareyi ona seve seve bırakmışım.

Öpüşmeyi kesip boynumun önce bir yanını öptü, durmadan kalçalarını oynatıyor, kendini daha da çok arzulatıyordu.

“Önce seni ıslatayım,” diye fısıldadım, ellerim küçük kalçalarında kenetlenmişti. Zaten ıslaktı, ama konu bu değildi. “Bu tarafa çık güzelim,” diyerek yüzümü işaret ettim.

Dudaklarımı yaladıktan sonra yukarı doğru çıkmaya başladı, ben de ona yer açmak için yatağın ayakucuna doğru biraz kaydım.

Bacaklarını başımın çevresinde hissettiğim anda vakit kaybetmeden onu deliler gibi yalamaya başladım. Klitorisini öyle sert emiyordum ki, kalçalarını yüzümde kıvrırmıyordu. Parmakları yatağın başucuna sımsıkı yapışmıştı. Sırılsıklamdı. İnlemeye başladığında durdum. Neden durduğumu biliyordu. Benimle beraber boşalmasını istiyordum.

Aşağı doğru kayarak kucağıma oturdu. Önce kendini organıma sürttü, sonra da onu eline aldı.

Yavaşça beni içine alırken ikimiz de soluksuz kalıp ürpeldik.

Sevişerek geçen geceden sonra kollarımda uyuyup kaldı. Ona sarılmıştım ve asla bırakmak istemiyordum. Uyuyup kalana kadar saçlarının yumuşaklığına yüzümü yaslayıp sessizce ağladım.

CAMRYN

37 . Bölüm

Yatakta onun tarafına doğru yuvarlanırken "Andrew?" dedim. Kendimi iyice uyandırıp yavaşça başımı kaldırıncaya kadar yanımda olmadığını gördüm.

Domuz pastırması kokusu alıyordum.

Geçirdiğimiz gece aklıma geldi, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum bir türlü. Kendimi örtülerin arasından kurtarıp yataktan kalktım, külotumla tişörtümü giydim.

Mutfağa girdiğimde Andrew ocağın önünde duruyordu.

"Hayatım, neden bu kadar erken kalktın?"

Buzdolabının kapısını açtım, ağzım kurumuştum. İçecek bir şeyler aradım. Dişimi fırçalamam gerekiyordu, ama madem Andrew kahvaltı hazırlıyordu, yiyeceklerin lezzetini diş macunu tadıyla garipleştirmenin bir anlamı yoktu.

"Kahvaltını yatağa getireyim, demiştim."

Cevap vermesi için geçen süre normalinden birkaç saniye uzundu sanki, sesi de bir garipti. Buzdolabının kapısı üzerinden ona baktım, öylece dikilmiş tavadaki yağa bakıyordu.

"Hayatım, iyi misin?"

Buzdolabını içinden hiçbir şey almadan kapadım.

Bana bakmak için başını neredeyse hiç kıpırdatmadı.

"Andrew?"

Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu, ama nedeninden emin değildim.

Yanına gidip elimi koluna koydum. Gözlerini yavaşça tavadan ayırıp bana çevirdi.

"Andrew..."

Acımasız bir ağır çekimde Andrew'un bacakları çözüldü ve bedeni beyaz fayans zemine çarptı, elindeki spatula da onunla beraber yere düşüp sıcak yağları etrafa sıçrattı. Onu yakalamak için uzandım ama ayakta tutmayı başaramadım. Çığlıklarım, ellerimin omuzlarını yakalayışı, başının fayansa vuruşu, her şey hâlâ ağır çekimde olup bitiyordu. Sonra vücudu titremeye, kontrolsüzce sarsılmaya başladı. Ağır çekim sona erdi, her şey hızlı ve çok korkutucu bir şekilde gerçekleşmeye başladı.

"ANDREW! AMAN TANRIM, ANDREW!"

Ona yardım etmek istiyordum, ama titremeler kesilmiyordu. Gözlerinin akı görünüyor, kasılan çenesi ürkütücü bir görüntü sergiliyordu.

Yine çığlık attım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Yardım! Biri yardım etsin!" sonra bir anda aklım başıma geldi ve en yakındaki telefona koçtum. Andrew'un cep telefonu mutfak tezgâhında duruyordu. 911'i aradım, cevap vermelerine kadar geçen iki saniyede de ocağı söndürdüm.

"Lütfen! Nöbet geçiriyor! Lütfen yardım edin!"

"Hanımefendi, önce sakın olmanız gerek. Nöbet devam ediyor mu şu an?"

"Evet!"

Andrew'un bedeninin yerde sarsılışını dehşetle izliyordum. Korkudan kusacak gibiydim.

"Hanımefendi, hastanın yakınından kendisine zarar verebilecek şeyleri lütfen kaldırın. Gözlük takıyor mu? Başını bir mobilyaya veya herhangi bir cisme çarpma tehlikesi var mı?"

"Hayır! A...ama düşerken başını vurdu!"

"Tamam, şimdi başının altına koyacak bir şeyler bulun, yastık olabilir mesela, başını tekrar vurmasına engel olacak herhangi bir şey olabilir."

Etrafıma baktım, ama mutfakta hiçbir şey bulamadım. Çıldırılmış gibi salona koştum, kanepenin küçük yastıklarından birini kapıp geri döndüm. Telefonu bırakıp yastığı Andrew'un sarsılmakta olan başının altına koydum.

Hayır, olamaz! Tanrım, ona neler oluyordu böyle?

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Tamam, yastığı koydum!"

"Tamam, hanımefendi," dedi görevli sakın bir sesle. "Ne zamandır nöbet geçiriyor? Nöbetlere sebep olacak, bilinen bir rahatsızlığı var mı?"

"Bi...bilmiyorum, iki dakika olmuştur, en fazla üç. Hayır, daha önce nöbet geçirdiğini görmedim. Bana bir hastalıktan falan bahset..." Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Bana hiç söylememişti. Aklıma bin bir türlü düşünce geliyor, soğukkanlılığımı yine kaybetmeme neden oluyorlardı. "Ne olur ambulans gönderin! Acele edin! Lütfen!" Gözyaşlarım genzime kaçıyordu.

Andrew'un titremeleri kesildi.

Görevli cevap veremeden konuştum. "Titremesi durdu! Şimdi... şimdi ne yapayım?"

"Tamam, hanımefendi, şimdi hastayı yan çevirin, hemen ambulans göndereceğiz. Adresiniz nedir?"

Bilmiyordum, Allah kahretsin, bilmiyordum!

"Bilmem... bilmiyorum..." Birden yerden fırlayıp tezgâhta duran zarf yığınının altına koştum. En üstteki zarfta yazan adresi kadına okudum.

"Ambulans hemen geliyor, o zamana kadar hatta kalmak ister misiniz?"

Ne dediğini, bir şey deyip demediğini bilmiyordum, belki de hayaldi sadece, ama cevap vermedim. Gözlerimi yerde baygın yatan Andrew'dan ayıramıyordum.

"Hâlâ baygın, Allahım, neden uyanmıyor?" Boştaki elimin parmakları dudaklarımda geziniyordu.

"Olağandışı bir durum değil," dedi, bu kez kadının sesinin farkına varabilmişim. "Ambulans oraya varana kadar hatta kalmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen kapatmayın! Lütfen!"

"Tamam, buradayım," dedi. Görevlinin sesi beni avutan tek şeydi. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Konuşamıyordum. Tek yapabildiğim Andrew'u izlemektir. Tekrar nöbet geçirirse ona zarar vermemek için yere, yanına oturmaya bile korkuyordum.

Birkaç dakika sonra sokaktan gelen siren seslerini duydum. Telefona ifadesiz bir sesle, "Geldiler galiba," dedim.

Gözümü hâlâ Andrew'dan ayıramıyordum.

Neden nöbet geçirmiştin?

Kapı çalınca koşup acil yardım görevlilerini içeri aldım. 911 görevlisi hâlâ hattayken Andrew'un telefonunu yere bıraktığımı bile hatırlamıyordum. Sonra hatırladığım tek şey Andrew'u bir sedyeye koyup bağladıklarınıydı.

"Adı ne?" diye sordu bir ses. Bunu acil yardım görevlilerinden birinin sorduğundan emindim, ama yüzünü görmiyordum. Tek gördüğüm Andrew'u kapıdan çıkarışlarıydı.

"Andrew Parrish," dedim alçak sesle.

Onu götüreceklerini söyledikleri hastanenin adını güç bela duydum. Çıkıp gittiklerinde öylece durup, Andrew'u son gördüğüm yer olan kapıya baktım. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü. Hemen telefonunu alıp annesinin

numarasını aramaya başladım. Olanları anlatınca annesi ağlamaya başladı ve sanırım telefonunu elinden düşürdü.

"Bayan Parrish?" Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Bayan Parrish?" Telefon kapanmıştı.

Sonunda üzerime bir şeyler geçirip, ne giydiğimin bile farkında olmadan Andrew'un arabasının anahtarıyla çantamı aldım ve kapıdan fırladım. Nerede olduğumu, nereye gideceğimi bilmediğimi fark edene kadar birkaç dakika Chevelle'le dolaşıp durdum. Bir benzin istasyonu bulup hastaneye nasıl gideceğimi sordum. Yolu tarif ettiler, ama yine de hastaneyi zar zor bulabildim. Kafam çalışmıyordu.

Arabanın kapısını kapattım, üstünkörü omzuma taktığım el çantamla acil servise daldım. Çantayı düşürsem bile fark edecek halde değildim. Hemşire verdiği bilgileri bilgisayara girip beni yönlendirdi ve kendimi bir bekleme odasında buldum. Yapayalnızdım.

Sanırım bir saat geçti, ama yanılıyor da olabilirdim. Bir saat. Beş dakika. Bir hafta. Fark etmezdi, bana hepsi aynı geliyordu. O kadar çok ağlamıştım ki göğsüm ağrıyordu. O kadar çok volta atmıştım ki, gidip gelirken halıdaki benekleri saymaya başlamıştım.

Bir saat daha.

Bekleme odası kahverengi duvarları, düzgün bir şekilde dizilmiş iki sıra kahverengi koltuğuyla inanılmaz derecede sıkıcı bir yerdi. Kapının üzerindeki duvara asılmış olan saat tıkrdayıp duruyordu, sesi duyamayacağım kadar hafif olsa da zihnim duyabildiğine inanmıştı bir kere. Odada bir kahve makinesiyle eviye vardı. Bir adam—en azından ben erkek olduğumu düşündüm—yan kapıdan girip küçük köpük bir bardağa kahve doldurup gitti.

Bir saat daha.

Başım ağrıyordu. Dudaklarım çatlayıp yarılmıştı ve ben yalayıp durdukça daha kötü oluyorlardı. Epeydir hiçbir hemşirenin geçtiğini görmemiştım ve son geçeni bekleme salonunun önündeki uzun, steril floresan ışığıyla aydınlanan koridorda kaybolmadan önce durdurmadığım için pişman olmaya başlıyordum.

Neden bu kadar uzun sürüyordu? Neler oluyordu?

Avucumla alnıma vurup Andrew'un telefonunu çıkarmak için çantama uzandığım sırada tanıdık bir ses duydum.

"Camryn?"

Hemen döndüm.

Andrew'un erkek kardeşi Asher odaya giriyordu.

Nihayet biri benimle konuşmaya geldiği için rahatlamayı, bu acı verici boşluk halinin kaybolmasını istiyordum... Ama rahatlayamıyordum, çünkü Asher'ın bana Andrew hakkında korkunç bir haber vermesini bekliyordum. Bildiğim kadarıyla Asher, Teksas'ta bile değildi ve bir anda karşıma çıkıvermesi, ilk uçağa atlayıp buraya geldiğini gösterirdi ve insan bunu ancak kötü bir şey olduğunda yapardı.

"Asher?" Gözyaşları sesimi boğuyordu.

Hiç tereddüt etmeden kendimi onun kollarına attım. Bana sınıksıkı sarıldı.

"Lütfen söyle, neler oluyor?" dedim, gözlerimden yine yaşlar akıyordu. "Andrew iyi mi?"

Asher elimi tutup beni bir koltuğa götürdü. Yanına oturdum. Sırf tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğu için çantama sıkı sıkı sarılmıştım.

Asher, Andrew'a o kadar benziyordu ki, yüreğim parçalandı. Nazikçe gülümsedi.

"Şimdi iyi", dediğinde bu kısacık cümle bedenimi bir enerji dalgasıyla doldurmaya yetmişti. "Ama muhtemelen böyle devam etmeyecek."

Bedenime dolmuş olan enerji aynı hızla çekildi ve giderken başka şeyleri de yanında götürdü; kalbimi, ruhumu, bütün bunlar olduğundan beri korumayı başardığım küçücük bir parça umudu. *Asher ne diyordu? Bana ne anlatmaya çalışıyordu?*

Göğsüm gözyaşlarımla ürpermeye başladı.

"Ne demek istiyorsun?" Bu kelimeler ağızımdan bin bir zorlukla çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı.

"Yaklaşık sekiz ay önce," dedi ihtiyatla, "abim, beyninde tümör olduğunu öğrendi..."

Yüreğim gitti. Nefesim gitti.

Çantam yere düştü, içindekiler yere saçıldı, ama onu almak için eğilemedim. Hiçbir yerim kıpırdamıyordu.

Asher elimi tuttu.

"Babamızın durumu yüzünden Andrew başka tetkikler yaptırmayı reddetti. O hafta Dr. Marsters'a tekrar gitmesi lazımdı, ama gitmedi. Annemle abimiz Aidan onu doktora götürebilmek için her şeyi denediler. Bildiğim kadarıyla bir ara kabul ettirdiler, ama babamın durumu kötüleşince yine caydı."

"Olamaz..." Başımı iki yana sallayıp duruyor, söylediklerine inanmak istemiyordum. "Olamaz..." Tek istediğim Asher'in sözlerini kafamdan söküp atmaktı.

"Andrew'la Aidan bu yüzden kavga edip duruyorlardı," diye devam etti. "Aidan ne gerekiyorsa yapmasını istiyordu, ama Andrew malum inadıyla her fırsatta Aidan'la mücadele etti."

Gözlerimi duvara diktim. "O yüzden babasını hastanede ziyaret etmek istemedi..." Bunun farkına varmak beni iyice uyuşturmuştu.

"Evet," dedi Aidan alçak sesle. "Cenazeye gitmemesinin sebebi de buydu."

Gözlerimi Asher'ın gözlerine diktim, parmaklarım dudaklarımda kıpırdayıp duruyordu. "Korkuyor. Aynı şeyin kendisine de olacağından, tümörün ameliyat edilmesinin imkânsız olmasından korkuyor."

"Evet."

Ayağa fırladım, bir ruj kapağı ayağımın altında parçalandı.

"Peki ya o kadar kötü değilse?" dedim, çıldırmış gibiydim. "Şimdi hastanede zaten, ne gerekiyorsa yapabilirler." Kapıya doğru hızla yürümeye başladım. "O tetkikleri yaptırmasını sağlarım, Andrew'u zorlarım! Benim sözümü dinler!"

Asher beni kolumdan yakaladı, ona döndüm.

"Doktorların şu an için söyleyebildikleri kadarıyla şans çok düşük, Camryn."

Kusmak üzereydim. Gözümünden yaşlar akmaya devam ettikçe yanaklarıma binlerce küçük iğne batıyordu. Ellerim titriyordu. Bütün vücudum titriyordu.

Asher alçak sesle ekledi. "Çok uzun süre ihmal etti."

İki elimle yüzümü kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Vücudum kontrol edilemez bir şekilde sarsılıyordu. Asher'ın kollarının sıkıca bana sarıldığını hissettim.

"Seni görmek istiyor."

Bunu duyunca başımı kaldırıp ona baktım.

"Andrew'u bir odaya yatırdılar. Seni onun yanına götürürüm. Birkaç dakika daha bekle de, annem dışarı çıksın. Sonra gelir, seni alırım."

Bir şey demedim. Orada öylece durdum, tek kelime edemiyordum... içim ölüyordu, hayatımda böyle bir acı yaşamamıştım.

Asher söylediklerini duyduğumdan emin olmak için bana bir kez daha baktı ve dikkatli bir şekilde konuştu. "Birazdan döneceğim. Burada bekle."

Asher gittiğinde yere çökmek için en yakındaki sandalyeyi yakalayıp oturdum. Etrafımı bulanık görüyordum, yaşlar gözlerimi yakıyor, yanaklarımdan süzülüyorlardı. Biri resmen göğsümü yarmış, kalbimi söküp almıştı.

Tamamen çıldırmadan onu görmeyi başarabilecek miydim, bilmiyordum.

Neden böyle yapmıştı?

Neden oluyordu bütün bunlar?

İyice kafayı yemeden, bir şeyleri kırmaya, bir yerlere vurup kendimi yaralamaya kalkmadan yere çöküp çantamı almaya karar verdim. Asher'in dökülenleri topladığını, çantamı da koltuklardan birine koyduğunu fark etmemiştim. Telefonumu çıkarıp Natalie'yi aradım.

"Alo?"

"Natalie, se...senden bir şey isteyeceğim."

"Cam... ağlıyor musun sen?"

"Natalie, lütfen dinle."

"Tamam, peki, dinliyorum. Ne oldu?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Galveston'a gelmen lazım. Hemen. Gelecek misin? Sana ihtiyacım var. Lütfen?"

"Aman Tanrım, Camryn, neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Bana bir şey olmadı, sana ihtiyacım var. Birine ihtiyacım var ve senden başka kimsem yok. Annem beni anlama... Natalie, lütfen!"

"Tamam," dedi endişeli bir sesle. "İlk uçakla geliyorum. Telefonunu yanından ayırma."

Elimi indirip telefonumu sıktım ve Asher'ın sesi beni kendime getirene kadar, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerimi duvardan ayırmadım. Yanıma gelip elini uzattı, o eli tutmaya ihtiyaç duyacağımı biliyordu. Bacaklarım beni taşımayacakmış gibi geliyordu. Sanki protez bacaklar üzerinde yürümeye çalışıyor, ama nasıl kullanılacaklarını bilemiyordum. Asher elimi sımsıkı tuttu. Aydınlık koridora çıkıp asansöre doğru ilerledik.

Yüksek sesle, "Sakin olmam lazım," dedim ama bunu Asher'dan ziyade kendime söylemişim. Elim onunkinden çekip yüzümü sildim. Parmaklarımı başımın üzerine götürüp saçlarımın arasından geçirdim. "Böyle kendimi kaybetmiş halde görmemeli beni. Bir de beni sakinleştirmeye çalışmak şu anda ihtiyacı olan son şeydir herhâlde."

Asher bir şey söylemedi. Ona bakmıyordum. Asansörün kapısında eğri büğrü, soluk renkli yansımalarımızı görüyordum. Asansördeki sayılar iki kat çıktığımızı gösterdi ve durduk. Kapı açıldı. Bir an yürümeye korkup öylece durdum, sonra derin bir nefes alıp tekrar gözlerimi sildim.

Koridorun ortasındaki, ahşap kapısı aralık bırakılmış odaya doğru ilerledik. Asher kapıyı itip açtı, bense başımı eğip koridordaki beni, odadaki Andrew'dan ayıran görünmez çizgiye baktım. O çizgiyi geçmekten çok korkuyordum. Geçtiğim anda her şeyin gerçek olacağını, bir daha geri dönüşün olmayacağını hissediyordum. Gözlerimi sıkıca yumup yeni bir gözyaşı hücumunu savuşturdum, derin bir nefes aldım. Çantamı tutan ellerimi iyice sıkmışım.

Gözlerimi açtığımda Andrew'un annesi dışarı çıkıyordu.

Tatlı yüzü yaşadıkları nedeniyle allak bullaktı, benim yüzüm de farklı değildi herhâlde. Saçları karmakarışık. Gözkapakları şişmişti.

Yine de yumuşak parmaklarını omzuma koyup bana sevgi dolu bir gülümsemeyle bakmayı başardı.

“Burada olduğuna çok sevindim, Camryn.”

Sonra Asher’la el ele yürüyerek odadan uzaklaştılar.

Bir an durup koridorda yürümelerini izledim, sonra görüntüleri bulanıklaşıp seçilmez oldu.

Kapıdan odanın içine baktım ve Andrew’un yattığını bildiğim yatağın ayakucunu gördüm.

İçeri girdim.

“Güzelim, buraya gel,” dedi Andrew beni görünce.

Önce olduğum yerde donup kaldım, ama etkisinden hiç kurtulamadığım o unutulmaz yeşil gözlerine bakınca çantamı yere fırlatıp yatağa koştum.

38 . Bölüm

Kendimi resmen Andrew'un üzerine, kollarına attım. Bana sıkıca sarıldı, ama istediğim kadar sıkı değildi sarılışı. Beni ölümüne sarsın, hiç bırakmasın, yanına alsın istiyordum. Ama hâlâ çok halsizdi. Yaşadıklarının onu hızla tükettiği anlaşılıyordu.

Andrew yüzümü ellerinin arasına alıp gözüme düşen saçlarımı itti ve onun hatırı için, gücünü benimle uğraşarak harcamasın diye bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımı öpücükleriyle kuruladı. Ama insan yüreği ferman dinlemiyor, kendi istediğini yapıyordu, özellikle de bu yürek ölmek üzereyse.

"Çok özür dilerim," dedi acı dolu, çaresiz bir sesle. Yüzüm hâlâ ellerinin arasındaydı. "Sana söyleyemedim, Camryn... Beraber geçirdiğimiz zamanın yaşıyor olduğumuz günlerden daha farklı olmasını istemedim."

Gözlerimden süzülen yaşlar parmaklarına, oradan da bileklerine akıyordu.

"Umarım sen..."

"Hayır, Andrew, sebebini anlıyorum, açıklamam gerekmiyor. Söylemediğine sevindim."

Bu cevap onu şaşırtmış, aynı zamanda da mutlu etmiş gibiydi. Yüzümü kendine çekip dudaklarımı öptü.

"Haklısın, eğer söylemiş olsaydın beraber geçirdiğimiz zaman çok üzüntülü ve... bi...bilmiyorum, *farklı* olacaktı işte

ve bir şeylerin farklı olması fikrine bile tahammül edemiyorum. Sadece tek bir nedenle bana söylemiş olmanı isterdim; seni bir hastaneye götürmek için her şeyi, ama her şeyi yapardım." Sözlerimdeki acı gerçek canımı yaktıkça sesim yükselmeye başladı. "Belki de..."

Andrew başını iki yana salladı. "Güzelim, bunun için zaten çok geç olmuştu."

"Öyle deme! Şu an bile geç değil! Hâlâ hayattasın, bir şansın var!"

Yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıp ellerini yanaklarından çekti ve iki yanına, üzerini örten beyaz hastane battaniyesinin üzerine bıraktı. Serum hortumu başının üzerinden geçip bir makineye bağlanıyordu.

"Gerçekçi davranıyorum, Camryn. Kurtulma şansımın pek yüksek olmadığını söylediler."

"Ama bu hâlâ bir şansın var demektir," dedim, gözyaşlarımı bastırırken, açma kapatma düğmeleri olsaydı keşke, diye geçirdim aklımdan. "Küçük de olsa bir şans olması, hiç şansın olmamasından iyidir."

"Eğer beni ameliyat etmelerine izin verirsem."

Suratıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Nasıl yani? 'Eğer' de ne demek?"

Gözlerini benden kaçırdı.

Uzanıp çenesini tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Andrew, 'eğer' diye bir şey yok, şaka yapıyorsun herhâlde."

Andrew bana doğru uzanıp yatağın bir tarafına kaydı. Beni yanına yatırdı, bedenimi ona doğru kıvırdığımda bir koluyla beni iyice kendine çekti.

"Seninle tanışmasaydım," derken birkaç santim mesafeden gözlerime dikkatle bakıyordu, "Bunun üstesinden gelemezdim. Şu an yanımda olmasaydın asla kabul etmezdim."

Ameliyatın sadece para ve zaman kaybı olduğunu, aileme yanlış ümitler verip kaçınılmazı ertelemekten başka bir işe yaramayacağını söyledim.”

“Ama ameliyatı kabul edeceksin,” dedim şüpheyle, daha çok soru sorar gibiydim.

Başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Senin için her şeyi yaparım, Camryn Bennett. Ne olursa olsun. İstedğin her şeyi yapacağım. İstisnasız.”

Dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Ateşli bir şekilde öpüştük.

“Seni kaybedemem. Bizi bekleyen yollar var. Sen benim suç ortağımsın.” Gözyaşlarımın arasından kendimi zorlayarak gülümsedim.

Alnımı öptü.

Bir süre öylece yatıp ameliyattan, yapılması gereken tetkiklerden bahsettik. Yanından hiç ayrılmayacağımı söyledim. Ne kadar sürerse sürsün yanında kalacaktım. Görmek istediğimiz yerlerden bahsettik. Andrew bazı şarkılar seçip onları öğrenmemi istedi, böylece yolda beraber söyleyebilecektim. Onunla şarkı söylemeye hiç o anki kadar istekli olmamıştım. Celine Dion şarkılarını veya operaları söylemeyi bile deneyebilirdim. Herkes çığlık çığlığa mekândan kaçırdı herhâlde, ama ben yine de söyledim. Bir ara hemşire Andrew’a bakmaya geldi. Andrew da yine şakacı kişiliğine bürünüp kadınla dalga geçerek, isterse ‘üçlü faaliyetler’ için bize katılabileceğini söyledi.

Hemşire gülümseyip gözlerini devirdi ve işini yapmaya devam etti. Andrew’un sözleri kadına kendini iyi hissettirmişti, Andrew’un da amacı buydu zaten.

Bir ara, Andrew’la yatarken kendimi yine yoldaymışız gibi hissettim. Hastalığı, ölümü düşünmüyor, ağlamıyorduk.

Konuşuyorduk, gülüyorduk ve zaman zaman Andrew hassas noktalarım dokunmaya çalışıyordu. Kıkırdayarak elini itiyordum, çünkü onun dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum, yanlış bir şeyler yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Sonunda pes edip istediğini yapmasına izin verdim, çünkü çok ısrarcı ve elbette karşı konulmazdı. Battaniyenin altında parmaklarını kullanmasına izin verip sonra aynısını ben de ona yaptım.

Bir saat sonra yataktan kalktım.

"Güzelim, ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim sıcak bir gülümsemeyle. Sonra pantolonumla tişörtümü çıkardım.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu bana. Kafasındaki sapıklık çarklarının çalışmaya başladığını gayet iyi biliyordum.

"Seninle hastane yatağında seks yapmayı çok isterim ama," dedim yine yatağa girerken, "böyle bir şey olmayacak, gücünü ameliyata saklaman lazım." Onunla o yatakta bayıla bayıla seks yapardım aslında, ama o anki konu başkaydı.

Üzerimde sadece sutyenim ve külotumla yanına uzanırken merakla bana bakıyordu. Az önceki gibi bedenimi yine ona doğru büktüm. Sadece bir pijama altı giymişti. Göğsümü sıkıca onunkine bastırdım, bacaklarımı bacaklarına doladım. Vücutlarımız kusursuz bir şekilde hizalanmıştı ve göğüs kafeslerimiz birbirine değiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Andrew, gittikçe daha çok meraklanıyor, sabırsızlanıyor, ama bunun her saniyesine de bayılıyordu.

Boştaki kolumu aşağı indirip Eurydike dövmesinde parmaklarımı gezdirdim. Dikkatle beni izliyordu. Sonra işaret

parmağım desenin bittiği noktaya, Eurydike'in dirseğine geldiğinde aynı yerden devam ederek kendi tenime geçtim.

"Senin Eurydike'in olmak istiyorum, izin verirsen tabii."

Andrew'un yüzü aydınlandı, gamzeleri derinleşti.

"Diğer yarıyı yaptırmak istiyorum," diye devam ederken parmağımı dudaklarında gezdiriyordum. "Vücuduma Orfeus dövmesi yaptırıp onları birleştirmek istiyorum.

Şaşkına döndüğünü pırıl pırıl parlayan gözlerinden anlayabiliyordum.

"Güzelim, buna mecbur değilsin, kaburgaların üzeri inanılmaz acıyor."

"Yaptırmak istiyorum, acısı falan umurumda değil."

Bana bakarken gözleri yaşarmaya başladı, sonra dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve dillerimiz uzun, sevgi dolu bir an boyunca dans ettiler.

"Çok isterim," diye fısıldadı dudağıma doğru.

Onu hafifçe öpüp fısıldadım. "Ameliyattan sonra, sen toparlandığın zaman gider yaptırırız."

Başını salladı. "Evet, dövmenin yerinin benimkiyle aynı hizada olması için Gus'a beraber gitmemiz gerek. Ben bu dövmeyi yaptırdığımda çok gülmüştü."

Gülümsedim. "Öyle mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "İflah olmaz romantiklerden olduğumu söyleyip beni arkadaşlarıma anlatmakla tehdit etti. Ben de babam gibi konuştuğunu, çenesini kapatmasını söyledim. İyi adamdır Gus, çok da iyi bir dövme sanatçısıdır."

"Belli oluyor."

Andrew parmaklarını saçlarımın arasına sokup onları durmadan başımın üstünden geriye atmaya başladı. Beni seyredip, yüzümü incelerken aklından neler geçtiğini merak

ettim. O güzel gülümsemesi kaybolmuştu, bakışları daha kararlı ve dikkatliydi.

"Camryn, hazır olmanı istiyorum."

"Sakın başla..."

"Hayır, güzelim, bunu benim hatırım için yapmalısın," dedi, bakışları endişeliydi. "Bunu atlatacağıma kendini yüzde yüz inandırmamalısın. Bunu yapamazsın."

"Andrew, ne olur sus."

Parmaklarını dudağıma götürüp beni susturdu. Ağlamaya başlamıştım bile. Gerçeği mümkün olduğunca nazik bir biçimde ele almaya çalışıyor, duygularını da, gözyaşlarını da bastırmayı benden daha iyi beceriyordu. Ölebilecek olan oydu sonuçta, ben ise güçsüz oldum. Bu beni öfkeliyordu, ama ağlamaktan ve kendime kızmaktan başka bir şey de yapamıyordum.

"Bana söz ver; ölme ihtimalim olduğunu kendi kendine söylemeye devam edeceksin."

"Olmaz öyle şey!"

Bana daha sıkı sarıldı.

"Söz ver bana."

Dişlerimi sıktım, çenemin gıcırdadığını duyuyordum. Gözlerim ve burnum yanıyor, batıyordu.

Sonunda "Söz veriyorum," dedim ve bunu söylemek yüreğimi parçaladı.

"Ama sen de iyileşeceğine söz vermelisin," deyip başımı çenesinin altına sıkıştırdım. "Ben sensiz olamam Andrew, bunu bilmen gerek."

"Biliyorum güzelim, biliyorum."

Sessizlik.

"Bana şarkı söyler misin?" diye sordu.

"Hangi şarkıyı söyleyeyim?"

"Dust in the Wind."

"Hayır, o şarkıyı söylemem. Bir daha sorma bile. Asla."
Bana sıkıca sarıldı.

"Herhangi bir şarkı söyle o zaman," diye fısıldadı. "Sesini duymak istiyorum sadece."

Poison & Wine'a, New Orleans'ta birbirimizin kollarında yatarken söylediğimiz şarkıya başladım. O da birkaç dizede bana katıldı, ama ne kadar halsiz olduğunu hemen anladım, bir notayı bile tam olarak seslendiremiyordu.

Birbirimize sarılmış halde uyuyakaldık.

Yatağın üzerinden bir sesin "Bazı tetkikler yapmamız gerek," dediğini duydum.

Gözlerimi açtığımda 'üçlü faaliyet' teklifi yaptığımız hemşire yatağın yanında duruyordu.

Andrew da uyandı.

Akşamüzeri olmuştu, pencereden gördüğüm manzara havanın yakında kararacağını söylüyordu.

"Giyinseniz iyi olur," dedi hemşirelerden biri, yüzünde imalı bir gülümseme vardı.

Yarı çıplak olduğumu da göz önüne alıp burada işi pişirdiğimize karar vermişti herhâlde.

Ben yataktan çıkıp giyinirken hemşire Andrew'un bulgularını kontrol ediyor ve anlaşılan odadan onunla beraber çıkmaya hazırlanıyordu. Yatağın ayakucunda bir tekerlekli sandalye vardı.

Andrew "Ne tür tetkikler?" diye sordu bitkin bir sesle.

Sesinin zayıflığı başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. İyi görünmüyordu, sanki... aklı karışmış gibiydi.

"Andrew?" Yine yatağa yaklaştım.

Dikkatle bir elini kaldırıp beni sakinleştirmeye çalıştı. "Yok bir şey güzelim, iyiyim. Sersem gibiyim biraz, uyanmaya çalışıyorum hâlâ."

Hemşire bana döndü. Rahat görünmek, endişesinin gerçek boyutunu yüz ifadesiyle belli etmemek üzerine eğitim almışsa da gözlerinden her şey anlaşılıyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu.

Kendini zorlayarak gülümsedi, serumun hortumunu düzeltip Andrew'un oturmasına yardım etti.

"Tetkikler yapılırken bir-iki saat odaya dönemeyecek. Biraz daha uzun da sürebilir. Siz de gidip bir şeyler yiyin, bacaklarınız açılsın biraz, sonra gelirsiniz."

"A...ama ben onu bırakmak istemiyorum."

"Ne diyorsa onu yap," dedi Andrew, dili dolaşıyordu. Konuşmaya çalışmasını duydukça daha çok korkuyordum. "Yemek yemeni istiyorum." Bu kez beni görmek için başını çevirmeyi ve sert bir şekilde parmağını bana sallamayı başardı. "Ama biftek olmasın," dedi şakacı bir tavırla. "Bana hâlâ biftek borcun var, hatırladın mı? Buradan çıkınca ilk işimiz yemeğe gitmek olacak."

Benden koparmak için uğraştığı gülümseme yüzümde belirdi, ama biraz zayıf bir gülümsemedir bu.

Yanma gidip onu öptüm. Geri çekildiğim sırada gözlerime derin derin baktı. Gözlerindeki acıyı görüyordum. Acıyı ve bitkinliği. Ama güçlü olmaya çalışıyordu. Dudağının kenarında küçük bir gülümseme vardı. Tekerlekli sandalyeye oturup hemşire onu odadan çıkarırken dönüp bana bir kez daha baktı.

Nefesim kesildi.

Onu sevdiğimi haykırmak geliyordu içimden, ama yapmadım. Onu bütün kalbimle seviyordum, ama içten içe,

bunu yüksek sesle söylersem her şey çökecekmiş gibi geliyordu. Belki içimde tutarsam, bu kelimeleri hiç telâffuz etmezsem, hikâyemiz asla sona ermezdi. O iki kelimeyi söylemek bir başlangıç olabilirdi, ama Andrew'la bir sonumuz olmasından korkuyordum.

39 . Bölüm

Kesinlikle bir şey yiyebilecek durumda değildim. Sırf Andrew'u mutlu etmek için yiyeceğime söz vermiştim. Ancak dışarıya kadar çıkmaya cesaret edip bir süre hastanenin önünde oturdum. O içerideyken hastaneden ayrılmak istemiyordum. Hemşirenin Andrew'u alıp götürmesini izlemek beni mahvetmişti.

Natalie'den bir mesaj geldi:

Uçak yeni indi. Taksiye biniyorum. Birazdan oradayım. Seni seviyorum.

Taksinin hastanenin önünde durduğunu gördükten bir süre sonra ancak ayağa kalkabildim. Onu epey zamandır, Damon meselesinden beri görmemiştim.

Ama bunun hiçbir önemi yoktu artık, hatta uzun zamandır yoktu. İyi dostlarınız ne yaparlarsa yapsınlar, sizi ne kadar incitirlerse incitsinler, iyi dost olduğunuz için bu kadar incinmişsinizdir zaten. Hem, kimse mükemmel değildir. Hatalar iyi dostların affetmesi içindir, sizi resmen iyi dost yapan da budur. Andrew'suz bir hayatı nasıl düşünemiyorsam, benzer bir şekilde Natalie'siz bir hayatı da düşünemiyordum. O anda Natalie'ye her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Beni görüp beton zeminde koşmaya başladığında çikolata rengi saçları özgürce arkasında savruluyordu.

"Aman Tanrım, seni çok özledim Cam!" Beni öldüresiye sıkarak boynuma sarılmıştı.

Yanımda olması yetmişti, sarılmasından faydalanıp göğsünde hıçkırmaya başlamıştım. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Hayatımda hiç son yirmi dört saatte ağladığım kadar ağlamamıştım.

"Cam, neler oluyor?" Ben bluzuna yaslanmış sessizce ağlarken o da parmaklarını saçlarımın içinden geçiriyordu. "Haydi, oturalım şuraya."

Natalie beni bir meşe ağacının altındaki taş banka götürdü ve oturduk.

Ona her şeyi anlattım. Kuzey Carolina'dan ayrılma sebebimden Kansas'ta, otobüste Andrew'la tanışmama, Natalie'yle o banka oturmama kadar olan biten her şeyi anlattım. Andrew'la geçirdiğim zamanı konuşurken ağladı, gülümsedi, kahkaha attı, onu herhangi bir konuda bu kadar ciddi gördüğüm çok nadirdi. Bu ciddiyete sadece Cole hapse girdiğinde ve annemle babam boşandıklarında tanık olmuştum. Bir de Ian'ın ölümünden sonra. Natalie genelde ne zaman susacağını bilmeyen, deli dolu, dışa dönük, eğlenmeyi seven bir kız olabilirdi, ama her şeyin bir yeri ve zamanı olduğunu da bilirdi. Böyle zamanlarda bana tüm kalbini verirdi.

"Ian'la yaşadıklarından sonra bu olanlara nasıl dayanıyorsun bilmiyorum. Kaderin sana yaptığı acımasız bir şaka sanki."

Gerçekten de bir açıdan öyle görünüyordu, ama Andrew söz konusu olunca yaşananlar acımasız bir şakadan çok daha betardı.

Elini bacağıma koyarak, "Bak kızım," dedi. "Şöyle düşün. Anlattıklarının bu şekilde gerçekleşmesinin sadece tesadüf

olma ihtimali nedir sence?" Başını iki yana salladı. "Kusura bakma Cam, ama bu işin içinde biraz fazla tesadüf var. Birlikte olmak sizin kaderiniz. İnsanın aklına bile gelmeyecek, peri masalı gibi bir aşk hikâyesi bu, anlıyor musun?"

Cevap vermedim, sadece düşünüyordum. Normalde kullandığı aşırı dramatik kelimelerle ilgili bir-iki yorum yapardım, ama bu kez yapamadım. İçimden gelmedi.

Gözlerimin içine baktı. "Bunca şeyi sırf onun ölmesini izleyesin diye yaşadığına inanıyor musun gerçekten?"

Kelimeleri yüreğimi sızlattı, ama kendimi tuttum.

"Bilemiyorum." Çimenlerin üzerindeki ağaçlara bakıyor, ama aslında hiçbir şey görmüyordum.

"Andrew iyileşecek," dedi Natalie, yüzümü ellerinin arasına almış, gözlerimin içine bakıyordu. "İyileşecek. Sen de ölüme siktiri çekip 'bu sefer ben kazandım' diyeceksin, tamam mı?"

Bazen Natalie beni şaşırtırdı ve bu da o anlardan biriydi.

Gülümsedim, o da yanaklarımdaki yaşları sildi.

"Haydi, gidip bir Starbucks bulalım."

Ayağa kalktığında devasa siyah çantası bir kolunda sallanıyordu, bana elini uzattı.

Ben tereddüt ediyordum.

"Şey... Natalie, ben gerçekten burada kalmak istiyorum."

"Olmaz, bu kötü enerjiden bir süre uzaklaşman lazım, hastaneler insanın umudunu yer bitirir. Odasına geldiği zaman döneriz. Seni acayip kıskanmama neden olan, Kellan'ın seksi kopyasıyla tanıştırsın beni." Dişlerini gösteren, kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Beni de gülümsetmeyi her zaman başarırdı.

Elini tuttum.

"Öyle olsun," dedim.

Chevelle'e binip en yakın Starbucks'a gittik. Arabayı görünce Natalie'nin ağzı sulanmıştı resmen.

"Aman Tanrım, Cam, bu sefer hakikaten turnayı gözünden vurmuşsun." Karşımda oturmuş buzlu kahvesini yudumluyordu. "Böyle mükemmel erkekler çok nadir bulunur."

"O da mükemmel değil," dedim pipetimi bardağımın içinde dolaştırırken. "Ağzı bozuk, inatçı, beni yapmak istemediğim şeylere zorluyor ve her seferinde istediğini yaptırıyor."

Natalie sırtarak bir yudum daha aldı.

Sonra pipetini bana doğru tutarak işaret etti. "Tam söylediğim gibi işte; mükemmel." Bir kahkaha atıp kahverengi gözlerini devirdi. "Bir de kalkıp *'bana istemediğim şeyler yaptırıyor'* diyor, haydi oradan, yeme beni. İçimden bir ses sana emir vermesine bayıldığını söylüyor." Avucunu masaya vurdu, gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse. "Vaaay, yatakta sert, değil mi? Söylesene!" Natalie kendini tutamaz olmuştu.

Ona Andrew'la yattığımızı söylemiş, ama heyecanlı detaylara pek girmemiştin.

Bakışlarımı masaya indirdim.

Masaya bir kez daha vurdu, arkasında oturan adam dönüp bize baktı.

"İnanmıyorum, kesinlikle sert tiplerden!"

"Evet, öyle," diye tısladım gülmemeye çalışırken. "Sesiz olur musun artık?"

"Haydi ama, insan azıcık detay verir." Başparmağıyla işaret parmağını bir araya getirerek istediği ayrıntıların ne kadar minik olduğunu gösterdi ve tek gözünü kıstı.

Aman, ne olacaktı ki sanki? Omzumu silkip masanın üzerine eğildim ve bizi dinleyen var mı diye iki yana baktım.

"İlk seferinde," dediğimde Natalie'nin yüz ifadesi donup kalmıştı sanki, gözleri yerinden fırlamış, dudakları aralanmıştı, "içime resmen zorla girdi, anlatabiliyor muyum? Ben de öyle yapmasını istiyordum zaten, anlarsın ya."

Başını, kafası oynayıp duran oyuncak bebekler gibi sallayan Natalie, devam etmemi istediği için konuşmuyordu.

"Dominantlığın içinde olduğu ve ben ona nasıl erkeklerden hoşlandığımı söyledim diye böyle davranmadığı belliydi. Aynı zamanda da çok dikkatliydi, fazla abartmadı, sakıncalı bir şey yapmadığından emin olmak istedi."

"Daha ileri gitti mi hiç?"

"Hayır, ama gideceğini biliyorum."

Natalie gülümsedi.

"Seni küçük sapık," dediğinde öyle bir kızardım ki, bir an başımı kaldıramadım. "Belli ki her açıdan tam sana göre biri. Ian'la Christian'ın ortaya çıkaramadıkları yönlerini keşfetmiş." Cennete bakar gibi gözlerini yukarı çevirdi. "Biliyorsun, seni çok severim Ian," deyip parmaklarıyla gökyüzüne öpücük gönderdi ve hemen bana döndü.

"Onu sevmemin sebebi bu değil."

Natalie susup kaldı. Ben de öyle. Sanki salonun havası bir anda boşalmıştı. Ne söylediğimin farkında bile değildim.

Neden yüksek sesle söylemişim ki?

"Onu seviyor musun gerçekten?" diye sordu, ama hiç şaşırmış gibi bir hali yoktu.

Cevap vermedim. Söylemeye çalıştığım diğer her şeyi yuttum.

"Onunla yaşadığın bunca şeyden sonra onu sevmeseydin, ona âşık olmasaydın asıl beyin tümörünün sende olduğunu düşünürdüm."

O iki acımasız, korkunç kelimeyi kullanmasından nefret etsem de, kötü bir niyetinin olmadığını biliyordum.

Kaygısız şakalarına ve bana durumun pek parlak olduğunu kolayca unutturma becerisine rağmen ona ayak uydurma kapasitemi tüketmiştim. Sadece birkaç dakika seksten bahsedip eski günlerdeki gibi davranmış olsak da, beni bunalımdan kurtardığı, kafamı Andrew için duyduğum korkudan uzaklaştırdığı için Natalie'ye minnettardım.

Ama artık bitmişti.

Şimdi tek istediğim hastaneye dönmek ve Andrew'la olmaktı.

Gün battıktan sonra hastanenin kapısından girip asansöre bindik.

"Umarım işleri bitmiştir," dedim endişeyle, yine asansör kapısındaki bulanık yansımalara bakıyordum.

Natalie elimi tuttu. Dönüp ona baktığımda bana şefkatle gülümsedi.

Asansörün kapısı açıldı, koridorda yürüdük.

Asher ile Marna karşıdan bize doğru geliyorlardı.

Yüzlerindeki ifade beni alt üst etti. Natalie'nin elini ezercesine sıktım.

Karşı karşıya geldiğimizde Marna'nın yanaklarından aralıksız akan yaşları gördüm. Bana sarılıp güçlkle konuştu.

"Andrew komaya girdi... kurtulacağını sanmıyorlar."

Geriye gidip ondan uzaklaştım.

Her türlü ses, tavandaki havalandırmadan gelen havanın sesinden, koridorda yanımızdan geçen insanlarınkine kadar her türlü ses, bir anda sustu. Natalie'nin elimi tutmaya çalıştığını fark ettim, ama hiç düşünmeden onu itiverdim ve biraz daha geriye doğru sendeledim. Ellerimi kalbime götürmüştüm. Nefes alamıyordum... Nefes alamıyordum. Bana

bakan Asher'm gözlerindeki yaşları gördüm ve gözlerimi kaçırdım. Kaçırdım, çünkü gözleri aynı Andrew'unkiler gibiydi. Buna dayanamıyordum.

Marna çantasından bir zarf çıkardı, dikkatle yanıma gelip iki elimi birden tuttu ve zarfı avuçlarıma bıraktı.

"Andrew ona bir şey olursa bu zarfı sana vermemi istedi." Kendi eliyle parmaklarımı zarfın çevresine sardı. Başımı eğip elimdekine bakmadım. Sadece Marna'ya bakıyordum. Yüzüm gözyaşlarımdan sırılsıklamdı.

Nefes alamıyordum...

"Çok üzgünüm," dedi Marna titrek bir sesle. "Gitmem gerek." Anaç bir tavırla elime hafifçe vurdu. "Sana her zaman kapım açık, bunu bil."

Düşecek gibi oldu, Asher kolunu beline dolayıp annesinin yürümesine yardım etti.

Koridorun ortasında öylece durdum. Yanımızdan birkaç hemşire geçti, ama etrafımdan dolaştılar. Yanımdan geçerken hareket ettirdikleri rüzgârın yavaşça yüzüme dokunduğunu hissettim. Elimdeki zarfa bakacak cesareti toplamam neredeyse bir ömür sürdü. Titriyordum. Ellerim zarfın kapağında beceriksizce dolaştı.

Natalie'nin "Dur sana yardım edeyim," dediğini duydum, itiraz edemeyecek kadar soyutlanmıştım kendimden.

Zarfı dikkatle ellerimin arasından çekti, kapağını kaldırdı, içindeki kâğıdı çıkarıp katlarını kısmen açtı.

"Sana okumamı ister misin?"

Ona baktım, dudaklarım kontrolsüzce titriyordu. Sonunda soruyu anlayıp başımı iki yana salladım. "Hayır... bana bırak..."

Mektubu bana verdi. Onu açtım. Okurken gözyaşlarım kâğıda dökülüyordu.

Sevgili Camryn,

Böyle olmasını hiç istemedim. Bunları sana kendim söylemek isterdim, ama korktum. Sana seni sevdiğimi söylersem paylaştıklarımızın da benimle öleceğinden korktum. Gerçek şu ki, hayatımın kadını olduğunu Kansas'ta anlamıştım. Otobüs koltuğunun tepesinden sarkıp bana dik dik baktığında, başımı kaldırıp gözlerini gördüğüm andan beri sevdim seni. Belki o zaman adını koyamadım, ama o anda bana bir şeyler olduğunu biliyordum ve seni bir daha bırakmadım.

Hayatım boyunca hiçbir zaman, seninle geçirdiğim kısa zamandaki gibi yaşamamıştım. Hayatımda ilk kez kendimi tam, canlı ve özgür hissettim. Sen ruhumun eksik parçası, ciğerlerimdeki nefes, damarlarımdaki kandin. Eğer gerçekten geçmişte yaşadığımız hayatlar varsa, eminim ki biz her birinde sevgiliydik. Seni kısa bir süredir tanıyorum belki, ama ezelden beri tanıdığımı hissediyorum.

Şunu bilmeni istiyorum ki, ölürken bile seni hatırlayacağım. Seni daima seveceğim. Keşke her şey farklı olsaydı. Yolda geçirdiğimiz gecelerde hep seni düşündüm. Gözlerimi otel odalarının tavanına dikip, yaşayacak olsam beraber nasıl bir hayatımız olacağını hayal ettim. İyice duygusallaşıp seni gelinlikle, hatta karnında benim minik bir kopyamla hayal ettiğim bile oldu. Bilirsin, hamileyken seksin şahane olduğunu söylerler ;-)

Seni bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm Camryn, çok üzgünüm. Keşke Orfeus ile Eurydike'in hikâyesi gerçek olsaydı, o zaman Ölüler Diyarı'na gelip şarkı söyleyerek beni hayata döndürebilirdin. Ben arkama bakmazdım. Orfeus gibi mahvetmezdim her şeyi.

Çok üzgünüm güzelim...

Hep güçlü, güzel, tatlı ve şefkatli kalacağına söz vermeni istiyorum. Mutlu olmanı, seni benim sevdiğim kadar sevecek

birini bulmanı istiyorum. Evlenmeni, çocuk sahibi olmanı, hayatını yaşamayı istiyorum. Daima kendin olmayı, aklından geçenleri ve hayal ettiklerini dile getirmeyi sakın unutma.

Umarım beni hiç unutmazsın.

Bir şey daha var. Bana, beni sevdiğini söylemedin diye kendini üzme. Söylemen gerekmiyordu, baştan beri biliyordum zaten.

Seni daima seven,

Andrew Parrish

Koridorun ortasında dizlerimin üzerine çöküverdim, Andrew'un mektubunu sımsıkı kavramıştım.

O güne dair hatırladığım son şey buydu.

İki ay sonra. . .

40 . Bölüm

Güneş pırıl pırıldı ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Kuşların cıvıladığını bile duyuyordum. Böyle bir gün için mükemmeldi bence. Ayakkabımın topuğu yumuşak çimlere basıyordu. Üzerimde dizlerimin hemen üzerine gelen, sarı-beyaz renkli, sevimli bir yazlık elbise vardı. Saçımı Andrew'un sevdiği gibi yapmış, örüp bir omzumdan aşağı sarkıtmıştım. Ellerimi önümde birleştirmiş, üzerine büyük harflerle PARRISH adının yontulduğu mezar taşma bakıyordum. Buraya gelmek zor olmuştu, ama uzun süredir yapılması gereken bir şeydi.

Gözlerimi yerden kaldırmıyor, definden beri iki ay geçmesine rağmen hâlâ taze görünen, balçığı andıran toprağa dalgın dalgın bakıyordum. Tümseği defalarca döven yağmur bile düzleşmesini sağlayamamıştı anlaşılan. Çoğu çoktan çimlerle kaplanmış olan mezarlara baktım, hüznüleneceğime, burada yatanlar uzun zaman önce dünyadan göçüp gitmiş olsalar da birbirlerine eşlik ettikleri için teselli buldum.

Bir çift el arkadan belime sarıldı.

"Benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim, güzelim," dedi Andrew kulağıma, sonra da beni yanağımdan öptü.

Elini tutup onu yanıma çektim ve beraber son bir kez babasının mezarına baktık.

O gece Wyoming'den ayrıldık, ama uçağa binmeyi tercih etmiştik. Dünyayı gezme planlarımız sadece ertelenmişti. Andrew komaya girip ameliyat olduktan sonra üç hafta içinde iyileşmeye başlamıştı. Doktorlar da bizim kadar şaşkındı, ama yine de tamamen iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı ve ben o zamandan beri Andrew'la Galveston'da yaşıyordum. Haftada bir fizyoterapiye gidiyordu, ama böyle bir tedaviye ihtiyacı yokmuş gibi görünmeye başlamıştı bile.

Andrew kığımızı kaldırıp planladığımız yollara düşmemiz için ısrar etmişti. Hayatta ikinci bir şans yakalamış insanların aşırı coşkusundan muzdaripti. Bu da neredeyse her şeye her zamankinden çok daha hevesle yaklaşmasına neden olmuştu. Bulaşık ve çamaşır yıkamaktan bile hoşlanıyordu. Annesi Marna ile ben abartmasını, kendini çok yormasını kesinlikle yasaklamıştık. Andrew bundan hoşlanmamıştı, ama ikimize birden karşı çıkmaması gerektiğini de gayet iyi biliyordu.

Tam anlamıyla canına okurduk.

Ama Andrew'la ben hâlâ dünyayı gezmeyi, monoton bir hayata çakılıp kalmama sözümüzü tutmayı planlıyorduk. Bu hiç değişmemişti, değişmeyeceğini de biliyordum.

Natalie, Kuzey Carolina'ya dönmüştü ve hiç aksatmadan her gün konuşuyorduk. Şimdi Blake'le, Damon'ın o gece terasta saldırdığı çocukla çıkıyordu. Onları beraber düşünmek beni gülümsetiyordu. İkisiyle Skype üzerinden görüştüğümde birbirleri için yaratıldıklarını anlamıştım. En azından şimdilik öyle bir halleri vardı, tabii Natalie söz konusu olunca kimse ne olacağını kestiremezdi. Damon ise uyuşturucu bulundurmak suçundan tutuklanmıştı. Bu ikinci suçuydu ve muhtemelen bir yıl cezaevinde kalacaktı. Belki hatalarından ders alırdı, ama ben bundan şüpheliydim.

Diğer yandan, abim Cole konusunda sanırım Andrew haklı çıkmıştı. Andrew ile uçağa binip Kuzey Carolina'ya annemi görmeye gitmiş, o sırada Cole'ü ziyaret etmek için cezaevine de uğramıştık. Bu kez gerçekten farklı görünüyordu, pişmanlığı samimiydi. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Andrew'la abim çok iyi anlaştılar. Kim bilir, belki de Cole oradan çıktığında eskiden tanıdığım, sevdiğim abim olacaktı. Andrew'un yardımıyla Cole'ün yaptıklarını affetmiştim. Kazada o adamı öldürdüğünde mahvettiği aile için ona hep biraz kırgın olacaktım, ama affediciliğin pek çok şeyi iyileştirdiğini fark etmiştim artık.

Annem hâlâ Roger'la beraberdi. Hatta şubat ayında Bahamalar'da evlenmeye karar vermişlerdi. Annem için çok seviniyordum. Roger'la nihayet tanışmış, pislik herifin teki olup olmadığını anlamak için incelemiş ve bütün sınavları yıldızlı pekiyi ile geçmesine çok sevinmiştim. Annemin artık evde durduğu yoktu. Roger onu sürekli bir yerlere götürüp duruyordu.

Annem bunu hak etmişti.

Andrew'un annesiyle kardeşleri beni son derece sıcak bir şekilde ailelerine kabul etmişlerdi. Asher'la çok iyi anlaşıyorduk. Başta soğuk olduğunu düşünsem de Aidan'ı inanılmaz sevmiştim. Andrew'a kötü davrandığı falan yoktu. Dürüst olmak gerekirse Andrew onun yaptıklarını hak etmişti. Aidan ve karısı Michelle benimle ve benim hakkımda Andrew'un karısıymışım gibi konuşuyorlardı ve her seferinde yüzüm kızarıyordu. Ama en önemlisi Andrew ile Aidan'ın iyi anlaşmasıydı. Önceki hafta yaptıkları kısa ziyaretin ardından Aidan ve Michelle, Chicago'ya dönmeden önce, ikisinin birbirleriyle uğraşıp salonda güreşmelerini büyük bir mutlulukla izlemiştim. Neredeyse televizyonu devirip kıracaklardı, ama Michelle ile ikimiz arkamıza yaslanıp

birbirlerine lider erkek testosteronlarıyla gösteriş yapmalarını seyretmiştik.

Bugün ise... şey, bugün Andrew'un alıştığından biraz daha farklı bir gün olacaktı.

Salona girdiğimde kanepeye yayılmış *Prometheus*'u izliyorduk.

Yanına yaklaşırken bana elini uzattı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak, "kalkman lazım."

"Ne oldu güzelim?" Doğrulup başını kaşıdı. Saçı uzamaya başlamıştı, ama özellikle ameliyat izinin çevresindeki farklılığa hâlâ alışmamıştı.

Bacaklarını yere indirip dik oturdu, ben de bacaklarının arasında durdum ve ellerimi başına götürdüm. Önce bir bileğimi, sonra diğerini öptü.

"Benimle gel." Elini tutup onu yatak odasına götürdüm.

Her zamanki gibi, onu yatak odasına götürdüğüm için seksle ilgili bir şeyler planladığımı sandı ve yeşil gözleri küçük bir çocuğunkiler gibi parladı.

"Benimle yatağa uzanmanı istiyorum," deyip soyundum.

Biraz kafası karışmış gibiydi, ama çok tatlı görünüyordu.

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Ben de soyunayım mı? Soyunayım tabii. Neden soruyorum ki?" Üzerindekileri çıkarmaya başladı.

Yanıma uzandı. Yüz yüzeydik. Bedenlerimizi yaklaştırıp bacaklarımızı birbirine doladık. Kolunu bana dolayıp parmaklarını iki hafta önce yaptırdığım Orfeus dövmesinde gezdirdi. Kusursuzdu, Andrew'un dövmesiyle tam olarak aynı hizada. Bu şekilde yattığımızda iki parça bir bütün oluyordu.

"İyi misin güzelim?" Andrew bana merakla bakıyor, parmak uçlarıyla göğüs kafesimi hafif hafif okşuyordu.

Gülümseyip onu öptüm.

Sonra biraz geri çekilip elini tuttum ve dövmemin karnıma uzandığı alana kaydırdım.

Yüzlerimizin arasındaki küçük boşluğa, "Dövmemi çok seviyorum," diye fısıldadım, "ama sanırım yedi buçuk ay sonra Orfeus epey bir gerilip esneyecek."

Andrew şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı, söylediğimi anlaması birkaç saniye sürdü.

Sersemlemiş bir halde başını uzaklaştırdı, sonra da havaya kaldırdı.

"Mayıs'ta doğacak."

Gözleri kocaman oldu, şaşkınlıktan konuşamıyordu, sonra "Hamile misin?" demeyi başardı. Ellerini hemen karnıma götürdü.

Bu tepkisi yüzümdeki gülümsemenin iyice genişlemesini sağlamıştı.

Bana baktıkça gamzeleri derinleşiyordu, sonra dili bir anda ağzımı buluverdi. Öpüşü nefesimi kesiyordu. Beni kollarına alıp yatağın ortasına çekiverdi.

"Benimle evlenir misin?" dedi ve tek kelime edemeyen kişi bu sefer ben oldum. "Yarın akşam dışarı çıktığımızda sana evlenme teklif edecektim, ama bekleyemeyeceğim. Benimle evlenir misin?"

Ağlamaya başladım. Beni kollarına alıp öpmeye devam etti. Sonunda geri çekilip yine gözlerime baktı. Onu yanıtladım.

"Evet, seninle evlenirim Andrew Parrish."

"Seni öyle çok seviyorum ki," deyip beni bir kez daha öptü. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hadi şimdi şu hamile seksini deneyelim."

Ne diyebilirdim ki? Karşımdaki Andrew'du ve farklı davranmasını kesinlikle istemezdim.

SON